

MELEÇİN
ATEŞİ

BÖLÜM-1

“Sen nasıl benden habersiz sınavlara girersin? Kimsin ulan sen?”

Bu bağışmayı duyan Ateş kendini tutamayıp dairesinin kapısını açtı.

“Noluyor yine Rüstem bey?”

“Rahatsız ettik beyim. Kusura kalma! Bu – bu noksan akıllı velet benden izinsiz, habersiz lise sınavlarına girmiş!”

“Demek kız okumak istiyor Rüstem bey. Niye izin vermiyorsun?”

“Kız kısmı okumaz bizde Ateş bey! Zaten bu kız kartladı, artık kimse almaz, başımıza kaldı!”

Ateş, Rüstem beyin arkasında duran yüzünü yerden kaldırmayan kıza baktı. Yaşı hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Kaç yaşında ki kızın Rüstem bey?”

“17 miydin kız?”

Genç kız yine başını yerden kaldırmadan babasını onayladı. Ateş donakalmıştı.

“Ne diyorsun sen be adam! 17 yaşındaki çocuk kartlamış mı oluyor! Aklından zorun mu var?”

“Bizim oralarda 15’inde everilir kızlar beyim. Ne edelim böyle gördük!”

Ateş karşısındaki adama ters ters bakıp dairesine girdi sinirle. Kapısını kapatıp çantasını karşısındaki portmantoya fırlattı.

“17’inde kız kartladıysa ben emekli olmalıyım artık!”

Diyerek bu trajikomik anlayışla dalgasını geçti.

Ateş Kılıç, 28 yaşındaydı. Alanında sadece Türkiye’de değil dünyada ün yapmayı başarmış bir beyin cerrahıydı. Babası öldükten sonra annesi Nuray hanım çok sevdiği Çanakkale’den oğlunun yanına gelmeyi kabul etmemişti. Bir yandan bu şekilde içinin daha rahat ettiğini düşünüyordu genç adam. Çünkü Ateş, ayın 3 haftası İstanbul’dayken 1 haftasında mutlaka yurt dışına seminere veya ameliyata gidiyordu. Üstelik İstanbul’da da yerleşik bir düzeni yoktu. Çalıştığı özel hastaneye yakın Beşiktaş’taki bu dairesi vardı. Bu şehirde olduğu haftaların 2 günü ise Anadolu Yakası’nda Fındıklı’da bir devlet hastanesinde bedelsiz hizmet veriyordu. Bu ona doktorluk mesleğini sevdiren ve özendiren halası sayesinde edindiği bir alışkanlıktı.

Ertesi gün yine Fındıklı'ya gidecekti. Hatay'dan İstanbul'a bir hasta nakledilmişti. Onu muayene edecek, gerekirse ameliyat tarihi kararlaştırılacaktı. Yatağına uzandı genç adam. Yorucu bir günden başka bir yorucu güne geçeceğini biliyordu.

Ama hayatının tamamen değişeceğinden habersizdi...

* * *

Yine ameliyattaydı Ateş. Birden çok şiddetli bir ses duydu. Dikkatini önünde açık halde duran kafatasına yönelmeye çabalıyordu. Yanındaki anesteziste seslendi.

“Dışarıda her ne oluyorsa söyleyin – şu sesi derhal kessinler! Burada bir hayat kurtarmaya çalışıyoruz!”

Ama ses kesilmiyordu. Aksine daha şiddetle ve uzun süre devam ediyordu sanki. Üstelik ilginç bir şekilde önündeki sedye ve hasta bulanıklaşırken, ses giderek netleşiyordu. Ateş neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir an sonra gözlerinin önünde artık bir hasta değil odasının tavanı olduğunu idrak etti.

Yeniden aynı gümbürtüyü duydu. Algılayamadı genç adam. Bu ses – rüyasında duyduğu sestti. Demek ki ameliyat rüyasındaydı. Nihayet kapısının deli gibi yumruklanmakta olduğunu fark etti. Hışımla fırladı. Bu saatte neler oluyordu böyle? Kapıya erişmesi birkaç saniyesini almıştı o aceleyle. Kilitleri çevirip kapıyı açtığı anda karşısındakini tanıyamadı. Sadece gözlerinin içine işleyen şekilde parlayan bir çift masmavi göz görmüştü. Kim olduğunu sormadan cılız bir ses duydu.

“Kurtar beni...”

Ve bayıldı...

Ateş meslek alışkanlığıyla karşısındakinin kim olduğunu ve ne olduğunu bir kenara bıraktı o anda. Karşısındaki gencecik kıızı,

bayıldığı yerden hemen kucaklayıp eve alırken ayağıyla kapıyı kapattı.
O kapıyı kapatmasıyla genç kızın hayatını kurtardığını belki de asla
bilemeyecekti.

BÖLÜM-2

Salonunda kuzeni Miray'dan sonra ilk kez bayan cinsiyetinde biri olduğunu düşündü genç adam. Geniş ve rahat koltukta baygın halde yatan genç kızın hali içler acısıydı. Açık kumral saçlarının alnıyla birleştiği yerde bir kesikten kan sızıyordu kapıda yığıldığında. Bir gözünün altı fena morarmıştı, bembeyaz teninde o morluğun içini acıttığını hissetti Ateş oraya pomat sürerken. Ayrıca sağ kolunda boydan boya ve derin bir kesik vardı, kolunu da sargıladı. Hangi insan görünümlü cani kıyabilmişti bu varlığa? Pijama üstünün yakası da yırtılmıştı. Saldırına mı uğramıştı bu kız acaba? Peki buraya nasıl gelmişti?

O anda aynı gece ikinci defa kapısının yumruklandığını duydu Ateş. Hala baygın olan kızın uyanmasından endişe ederek hızla kapıya yöneldi. Kapının diğer tarafından homurtular yükseliyordu. Ateş

öfkeyle kapıyı açtı.

“Gecenin bu saatinde neler oluyor?”

Karşısında yine karşı komşusu Rüstem bey ile birlikte dört kabadayı görünömlü esmer iri kıyım adam görünce şaşırđı genç adam. Sahiden neler oluyordu?

“Beyim kusura kalma seni rahatsız ettik. Ama bizim kız evden kaçmış. Kan izleri bizim kapıdan sizin kapıya doğru var. Bir de asansörün içine doğru... Acaba gördün mü diyecektim?”

Kız... Rüstem beyin kızı... Sadece birkaç saat önce gördüğü, yüzünü yerden kaldırmayan kız... İçeride baygın yatan kız...

“Ne işi var senin kızının benim evimde Rüstem bey?”

Rüstem bey değil ama diğeri 3 adam Ateş’in ardına bakıp bir şeyler görmeye çalışıyorlardı sanki. Bu küstah davranış Ateş’i sınırlendirdi.

“Evimde kimse yok Rüstem bey! Bir daha böyle olmadık zamanlarda beni rahatsız etme!”

Diyip kapıyı çarparak kapattı genç adam. Rüstem bey, çok başarılı bir doktor olan komşusuna hürmet ederdi. Bir defa yeğeni hastalandığında çok yardımcı dokunmuştu komşusunun. Bu yüzden kapı yüzlerine kapandığında arkasındakilere döndü.

“Ateş bey yok diyorsa yoktur. De hayde, yakın civara bakalım. Uzaklaşmış olamaz ya bu canına yandığımın evladı!”

Ateş bu sesi ve uzaklaşan adamların ayak seslerini duyduğunda biraz rahatlayarak kapısını kilitledi. Salona geçmeden önce koridorun sonundaki camdan apartmanın girişine doğru baktı. Rüstem bey ile

adamları kapıdan çıktıktan sonra ikiye ayrılmış, dağılıyorlardı.

“Pis herifler!”

Diye söylenirken salona seğırtti genç adam. Ama az önce bıraktığı yerde kız yoktu! Ateş birden ne yapacağını bilemedi. Etrafına bakınırken çok derinden inlemeye benzer bir ses duydu. Sesin nereden geldiğini dikkatle anlamaya çalıştı. Sessiz adımlarla salondan çıktı. Nihayet kızın banyoya saklandığını anladı. Bir kez daha acıdı kızın haline. Kapıyı yavaşça açarken, yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu.

“Korkma sakın! Benim!”

Kapıyı açtığında gördüğüne inanamadı Ateş. Genç kız klozetin yanında yere çökmüş, büzülerek oturmuştu. İnleyerek ağlıyordu. Ateş’in banyoya girdiğini duyduğuna başını kollarının arasından kaldırdı usulca.

“G—gittiler mi babamlar?”

Ateş başını sallayarak onayladı. Klozetin yanına giderek kızın kolundan tutup kaldırmak istedi. Ama Ateş, genç kızın sargılamadığı sol kolunu tuttuğunda onun can acısıyla içini çektiğini duydu. Merak ve endişe ile sordu.

“Ne oldu? Bu kolun da mı yaralı?”

Genç kız yavaşça doğruldu, ama onun yerinden kalkarken titrediği ve zorlandığı deneyimli doktorun gözünden kaçmamıştı.

“Yok yaralı değil... de...”

“Demek başka bir şey var. Hadi kızım söyle bana. Bak doktorum ben.”

“Söyleyemem... Ayıp...”

Genç kız tek tük kelimelerle konuşurken yine yere bakıyordu. Ateş derin bir nefes aldı ve yeniden denedi.

“Senin adın ne?”

“Melek...”

“Ne kadar güzel bir ismin varmış Melek. Şimdi bak, ben doktorum. Doktora ayıp, günah olmaz. Çünkü Allah’ın verdiği cana iyi bakmak bizim görevimiz değil mi?”

Melek ses çıkarmadan onayladı.

“O zaman kolunu bana göster. Hadi bakalım...”

Melek birkaç saniye sonra çekinerek de olsa pijamasının kolunu yavaşça sıyrdı – ama Ateş bu görüntüye hazır değildi!

Genç kızın bembeyaz teninde kimi neredeyse düzelmiş, kimi çok yeni, kimi derin, kimi çok büyük yanık izleri vardı. Birkaç tane değil – bir sürü! Ateş konuşurken sesi çatallaşmıştı.

“O—onlar?”

Duyduğu cevap fısıltı şeklinde döküldü Melek’in dudaklarından.

“Sigara...”

Yere doğru bakan Melek, karşısında duran adamın ellerini yumruk yaptığını görmüştü. İçinden acı acı gülümsemek geldi genç kızın. ‘Daha bunlar ne ki? Diğer yaralarım? Eyvah! Bugünkü ilacımı

sürmedim! Bir kez daha fısıldadı.

“Sizde morluklar için merhem var mı?”

Ateş beklemediği bu soru karşısında afalladı. Canı yanıyordu hala demek ki...

“Merak etme. Ben gözüne merhem sürdüm, birazdan etkisini gösterir.”

“Şeyy... Gözüm için değil ki...”

Ateş artık duyacaklarından ürkmeye başlamıştı.

“Başka yaran da mı var?”

“S–siz merhemi verin, ben kendim sürüyorum her gün...”

Her gün? Bu defa sertti Ateş’in sesi.

“Kızım neyin var diye bir daha sormayacağım! Bana hepsini söylüyorsun!”

* * *

Ateş, Çanakkale yolunda giderken yanında uyuyakalan genç kızını düşünüyordu. Onu her düşündüğünde, yani gecedен beri, içinde patlamaya çok yakın bir şeyler kaynıyordu adeta. Anlattıkları dayanılacak gibi değildi.

“Melek benim adım. Ben doğduktan sonra babam annemi de beni de hiç sevmedi. Çünkü senelerce tedavi olduktan sonra annem hamile kalmış. Babam köyde herkese oğlu olacağını yaymış. Ama ben doğunca annemle beni, sizin karşınızdaki daireye kapatmış. Geçen yıl annem öldükten sonra babam benden de tamamen kurtulmak için

evlendirmek istedi. Ben istemiyordum ki evlenmek. Ben Türkan Saylan gibi doktor olmak istiyordum. Annem bana hep yardım etti, onunla birlikte sakladık babamdan okuduğumu. Tabi ortaokuldan sonra babam okula göndermedi. Liseyi dışarıdan bitirdim. Annem göremedi ama bitirdiğimi. Dün liseyi bitirdiğimi bildiren mektubu okurken babama yakalandım. Önce o dövdü. Zaten hep döverdi. Canı sıkıldığında, işleri istediği gibi gitmediğinde annemle benden alırdı hıncını. Annemi artık dövmesin diye kendimi önüne attığımda sigarasını üstüme atmıştı. Ondan sonra iyi bir ceza gibi göründü herhalde gözüne. Annem öldükten sonra, babam da amcamlar da kollarıma sigara attılar hep. Dün akşam da o mektupla yakalanınca önce bacaklarıma demir sopasıyla vurdu babam, o yetmeyince kemeriyle bedenime vurdu.”

“Peki niye daha önce kaçmadın kızım?”

Ateş onu dinlerken ellerinin titrediğini hissediyordu.

“Babamın dayaklarına alışmıştım. Kendi kendilerine geçiyordu yaralarım...”

“Dün gece?”

“Dün gece... Amcamın oğlu... Beni evlendirmeye çalıştıkları... Babamlar uyurken bana saldırdı...”

“NE?”

“Beni durdurabilmek için başıma vazoyla vurdu. Ben zor kaçtım, zor çıktım evden. Önce dışarı kaçmak istedim. Ama gidecek yerim yoktu. Özür dilerim sizin kapınızı çalmak zorunda kaldım.”

“Keşke daha önce kaçıp kendini kurtarsaymışsın kızım... Bunca dayığı, acıyı çekmeseydin...”

Ateş, Fındıklı'daki hastanede Melek'i muayene edip bütün yaralarını sardıktan sonra oradaki hastasının işlemlerini halletti. Ameliyatı bir hafta sonra yapacaktı. Hastasının işleriyle uğraşırken beyninin bir köşesinde hep Melek'i ne yapacağını düşünüyordu. Ertesi günkü birkaç muayenesini erteletti. Sonra da hafta sonuydu zaten ve pazartesi de İtalya'ya uçacaktı.

Aklına en uyan çözüm Melek'i, o yaralı genç kızı, en emin ellere emanet etmektir – annesine...

BÖLÜM-3

Aradan geçen üç ay boyunca Ateş annesiyle görüştüğünde Melek'in hem fiziksel hem de ruhsal yaralarının tamamen iyileştiğinin haberini alıyordu. Genç kız hem annesine can yoldaşlığı ediyor hem de üniversite sınavlarına hazırlanıyordu Çanakkale'de. İstanbul'da ise hem babası hem de akrabaları hala bıkmadan, usanmadan Melek'i arıyorlardı bu sürede. Ateş onların nafile çabalarını gördükçe sadistçe bir haz duyuyordu.

“Oğlum iyi ki bana getirmişsin Melek'i. Kızın yaralarına ilaç sürerken gördüm, yüreğim sızladı be evladım. Nasıl kıymışlar güzeller güzeli yavruya... Elleri kırılısın!”

“Aman anne! Senin oğlun doktor ve bir insana elleri kırılısın diyorsun. Yakışıyor mu hiç Nuray Sultan'a bu laflar?”

“Ateş’im ben kimseye ah etmem bilirsin! Ama o vücudundaki morlukları görseydin sen de kendini tutamazdın. Babası olacak o adama kızının varlığı batmış sanki. Bütün hıncını Melek’ten çıkarmış yazık! Canım, adı gibi nasıl da melek bir kız görsen!”

“Sevindim anne. Tanımadan, etmeden getirdim sana kızını. Biraz çekiniyordum doğrusu.”

“Yok oğlum yok! Benim elimi kaldırttırmıyor deli kız. Her işi kendi yapıyor.”

Ateş, annesiyle telefonla haberleşiyordu. Melek ile iyi anlaşmış görünce seviniyordu. Sonunda işlerini biraz ayarlayıp Ağustos ayında sonlarında Çanakale’ye gitmeye karar verdi. Hem annesini hem de Melek’i merak ediyordu.

Arabasını çocukluğunun geçtiği iki katlı evin önünde durdurdu genç adam. Burası ona her zaman huzur veriyordu. Çanakale’nin Ateş’te bıraktığı tek üzücü hatıra babasının ölümüydü. Arabasından inip eve girdi. Annesi Nuray hanım, yaz güneşinin tadını çıkarmak ister gibi bahçede oturuyordu yine. Ama Ateş ona henüz erişmeden, evin açık kapısından birisinin fırladığını gördü. Şaşkınlıkla izliyordu. Annesine doğru koşan bir genç kızdı, parlak kumral saçları omuzlarının altına kadar uzanıyor ve kız koşarken uçuşuyordu adeta. Ateş onun ince sesini duyduğunda inanmadı. Bu mutlu kız – Melek’ti!

“Kazandım Nuray anne – kazandım!”

Bunu duyan Ateş dayanamayıp seslendi.

“Noluyor burada?”

Nuray hanımdan kollarını çekip kendisine bakan Melek’in gözlerinin mutlulukla parladığını gördü Ateş. İçi ısınmıştı o derin maviliklerde. Melek yaşadığı sevinçle birden Ateş’e de sarıldı.

Melek önce Nuray hanımın yanaklarındaki gözyaşlarını kendi elleriyle kuruladı. Sonra da kendi kızarmış yanaklarındaki yaşları sildi.

“Ah bu deli kız aklımı başımdan aldı. Hoş geldin Ateş'im. Hangi rüzgar attı seni buraya?”

“Gideyim mi anne?”

“Gel buraya deli oğlan...”

Ateş, annesini ve Melek'i alıp Çanakkale'nin Eceabat ilçesinde enfes manzaralı salaş bir restorana götürdü.

“Bayramım oldu bugün benim bayramım! Oğlum beni ziyarete geldi. Kızım üniversiteyi kazandı. Allah'tan başka ne isterim ben?”

Annesi böyle konuşurken birden Ateş'in gözleri Melek'e kaydı. O da çok belirgin bir sevgiyle Nuray hanıma bakıyordu.

“Eee Melek, yeniden İstanbul'a geliyorsun demek?”

“Evet Ateş abi... Hiiii! Ama ben gelemem oraya!”

Gözlerindeki mutluluk bir anda acıya dönüşmüştü genç kızın. Onun sıcak bakışlarındaki bu keskin değişiklik Ateş'in canını acıtmıştı. Masanın üzerinden uzanıp genç kızın küçük elini tuttu.

“Şşş... Hayatında bir kez elde edebileceğin bu fırsatı korkularınla mahvedemezsin küçük hanım! Öyle değil mi anne?”

Genç adam annesine de Melek'i ikna etmesi gerektiğini belirten bir bakış attı.

“Tabi ki güzel kızım. Babandan korkuna çok istediğin fakülteye

gitmeyecek misin yani? Ne diye çalıştın onca çabaladın o zaman?”

“A—ama Nuray anne – sen babamı hiç bilmiyorsun...”

Yeniden Ateş girdi söze.

“Senin babanı annem bilmiyor ama ben biliyorum Melek. Bir kere kazandığın fakültenin yeri Beşiktaş’a epey ters düşüyor. Hem artık babanın aramaları azaldı. Senden umudu kesiyor yavaş yavaş. Sen sadece okuluna odaklanacaksın anlaşlık mı?”

Melek çekinerek de olsa kabul etti. Çünkü annesinin de, kendisinin de en büyük hayaliydi bu. Korkusundan geri adım atmak istemiyordu genç kız. Onun ürkek cesareti Ateş’i sevindirmişti.

“Ama Nuray anne burada yalnız kalacak yine...”

Melek, Ateş’in avucundaki elini usulca çekerken cılız bir şekilde söylemişti bunu.

“Olsun güzel kızım, sen gelmeden önce de buradaydım ben. Bir şeycik olmaz bana. Hem fena mı? Artık bir değil iki evladım olacak ziyaretlerini beklediğim...”

Keyifle, sevgiyle, sıcaklıkla ve muhabbetle dolu bir yemekti. Nuray hanım ve Ateş, bu sevgiden tamamen yoksun büyüyen Melek’i ailelerine gönüllü olarak dahil etmişlerdi. O yemekte Melek’in Ateş’le birlikte İstanbul’a dönmesini kararlaştırdılar. Çanakkale çok iyi gelmişti genç kıza. Yaraları tamamen iyileşmişti. O morluklar ve kan izleri olmayınca Melek’in çok güzel olduğunu fark etmişti Ateş. Melek kendisine ‘Ateş abi’ dedikçe kendisini yaşlı hissediyordu. Hayatında ilk kez bir bayanın yanında yaşından rahatsız hissetmişti kendini. Annesiyle sohbet ederken mavi gözlerindeki parıltı belirginleşiyordu. Ama Ateş’e karşı hala çekingendi.

Nihayet Pazar akşamüzeri Ateş ile birlikte yola koyuldular. Nuray

hanımla vedalaşırken yine ağlaşmışlardı. Birbirlerine sarılmış gözyaşı dökten iki kadını zor ayırmıştı Ateş. Melek’in omzuna kolunu attı.

“Hadi bakalım... Ağlamayın bu kadar her şeye yahu... Anacım kendine dikkat et. Merak etme. Melek bana emanet.”

Genç kız, uysal bir şekilde Ateş’in kendisini arabaya oturtmasına ses çıkarmamıştı. Abisiydi, onu ne kadar güzel koruyordu Ateş. Onun yanında, onun laflarıyla babasından daha az korktuğunu hissediyordu. Arabayla ilerlerken Ateş konuşmaya başladı.

“Şimdi Melek, seni önce Beşiktaş’taki eve götüreceğim...”

Melek irkilmişti bunu duyunca.

“Ateş abi orası olmasın nolur!”

Onun sesindeki titreme yine üzmüştü Ateş’i. Teselli etmek için uzanıp elini tuttu yine genç kızın.

“Korkma! Bir dinle beni öncel! Seni oraya götürmek zorundayım. Çünkü yarın ben İtalya’ya gideceğim – üç günlüğüne...”

“Ben o zaman gelseydim İstanbul’a...”

“Seni tek başına yola koyacak değildik Melek. Annemin de içi rahat etmezdi o zaman.”

“Haklısın abi...”

Ateş camdan dışarı baktı. ‘Abi...’ Canını sıkıyordu bu laf. Canı sıkılınca hala tuttuğu Melek’in elini de sıkınca, genç kız yavaşça elini çekti. Ateş’e göre çok doğaldı ki onun elini tutmak – güzeldi sanki...

“Bu üç gün boyunca kesinlikle, hiçbir şekilde ne evden çıkacaksın ne

de kapıyı açacaksın. Anladın mı?”

Melek, sessizce onayladı başıyla.

“Baban asla öğrenmez. Zaten bu yüzden bu saatte yola çıktık. Ona görünmeden eve girmek için... Ben İtalya’dan dönünce de kaydını hallederiz.”

Melek dönüp Ateş’in gözlerinin içine baktı. Onun döndüğünü hisseden Ateş de yavaşça başını çevirdi.

Nasıl bir maviydi o gözler öyle...

“Ben sana hep yük oldum Ateş abi. Senin ve annenin sayesinde en büyük hayalim gerçek oldu. Nasıl öderim hakkımı?”

Peki bu nasıl tatlı bir ses tonuydu?

Ateş sana neler oluyor oğlum?

Genç kızın titrek, fısıldayan sesi Ateş’in yüreğini ısıtmıştı. Yutkunarak ve zorlukla Ateş bakışlarını mavi gözlerden ayırıp yola çevirdi.

“Böyle düşünme Melek. Bir daha teşekkür anlamına gelen tek kelime duymayacağım senden tamam mı? Ben de çok mutlu oldum. Hem fena mı meslektaş olacağız?”

Bunu duyunca Melek’in yüzünde kocaman bir tebessüm oluşmuştu. Tıpkı kazandığını ilk öğrendiğindeki gibiydi gülüşü.

“İnşallah Ateş abi... Doktor Melek Yıldız... Nasıl oldu sence?”

Onun bu defa adeta şakıyan ses tonu, Ateş’i güldürmüştü.

“Evet, çok yakıştı...”

Yolun geri kalanında Melek yine uyuklamıştı. Trafiğin sıkıştığı bir anda, Ateş yanında uyuyan genç kıza dönüp baktı. Aradan geçen üç ay ve Çanakkale gerçekten iyileştirmişti onu – ve bir de güzelleştirmişti. Ya da var olan güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Ateş aklından geçenlere gülümsedi. Genç kız Çanakkale’den tek bir küçük sırt çantasıyla ayrılmıştı. Annesinden öğrendiği kadarıyla sadece iki pantolon ve üç yazlık gömlek almasını kabul etmişti Melek. Şimdi de üzerinde siyah kot pantolonu ile açık mavi bluzu vardı. Bir kolunda o derin kesikten, diğerinde ise sigara yanıklarından yadigar izleri daha az belirgindi artık. Yine de görülen koyuluklar canını yakıyordu genç adamın.

“Melek... Melek geldik...”

Sıçrayarak uyandı genç kız.

“Baba!”

“Şşşş... Yok baban falan. Sakin ol... Vardık sadece ondan uyandırdım seni.”

Melek korkuyla etrafına bakıyordu. Ellerinden geldiğince sessiz olarak arabadan inip apartmana girdiler. Birlikte asansöre bindiler. Ateş’in ve Rüstem Bey’in yaşadıkları kata çıktıklarında birden ses duydular.

“Hah geldi asansör, hadi amca binelim.”

Bu sesin üzerine Melek, Ateş’in koluna sarıldı birden. Ateş ise asansörün kapısının açılmasından bir saniye önce hemen en üst katın düğmesine bastı. Yeniden yukarı çıkmaya başladı asansör. Bu kez uzaklaşarak duyulan ses Melek’in babasına aitti.

“Yanlış bastı yukarıdakiler herhal oğlum...”

Bu arada Melek titremeye başlamıştı. En üst katta asansörden indiler. Ateş onu avutmaya çalışıyordu. Yavaşça merdiven tırabzanlarından aşağı doğru eğildi. Ayak sesleri giderek uzaklaşıyordu. Aynı zamanda

asansörün de en alt kata doğru indiğini görülen kat numarasından anlamıştı Ateş. Hemen Melek’in elini tuttu.

“Çabuk!”

İki genç, parmaklarının ucuna basarak aşağı indiler. Ateş kendi kapısının önüne inmeden katı bir kez daha kolaçan etti. Kimseler yokken hemen kapısını açtı ve Melek’e işaret etti. Genç kız korkuyla hemen daireye girdi ve Ateş de vakit kaybetmeden kapıyı kapatıp kilitledi. Arkasını döndüğünde birden yüzünde ipeksi bir yumuşaklık hissetti. Melek’in saçlarıydı. Genç kız bir anda Ateş’e sarılmıştı. Gerçekten de titriyordu.

“Çok korktum Ateş abi. Bana saldıran Mahmut’tu o işte... Beni verme onlara. Yalvarırım verme...”

BÖLÜM-4

Ateş, kollarının kendi isteğinden bağımsız hareket ettiğini düşündü. Yoksa kendi bilerek, isteyerek kendisine durmadan ‘abi’ diyen bu güzel kıza sıkıca sarılmış olamazdı dimi... Bir kolu incecik belindeyken, diğeri onu sakinleştirmek için sırtını sıvazlıyordu. Bu teselli de tamamen kardeşçeydi. Hatta ona saldıranın o hayvan olduğunu duyduğunda, içinde yükselen öfke de tamamen ‘abilik’ içgüdüsüydü tabii.

“Tabi ki seni kimseye vermeyeceğim Melek. Korkma artık, güvendesin...”

İçini çeke çeke ağlıyordu Melek. Ateş’in kollarının arasında güvendeydi tabii... Peki içine dolan bu değişik koku da neydi böyle? Hayatı boyunca yakından sadece babasını gören Melek, bir erkeğin bu kadar

güzel kokabileceğini asla bilemezdi. Ateş abi'siydi o, kurtarıcısıydı. Nuray annenin biricik oğluydu. Doktor olma hayalini güçlendiren adamdı. Ateş abi... Abilerinin kokusunu böyle mi hissederdiniz kız kardeşleri? Tabii canım...

Genç kız yavaşça kendini geri çekti. Yanaklarında yine yol yol olmuştu gözyaşları. Melek kendisini çekince Ateş de istemeye istemeye onun belindeki kollarını çözdü. Melek'i ürkütmekten korkarak yanaklarını sildi yavaşça.

“Yeter artık ağlama...”

Melek başını sallayarak onayladı.

“Her şey için sağol Ateş abi. Başına dert oldum. Koskoca sen saklana saklana evine giriyorsun. Hep benim yüzümden.”

“Kızıcam ama! Ben sana bir daha teşekkür etmek yok demedim mi!”

Ateş'in gülümseyen bakışları ve şakacı ses tonu Melek'in de gülümsemesine sebep olmuştu.

“Hah şöyle! Aferin! Mmm – ama Nuray sultandan duyduğuma göre elin pek tatlıymış. Eğer bana o kadar çok teşekkür etmek istiyorsan belki bir yemek yaparsın...”

Melek'in tebessümü büyümüşü yüzünde, yanakları da kızardı. “Hemen abi. Sen geç otur içeride. Birazdan sofrayı kurarım.”

Gerçekten de yarım saat içinde Melek, evde olan az malzemeyle zengin bir sofraya hazırlamıştı. Yine çok keyifli bir sohbete koyuldular.

* * *

Ateş'in İtalya'ya gitmesinin ertesi günüydü. Melek evden dışarı

çıkıyor, hatta camlara bile yaklaşmıyordu korkusundan. Zaten günde en az 3 defa Ateş ev telefonundan arayıp kontrol ediyordu Melek'i. Melek bazen kapısının önünde sesler duyunca sessiz bir kedi gibi kapıya yaklaşır bakıyordu, iki kez babasını görmüştü. Babasını görmeyeli aylar olmuştu, Ateş'i – öhöm yani Ateş abisini görmeyeli ise henüz 2 gün olmuştu. Ama yüreğindeki daha büyük özleme sahip olan adam babası değildi... Çünkü kendisine sevgiyle, sıcaklıkla yaklaşan ilk ve tek adam olmuştu Ateş – abisi... Evin içerisinde tek tük olan Ateş'in fotoğraflarına bakakalmışken buluyordu kendini Melek. Sonra şaşırıyor kendi haline.

Genç kız düşüncelere dalmışken kapının çalındığını duyunca birden irkildi ve titremeye başladı. Ateş ona ne olursa olsun kapıyı açmamasını söylemişti, kimdi ki şimdi bu kapıyı çalan? Melek ses çıkarmamaya özen göstererek kapıya yaklaştığı anda biraz öfkeli bir kadın sesi duydu.

“Hadi ama Ateş! Aç şu kapıyı!”

Melek donakalmıştı! Kapının küçük deliğinden dışarı baktı. Koyu kumral ve çok güzel bir kadın öfkeyle zile basıp duruyordu. Kadının biraz daha zile basarsa bütün apartman dairenin önüne gelebilirdi. Melek usulca kilitleri çevirip, kapıyı olabilecek en az şekilde açtı. Karşısındaki kadın kapı aralığından beklediği adamı değil de tanımadığı bir küçük kıızı görünce çok şaşırmıştı. Kapıyı ittirerek açtı ve bütün ihtişamıyla eve girdi. Melek onun ardından hemen kapattı yine kapıyı. Dudağını ısırarak kadının peşinden salona geçti. Kumral kadın teklifsizce gidip salondaki koltuğa oturdu. Belli ki evin yabancıları değildi.

“S–siz?”

“Sen Ateş'in yeni hizmetçisi falan mısın? Ateş nerede?”

Bu kadına karşı ‘Ateş abi’ demek istemiyordu genç kız. Bu nasıl bir

münasebetsizlik! Nasıl ona hizmetçi diyebilirdi? Kaldı ki hizmetçi bile olsa niye böyle küçümsüyordu ki?

“Ben hizmetçi değilim. Ben – ben...”

Neydi ki Melek? Bu evde, Ateş’in hayatında neydi, kimdi ki? Yine dudağını ısırıldı. Cevabı yoktu. Ateş’in arkadaşı değildi, kardeşi değildi, yakını değildi. Sadece ona sığınmış küçük, önemsiz bir kızdı işte.

“Ah dur, dur! Sen yoksa Ateş’in bahsettiği, şu annesinin yanına gönderdiği besleme misin?”

Melek’in bütün gururu, öfkesi ayaklanmıştı adeta. Ayağa kalktı.

“Ben besleme değilim hanımefendi! Sadece – sadece çaresiz kaldığım bir anda ondan yardım istemek zorunda kalmıştım.”

Kumral genç kadın da ayağa kalktı. Melek, o kadından daha uzun olduğunu görünce keyiflenmişti.

“Çaresiz, zavallı bir küçük kıza önce annesinin sonra da kendisinin evini açmaması gerektiğini Ateş’e söylemeliyim sanırım. Kendine başka kapı bulmalısın küçük hanım!”

Melek baştan ayağı titrerken o kadın geldiği gibi hızla çıkıyordu. Son kez arkasını döndü.

“Ateş’e ‘sevgilisi’ Dilara’nın ona mutlaka ulaşmak istediğini iletirsin.”

Diyerek son bombasını salonun ortasına bırakıp gitti. Melek kalakalmıştı. “Sevgilisi...” “Sevgilisi...” “Sevgilisi...” yankılanıyordu sanki. “Sevgilisi...” Tabi ya. Koskoca yakışıklı doktor Ateş bey yalnız olacak değildi ya. Melek sadece abisi gibi gördüğü Ateş’e bu seviyesiz kadını yakıştıramadığı için titriyordu. Onun ‘abisi’ çok daha iyi birini hak ediyordu. Yanına bile yakışmazdı ki bu kadın. Ateş, Melek’ten o kadar uzundu ki, ona sarıldığında başını rahatça omzuna

yaslayabiliyordu. Bu kadın Melek'ten de kısa olduğuna göre birbirlerine hiç uygun değillerdi işte!

Ama bu davetsiz misafirlük, Melek'in aklını başına getirmişti. Onun Ateş'in evinde, hayatında yeri yoktu. Böyle birden ortaya çıkıp Ateş'i meşgul etmeye, üstelik onun hayatını da kısıtlamaya ne hakkı vardı ki? Peki ama bu haklı soru neden genç kızın gözlerinin dolmasına sebep oluyordu?...

BÖLÜM-5

Genç kızın beyininde tüm bu düşünceler birbirini izlerken evin telefonu çaldı. Arayan ya Ateş oluyordu ya da Nuray hanım. Melek içinden bu kez Nuray hanımın aramasını dileyerek cevapladı.

“Alo?”

“Melek merhaba ne haber? Nasıl gidiyor?”

Melek, Ateş’in sesini duyduğuna ilk kez sevinmemişti. Gözlerini yumup koltuğa çöktü. Onun ses vermemesi üzerine Ateş tekrar seslendi.

“Melek orada mısın? Her şey yolunda mı?”

Genç kız boğazını temizledi.

“Buradayım Ateş – abi. Evet yolunda her şey... Keşke az önce arasaydın...”

“Anlamadım neden?”

“Sevgilin – Dilara hanım az önce buradaydı...”

Ateş elinde telefon kalakalmıştı. Sevgilisi mi? Dilara! Ahmak sarışın! Birkaç kez takıldı diye kendisine sevgili mi demişti! Peki Melek’in sesi niye kırık geliyordu? Yoksa Ateş’e mi öyle geliyordu?

“Melek – sen iyi misin?”

Melek bir kez daha öksürdü. Ateş tabi ki telefonda, Melek’in elini yüreğine bastırıldığını göremezdi.

“İyiyim – abi. Misafirine hürmette kusur ettim sanırım. Özür dilerim.”

“Bir dakika! Bir dakika! Melek ben sana kapıyı kesinlikle açmamamı söylemiştim. Ya o kadına kapıyı açtığında karşıdan birisi seni görseydi?”

Birden aklına gelen bu ihtimal Ateş’i delirtmeye yetmişti. Zaten ona böyle kilometrelerce uzak olmak yüreğini bir mengene gibi sıkıyordu. Bir de kendisi erişemeyecekken Melek’e bir şey olması korkusu – inanılmaz can yakıcıydı...

“Yok, kontrol etmiştim, kimse yoktu. Yalnız sen Dilara hanımı arasan iyi olur sanırım Ateş abi. Senin İtalya’da olduğunu bilmiyordu galiba. Merak etmiş gibi görünüyordu.”

“O kadının canı cehenneme! Ben seni merak ediyorum. Eee – eee – yani daha dikkatli olmalısın demek istiyorum.”

Melek onun hala kendisiyle ilgilenmesine inanamıyordu. Gerçekten genç adama külfet olmuştu işte. Sevgilisinden önce Melek’i düşünmek zorunda hissediyordu.

“Merak etmene gerek yok...”

Diyebildi kısık bir sesle. Hattın diğer ucunda Ateş’in öfkeyle ve endişeyle saçlarını kaşıtırdığını elbette bilmiyordu.

“Tamam – tamam! Zaten yarın akşam oradayım. Kapıyı kimseye açmıyorsun! Anladın mı beni?”

“Anladım.”

“Kendine iyi bak Melek.”

“Sen de dikkat et kendine Ateş abi...”

Melek telefonu kapattığında gözlerinden tek bir damla yaş yanağına ulaşmıştı. Ateş galiba bir abi’den çok daha fazlası oluyordu kendisi için. Ama buna ne hakkı ne de cesareti vardı!

Aynı anlarda İtalya’daki otel odasında Ateş odayı arşınıyordu adeta. Deli gibi sağa sola yürüyüp duruyordu. O aptal kadın gelip Melek’e sevgili olduğunu söylemişti. Yani Melek şimdi Ateş’in bir kadına bağlı olduğunu zannedecekti. Belki de ‘abisi’ için sevinecekti. Ateş’in kalbi birisiyle hızla doluyordu zaten şu son birkaç gündür. Ama kiminle olduğunu bir türlü bilemiyordu genç adam. Bunu kabul etmek öyle zordu ki...

Ertesi akşam Ateş havaalanında dış hatlardan giriş yaptığında yüzünde engelleyemediği bir gülümseme vardı. Bu şehir bir değişik kokuyordu sanki. Başka hiçbir yerde duyamayacağı bir koku... Ya da belki çok güzel, mavi gözlü bir küçük kızın saçlarının arasında mı hissediyordu aynı kokuyu? Ateş, havaalanının otoparkında arabasına binip hızla ve

keyifle evine doğru sürdü. Muhtemelen Melek ona bir sürü yemek hazırlamıştı, güler yüzle onu bekliyordu. Evinde nadide bir çiçek vardı dimi. Aklından çiçek fikri geçince eve gelmeden gözüne takılan çiçekçiye girdi. Kırmızı gül almak istemişti aslında ama – ama bir abi kardeşine kırmızı gül alır mıydı bilemedi genç adam. Bu yüzden Melek'ten ayrı kaldığı üç gün için üç tane kıpkırmızı lale aldı.

Sonunda Beşiktaş'a vardı. İlk kez bu kadar heyecanla evine giriyordu. Genç kıza tam sürpriz yapmak için anahtarıyla kapıyı açıp hemen arkasından kapattı.

“Melek – ben geldim!”

Diye seslenerek cevap bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. Ateş, seslenmeye devam ederek salona geçti.

“Melek! Melek nerdesin?”

Masanın üzerinde tek kişilik bir servis hazırды. Gülümsedi genç adam. Demek sahiden yemek hazırlamıştı düşünceli Melek. Masaya yaklaştı, beyaz tabakların yanındaki beyaz ikiye katlanmış kağıdı gördü. Laleleri tabağın yanına bırakarak kağıdı eline aldı. Satırları okudukça oracıktaki iskemleye çöktü.

“Ateş abi... Üç aydan fazladır seni de, anneni de öyle çok meşgul ettim ki... Size olan minnetimi asla anlatamam, borcumu asla ödeyemem. Sayenizde babamdan kurtulabildim, üniversiteyi kazanabildim. Ama bu sürede hep hayatınızı işgal ettim. Canınızı sıktıysam özür dilerim. Sen de, Nuray anne de bana aile oldunuz. Sizi hiç unutmuyacağım. Tekrar çok teşekkürler... Melek.”

Melek... Geldiği gibi, ansızın, usulca gitmiş miydi yani?

Laleler boynu bükük kalmıştı masada...

BÖLÜM-6

Fatih'te fakülteye birkaç dakika bir mesafede bir yurt bulabilmişti Melek. İşleri kolayca halloldukça hem kendi annesinin, hem de Nuray annenin şansını yanında hissediyordu. Sabah gözlerinde yaşlarla Ateş'in evinden ayrılmıştı. İlk işi olan azıcık parasıyla gidip kendine uzun saçlarını kıvrıp içine saklayabileceği bir şapka ile yüzünü örtebilecek bir güneş gözlüğü almak olmuştu. Hala çok korkuyordu babasından. Kendini yeterince kamufle ettiğini düşününce nihayet kazandığı okulun oraya geldi. Ateş ile birlikte buraya gelmeyi planladıkları aklına gelince gözlerine dolan yaşları geldikleri yere geri göndermeye çalıştı. Aptal gözler! Hem zaten abisinden ayrılan her kız ağlardı dimi...

Kaydını kendi başına yaptırdı. Oradaki görevlilerin yardımıyla yapması gerekenleri öğrenmiş ve kitap listesini de almıştı. Mutlaka para kazanması gerekiyordu. Fakülteden çıkarken başka bir öğrencinin eline

tutuşturduğu ufak bir kağıt parçası, ona ihtiyacı olan fikri vermişti.

“Tıp Fakóltesi öğrencisinden Matematik ve Biyoloji dersi... Tel: – – –”

Tabi ya! Ortaokul ve lise öğrencilerine ders verebilirdi. Ama bir sorun vardı – telefonu yoktu ki Melek’in. O gece Mahmut’un saldırısından sonra yaralı halde evden kaçarken sadece kimliğini ve annesiyle gizli biriktirdikleri azıcık parayı almayı akıl edebilmişti. Keşke dolabın dibinde saklı duran telefonu da alabilseydi... Olan parasını çok idareli kullanmak zorundaydı. Zaten aradan geçen süre boyunca ne Ateş, ne de Nuray anne ona para harcatmamışlardı – zaten sürekli saklanan ve evde duran biri ne kadar harcayabilirdi ki?

Ateş Melek’in olabileceği aklına gelen tek yer olan fakóltesine vardığında, Melek fakóltenin önünden otobüse binmişti. Ateş daha önce konuk uzman olarak birçok derse katıldığı fakóltede, araya soktuğu tanıdıklar sayesinde Melek’in kaydını kısa bir süre önce yaptırdığını öğrenmişti. Ayağını öfkeyle yere vurdu genç adam. Az farkla mı kaşırmıştı onu yani? Üstelik çok fazla vakti de yoktu. Yola çıkmak zorundaydı. Bugün Florya’daki hastaneye gitmek zorundaydı.

Ah – Melek nerdesin?

Melek otobüsten Karaköy’de inmişti. Babası o pis adamlarıyla konuşurken duymuştu. “Her şeyin ucuzunu bulabileceği yer...” Yani Melek’in ihtiyacı olan tek şey. İlk önce Boğaz’ın nefis manzarası eşliğinde balık–ekmek yedi genç kız. Keşke Ateş’le – Ateş abisiyle buraya gelebilseydi... Başını iki yana sallayıp düşüncelerinin o yakışıklı esmer adama kaymasını engellemeye çalıştı. Yakışıklı mı? Ah evet, ona ‘abi’ demekten bile gurur duyuyordu genç kız. Melek kendine olan öfkesiyle bitirdiği ekmeğin kağıdını buruşturdu. Varlığı da, yokluğu da ayrı “ateş” olan o adamı düşünmemeliydi! Düşünmemek zorundaydı! Oradan kalkıp ucuzundan telefon bulabileceği yeri sordu balık ekmeği satın aldığı yaşlı amcaya. Adam tüm yardımseverliğiyle tarif etmişti.

O akşam Melek yurdun odasında aynada kendisine bakarken ‘‘Belki artık biraz şansım d6ner’’ diye d6şünüyordu. Üzerinde aslında pek giymek isteyeceği türden olmayan siyah, bol bir tişört vardı. Karak6y’de telefon aldıktan sonra, kıyafet de alması gerektiğini d6şündü. Yine ucuz giysiler bakarken de yine dışarıda tanınmamak için siyah, uzun ve desenli tişörtler ile onun altına dar taytlar almıştı. Bu yaşına dek hiç makyaj yapmamıştı, bunu tabi ki babası da biliyordu. Bu yüzden yine siyah renkte makyaj malzemeleri aldı. Hepsini siyah almasının sebebi, Karak6y’de telefon aldığı dükkada gördüğü o tuhaf kızdı. Kızın her yeri siyahtı, yüzünde de abartı derecede makyaj vardı. Melek onun gerçekte yüzünün neye benzediğini tahmin bile edemiyordu, demek ki kendini de bu yolla gizleyebilirdi. Birkaç başarısız denemeden sonra gözlerinin üzerine kalınca kalem sürebilmişti. Evet sahiden değişmişti işte. Kendi kendini cesaretlendiriyordu. Başarabilirim! Kendisiyle yeterince meşgul olduğunu d6şünene genç kız, ufak ufak kestüği bütün kağıtlara inci gibi yazısıyla aynı şeyi yazmaya koyuldu.

‘‘Tıp Fakóltesi birinci sınıf 6đrencisinden Biyoloji, Fizik ve Geometri dersi verilir. Tel: – – –’’

El ilanı bastırarak parası olmadığı için bunu d6şünmüştü. İlk önce yurdun her katındaki duyuru panolarına birer tane astı genç kız. Her kağıdı asarken Annecim bana yardım et, işim rast gitsin diye dua ediyordu.

* * *

Ateş yıllardır ilk kez kendini çaresiz ve aciz bir adam gibi hissediyordu. Bir haftadır her gün Melek’in okulunun oraya gidiyordu, boş bulduğu her vakitte o civarda arabasıyla ya da yaya olarak dolaşıyordu. Ama tabi Melek’in yurtta kalabileceğini hiç d6şünemiyordu. Deli kız! Ne yapmıştı bir haftadır? Nerede kalmış, ne yiyip ne içmişti? Okuldan kaydını yaptırdığı dışında hiçbir bilgi alamamıştı. O gün yine hiçbir şey

elde edemeden okuldan çıkıyordu ki okulun girişindeki duyuru panosunda küçük bir kağıt gözüne çarptı. El yazısıyla hazırlanmış kağıda dikkatle baktığında bir an kalbinin teklemediğini sandı genç adam. Önce o kağıdı aldı, sonra da cüzdanına koyup hep yanında taşıdığı o minik notu çıkardı – aynı yazıydı! İnanamadı bu tesadüfe. Olabilir miydi gerçekten???

Hemen arabasına atladı genç adam. Rahatsız edilmeden ve sesini değiştirerek konuşmalıydı. Numarayı çevirecekken durakladı. Melek telefon aldıysa – neden bir kez bile aramamıştı onu? İyi olduğunu bildirebilirdi değil mi. Ama yapmamıştı. İstemiyor muydu? Bu ihtimal genç adamın içini acıttı. Aramasa mıydı acaba? Derin bir nefes aldı. Ama bu endişe, bu merak artık katlanılmaz olmuştu. Melek istemese bile, sırf kendi için, şu daralan ruhu için arayacaktı. Sonuçta Ateş, kardeşini merak eden bir abiydi değil mi?

Yanımda olsaydın da abi deseysin be...

Bu fikrini unutmak için dişlerini sıkarak kağıtta yazan telefon numarasını çevirdi. Ya yanlış düşündüysem? Ya Melek değilse? Bu karabasan fikirler birkaç saniye sonra yüreğine ferahlık serpen o duru sesi duyduğunda yok oldu.

“Alo?”

Allah’ım şükürler olsun – Melek... Ateş bir an kendini tanıtmak ve Melek’e kızmak istedi. Ama bu belki de genç kıızı daha çok korkutmaktan başka bir şeye yaramayacaktı. Onun duraklamasıyla Melek yeniden seslenmişti.

“Alo? Kimsiniz? Niye aramıştınız?”

Ateş nihayet sesini elinden geldiğince değiştirerek konuştu.

“Ben – yani benim abim fakültede ilanınızı bulmuş da...”

“Evet?”

Melek’in heyecanlı sesi Ateş’e onu ne kadar özlemiş olduğunu hatırlattı. Boğazını temizledi genç adam.

“Fizik dersi için yardımcı olur musunuz diye soracaktım.”

Fizik mi? Ateş’in en iyi olduğu ders!

“Tabii. Kaçınıcı sınıftasınız?”

“Ben – lise 2’deyim.”

“Anladım. Lise 2’de olan birine daha Fizik çalıştırdım bugün. Hafta sonu size uygun olur mu?”

Ateş yumruğunu sıktı. Melek’i görmek için hafta sonuna kadar 3 gün daha bekleyebileceğini hiç sanmıyordu.

“Yarın olsa olmaz mı? Yani sonraki gün Fizikten kısa sınav olacağım da acelem bu yüzden...”

Seni bir bulayım da, asıl ben sana kısa sınav yapıcım deli kız...

“Hmm... Aslında yarın – biraz zor ama, neyse tamam... Peki sabah erken olsa olur mu?”

Ah tabii – ne kadar erken o kadar iyi...

“Eee – tamam o zaman... Peki nerede çalışacağız?”

Yani nerede ifadeni alacağım Melek hanım?

“İsminiz neydi acaba?”

“A – eee – Ahmet...”

Az daha Ateş diyecekti genç adam.

“Ahmet, ben şimdiye kadar çalıştırdığım 3 öğrenciyi kaldığım yurdun kütüphanesinde dersleri anlattım. Sessiz oluyor, rahat oluyor çalışmak. Sana uyar mı?”

Yurt mu?

Bu kız aklını mı yitirmişti? Hiç mi korkmuyordu babasının onu bulmasından? Nasıl güvenip de yurttan kalabiliyordu? Bu kadar mı istemiyordu Ateş’in yanında kalmak? Genç adamın yüreğine batmıştı adeta Melek’in ondan kaçıp da yurttan kalması... Yine cevap gelmeyince Melek seslenmişti.

“Ahmet orada mısınız?”

“Ha – evet – tamam. Hangi yurttan kalıyorsunuz?”

“Yurt İstanbul Yükseköğrenim Kız Öğrenci Yurdu’nda kalıyorum. Girişteki Ahmet abi’ye benimle ders çalışmaya geldiğini söylersen o seni bana getirir. Adını unutmazsın, seninkiyle aynı.”

“Tamam.”

“O zaman yarın görüşürüz Ahmet. Lütfen – mümkünse – biraz çalışıp gel olur mu? Böylece ikimiz için de daha kolay olur.”

“Tamam.”

Ve telefonları kapattılar. Melek yurttaki odasında bir öğrenci daha bulduğuna sevinirken Ateş arabasında ne hissedeceğini şaşırılmış bir halde kalmıştı. Evet – Melek’i bulmuştu, sesini duymuştu, iyiydi. Ama neden – neden yurttan kalıyordu ki? Neyse bu soruların cevabını yarın öğrenecekti. Yarın sabah Melek’e soracaktı.

Sahiden sorabilecek miydi? Yarın sabah – aslında birkaç saat sonrası ama – bir an sonra bile neler olabileceğini kimse bilemez dimi... Ya Ateş Melek'i düşündüğünden, daha önce görürse?

BÖLÜM-7

O telefonu kapattıktan sonra yelkovan da, akrep de donmuştu sanki Ateş'e göre. Niye ilerlemiyordu o lanet saat? Niye bir an önce sabah olmuyordu? Beşiktaş'taki evin her yerinde Melek'i görüyordu sanki. Kendini avutmak için açıp televizyon izlediğinde gördüğü her deniz, her gökyüzü genç kızın gözlerini anımsatıyordu. Öylesine eline aldığı bir romanda geçen 'güzel kız' sözcükleri ise Ateş'e tek bir kişiyi düşündürüyordu. Uyumaya çalıştığında da sürekli Çanakkale'den eve birlikte döndüklerinde Melek'in kendisine sarılması düşüyordu aklına. Saçlarının kokusunu en derinden o zaman hissetmişti.

Delirmek üzereyim galiba... Hadi sabah olsun artık, hadiii... Bu nasıl bir heyecan yahu, sanki ilk buluşmaya gidecek lise miyim ben? Ne buluşması Ateş? Sen sadece çok – deli gibi – merak ettiğin kız kardeşini (!) görmeye gideceksin... Ne kardeş ama? Kainat güzeli

olabilecek bir kız – öhö kardeş :) Uyu Ateş uyu... Say koyunları... 1 – 2 – 3...

Gece yarısını geçtikten sonra zorlukla uyuyabilmişti genç adam. Aslında yorgunluktan uyuyakalmıştı demek daha doğru olurdu. Birkaç saat geçmişti ki acı acı çalan telefon sesiyle zıpladı yataktan.

“Melek?”

Demmişti kendine gelmeden. Sonra başını hızlıca sağa sola salladı. Hemen başının ucundaki telefonu aldı.

“Alo?”

“Ateş? Ben Metin, İstanbul Eğitim Araştırma’dan. Hatırladın mı?”

“Evet – evet hatırladım. Hayrola?”

“Ya bu saatte böyle aradığım için affedersin. Ama bir vaka geldi biraz önce, ciddi bir kafa travması olabilir dedi hocalar. Gelip incelemen mümkün mü?”

Ateş hemen kalktı yataktan.

“Tamamdır dostum. Şimdi kapatıyorum ben telefonu. Arabaya binince yeniden ararım, hastayla ilgili bilgilendirirsin ben gelene kadar.”

“Oldu Ateş, sağol...”

Ateş hemen hazırlanıp evden çıktı. Arabayı her zamanki alışkanlığıyla hızla sürerken yeniden aradı Metin’i.

“Anlat bakalım. Nedir?”

“Hasta 17–18 yaşlarında. İleri derecede darp edilmiş. Vücudunun birçok yerinde farklı boyutlarda ezilmeler ve kanamalar var.”

“Peki kafada durum ne?”

“Kendi mi düştü, yoksa zorla vurdular mı bilemiyoruz. Başın arka tarafını muhtemelen sivri bir yere vurmuş ya da çarpmış olmalı. Şu anda durumu stabil...”

“Tamamdır. 15 dakikaya oradayım. Yol açık.”

Günlerdir Melek’i düşünmediği tek duruma gelmişti yine Ateş. Yalnızca bir hasta ile ilgilendiğinde Melek’i aklından biraz olsun uzaklaştırabiliyordu. Nihayet hastaneye vardı. Arabasını park edip hızla indi. Acile girip doktor Metin’i soracaktı ki iki hasta bakıcının sözleri kulağına çalındı.

“Yazık vallahi kıza. İçim acıdı.”

“İyi gelebilmiş buraya kadar.”

“Gelmek ne demek yahu... Kız acil kapısında yığıldı resmen. Mahvolmuştu geldiğinde.”

Ateş boğazını temizledi. Hastabakıcılar toparlandı hemen.

“Buyurun?”

“Ben doktor Ateş Kılıç. Doktor Metin bey, beni bir hasta için buraya çağırılmıştı. Nerede bulabilirim?”

“Hoş geldiniz doktor bey. Şimdi arkadaşlara anlattığım kız için geldiniz demek... Buyurun götüreyim ben sizi. MR çekiliyor şu anda hastaya...”

Çekim odasına geldiklerinde Ateş, Metin’le tokalaşırken hasta MR aletinin tüneline doğru giriyordu. Ateş ile Metin’in hocası olan doktor kafa kafaya verip durum değerlendirmesi yaptılar.

“Kafatasındaki kemikler zarar görmüş ama yine de şanslıymış, kırık kemik yok. Sıkı gözetim altında tutmalıyız.”

“Evet hocam.”

Ateş şimdi çekimden çıkan hastaya bakıyordu. Birkaç saniye sonra gözlerinin ona oyun oynadığını zannetti. Metin’e ve diğer görevlilere hiçbir şey demeden, koruyucu elbise bile giymeden çekim odasına daldı hızla. Sedyenin yanına yaklaştığında yüreği sıkıştı – ‘şanslı’ dedikleri mahvolmuş hasta Melek’ti...

Melek’in güzeller güzeli yüzü tanınmaz haldeydi, yaralar içindeydi. Bembeyaz olan eşsiz teni halsizlikten feci bir sarı ton olmuştu. Ateş’e sığındığı o geceden de beter haldeydi genç kız.

“Doktor bey, bu odaya radyoaktif ışık veriliyor biliyorsunuz! Bu halde girmemelisiniz!”

Ateş kimseyi duymuyordu. Sadece donmuş bir halde Melek’e bakıyordu.

Melek’in bütün yaralarının sızısı Ateş’in yüreğindeydi artık...

* * *

–Birkaç saat önce; Yurt–

Yurt hizmetlilerinden Ayşe teyze, merdivenlerden düşmüştü. Yurttaki bütün kızlar çok severdi onu. O yüzden hemen hepsi ona yardıma koşmuştu. Bir kısmı onu yatırdı ve kendine getirdiler. Yurdun genel sağlık dolabında tentürdiyot kalmadığını anladıklarında tıpta üçüncü

sınıfta okuyan Ayten atıldı.

“Ya ben gidip alırdım ama karanlıktan korkarım ki...”

“Ben korkmam, gidip alırım hemen.”

“Ağrı kesici merhem de al.”

“Tamamdır. Nöbetçi eczane nerede?”

Melek adresi alıp hemen yurttan çıkmıştı. Gerçekten de karanlıktan korkmuyordu. Karanlıktan çok daha korkunç şeyler gören insanlar karanlıktan korkmazlardı ki... Eczaneye varmasına az bir mesafe kalmıştı. Sokakta karşıdan karşıya geçerken bir arabanın çok sert bir fren yaparak hemen dibinde durduğunu gördü genç kız. Arabanın farları gözlerini alıyordu, hiçbir şey göremiyordu.

“Ne yapıyorsun sen be? Bomboş yolda çarpacaktın az daha!”

Diye şoföre doğru bağırırken, arabanın iki kapısının da açıldığını gördü.

“B–baba!”

Başını azıcık çevirdiğinde bütün kanının çekildiğini hissetti genç kız.

“Mahmut!”

Bir an sonra ise ilk darbeyi, babasının attığı sert tokatla almıştı genç kız.

“Baba yapma – okumak istedim ben – vurma baba! Aaaaahhhh!”

O tokatla yere düşmüştü tabi. Babasına karşı koyacak kadar kuvvetli değildi narin bedeni. Ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu ki elinden.

Art arda gelen acımasız, canice darbelerle kendinden geçmek üzereydi. Babası sırtına tekme attığında bilinçsizce fısıldamıştı – tıpkı aylar önce O’na ilk koştuğundaki gibi...

“Ateş... Kurtar beni...”

Rüstem bey, kızının saçından tutup sertçe arkaya doğru çekti. Hala hırsını alamamıştı. Ama o anda kızın başına vuracağı yumruğu Mahmut tuttu.

“Amca yeter. Kendinden geçti zaten. Öldürecen mi kızı?”

“Soyumun yüz karası bu! Başımı yere eğdi! Allah’ın belası kız!”

Öz kızının başını yolun kenarına doğru savurdu öfkeli adam. Melek’in başı kaldırım taşlarının tam köşesine çarpmıştı işte o anda. Mahmut da kendisini istemeyen kıza yaptığı bu iyiliğin bile fazla olduğunu düşündü ve onun bacaklarını tekmeleyerek kıızı tamamen yolun kenarına ittirdi. Yoksa arabayla üstünden geçebilirlerdi...

Yarım saat kadar sonra Melek tek bir gözünü açabilmişti, diğer gözünü açamıyordu. Ağzının içi de kanla dolmuştu. Bacakları ve kollarındaki sızlama dayanılmazdı.

Ah Ateş neredesin? Yine iyileştiren beni...

Ağlayarak ve neredeyse sürünerek kenardaki çöp konteynırına tutunup ancak doğrulabildi Melek. Birazcık durunca iki adım atabilecek mecali oluyordu. Birkaç gün önce bu yolun sonunda hastane gördüğünü hatırlıyordu. Sanki saatlerce yürümüştü yolun sonuna gelene kadar. Öyle yorgundu ki... “ACİL” yazısını gördüğüne emin olamadı önce. Başardığına inanamıyordu. Beyaz önlüklü olduğunu zannettiği birine son gücüyle fısıldayabildi.

“Y–yardım... N olur...”

BÖLÜM-8

–Şimdiki zaman; Hastane–

Koruyamadım seni. Beceremedim. Baban olacak o adamın sana zarar vermesini engelleyemedim. Kanayan, ezilen, moraran her bir yaran benim yüreğimi dağlayan bir kor oldu. Ama iyi olucaksın küçük kız... İyi olmak zorundasın. Allah “Melek”lerini hep iyileştirir değil mi... Bir Melek’in tenine bu bereler yakışmaz ki değil mi...

Ateş inanamıyordu. Kabus muydu bu? Evet Melek’i görmeyi her şeyden çok istiyordu. Ama kesinlikle bu şekilde, bu halde değil. Zaten sadece birkaç saat sonra onu sapaşğlam görmeyecek miydi? Niyeydi bu ceza? Kimeydi – Melek’e mi, Ateş’i bırakıp gittiği için; yoksa Ateş’e miydi, Melek’i daha önce bulamadığı için?

Ateş babası öldüğünde bile ağlamamıştı. O zaman sadece boğazına korkunç bir yumrunun oturduğunu hatırlıyordu. Ama şimdi gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu, Ateş onları sildikçe sanki inat olsun diye akmaya devam ediyorlardı.

Her insanın 2 meleği olurdu değil mi; biri sağ, diğeri sol omzunda olan... Ateş artık 3 meleği olduğunu hissediyordu Melek’i izlerken – ikisi omuzlarında iken diğeri ta yüreğindeydi...

Belki ben de hata yaptım, seni sevdim tek bir an pişman olmadan...
Çok düşündüm, çok yalvardım, Tanrım alma canımı teniyle bir gün
buluşmadan!
Belki şimdi, belki asla... Ya ölüm, ya aşk istedim dudağından...
Uyuyorsam bırak lütfen. Sen kal aşk, ben giderim buralardan sabah
olmadan...

Saatlerce hiç sıklımadan yaralı genç kıızı başucunda izledi Ateş. Sabaha karşı oturduğu sandalyede başı önüne düşmüştü. Nihayet güneş doğarken inlemeyle karışık bir öksürük sesi döküldü Melek’in dudaklarından. Yavaşça kendine geldiğinde bu kez iki gözünü de açabildi genç kız. Hastanede olduğunu idrak edince Kurtulmuşum... diye düşündü. Aynı anda odada kendisinininkinden başka bir soluk daha olduğunu duydu. Şaşırdı ve korktu. Kim olabilirdi ki onun yanında? Başını çevirmeye çalıştığında sargılı olduğunu fark etti. Ayrıca omzu da acıyordu. Yine de odada kimin olduğunu bilmesi gerektiğini hissediyordu. Zorlansa da başını hareket ettirebildi. Ama gözlerine inanamadı.

“Ateş!...”

Melek ilk kez Ateş’in karşısında ona yalnız ismiyle sesleniyordu – her ne kadar Ateş bunu duymasa da... Ama genç adamın yüreği bu seslenişe kayıtsız kalmamıştı sanki. Ateş’in uyuklamakta olan gözleri birden açıldı. Melek’e doğru baktığında ve günlerdir ayrı kaldığı o mavilikleri nihayet gördüğünde içine ılık ılık bir şeyler aktı adeta.

“Melek... Nihayet uyandın.”

Melek zorlanıyordu konuşurken, canı çok yanıyordu.

“Ateş – abi... Sen – nasıl?”

Ateş yavaşça elini onun alınına koydu.

“Hepsini konuşucuz küçük kız. Senin evden gitmeni, yurttan kalmanı, bu halini... Ama önce iyileş...”

Melek yutkundu.

“Yi–yine dert oldum senin başına...”

Gelirse dert senden gelsin be...

Ateş’in sesi, bu fikirden bağımsız cevabını verirken yumuşacıktı.

“Kesinlikle – yok öyle bir şey!”

O anda odanın kapısı açıldı ve içeri doktor Metin girdi.

“Günaydın. Ateş, hastamız uyanmış.”

Ateş hemen ayağa kalktı.

“Evet Metin, az önce kendine geldi.”

Çok şükür! Çok şükür ki gözlerini görebildim...

* * *

Hastanede sürekli kontrolde geçen 3 günden sonra tedbir amaçlı birçok ilaç ile birlikte Melek taburcu edildi. Ateş kendi hastaları için gitmek zorunda kaldığı anlar dışında, gece de dahil hiç yalnız

bırakmamıştı genç kıızı. Onun sürekli yanına gelmesi Melek’i daha da mahcup ediyordu. Kendine geldiğinde ona az kalsın, sadece ismiyle hitap edeceğini hatırandan çıkarmayan kıız çok dikkatli davranıyordu. Sonuçta Ateş’in sevgilisi vardı değil mi? Kesinlikle iyice dinlenmesi gerektiğini ve evinde yurttan çok daha rahat olacağını Melek’e zorlukla kabul ettirmişti Ateş.

Hastaneden çıkarken Melek’e yardımcı olmak için genç kıızın belinden tutuyordu – yani tamamen iyi niyetinden! Yoksa Melek’e yakın olmak, onun o tatlı kokusunu içine çekebilmek gibi bir amacı kesinlikle yoktu Ateş’in :) Ama Melek ona itiraz etmeye devam ediyordu.

“Ama Ateş abi, zaten günlerdir sürekli hastaneye geliyorsun. Bir de evine götürürsen sevgilinle aran benim yüzümden bozulacak diye korkuyorum...”

Ateş’in sesi sertti bu defa.

“Birincisi senin evimde kalmandan hiçbir şikayetim yoktu Melek hanım, unutma benim haberim olmadan kendi başına çıkıp gitmişsin. İkincisi sen ne bana ne de anneme külfet oldun. Yok öyle bir şey! Unut bunu! Üçüncüsü ve en önemlisi benim sevgilim yok, olmayan bir şeyi de bozamazsın. Şimdi o güzel çeneni kapatıp benimle geliyorsun. Farkındaysan bu konuda sana seçme şansısı falan bırakmadım ve ‘geliyorsun’ dedim.”

Melek yavaşça dudağının kenarını ısırırdı. ‘En önemli’ olan şey niye Ateş’in sevgilisinin olmamasıydı ki acaba? Yoksa bir şeyler mi belli etmişti? Yok canım, belli edecek bir şey yoktu ki... Sadece gece başındayken Ateş uyuduğunda onu izliyordu o kadar. E bu da çok masum bir şeydi öyle değil mi... Beyninden bu düşünceleri atıp aklına gelen son ve en sağlam olabilecek itiraz dayanağına sarıldı.

“Peki ama ben nasıl o eve gelicem ki? Babam?”

Ateş nihayet genç kızın inadını kırdığını anlayınca sevindi.

“O eve gitmiyoruz, merak etme...”

Melek’in arabaya binmesine yardım etti. Eğilip doğrulurken vücudunda zarar gören yerler hala canını yakıyordu genç kızın. Melek kendine engel olamadan yavaşça içini çektiğinde Ateş uzanıp onun elini tuttu.

“Geçicek... Birkaç güne hiçbir şeyin kalmayacak...”

Melek zor da olsa gülümsedi.

“Teşekkür ederim – her şey için...”

Ateş sürücü tarafına geçip oturdu ve arabayı sürmeye başladı.

“Eğer bana bir kez daha teşekkür edersen – mmm sağlam bir tehdit bulmalıyım seni korkutacak – hah tamam! Eğer bir daha teşekkür edersen küçük hanım – seni öperim!”

Bu tehdit Ateş’in içini kaynatırken Melek safça gülümsedi.

“Ama zaten her gece çocuk gibi beni uyuturken alnımdan öpüyorsun. Demek ki istediğim kadar teşekkür edebilirim.”

Ateş kırmızı ışıktaki arabayı durdurduğunda Melek’e döndü. Melek de yavaşça soluna dönmüştü. Ateş’in gözleri pırl pırlı ve sesi inanılmaz muzip çıkıyordu.

“Alnından öpeceğimi kim söyledi?”

Melek, Ateş’in gözlerinin bir an için kendi dudaklarına kaydığına yemin edebilirdi...

BÖLÜM-9

Hayatında hiç bu kadar utandığını hatırlamıyordu genç kız. Bütün yüzünün kıpkırmızı olduğuna emindi – nitekim bir saniye sonra Ateş kocaman bir kahkaha attı.

“Tıpkı sana aldığım laleler gibi kızardın...”

Melek konuyu hemen değiştirmesi gerektiğini hissediyordu. Ama yine de Ateş’e doğru bakmadan konuştu. Hala utanıyordu.

“Sen bana lale mi aldın Ateş – abi?”

Melek’in utangaçlığı Ateş’e inanılmaz tatlı geliyordu. Yanan yeşil ışıkla birlikte gülümseyerek yola devam ederken cevapladı.

“Evet, İtalya’dan dönerken almıştım ama sahihsiz kaldı zavallı çiçekler – birisi iki satır not bırakıp çekip gidince...”

“A–ama ben senin hayatına engel olduğumu düşündüm o – o kadın gelince...”

Ateş kaşlarını çattı.

“Her ne olursa olsun benimle ilgili bir şeyin kararını beni dinleyerek vermeni isterdim.”

Yolun kenarına arabayı park etti. Melek araba durduğu için etrafına bakarken, Ateş uzanıp onun çenesinden nazıkçe tutup başını çevirdi. Tüm samimiyetiyle bakıyordu o maviş gözlere.

“Her ne olursa olsun oradan döndüğümde seni evde bulmak isterdim...”

Melek yine ne yapacağını bilemedi. Yüreği davullar çalıyordu sanki. Daha fazla Ateş’in gözlerine bakabileceğini hiç sanmıyordu. Önce bakışlarını kaçırdı usulca, sonra da başını çekip yine camdan dışarı baktı. Ama konuşurken sesinin titremesini engelleyememişti.

“A–Ateş abi, fakülteye niye geldik?”

Ateş kendine hakim olmak zorundasın oğlum... Genç adam başını iki yana salladı. Boğazını temizleyip öyle konuştu.
“Fakülteye gelmedik Melek hanım. İn bakalım.”

Melek inmeye çabalarırken Ateş kendi tarafından inip hemen Melek’in kapısının yanına gitti ve genç kıza elini uzattı.

“Eee – yardım için elini tutmamda bir sakınca yok dimi Melek?”

Melek onun bu ince düşüncesine gülümsedi. Ateş’in hem elini tutması

harikaydı, hem de tutmadan önce fikrini sorması. Demek ki bana değer veriyor... Genç kız düşüncelerinin ilerlemesine müsaade etmeden elini uzattı ve onu Ateş'in sıcakık avucuna bıraktı. Ateş bir eliyle onun elini tutarken diğer elini yavaşça sırtına destek yapıyordu. Fakültenin tam çaprazındaydılar. Melek güldü.

“E buradaysak ve fakülteye gelmediyse nereye geldik?”

“Önümüzdeki 6 yıl boyunca kalacağın eve...”

Diyerek genç kıızı bir apartmana soktu Ateş. Melek şoke olmuştu. Apartmanın her katında bir daire vardı. Genç adam ikinci kata geldiklerinde cebinden bir anahtar çıkardı ve kapıyı açmaya koyuldu. Daha sonra da Melek'in elinden tutup onu 'daireesine' soktu. Salonun boydan boya camı aşağıdaki caddeye bakıyordu ve Melek'in okulu da az ileride görünüyordu. Melek'in ağzı açık kaldı.

“A—ama b—bu – bu nasıl olur?”

Ateş kollarını kavuşturmuş kendisine bakıyordu. Melek yaklaşık bir dakika boyunca onun yakışıklı yüzüne öylece baktı, sonra dudaklarını ısırıldı ve başını iki yana salladı.

“Bunu asla kabul edemem!”

Ateş derin bir soluk aldı ve gelip Melek'in elinden tuttu. Genç kıızı çekerek salondaki koltuğa oturttu, tam karşısına da kendi geçti. Melek'in küçük eli hala avucunun içindeydi. Konuşmadan önce boğazını temizledi.

“Bu konuda bir daha konuşmayacağız Melek. Bu ilk ve son olacak. Yurduna yakın bir yerde baban seni bulup bu hale getirdiğine göre artık orada kalamazsın. Benim Beşiktaş'taki evimde de kalamazsın. Bu da demektir ki şu anda kalacak bir yere ihtiyacın var. Senin için en önemli şey de yaşayacağın yerin okuluna yakınlığı. Böylece okuldan

evine çok kısa bir zamanda varabilirsin ve sana sağlayabileceğim en güvenli yöntem de bu.”

Ateş’in boştaki eli yavaşça Melek’in yanağındaki morluğa doğru kalkmıştı – ama dokunmaya cesareti yoktu. Yutkundu genç adam – bir abi (!) olarak kardeşinin yanağını böyle okşamayı doğru olur muydu ki?

“Bir daha bunu yaşamaman için ne gerekiyorsa yapmalıyız dimi?”

Melek çok cılız bir sesle cevap verebildi.

“Evet – ama...”

“Aması yok Melek. Sen o hastanede sargılar içinde yatarken çok düşündüm. Madem sen benim yanımda kalmak istemiyorsun...”
Melek başını önüne eğdi.

“Yok – yani öyle değil – yani o gün o kadın, Dilara, gelince... Şey deyince...”

Melek bunu söylememesi gerektiğini hissetti. Hiç tanımadığı o kadını, sırf Ateş’e –abisine– yakıştıramadığı için kötülemek kendisine yakışmazdı. Ama Ateş onun gözlerinden hoş olmayan bir şeyler yaşadığını anlamıştı.

“Evet şimdi gelelim o konuya. Ne dedi o kadın sana? Yani ne demiş olabilir ki – sen kaçır gibi gittin evden?”

“Yooo, hiçbir şey demedi. Ama o gelince ben hakkım olmadan senin hayatında yer kapladığımı fark ettim. Bak yine aynı şey oluyor işte. Sen bana yardım etmek için onca işinin arasında ev tutmuşsun, hem de bu ev kim bilir ne kadardır? Bunu asla kabul edemem...”

Ateş öfkelenişini hissediyordu. Niye bu kadar zordu bu kız? Başını ellerinin arasına aldı ve bir süre düşündü. Melek onun bu haline

üzüldüğünü fark etti. Yüreği titriyordu.

“Peki... Sen – sen bu kadar çabuk nasıl yer buldun yurtta?”

“Okula kayıt yaptırırken sıralamamın yüksek olduğunu ve eğer ihtiyacım varsa yurt veya burs desteği alma hakkım olduğunu öğrendim. Burstan daha öncelikli olarak kalacak yere ihtiyacım vardı. Bu sayede o yurda yerleştim.”

“O zaman bu evi de başarın sayesinde sana sağlanan bir yurt desteği gibi farz et. Bu desteği sana okulun vakfı değil de ben sağlıyorum. Bu kadar kabul edilemez olan ne anlamıyorum ki!”

“A–ama burası yurt değil ki – koskocaman bir ev!”

“Hayır öyle çok büyük değil aslında...”

Ateş tekrar Melek’in elinden tutup evi gezdirmeye koyuldu.

“Burası salon zaten. Eee bu televizyon ve DVD’nin amacı – eee bazen derslere CD’den çalışman gerekebilir. Hem ayrıca lüks yurtlarda da odalarda televizyon bulunduğuna eminim. Burası senin odan, umarım beğenirsin, biraz aceleye geldi. Burası mutfak, şurası da banyo. Gördüğün gibi çok geniş değiller...”

“Peki şu oda?”

“Eee – o boş odada belki arada misafirin olur. Belki bir arkadaşın ders çalışmaya gelir. Belki – belki bazen ben kalırım – tabi kabul edersen – yani abin olarak...”

Melek elinde olmadan gülümsedi. Keşke bazen değil de hep kalsan... Hiii Melek! Ne diyorsun sen? Ne kadar ayıp! Genç kız öksürdü.

“Mmm – tamam. Sanırım en doğrusu kabul etmek olacak. Ama

madem bunu yurt desteği olarak sağlıyorsun, ben de her ay sana kira veririm – yurt parası baabında...”

Ateş’in gözleri büyümüştü – öfkeden...

“Şaka yaptığımı varsayıyorum...”
Melek kollarını göğsünde birleştirdi.

“Hayır, gayet ciddiğim.”

Ateş de tam karşısında aynı hareketi yaptı.

“Parayı nereden bulmayı düşünüyorsun küçük hanım?”

Melek o anda küçük bir çığlık attı.

“Tamamen unuttum! Öğrencilerim!”

Elinden geldiğince hızla gidip telefonunu aldı.

“Ben özel ders vermeye başlamıştım. Başka bir yerde gidip çalışamazdım okul başlayacağı için... Benim de aklıma bu geldi.”

“Yaa öyle mi? Ne güzel...”

Ateş gülerek izliyordu onu. Az sonra anlayacaktı...

Melek önce ilk iki öğrencisini aradı. Sağlık problemleri sebebiyle derslerin sekteye uğradığını ancak yeniden başlayabileceklerini konuştu. Onlarla konuştuklarını telefonu kapadıktan sonra telaşla Ateş’e anlatıyordu. Sonunda sıra gelmişti Ahmet’e. Melek telefonundan o numarayı bulmaya çalışıyordu.

“Bu öğrenciyle babam beni dövmeden önceki akşam anlaşmıştım. Hay Allah, ertesi sabah da kısa sınavım var demişti...”

“Bir Şey olmamiŐtır canım...”

“Nasıl olmamiŐtır zorlanıyorum demişti. Offf hep benim yüzümden. Hah buldum!”

Ateş yan yana oturdukları koltukta keyifle arkasına yaslandı. Melek kulağında telefon beklerken o anda sehpanın üzerinde duran Ateş’in telefonu çalmaya başladı. Melek anlamamıştı tabii... Tesadüf zannediyordu. O karşısında bir öğrencinin telefonu açmasını bekliyordu hala. Bir an gözü Ateş’in telefonunun ekranına takıldı. Orada gördüğüne inanamadı...

BÖLÜM-10

Ateş'in telefonunun ekranında bir melek figürü vardı ve üzerinde "Melek arıyor" yazıyordu. Melek'in kaşları çatıldı. Kendi telefonunu hala kulağında tutarken yavaşça eline Ateş'in telefonunu aldı ve ekranını sahibine gösterdi. Nihayet telefonu kapatırken soğuk bir sesle sordu.

"Bu da ne demek oluyor?"

Ateş ayağa kalktı ve Melek'in elinden telefonunu aldı.

"Bu, Melek hanım, siz istemeseniz de ben sizi buldum demek oluyor. Bu, sen benden ne kadar kaçarsan kaç ben sana ulaşırım demek oluyor. Bu, aslında çok başarılı olmama rağmen Fizik dersinde senin yardımına ihtiyacım olabilir demek oluyor."

Melek'in dudakları titriyordu.

“Benimle alay ettin...”

“Haydaaa... Alay da ne demek? Sadece tamamen tesadüf eseri fakültende bulduğum ilandaki el yazını tanıyıp numaranı bulmuştum. Ve senin benden kaçtığını düşündüğüm için de ben olduğumu söyleyemedim.”

“Ben senden kaçmadım seni aptal! Sevgilin beni senin beslemen zannetti tamam mı!”

Melek arkasını dönerek az önce Ateş'in odası olarak gösterdiği odaya gitti, çünkü ağladığını onun görmesini istemiyordu. Odasının kapısını kapattığı anda içeriden korkunç bir ses gelmişti.

“NEEE!!!”

Ateş inanamıyordu. Kimdi bu gerizekalı Dilara ya? Nasıl böyle bir şey söyleyebilecek cesareti bulabiliyordu kendinde? Sevgili bile değillerdi! Zaten nadiren akşamları bir yere çıkan Ateş, iki-üç defa o kızla yan yana bulunmuştu o kadar! Elindeki telefonu öyle sıkı tutuyordu ki genç adam, parmakları bembeyaz olmuştu. Ama Ateş daha başka bir şey yapamadan Melek'in ağlayan sesini duydu.

“Ateş – abi! Burnum...”

Ateş korkuyla hemen onun odasına doğru gitti. Melek odanın kapısını açmıştı. Genç kızın yüzünde kanlar görünce Ateş içinin çekildiğini hissetti birden. Melek titriyordu. Ateş hemen orada bir yerden bulduğu temiz peçeteyle genç kızın burnuna tampon yapmıştı.

“Şşş... Sakin ol... Melek titremene engel olmaya çalış güzelim – hadi... Sakinleş, ağlama... Heyecanlanırsan tansiyonunun dengesi değişir ve burnunun kanaması durmaz. Ağlama... Yavaş yavaş derin

soluklar al... Ağlama..."

Melek gözlerini yumdu. Titremesini de, ruhunu da sakinleştiren Ateş'in onu teselli eden sıcacık elleri olamazdı değil mi? Yok canım...

"B-ben ağlamaya başladıktan sonra bi-bir an gözlerim karardı. S-sonra burnum aktı sandım, kanı görünce çok korktum..."

"Tamam, şşş tamam anlatma. Dur bakalım. Bak işte gördün mü geçiyor. Birkaç gün önce başına darbe aldığı için damarlarının hassasiyetinin artması çok doğal. Sen sadece uzanıp dinlen."

Melek başını usulca sallayarak küçük bir çocuk gibi itaat etmişti. Yatağına uzandı yavaşça.

"Offf, kahrolası ilaçlar... Uzanınca hemen uyukum geliyor..."

Ateş onun tepkisine gülümsedi, yavaşça yanağını okşadı.

"Çünkü bünyenin kendini yenilemesi için dinlenmeye ihtiyacı var."

"Peki doktor bey..."

"Sen dinlenirken ben de doktorluğu bir kenara bırakıp kaldığın yurdun müdürü olmalıyım."

"Neden?"

"Gidip yiyecek bir şeyler almalıyım."

Melek itiraz edecek gibi olduğunda Ateş ona göz kırptı.

"Unutma ki yurtlar öğrencilerin beslenme ihtiyaçlarını da karşılar küçük hanım..."

“Ufff peki...”

Hay Allah... Ateş’in işlerini halletmesi için oradan kalkıp gitmesi gerekiyordu ama hiç kalkası yoktu ki... Melek’in mahmur bakan gözleri bağlamıyordu elbette ayaklarını. Mutlaka başka bir sebebi olmalıydı.

“Neyse... Gideyim ben. Kapıyı kilitleyim mi?”

“Hı hı... Lütfen...”

Melek uyumak üzereydi. O yüzden de sesi narın bir fısıltı halinde çıkmıştı. Şimdi çıkmazsa uyuduğu müddetçe bıkmadan Melek’i izleyecekti galiba. Ateş sana yine geliyorlar... Kızın üzerini ince bir pike ile örttükten sonra kendini tutamadan eğilip yine alnından öptü. Tam arkasını dönmüştü ki yine aynı fısıltı halindeki sesi duydu.

“Teşekkür ederim...”

* * *

Sonraki birkaç günde Melek iyice toparlamıştı kendini. Gece yine fenalaşır, kendini kötü hissederse diye ikisi de korktuğundan – şimdilik– Ateş de evdeki diğer boş odada kalıyordu. İkisi de memnundu bu düzenden. Zaman geçtikçe daha iyi anlaştıklarını fark ediyorlardı. Birbirlerini tamamlamak mı? Yok canım, iki kardeşti işte onlar. Ne var – çok güzel bir kız ile çok yakışıklı bir adam kardeş olamazlar mıydı?

Melek yine ders vermeye başlamıştı, artık dersleri kaldığı evde veriyordu. İlk başta Ateş, Melek’in ders verdiği öğrencileri görmek için evden biraz geç çıkmıştı. Gencecik, fıstık gibi bir kızın kendi yaşına yakın yakışıklı öğrencilere ders vermesi uygun olmazdı değil mi? Öğrencileri gördükçe “Neyse ki tıfillarmış...” diye düşünüp içini

rahatlatmıştı Ateş. Zaten Melek'in kendi okulunun açılmasına da az bir süre kalmıştı. Bir gün fakülteden eve geldiğinde Ateş de masada makale okuyordu.

“Ateş abi, 1 hafta sonra hazırlığı atlama sınavı varmış...”

“İngilizce hazırlığı atlaman önemli Melek, bir sene kârın olur eğer sınavı geçebilirsen...”

Melek'in yabancı dil konusunda oldukça geride olduğunu öğrenen Ateş, başarılı olması için ona yardım teklif etti. Böylece birlikte İngilizce çalışmaya başladılar. Önce basit kelimeler, sonra basit cümleler... Birkaç gün içinde olabilecek en iyi seviyeye gelmişti genç kız. Kelimeleri doğru bildikçe, cümleleri düzgün kurdukça Melek'in yüzünde oluşan gülümseme Ateş'i de sevindiriyordu.

“Hadi bakalım Melek hanım. Şimdi biraz insan vücudunun kısımlarını öğrenmeye çalış. Al bu kitaptan ezberle, ben sana sırayla soracağım.”

Melek uzanıp Ateş'in elinden kitabı kapdı.

“Tamam Ateş abi. Bir saat sonra yine sınarsın beni.”

Diyerek kendi odasına koşarak gitti. Ateş onun arkasından gülümsediğini fark edince şaşırılmıştı. Aylar önce Melek'i ilk gördüğünde babası Rüstem beyin söylediği aklına geldi.

‘Kartladı bu kız’

Ne kartlaması aptal herif? Zehir gibi bir zekaya sahip, gülüşü sıcacık, içi tertemiz ve –kahretsin ki– nefis güzellikte bir genç kızdı Melek. Ateş onunla çalışmaktan, onun yaptığı yemekleri yemekten, onunla aynı evde yaşamaktan mutlu olduğunu düşünüyordu.

Tabi canım, çünkü o benim kız kardeşim gibi... Fazla güzel bir kız kardeş... Keşke daha yakın olabilseydi ya kız kardeşine ne olurdu sanki?

“Hazırım abi. Haydi sor bakalım.”

Melek elindeki kitabı Ateş’e uzatıyordu. Ateş içine derin bir soluk çekti. Melek salona geri gelince her şeyin rengi parlaklaşmış mıydı sanki?

“Hadi bakalım başlıyorum sormaya. Stomach?”

“Mide.”

Melek’in eli midesindeydi.

“Aferin... Mmmm... Tibia?”

“Kaval kemiği.”

Bu defa Melek’in eli dizinden aşağısını işaret ediyordu. Onun bu çocuksu heyecanı ve hareketleri Ateş’i yine eğlendiriyordu.

“Skull?”

“Kafatası!”

Başını işaret ediyordu genç kız.

“Joint?”

“Eklem.”

“Heart?”

“Kalp!”

Melek'in ufacak eli kalbinin üstündeydi. Niye o kadar hızlı atıyordu yüreği? Ah tabii ya, çünkü şimdiye kadar Ateş abisinin sorduğu tüm soruları bilmişti de ondan. O doğru cevap verdikçe Ateş'in yüzünde beliren memnun gülümseme Melek'i heyecanlandırıyordu – tabii ki sadece başarılı bir öğrenci olarak...

Melek'in kalbinin üzerindeki eli, Ateş'e kendi kalbine dokunmuş gibi hissettirmişti. Ne kadar çabuk öğreniyordu bu kız? Ateş nabzının yükseldiğini hissetti. Lanet olası hormonlar! Her başarılı öğrencide veya her kız kardeşte niye harekete geçerlerdi ki? Veya niye duygular ile hormonlar el ele verip beyne hükmederdi?

“Blood?”

“Kan.”

“Red?”

“Ama bu kırmızı demek.”

“Soft?”

“Yumuşak... Sıfatlara mı geçtik?”

“Hayır – peki Lips?”

“Dudak...”

Melek'in parmakları şimdi de 'red' (kırmızı) ve 'soft' (yumuşak) dudaklarının üstündeydi. Ateş biraz daha tansiyonu yükselirse fenalaşacağını düşünüyordu.

“Bugünlük bu kadar yeter!”

Diyerek birden salondan kalkıp odasına gitti genç adam. Odanın kapısını niye öyle çarptığını, neye öfkeli olduğunu hiç anlamamıştı Melek. Ne güzel ders çalışıyorlardı işte. Ne olmuştu ki birden bire? Ateş'in odasında volta atarak aklına çöreklenen görüntüyü silmeye çalıştığını asla bilemezdi genç kız...

Red, soft lips... Melek'in kırmızı, yumuşak dudakları... Kendi dudaklarında...

BÖLÜM-11

Tarih tekerrürden ibaret diye boşuna dememişler...

Melek, sınav sonuçlarını öğrenmeye gitmişti. Az önce eve geldiğinde, tıpkı üniversiteyi kazandığını öğrendiği zaman yaptığı gibi, yine Ateş'in boynuna atlamıştı genç kız.

“Başardım Ateş abi! Kazandım!”

Melek kendisine sarıldığında yine içinde bir yerler tutuşan genç adam, ona içinden geldiğince –şöyle sımsıkı, taa içine sokar gibi– sarılmamak için kendini zorluyordu. Sakince beline dolandı kolları sadece, ama tabii ki onun baş döndürücü kokusunu doyasıya içine çekmesine bir engel yoktu.

“Tebrik ederim... Süpersin...”

Hadi Melek, artık kendini çekmelisin Ateş'in kucağından... Mmm – azıcık daba... Hayırrr – hadii... Offf ama öyle rahat ki... Huzur dolu, tubaf bir sıcaklık dolu...

Melek güçlükle kendisini geri çekmişti. Gözleri pınl pınl Ateş'e bakarken.

“Sayende geçtim sınavı. Gerçekten çok te–”

Ateş uzanıp parmağını genç kızın dudağının üzerine koydu.

Soft lips... Offf Ateş...

“Şşş... Teşekkür yoktu...”

Melek gülümsedi.

“Haklısın, yoktu.”

O akşam Melek çok keyifliydi. Sürekli Ateş'e birinci sınıfa başlayacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıyordu. Ateş de hiç sıkılmadan onu seyrediyordu. Yatmadan önce son kez Melek'in vücudundaki berelere ilacını sürüyordu Ateş.

“Neyse ki yaralarım tamamen geçti. Yoksa herkes ne oldu diye sorardı okulda...”

Sesi kınktı Melek'in. Onun böyle konuşması Ateş'i tetiklemişti adeta. Melek tamamen iyileştigiğine göre artık kökünden halletmesi gereken işlere koyulabilirdi. Ama tabi ki bunlardan Melek'e bahsedemezdi. Yavaşça onun yatağının kenarına oturdu.

“Melek, mmm, artık iyileştigiğine göre – ben birkaç gün Beşiktaş'taki

evime gitsem diyorum...”

Al işte, sıkıldı benden... Sorunlarımdan, yaralararımdan, korkulararımdan...

Melek yüreğinin bir anda soğuduğunu gözlerine yansıtmamaya çalışarak sessizce cevap verdi.

“Anladım Ateş abi. Tabi nasıl istersen... Bunca zaman başımı bekleme bile gerek yoktu...”

Ateş, Melek’in bozulduğunu anlamıştı. Yoksa o da kendisi gibi burada kalmasından memnun muydu acaba? Olabilir miydi? *Ab be... Ab be...*

“Ben başını beklediğimi düşünmüyordum. Hatta değişiklik iyi geldi. Belki – yani eğer rahatsız olmazsan – bazen burada kalmak isterim.”

E niye gidiyorsun ki o zaman ama?

Melek bunu sesli söyleyemezdi. Şimdi daha iyi anlamıştı, Ateş onu kardeşi gibi görüyordu işte. İyileştiği zaman kendi haline bırakabileceği küçük kız kardeşi...

“Sen bilirsin...”

Yapma böyle... Gitmek zorundayım. Görmem gereken birkaç hesap var. Ve bunları senden habersiz yapmak zorundayım...

Ateş boğazını temizledi.

“Tamam o zaman. Yine görüşürüz...”

“Hoşça kal Ateş abi.”

Melek’in yastığı ıslanıyordu inci gibi gözyaşlarıyla. Bu evde yalnız mı kalacaktı artık? Herhalde Ateş bir kez gidince yeniden gelmezdi bu

eve. Niye gelsindi ki zaten?

Ahhh Melek bir bilseydi Ateş'in yüreğini bu evde, bu odada ve hatta bu yatakta bırakıp da gideceğini... Bir bilseydi aslında Ateş'in kendi babasıyla, Mahmut adındaki o hayvanla ve kendisini üzen o Dilara isimli kadınla konuşacak birkaç çift lafı olduğu için gideceğini... Belki bu kadar ağlamazdı o zaman genç kız.

* * *

Ertesi gün Melek geç uyandı, çünkü gece çok zor uykuya dalabilmişti. Aynaya baktığında gözlerinin altının kızardığını fark etti.

Eee Melek hanım, seni kardeşi olarak gören bir adam için ağlarsan gözlerin de kızarır, başın da ağırır işte böyle...

Kendi kendine öfkelenerek salona geçtiğinde kahvaltı masasının hazır olduğunu gördü. Şaşırды ve gülümsedi. Meyve suyu bardağının yanında küçük bir not vardı.

“Hastaneye gideceğim için erken çıktım, seni uyandırmak istemedim. Kahvaltıdan sonra vitaminlerini almayı unutma. Doktorun ve yurt müdürün Ateş”

Bu üç cümle Melek'in gününü aydınlatmaya yetmişti. Uzaktan da içini ısıtabiliyordu bu şahane adam...

* * *

Aynı saatlerde Fındıklı'daki hastanede mavi renkte hasta dosyasını gören Ateş, bu rengin ona sadece Melek'in gözlerini hatırlattığını kabul etmekte zorlanıyordu.

Arasam mı acaba, uyandı mı ki? Peki ya aramamı yanlış anlarsa? İlgimi başka türlü anlarsa... Sen o güzel kıza olan ilginin türünün farkında mısın peki Ateş?

Öhö, öhö... İşine bak Ateş, işineee...

O gün öğleden sonra Ateş arkadaşı Murat'ı aradı.

“Murat selam. Nasılsın?”

“İyi, yoğun, her zamanki gibi işte Ateş. Sende ne var ne yok?”

“Aynı... Ya ne sorucam sana? Biz en son görüştüğümüzde hani grupta Dilara diye bir kız da vardı hatırlıyor musun?”

“Ha evet, bizim Ayça'nın kuzeni miydi neydi. Ne oldu ki?”
Ateş, Beşiktaş'taki evinin önünde arabasını durduruyordu o anda. Murat'ı cevaplararken kendi evinin karşısındaki dairenin camlarına dikmişti gözünü.

“Abicim benim o kızını görmem lazım. Ya bir adres, ya da bir telefon bir şey bulabilir misin?”

“Ayarlamaya çalışırım – da hayırdır?”

“Pek hayır değil maalesef. Ufak bir hadsizlik problemi var galiba hanımefendinin. Onu tedavi edeceğim.”

“Anladığımı söyleyemem ama neyse. Tamamdır, bir şey bulursam hemen haber ederim sana.”

“Eyvallah dostum.”

Ateş telefonu kapattıktan sonra evine gidip üzerini değiştirdi. Bu adamlarla tek bir kez muhatap olmak istiyordu, daha fazla değil. Ciddiyetini yeterince belli etmek için de koyu gri pantolon ceket takımının içine siyah gömlek giydi. Hazırlanırken Melek'in hem kendisine, bu eve ilk sığındığı; hem de o hastanede gördüğü hali gözlerinin önüne geliyor ve adamlara olan tüm öfkesini uyandırıyor.

Nihayet gidip karşı dairenin kapısını çaldı.

“Buyurun doktor bey. Göremedik seni buralarda bir zamandır...”

“Buralarda değildim Rüstem bey. Sizinle konuşacağım bir konu var mümkünse.”

Melek’in babası Rüstem bey onu içeri aldı. Ateş ilk kez bu eve giriyordu.

“Geç beyim içeri.”

İki adam karşılıklı koltuklara oturdular. Ateş’in sesi de, bakışları da sertken Rüstem bey merakla bekliyordu. Bunca yıllık komşusu ilk kez evine gelmişti, ne konuşacaktı ki?

“Şu hep yanında olan adam – yeğenin miydi – o nerede?”

“Ha yeğen benim, Mahmut. Az dışarı çıktıydı. Neden ki?”

“Anlarsın birazdan Rüstem bey. Sana bir de kızını soracaktım...”

Rüstem’in gözleri kararmıştı. Dişlerinin arasından konuştu.

“Allah’ın belası... Yok benim öyle kızım.”

Ateş bu lafın ardından gözlerini kıstı ve yumruklarını sıktı.

“Tek bir sefer söylüyorum bunu sana da, o Mahmut’a da: Bir daha Melek’in kılına dokunmayacaksınız!”

Rüstem bey donakalmıştı.

“Bu da ne demek Ateş bey? Benim kızıma ne yapacağım sana mı kaldı?”

Ateş ayağa kalktı ve oturduğu koltukta Rüstem’in üzerine doğru eğildi.

“Az önce benim öyle kızım yok demiştin. Bu yapacağın en doğru şey olur Rüstem bey, kızını yok say! Çünkü eğer bir kez, tek bir kez daha senin yüzünden veya o Mahmut herifinin yüzünden Melek’in burnu kanarsa, canı yanarsa; o zaman ben de sizin anladığınız dilden konuşurum. Şimdi sadece uyarıyorum. Tekmelerinizle, dayaklarınızla açtığınız yaraları ben iyileştirdim hastanede. Kanamalarını ben durdurdum. Bu yüzden evet, ona verdiğiniz zararı engellemek bana kaldı. Anladın mı beni?”

“Ateş bey –”

Ateş onun itiraz edecek gibi olduğunu anlayınca sesini daha da sertleştirdi.

“Kendimden daha güçsüz birini dayaktan pelteye çevirmeyi ben de bilirim Rüstem bey! Ama babamın bana öğrettiği ‘adamlıkta’ bu geçmiyor. Senin ve Mahmut’un gücü Melek’e yetiyorsa, benim gücüm ikinize de yeter. Tekrar soruyorum: Anladın mı beni?”

Rüstem bey, öfkeyle dudaklarını sıkıştı. Karşısındaki adamın fiziken kendinden de, Mahmut’tan da güçlü olduğu muhakkaktı. Hem bu adam saygıdeğer bir doktordu, kesin çok sağlam tanıdıkları da vardı...

Onun düşüncelerini gözlerindeki değişimden alan Ateş yavaşça doğruldu. Ceketinin yakalarını düzeltti.

“Güzel... Anlaşacağımızı biliyordum. Sonuçta bunca yıllık komşu hukukumuz var. Sizin için üzüldüm Rüstem bey, demek hiç çocuğunuz yok öyle mi?”

Onun kendisini sınamak için bu soruyu sorduğunu anlamıştı Rüstem bey. Zorlanarak da olsa cevap verdi.

“Evet, hiç çocuğum yok benim!”

Ateş tehlikeli bir şekilde gülümsedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Mahmut beye selamımı iletin lütfen. Konuşuklarımızı onunla da paylaşmanız beni onurlandırır.”

Rüstem bey ufak bir baş hareketiyle onayladı. Daha fazla konuşmasını diye genç adamın önüne geçti gitmesi için. Rüstem beyin iki adım gerisindeki Ateş, koltuğun yanındaki ufak masada ters çevrilmiş bir çerçeveye baktı merakla. Tahmininin doğru olmasını umarak oradaki siyah–beyaz fotoğrafı sessizce çıkardı ve cebine koydu. Rüstem bey kapıyı açtığında ona yetişmişti – ki kapıda biri vardı zaten. Ateş’ten biraz daha kısa ve tıknaz olan Mahmut... Ateş, Rüstem beyin yanında durdu ve elini Mahmut’a uzattı. Mahmut amcasına baktıktan sonra elini uzattı ama maalesef bu bir tokalaşmadan ziyade Ateş’in Mahmut’un parmaklarını ezme girişimi olmuştu.

“İyi günler Mahmut bey. Amcanızla mühim bir konu görüştüm, detaylarını kendisi size aktaracaktır. Onunla anlaştığıma göre, söylediklerim sizin için de uygun olacaktır değil mi?”

Mahmut bir şey anlamamıştı ama amcası kabul ettiyse bir bildiği vardı herhalde.

“Tabi...”

Ateş’in tebessümü yine tehlike saçıyordu.

“Güzel...”

Onun elini bırakıp Rüstem beyin elini sıktı.

“Umarım bir daha görüşmeyiz Rüstem bey...”

Ve arkasını dönüp evine girdi.

İlk hesap kapandı meleğim... Sıra diğerinde...

* * *

O akşamüzeri Melek ders bittikten sonra öğrencisini evden uğurlarken kapısının önünde beyaz bir zarf bulmuştu. Oldukça meraklanarak zarfı alıp kapıyı kapattı ve kilitledi. Salondaki geniş koltuğa oturup zarfı açtı. Küçük bir kağıt ile birlikte arkası dönük olan bir fotoğraf vardı zarfın içinde. Melek önce kağıdı açtı.

O evden almayı en çok isteyeceğin şeyin bu olduğunu düşündüm. Umarım tahminim doğrudur.

Melek hiçbir şey anlamamıştı. Hangi ev? Nereden, ne almak isterdi? Kimdi bu? Kağıdı kenara bırakıp fotoğrafı çıkardı. Gördüğüne inanamadı. Zihninde bütün parçalar birleşti bir anda. Ateş... Sen harika bir adamsın...

Annesinin var olan tek fotoğrafı titreyen ellerindeydi.

BÖLÜM-12

Melek annesinin fotoğrafına dolu gözlerle bakarken Ateş apartmanın kapısının önünde, arabasının içindeydi. Acaba yukarı çıksa mıydı? Zarfı almış mıydı Melek? Peki gönderenin Ateş olduğunu anlamış mıydı? Yoksa telefon mu açsaydı? Ah Melek, koskoca adamı böyle kıvrandırdığını bilmiyordu tabii...

Yukarıda, evde de Melek bir elinde fotoğraf diğer elinde telefonu dolanıp duruyordu. Acaba arayıp mı teşekkür etseydi? Ama eğer Ateş konuşmak isteseydi herhalde zarfı bırakmazdı kapının önüne öylece, kapıyı çalıp kendi verirdi dimi... Bu ihtimal ürküttü Melek'i. Ama o anda annesinin tek fotoğrafına kavuşmak öyle değerliydi ki onun için, mutlaka bir şeyler yapmalıydı.

Birkaç saniye sonra Ateş tam arabasını çalıştırıp oradan ayrılacakken

telefonuna mesaj geldiğini duydu.

Bu, hayatım boyunca bana yapılan en harika sürpriz oldu. Beni öpmeyecek kadar uzakta olduğuna göre sanırım teşekkür edebilirim :) Çok teşekkürler Ateş abi.

Ateş kendi kendine gülümsedi. Melek herhalde aralarında sadece birkaç merdiven olduğunu bilseydi Ateş'e tehdidini asla hatırlatmazdı. Genç adamın içinde bir köşe bu 'teşekkür' için hemen yukarı çıkıp Melek'i cezalandırmak için yanıyordu ama... Öhhö öhhööö – titre ve kendine gel Ateş... Kız mesajında bile sana abi yazmış. Tövbe tövbee...

O anda yine çalmaya başlayan telefonu hiç beklemediği birinden gelen aramayı gösteriyordu Ateş'e.

* * *

Ertesi gün Melek Beyazıt'a gidip kitaplarını almıştı. Eve döndüğünde yorulmuştu ama çok da mutluydu. En büyük hayali gerçek oluyordu Ateş sayesinde. Yani Melek kitap aldığı anda bile onu düşünebiliyorsun seni tebrik ediyorum...

Bunu düşündüğü anda evin kapısı çalmıştı. Kim olur ki kapıcı falandır diye düşündü Melek. Ama kapıyı açtığı anda donakalmıştı.

“N–n–nuray anne!”

“Nuray anne yaaa!”

Güler yüzlü kadın, içeri geçerken arkasından elinde bir buket dolusu papatya ile Ateş de girmişti. Buketi Melek'e uzattı, yüzünde mahcup bir gülümseme vardı.

“Kusura bakma habersiz geldik ama annem arattırmadı. Dün pat diye kalkmış, gelmiş. Ben de o şaşkınlıkla senin başına gelenleri anlatınca

‘illa gidip Melek kızımda kalıcam ben’ diye tutturdu.”

Ateş bunları fısıfısı Melek’e söylerken salondan Nuray hanım seslendi.

“Ateş, beni Melek’e şikayet etmeye utanmıyor musun oğlum?”

O gün, Nuray anne Melek’in misafir odasında yatana kadar bol kahkahalı geçmişti. Çok mutlu hissediyordu Melek kendisini, öz annesi onu ziyarete gelse bu kadar sevinebilirdi. Nuray anneyi odasında bırakıp salonda Ateş’in yanına giderken yaşlı kadın Melek’in ardından bakıyordu.

“Ahh zamane gençleri... Biri abi demek istemez, öbürü bakarken erir; ama bir şey anlamazlar...”

Ateş salondaki koltukta oturuyor, sehpanın üzerindeki vazunun içine yerleşmiş papatyalara bakıyordu Melek gelip yanına oturduğunda. Asıl söyleyeceği şeyden önce başka bir şeyden bahsetti genç kız.

“İyi ki getirdin Nuray anneyi. Çok özlemişim...”

“O da seni özlemiş. İki lafından biri sendin.”

Melek başını salladı. Daha sonra büyük bir çekingenlikle uzanıp Ateş’in elini tuttu. Yüzüne bakamıyordu, başını eğdi.

“O eve niye girdin, o fotoğrafı nasıl aldın bilmiyorum. Bilmek istemiyorum. Korkuyorum, benim yüzümden başına dert açılmasından korkuyorum. Ama beni ne kadar değerli bir şeye kavuşturduğunu asla bilemezsin...”

Melek çok yavaş hareket ederek başını Ateş’in omzuna yasladı. Ateş için zaman durmuştu o anda sanki.

“Gerçekten de o evden almayı en çok isteyeceğim şeydi annemin fotoğrafı ve başka hiç yok biliyor musun? Tek bir tane resmi var. Onu görünce annemi ne kadar özlediğimi anladım.”

Yavaşça burnunu çekince, Ateş onun için için ağladığını anladı. Kıyamadı Melek’e. Onu ürkütmekten korkarak kolunu uzatıp omzuna koydu usulca. Melek’in yüzü Ateş’in tam yüreğinin üzerindeydi. Ateş merak ediyordu, acaba Melek yüreğinde kendisinin varlığını hissediyor muydu?

“Neyse ki artık Nuray anne var, sen varsın. Yalnız değilim...”

Ateş başını yavaşça çevirince dudakları Melek’in yumuşacık saçlarının arasına dokunmuştu. Tüy gibi hafif bu temas, ikisini de yakıtı adeta. Ama bunu birbirlerine belli etmekten korkuyorlardı.

“Yalnız değilsin...”

“Peki s—sen nasıl anladın onun annem olduğunu?”

Ateş konuşurken Melek’in kokusunu içine çekiyordu, tıpkı başı onun omzundayken Melek’in Ateş’in kokusunu ve sıcaklığını hissettiği gibi...

“Çerçeve arkası dönük yatınlmıştı sehpa. Merak edip baktım. Biraz benziyorsunuz. Yani babandan çok annene benziyorsun. Ama senin gözlerin daha başka...”

“Hmm... Gözlerim ölen halama benzermiş, ben hiç görmedim, annem söylerdi.”

“Bence halanın gözleri bile seninkiler kadar güzel değildir...”

Melek başını kaldırdı. Mavi gözleri şaşkınlıkla büyümüşü.

“Annem de aynısını söylerdi. Nereden bildin?”

Ateş onun bunu sorarken büründüğü o çocuksu saflığına hayran olduğunu hissetti. Çenesinden tuttu genç kızın ve yavaşça alından öptü.

“Tahmin ettim...”

Birbirlerine kilitlenmiş gözleri, bir türlü konuşulamayan o kadar çok şey barındırıyordu ki...

Ah Melek öyle güzelsin ki, bakmaya kıyamıyorum...

Şimdi sana ‘Ateş’ desem kızar mısın bana? Ama abi demek istemiyorum.

Bu yoğun sessizliği Ateş’in çalan telefonu bozmuştu. Ateş gözlerini zorlukla Melek’ten alarak cebinden telefonunu çıkardı. Murat arıyordu.

“Efendim?”

“Kardeşim biz şu anda Etiler Blue Bar’dayız. Senin hatun da burada. Hani telefondan, adresten daha çok işine yarar dedim.”

“O benim hatun değil kardeşim. Ama eyvallah. Hemen geliyorum.”

‘O benim hatun değil...’ Hatun... Biri var... Hemen gidiyor. Annesi burada olmasına rağmen hemen gideceği kadar önemli biri var... Aptal Melek, aptal!

Ateş, Melek’e baktı. Tabi ki onun düşüncelerini bilmiyordu.

“Ben şimdi gitmek zorundayım. Mutlaka görmem gereken biri var...”

Melek birden Ateş’e fazla yakın oturduğunu fark etmişti. Hemen kalktı yerinden.

“Anladım.”

Ateş de ayağa kalktı.

“Annem?”

Melek onun sözünü kesti.

“Nuray anneyi merak etme...”

“Bir şey olursa...”

“Aranım.”

“O zaman ben gideyim...” Ama gitmek istemiyorum.

“Git tabi...” Bekletme hatununu...

Evden yavaş adımlarla çıkan Ateş, Melek kapıyı arkasından çarpınca şaşırmişti. Bir dakika önce Melek’in başının olduğu omzundaki sıcaklığı hala hissediyordu. Bu gömleği hiç yıkamıycam... Arabasına bindi. Ardında bırakmak zorunda kaldığı güzel meleği üzen o kadın acaba Ateş’i görünce ne yapacaktı?

Ateş’in arabasının hızla gözden kaybolduğunu pencereden izleyen, genç adamın sebebinden ve hislerinden habersiz Melek; gözünden süzülen bir damla yaşlı öfkeyle sildi. Aptalsın Melek, aptal...

* * *

Kalpten kalbe bir yol varsa bu aşktır elbet...

Kalbimden kalbine bir yol olsa kabul eder misin acaba?

Rüzgarın yetti bana, koptu bir kıyamet...

O rüzgarın, kokun bitiriyor ya beni zaten...

Aç kapını ben geldim, giydiğim ateşten gömlek...
Ben sana ateşten gömleği değil, direkt Ateş'i giydireyim...

Kuş sütüyle beslerim seni...
Evet, evet beslerim, sonra dudaklarınla da ben beslenirim...

Mis yerine koklarım seni...
Bak yine kokun... Offf Melek...

Kalbimin sarayları senin...
Her şeyim senin, her şeyim...

Sen ağlat ben severim seni...
Sen ne yaparsan yap ben her türlü severim be...

El üstünde tutarım seni...
El üstünde, yüreğimin taa en içinde tutucam seni...

Dizimde uyuturum seni...
Ah o günleri görebilecek miyim?

Kalbimin sarayları senin...
Her şeyim senin dedim ya, ha aynı sözmüş!

Ben seni yaşattırım seni...
Asıl sen beni yaşattırsın hem de cenneti yaşattırsın...

Tut kolumdan çek götür beni...
Sen zıbmet etme yavrurum, iste ben götürürüm seni...

Hüp diye içine çek beni...
Allllaaaabbbh!!! Bana bir şeyler oluyo...

Yalnız taştan duvar olmaz, bunu yaz bir yere...
Evet yalnız olmaz tabi... Bir sen, bir ben, bir de bebek... Neee?!

Sarılıp yatmazsam uyku girmez gözüme...

Asıl sarılıp yatsam uyku girmez yahu. Yalan bu söz...

Dünya gözümde değil, olmuşum sana pervane...

Pervane, deli, divane, her bir şey oldum be...

*Laaan! Kim bu şarkıları bu kadar erotik yazıyor? Niyeti boz durucaklar adama!
Hey Allah'ım...*

Ateş geldiği barın girişinde kulağına çalınan şarkıyı durup dinlemişti. Ama ne dinlemek... Düşünceleri, beyni ve ruhu tamamen Melek'le doluydu. Aklından geçenlere kendi bile inanamıyordu. Şarkı nihayet bitince birden buraya neden geldiğini hatırladı genç adam. Evet, Melek'in kendisinden kaçmasına sebep olan o aptal kadın – Dilara...

Ona bakınarak bara doğru ilerledi. Barmene viski siparişi verdikten sonra arkasını dönecekti ki beline bir çift kolun sarıldığını hissetti. Mavi gözlü o güzel kıızı tanımasaydı, kime dokunduğu kendisi için hiç önemli olmazdı. Çünkü o zamanlar herkes gelip geçiciydi Ateş için. Ama o kıızı görüp, tanıyıp, sorgusuz sualsiz yüreğine buyur ettikten sonra artık her şey değişmişti. Kendisine sarılan bu basit kız, Melek'i üzmenin hesabını vermeliydi.

Dilara, hiç ummadığı bir anda Ateş'i barda görünce sevinmişti. Hemen yanına gitti ve genç adamın arkasından sarıldı. Başını da omzuna doğru yatırdı, sesine şuh bir hava vererek konuştu.

“Ben buradayım diye geldin değil mi yakışıklı...”

Ateş öfkenin dalga dalga bütün bedenini ele geçirdiğini hissediyordu. Aslında böyle kolay öfkelenen bir adam değildi ama söz konusu Melek olduğunda tamamen farklı biri olabiliyordu.

Allah Allah neden acaba?

Ateş belindeki kolları tahammülsüzce tuttu ve yüzünü o kadına doğru döndü. Konuştuğunda sesi küçümseme ve alay doluydu – ama anlayana tabii...

“Evet. Tam olarak bunun için buraya geldim, sen buradasın diye!”

Dilara giderek daha da sırnaşarak dudaklarını Ateş’e doğru uzatmıştı.

“O beslemenin benim karşımda hiç şansı olmadığını biliyordum hayatım...”

Bu seviyesiz kadının Melek’e yakıştırdığı o sıfat Ateş’in bütün sinirlerini alt üst etmişti. Dilara’nın kollarından tutup sertçe kendinden uzaklaştırdı.

“Sen kim oluyorsun da onun hakkında böyle konuşabiliyorsun be? Ne zannediyorsun kendini? İki kez yanımda durdun diye nasıl beni sevgilin diye söylersin ona? Hasta mısın sen?”

“A—ama Ateş, aramızda çok güzel bir elektrik vardı...”

“Kaçak olmuştur!”

“Ne?”

“Elektrik kaçağı! Hey Allah’ım! Bir daha asla seni ne benim ne de o kızın etrafında görmeyeceğim. Anladın mı?”

“Ateşşş... Beni onun için mi kırıyorsun böyle?”

Ateş Dilara’ya öyle küçümseyerek bakıyordu ki genç kadın iki adım gerilemek zorunda kaldı.

“O’nun için her şeyi yaparım ben. Seni karşıma alıp konuşuyorum bile. Düşün, O’nun için seni bile muhatap alıyorum kendime. Anladın mı?”

‘Seni bile’ derken sesindeki alay, Dilara’nın gözlerine yaş doldurmuştu.

“Yatağına mı girdi o şıllık? Ondan mı bu kadar değerli?”

Ateş’in bunları duyunca bir anda ayağına kalkıp karşısına dikilmesi, Dilara’ya söylediğinin doğru olduğunu zannettirmişti. Devam ederken sesi titredi.

“Ben de hazırdım sana her şeyimi vermeye...”

“Bir kadına değer vermenin tek koşulu onunla yatmak mı sana göre? Bu bile senin seviyeni gösteriyor, senin adına üzuldüm Dilara. Benden sana küçük bir tavsiye: Bir gün sadece nefesinin, varlığının, tek bir bakışının bir adamı mutlu etmeye yetebileceğini anladığında işte o adama her şeyini ver. Anladın mı beni? Bir daha karşıma çıkma. Melek’in karşısına çıkma.”

Ateş birden arkasını dönüp çıktı. Dilara’nın ne söylediğini anladığını hiç sanmıyordu, ama bir kadınla Rüstem beyle konuştuğu tarzda konuşamazdı değil mi...

Eğer bir kez daha üzerse Melek’i, karşısına çıkma dediğim halde çıkarsa – o zaman vay haline... Kadınlık gururu olmayan bu kadının inşallah o kadar akli vardır, diye düşünerek arabasına atladı. Sadece nefesinin, varlığının, tek bir bakışının içini yumuşattığı o kadının evine sürdü arabayı. Annesi de oradaydı evet, ama bu evi özel kılan – en özel kılan Melek’ti galiba sanki...

Uyumuş mudur acaba? Burada kaldığım gecelerde onu uyurken izlemiştim. Ne harikaydı... Off şimdi cebime sakladığım yedek anahtarla girsem olmaz... Nasıl açıklarım, ne derim sorduğunda? Görmek için yanını beklemeliyim, öhhööö annemi görmek için yani. Ama tabi annemi görmek için geldiğimde Melek’i görmek de fena olmaz...

İçi sıkılarak arabasını Beşiktaş'taki evine sürdüğünde aklına yine barda duyduğu şarkı gelmişti.

Hüü diye içine çek beni... Tövbe tövbeeee...

BÖLÜM-13

“Ayy Nuray anne çok heyecanlıyım. Bugün okulun ilk günü.”

“Sorma kızım. Ateş okulu bitireli çok oldu. Unutmuşum vallahi, ben bile heyecanlandım. Hayırlısıyla bitirdiğin, doktor çıktığın günleri de görücez inşallah.”

“İnşallah Nuray annecim...”

O sırada kapı çalmıştı. Her sabah aynı saatte geliyordu Ateş. Bu sabah da dakika sektirmemişti. Melek kapıyı açtığına gülümsedi yine onu görünce. Çok tatlı bir alışkanlık olmuştu bu, böyle şeker gibi... Ama bugün Ateş'in elinde çok tuhaf görünümlü bir çiçek vardı. İçeri girerken Melek'e takıldı.

“Kahvaltuya yetiştim mi?”

“Sanki her sabah yetişmiyormuşsun gibi bir de soruyorsun...”

“Bak, bak! Anne Melek kızının laflarını duyuyor musun?”

Nuray hanım gülümseyerek atışan iki gence bakıp kendi de güldü. Tepkilerini görmek için Ateş’e şöyle bir cevap verdi.

“Ne var oğlum, kız abisine takılıyor işte...”

Bir anda mutfağın havası değişmişti sanki. Ateş damarlarında akan kanın bile donduğunu hissediyordu. Melek ise ne yapacağını, nereye bakacağını şaşırılmıştı. Sonra birden boğazını temizledi genç kız.

“Öh – öh! Eee tabi abicim, takılıyordum öylesine... Hadi geç kahvaltuya. O elindeki ne?”

“Eee – eee bu mu? Ha şey, bu bereket ve şans çiçeğiymiş. Sana okulunun ilk gününde şans getirmesi için almıştım.”

“Teşekkür ederim...”

Melek’in de, Ateş’in de karşılıklı bocalaması Nuray hanımın hoşuna gitmişti. Günlerdir bu iki şaşal genci izliyordu. Körler miydi acaba? Nasıl birbirlerine olan ilgilerini bu kadar görmeyebiliyorlardı? Melek, Ateş’in çayını koyduktan sonra Nuray hanıma döndü.

“Ben hazırlanayım Nuray anne, ilk günden geç kalmıyım.”

“Tamam kızım. Ben buraları hallederim...”

Melek odasına geçince bir an için Ateş’in zihninden geçen düşünce dudaklarından dökülmüştü.

“Tabi, güzel güzel hazırlan, seninle yaşıt olan okul arkadaşlarının yanına git... Orada herkes sana baksın...”

“Ateş neler diyorsun oğlum?”

“Ha – ne – ne diyorum anne?”

“Az önce ne dediğinin farkında mısın sen?”

“Yoo... Ne dedim ben? Ha – Melek’in okulu, arkadaşları iyi olur onun için inşallah dedim işte...”

“Haa tabii, ben de öyle duymuştum.” Şapşal çocuk... Kandır daha kendini...

* * *

O akşam Melek’in evde adeta ışıldadığını düşünüyordu Ateş. Genç kız okuldaki ilk gününden öyle mutlu bir halde bahsediyordu ki, Ateş büyük bir keyifle onu dinliyordu. Ama nedense Ateş’in bu keyfi, Melek ilk günden birçok arkadaş edindiğini anlatınca pıssss diye söndü.

“Yaaa ne güzel... Tabi erkek arkadaşların da var dimi?”

Nuray hanım, oğlunun bu çıkışıyla şaşkınlıktan donakalmıştı. Melek ise gülererek ona cevap verdi.

“E–evet Ateş abi, bilmem farkında mısın ama kız–erkek karışık eğitim görüyoruz.”

Ateş ‘abi’ beni kıskanmış olamaz dimi? Yok canım...

Şuna bak! Erkek arkadaşlarını sorduğumda özellikle abi diyor bana... Oğlum Ateş, kabul et, yaşlısın işte ona göre...

Ateş bir şey çaktırmamak için boğazını temizledi.

“Görüyor musun anne? Melek hanım ‘abisiyle’ dalga geçiyor...”

“İkinizi de görüyorum evladım ve şaşkınlıklar içerisindeyim...”

Ateş’in bu ilgisi ve tavrı Melek’in çok hoşuna gitmişti. Ama ümit etmekten bile korkuyordu...

Nuray anne Melek’in evinde kalırken, sanki bu dünyanın en doğal şeyymiş gibi, gayet rahatça Ateş de o evde kalıyordu. Melek, okulu ile evi arasındaki düzenini oturtuktan birkaç hafta sonra Nuray hanım Çanakkale’ye döndü. Giderken hep aklı bu iki deli çocuktaydı. İnşallah birbirlerini fark edebilirler, diye düşünüyordu.

Ateş ile Melek, Nuray hanımı otogardan otobüse birlikte bindirmişlerdi. Sonra yine alışkanlıkla ikisi birlikte Melek’in evine geldiler. Ateş, durumun tuhaflığını ancak Melek ile evde yalnız kaldıklarını anladı. Tabi ona göre bu çok şükela idi, ama Melek’in ne düşündüğünü bilmiyordu işte. Genç kızın yanaklarındaki tatlı kızarıklığın, dışarıdaki rüzgardan olduğunu sanıyordu Ateş.

“Eee – Melek – annem de gitti...”

“Evet, keşke gitmeseydi. Çok söyledim ama dinlemedi, evimi özledim dedi.”

“Bana geldiğinde bu kadar bile kalmazdı, senin evini daha çok sevdi galiba.”

Bunu duyunca Melek’in yüzü gülmüştü.

“Sahi mi? Nuray anne sevmiş midir bu evi?”

Ateş de ona yaklaştı yavaşça.

“Emin ol, sevmiştir.”

Yüz yüzeydiler şimdi. Fazla mı yakındı gözleri birbirine? Yoo, aslında ikisine göre de çok normaldi halleri... Bu sıcaklık harikaydı işte.

“Eee hatta bana dedi ki, ben gittikten sonra Melek’i o evde yalnız bırakma dedi. Eğer – eğer sen de istersen, yani bir sakıncası yoksa, yani ben burada kalmayı isterim – çok isterim. Hem zaten diğer eve gitmek de istemiyorum. Orada babanı görme ihtimali beni geriyor.”

Melek’in maviş gözleri korkuyla büyürken, dudağını ısırıp yavaşça. Ateş elini uzatıp onun kızarmış yanağını okşadı.

“Korkma. Bir daha sana zarar vermelerine izin vermem.”

Melek bir anda uzanıp kendini en rahat hissettiği yere bıraktı – Ateş’in kollarının arasına. Ama niye bu defa ona sarıldığında yüzünü de genç adamın boynuna gömmüştü ki? Hay Allah, ne kadar özel bir kokusu vardı bu adamın? Ateş yine kollarının bu küçük kıza zevkle dolandığını fark etti. Beyni yine devre dışı kalmıştı işte.

“Biliyorum, sen varken korkmuyorum. Şeyy – eğer senin için de uygunsa – burada benimle kalmanı çok isterim.”

Evet – evet – EVET! Oh yeabhbh baby!

Ateş yüreğinde bütün havai fişeklerin aynı anda patladığını hissediyordu sanki. Kollarını biraz daha sıktı.

“Anlaştık o zaman...”

Kim bilir daha ne kadar süre öyle sarmaş dolaş kalacaklardı – eğer Ateş’in cep telefonu çalmasaydı... Melek telefonun zil sesini duyunca kendini geri çekti. Tabii yaa, nasıl unutturdu! Ateş’in bir hatunu vardı gittiği değil mi? Utanarak onun yanından ayrılıp mutfığa gitti genç kız.

Birkaç dakika sonra Ateş, Melek'in yanına geldi. Uzanıp onun elinden kendi içtiği neskafe fincanını kaptı.

Şundaki pervasızlığa bak ya! Hatunuyla konuşup üstüne keyifle benim kahvemden otlatabiliyor!

“Hayatımdaki en önemli kadın aradı.”

“Hmm! Öyle mi?”

Pis berif!

“Evet. Eşyalarımı toplamamı hatırlattı, tabi ben bunu düşünememiştim.”

“A–anlamadım!”

“Annem yahu. Mola yerindeyken aramış. Eğer burada kalacaksam diğer evdeki eşyalarımı toplamam gerektiğini hatırlattı sadece.”

Ateş Melek'e göz kırptı. Genç kız saç diplerine kadar kızardığını hissetti. Duduğunun kenarını ısırırken elindeki ıslak bezi ona fırlattı.

“Gıcık!”

Ateş kahkaha atarak arkasını döndü. Bu kız öfkelendiğinde çok daha güzel mi oluyordu ne?

BÖLÜM-14

“Ya bu üçüncü gelişim ama! Bu defa da uyanmazsan beni ilgilendirmez Ateş bey! Seni uyandırıcım diye dersime geç kalamam!”

“Uuufff Melek! Annemden betersin!”

“Betersem git de daha iyi bir uyandırma servisi bul! Ben gidiyorum!”

“Kalktım, kalktım ben de. Ya bugün muayenelerim 10’da başlayacak da ondan uyanasım gelmedi. Napıyım!”

Melek, Ateş’in uykulu halini görünce ona gülümsedi. Yaramaz ve afacan bir çocuk gibi görünüyordu kocaman adam... Ateş banyoda yüzünü yıkarken Melek çantasını toparlıyordu, genç adama sataşmadan duramadı.

“Aman! Senin muayenelerinin erken olduğu günleri de biliyoruz!
Kendi başınayken nasıl uyanıyordun acaba?”

“Bana bak! Sen iyi alıştın benle dalga geçmeye!”

“Ne var? Yalan mı? Her gün en az 4 kez sesleniyorum seni
kaldırabilmek için!”

Ateş yüzünü havluyla kurularken banyodan çıktı.

“Bugün üçüncüde kalkmışım bi kere! Hey – hey! Senin bu halin ne
böyle?”

“Ne varmış yahu?”

“Yanlış soru Melek. Ne yokmuş demen lazımdı?”

“‘Hönk!’ desem çok ayıp etmiş olur muyum? Hiçbir şey anlamadım
da...”

“Kızım o eteğin boyu ne? Hiç giymeseydin bari...”

“Ateş abi şaka mı yapıyorsun?”

Ateş onun abi demesine yine bozulmuştu ve artık bunu çaktırmamak
oldukça zorluyordu genç adamı. Aptal kız, neredeyse 2 aydır hala abi
diyordu kendisine ya... Bir de her Allah’ın günü hiç bıkmadan nefis
güzelliğini sergilercesine okula gidiyordu.

Şuna bak, bir de etek giymiş! Ya bu kız niye manken gibi? Hey Allah’ım!

“E hava soğuk! Üşüyeceksin böyle!”

“Çizme ve tozluk giydim, görmüyor musun?”

*Ama çok – çok şey olmuşsun böyle – çok sade ama mükemmel, harika, güzel...
Al, koy karşına seyret...*

“İyi! Aman! Hasta olursan bakmam ama sana!”

“Hıh! Bakma!”

Melek kapıyı ardından çarparak kapatmıştı. Öfkesi yine tepesine çıkmıştı işte her sabahki gibi!

Hasta olursam bile bakmazmış! Umursamıyor beni! Belki azıcık beni kardeşten farklı görür diye o kadar uğraşıyorum ama tık yok! Kim bilir onun hatunları ne kadar güzeldir... Offf...

Ateş’in ilgisini çekmediğini düşünerek asık bir yüzle okula gitti genç kız. Okulda epey seviliyordu, hem derslerdeki başarısından hem de güzelliğinden dolayı. Şimdiden birkaç arkadaşlık teklifi almıştı ama o bunların hiçbirini kabul etmemişti. Zaten daha önce hiç yakın bir arkadaşı da olmamıştı, bu yüzden şimdi okulda sohbet ettiği arkadaşları ona yetiyordu. Erkek arkadaşı kavramı Melek’i biraz ürkütüyordu. Hayallerindeki adam ise kendisinin farkında bile değildi.

Tabi ki Melek dersi başlayana dek aklından bunları geçirirken, evde Ateş’in ne halde olduğunu bilmiyordu. Bilseydi... Ah bir bilseydi Ateş’i aslında ne kadar etkilediğini, Ateş’in ne kadar çok kendisinin farkında olduğunu... Her gece kalkıp kendisini uyurken izlediği için sabahları zor uyandığını bilseydi... Ateş’in abi sözünü her duyduğunda yüreğini nasıl üşüttüğünü bilseydi...

Birlikte geçirdikleri iki ay boyunca evde sürekli didişiyorlardı.

* * *

“Ya Ateş abi, benim dün akşam yarım bıraktığım keki yemişsin! Sana ayırdığım kısım bir alt raftaydı!”

“Bakmak için aşağı eğilmemiştim k¼c¼k hanım! Ne var seninkini yediysem?”

“Oooofffffff!”

* * *

“Melek şu m¼ziđin sesini kıs biraz!”

“Kısmıyorum!”

“Ama burada ben makale okumaya çalışıyorum!”

“Ben de m¼zikle birlikte dersimi çalışıyorum abicim!”

“M¼zikle ders olmaz!”

“Olur!”

“Olmaaaz!”

“O–lur!”

“Kızım sen beyni benden daha mı iyi bileceksin? Olmaz diyorsam olmaz!”

“Ukala!”

“Terbiyesiz!”

“Anlayışı kıt adam nolucak!”

Melek odasının kapısını çarpıp m¼ziđin sesini daha da açınca Ateş içeride daha da deliriyordu.

* * *

“Ateş abi internet var mı senin pc de?”

“Yok, ben de sana soracaktım.”

“Faturayı ben sana vermiştim son 2 günü öde mutlaka diye...”

“Eyvah!”

“Ödemedin dimi?!”

“Ödedim, aptallar sisteme işlememişler!”

“E yuh yani! Yalancılığın da bu kadarı!”

“Ne var canım! Çıkmış aklımdan işte! Bin türlü şey var başımda!”

“O kalan 2 gün benim dersim geç bitiyor diye sana vermiştim faturayı ama!”

“İyi, iyi! Yarın hallederim!”

“Aman bırak istemez! Sen halletme, ben bakarım başımın çaresine!”

“Hıh iyi! Bir daha da zor teklif ederim ama!”

“Ay çok teklif ediyorduuun! Boşuna ‘terzi kendi söküğünü dikemez’ dememişler dimi?”

“Hey! Böyle laf söyleyip arkamı dönemezsin! O da ne demek?”

Melek odasına girdi ve kapısını azıcık aralık bırakıp yalnızca başını çıkardı.

“E sen koskoca Ateş Kılıç elalemin beynini tedavi et, sonra kendi beynini kendi işlerin için bir türlü kullanama. Anlıyorum seni, zor olmalı!”

Kahkahalar atarak hemen kapısını kapattı Melek.

“MELEEEEEEEK!”

Ertesi gün genç kız, Ateş’e görünmeden kaçarak okula gitmişti.

* * *

“Ateş abi, sen az önce benim diş fırçamı kullanmış olabilir misin?”

“Anlamadım?”

“Az önce sen banyoyu kullandın mı kullanmadın mı?”

“Kullandım!”

“Dişlerini fırçaladın mı?”

“Sana ne kızım banyoda ne yaptığımdan! Ben sana soruyor muyum?”

Bir anda Ateş’in yüzü şeytani bir gülüşle aydınlandı. Usulca Melek’e yanaştı genç adam.

“İstersen sorayım mı yani? Güzelim banyoda neler yapıyorsun?”

“Şimdi ‘yangın var!’ diye çılgık atıcam! Sapık! Ya of! Bir sefer de beni delirtmeden cevap ver be adam!”

“İyi be şaka yaptım! Soruyu tekrar alabilir miyim?”

“Sabırlı ol Melek! Bu adamdan daha deli hastaların olabilir ileride değil mi? Sabırlı ol! Öh – öh! Ateş bey gayet masumane bir soru: Az önce banyoda dişlerinizi fırçaladınız mı?”

“Evet fırçaladım! Bu muydu derdin?”

“Ya sabır! Peki şimdi geliyoruz uzmanlık sorunuza! Bunu bilerseniz yıllar sonra Türkiye’deki ilk ordinaryüs olabilirsiniz! Sizin diş fırçasınız bu mu, yoksa bu mu Ateş bey?”

“Tabi ki yeşil olan!”

“Peki o zaman niye yeşil diş fırçası kupkuru iken benim olan turuncu diş fırçası ıslak olabiliyor? Bunu evrende geçerli olan fizik kurallarınca açıklar mısınız bana?”

Ateş omzunu silkti.

“Amaaaaan! Bütün bu tantana bunun için miydi? Karıştırmışım fırçaları yahu ne var?!”

“Sen hayatımda gördüğüm en uyuz, en gıcık, en geçimsiz, en – en – en...”

“En zeki, en yakışıklı, en seksi, en karizmatik adamım! Biliyorum güzelim! Bunları söyleyen ilk kadın sen değilsin!”

Buna karşılık Melek, kapının camlarını tamamen yıkmayı göze alarak tüm gücüyle banyo kapısını kapatmıştı. Ateş ise kıs kıs gülüyordu.

* * *

Melek’in o tatlı, sıcacık, maviş gözlerine ancak didişirken korkusuzca çekinmeden bakabiliyordu Ateş. Karşılıklı böyle atışırken bir gün kendini kaybedip sürekli diklenen –ve maalesef artık sürekli hayallerinde olan– o “soft lips”lere yapışacağından korkuyordu. Melek giderek daha mı güzelleşiyordu bir de? İşte bunu anlayamıyordu genç adam.

Peki Ateş bilseydi eğer Melek’in kendisini ‘abi’ dediği adama beğendirmek için hep süslendiğini... Neler olurdu? Melek’in bu

hayatta en güvendiği, en içini ısıtan adam olduğunu; giderek yüreğinde daha çok yer kapladığını bilseydi... Ders çalışırken kağıtların köşesine hep küçücük bir “ateş parçası” çizdiğini bilseydi... Kendisine “ateş”i çağrıştırdığı için hep o zarif tırnaklarına kırmızı oje sürdüğünü bilseydi...

Aşkın gözü sahiden kördü galiba...

Kavuşanlar görebilenler miydi?

BÖLÜM-15

Kış iyiden iyiye göstermişti kendini. Melek harıl harıl sınavlarına çalışıyordu. Akşam yemeğinde Ateş'in dalgın olduğunu fark etti. Melek'in kendisine dersiyle ilgili soru sorduğunu bile fark etmemişti genç adam.

“Hücre, Doku ve Organ Sistemleri dersimin ilk kısa sınavından 100 beklerken de 10 almışım...”

“Haa – iyi iyi aferin!”

“Ya Ateş abi sen beni dinlemiyorsun!”

“Yok yahu, dinliyorum işte. Hücre, Doku ve Organ Sistemleri diyordun. Aytekin Hoca bu dersi en iyi veren profesördür...”

“Ama ben sınavdan 10 aldım demiştim!”

“Ha olsun, bir dahakinde düzeltirsin...”

“Ya ooofff! 10 falan almadım. Sahiden 10 alsam ve sen her zamanki gibi olsan tepkin bu olmazdı biliyorum! Neyin var senin?”

Ateş usulca gülümsedi. Güldüğünde karşısındaki güzel kızın da bakışlarının yumuşadığını fark edememişti.

“Peki, kabul, dalgınım... Tanıyorsun beni...”

“Olsun o kadar... Hadi anlat artık...”

“Uzun zamandır yurt dışında bir ameliyat falan çıkmıyor diye seviniyordum. Seni burada yalnız bırakmak içime sinmezdi – eee yani tabi babanlardan ötürü...”

Tabi canım başka neden olucak? Zaten belki de sırf bana acıdığı için burada kalıyordur...

Ama Melek bu düşüncelerini de, her şey gibi, kendine sakladı ve sadece başını salladı.

“Ama şimdi 10 günlüğüne Çin’e gitmem gerekecek. Bugün aldım haberini, tüm dünyadan toplanacak üst düzey cerrahlar için bir dizi seminer olacaktı. Beni de konuşmacı listesine dahil etmişler.”

Melek, içinden gurur duydu Ateş’le. Onun adına gerçekten sevinmişti. Ama on gün...

“Bu senin için harika bir onur... Tebrik ederim.”

Ateş gülümsedi.

“Biliyorum.”

“Peki ne zaman gidiyorsun?”

“Öbür gün...”

Melek, bir şey belli etmemesi gerektiğini hissediyordu. Ama artık yüreği zor dayanıyordu, saklamak çok zordu.

“Anladım Ateş abi... Her şey çok güzel olacak senin için, biliyorum ben, hissediyorum. Hem tabi seni çağıracaklardı, senden iyisi mi varmış?”

Ateş, genç kızın sesinin titrediğini fark etmemişti.

“Geçende beynini kullanamıyorsun demiştin küçük hanım!”

“Faturayı unutabilirsin ve gerçekten katlanılması zor bir ev arkadaşı da olabilirsin. Ama bu senin dünya çapında bir cerrah olduğun gerçeğini değiştirmiyor.”

“Ooo Melek hanımdan iltifat alıyoruz. İşte sahalarda görmek istediğimiz hareketler...”

Birbirleri arasındaki o tuhaf gergin ortamı eritmeyi başarmışlardı. Ama kendi içlerinde, yüreklerinde fırtınalar kopuyordu.

Ne yapıcım ben on gün seni görmeden? Gözlerini özlerim, sesini özlerim, kokunu – varlığını – uykunu izlemeyi – seninle didişmeyi – bana bağırmanı – yaptığın yemekleri özlerim.

On gün... Bütün yalnızlığımın karanlığına gömüleceğim on kocaman gün... Sabahları seni uyandıramıycam, o ilk gözlerini açtığındaki mahmur ve komik halini göremiycem, evde yalnız başıma ders çalışıcım – başımı kaldırdığımda hep bir adım ötemde gölgen olmayacak...

Ateş yola çıkarken Melek'in havaalanına gelmesini istememişti. Sonra oradan tek başına eve kadar dönerse, akli kalırdı. Zor ikna etmişti Melek'i. İkisinin de yüzü beş karış asıktı ama zoraki gülmeye çalışıyorlardı hiçbir şey yokmuş gibi. Nihayet gitme vakti geldiğinde kapının yanında sımsıkı sarıldılar birbirlerine. Sanki ne kadar sıkı sarılırlarsa, on gün boyunca o sıcaklığı koruyabileceklerdi. Melek usulca geri çekti kendini ve Ateş'in gözlerine baktı uzun uzun.

“Dikkat et kendine.”

“Sen de... Ben yokken okula öyle kısıcak eteklerle gitme sakın, hasta olursan kim uğraşır seninle burada!”

“Hasta olursam bana bakmayacağını söylemiştin sen de...”

“Bakmam... Ama sen yine de ben yokken hasta olma.”

“Olmam. Sen de oralarda aç kalma. İçinde ne olduğunu bilmediğin şeyleri yeme.”

“Olur annecim.”

“Aşk olsun! Sen bana bir sürü nasihat ediyorsun ama! Ben dalga geçmiyorum!”

“Çünkü sen küçük hanımsın.”

“Hıh! Sen kocaman adamsın! Ukala!”

“Eğer şimdi tartışmaya başlarsak uçağı kaçırırım ama...”

“İyi! Geldiğinde devam ederiz.”

“Hiç vazgeçmezsın dimi?”

Melek gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Seninle didişmekten mi? Asla...”

Ateş eğilip alnından öptü Melek’i.

“Kapıyı bacadı kilitle arkamdan.”

“Baca mı var bu evde bilmediğim?”

“Lafın gelişi işte be kızım! Dikkatli ol.”

“Tamam babacım!”

“Abi bitti, baba mı oldum?”

“Uçağı kaçıracaktın...”

“İyi, iyi gittim! Haydi hoşça kal.”

“Güle güle...”

Ateş zor çıkmıştı evden. Nasıl alışmıştı o küçük hanıma? Arabasına binmeden önce evin katına baktığında Melek’in kucağına evdeki kocaman beyaz ayıyı alıp sarıldığını ve o halde camdan baktığını gördü. El salladı ve gözlerini ondan zorlukla ayırarak arabasına binip gitti. Aynı anda Melek, Ateş’in aşağıdan bakarken yanaklarına süzülen gözyaşlarını görmediğini umuyordu evde...

* * *

Birbirine bağlanmış ama itiraf etmekten korkan iki yüreğı yangın yerine çeviren 10 gün... 240 saat... 14400 dakika... 864000 saniye...

Sayılarla ifade ediliyordu işte ama ikisi için bu süre sonsuzluk kadar uzundu...

* * *

Ateş, Çin'deki son gününde sabah telefonunun alarmının farklı şekilde çaldığını duymuştu. Neden böyle olduğunu anlamak için telefonunu eline aldı, bu Uzakdoğu ülkesi kendi ayarlarını bozduğu gibi telefonunu da mı bozmuştu? Ekranı baktığında ise yüreği heyecanla çarpmaya başladı – bugün Melek'in doğum günüydü! Tam da ülkesine, şehrine, evine – Melek'in yanına döneceği gün... Zaten Ateş, hediyesini bugün Türkiye'de olacak şekilde postalamıştı birkaç gün önce. Bu akşam da bizzat kutlayabilecekti onun yaş gününü. Mutlu bir şekilde toparlandı.

* * *

O gün Melek, okula giderken kendisi ve en yakın 3 arkadaşı –Feyza, Ali ve Kemal– için pasta almıştı. Henüz ilk yılları olduğu için hiçbirinin doğum gününü bilemezdi dimi? Pastaneden en sevdiği bol çikolatalı ve Antep fıstıklı pastadan aldı. Sınıfa gittiğinde ise şok olmuştu. Sınıf bomboştu ve her zaman oturduğu sıranın üzerinde bir kutu vardı. Elindeki çantasını ve pastayı bir kenara bırakıp kutuyu açtığında ise frambuazlı ve çilekli bir pasta ortaya çıkmıştı ve aynı anda

“MUTLU YILLAR MELEK...”

Diyerek tüm sınıf arkadaşları içeri girmişlerdi. İki pasta olduğunu anlayınca bütün sınıf bayram etmişti tabii ki. Çok eğlenmişti o gün okulda. En yakın arkadaşları ona çok şık bir çanta hediye etmişlerdi.

Melek okuldan çıktıktan sonra mezarlığa annesini ziyarete gitti. Mezarlık, her zamanki gibi ürperticiydi. Ama buna aldırmadı genç kız. Gidip annesinin yanı başına oturdu. Burası, annesinin yanı sıcaktı işte – tıpkı Ateş'in yanı gibi...

“Anne ne yapıcam ben? Söyleyemiyorum ona içimdekileri. Yanlış mı peki? Ona böyle alışmam, onu böyle özlemem yanlış mı annecim? Ama bak senin o evdeki resmini bana getirdi. Benim için öyle çok şey yaptı ki... Ah annem, bana yol göster. Bak senin sayende, Nuray anne ve onun sayesinde şimdi ikimizin hayalini yaşıyorum. Sen görüyorsun beni, koruyorsun biliyorum annecim. Yine gelicem. Her ne olursa olsun, iyi ki doğmuşum annecim. İyi ki sen benim annemsin. Işıklar içinde uyu güzel annem...”

Melek gözyaşlarıyla ıslattı yine annesinin toprağını. Sonra oradan ayrılıp bir otobüse bindi ve eve geldi. Çin’e gittiğinden beri her gün arayan Ateş bugün aramamıştı.

Yani tam da gününde beni unuttu... Ama neyse ki sonunda geliyor. Hem doğum günümü nereden bilecek ki?

Evde düşünceleri yine tamamen Ateş’le dolmuştu ki kapısı çaldı. Bir kargo şirketinden gelmişlerdi.

“Melek Yıldız mı?”

“Evet, benim.”

“Bir paketiniz var hanımefendi. Şuraya bir imza alabilir miyiz?”

“Kimdenmiş?”

“Bilgimiz yok.”

“Peki teşekkürler.”

“İyi günler.”

Kocaman ama çok da ağır olmayan bir paketti. Melek merakla salona götürdü paketi, masanın üzerine koydu. Kağıdı parçalayarak açtı. Bir

çerçeveye kalın bir kumaş gerilmişti ve üzerinde Japonca veya Çince – hatta Korece de olabilirdi – üç sembol yazılmıştı kumaşın üzerine. Sembollerin ikisi siyah ve biri, ortada olan, kırmızıydı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken telefonu çaldı Melek’in. Kimin aradığına bakmadan cevapladı genç kız.

“Alo?”

“Paketim teslim edilmiş diye haber geldi ama...”

“Ateş – abi! Sen mi gönderdin bunu?”

“Evet. Yani Uzakdoğu’dan sana bunu gönderebilecek başka tanıdıkların mı var?”

“Olmadığını biliyorsun. Ben – çok teşekkür ederim – ama bu ne?”

“Doğum günün kutlu olsun küçük hanım...”

Melek dudağını ısırıyordu. Aptal gözyaşları yine hücum etmişti işte.

“S–sen ama n–nasıl biliyorsun?”

“Genelde hastalarımın yaş günlerine dikkat etmem ama seninki aklımda kalmış işte...”

“Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.”

“Beğendin mi?”

“Evet. Yani çok ilginç. Peki anlamı ne bu işaretlerin?”

“Siyah olan iki sembol Çince’de Melek anlamına geliyor.”

“Sahi mi? Ama bu harika! E peki kırmızı olan ne demekmiş?”

“O da – o da – şeyyy... Hay Allah unuttum!”

‘Ateş’ demek o güzelim, Melek’in ortasında Ateş... Ateş, Melek ile yanmış kavrulmuş, kırmızı olmuş...

“Yaaa nasıl bilmezsin? Off... Ama çok güzelmiş. Çok teşekkür ederim.”

“Bir şey değil, beğenmene sevindim.”

“O ortadaki sembolün de anlamını söyleseydin daha da mutlu olurum ama neyse... E bir dakika, sen gelmiyor musun? Yolda olman gerekmiyor mu? Nasıl aradın beni?”

“Geliyorum. Bizim uçak Ankara aktarmalıymış, az sonra buradan yeniden uçağa bineceğim. İki saate orda olurum.”

“Oldu o zaman, hadi iyi uçuşlar.”

“Melek?”

“Efendim?”

“Pasta var mı evde? Yoksa gelirken alayım mı?”

Melek güldü.

“Var, var. Sen sağ salim gel, yeriz birlikte.”

“Oldu. Hadi görüşürüz.”

Kapattılar telefonu. Melek dalmış karşısındaki tabloya bakıyordu. Ne kadar düşünceli bir adamdı bu? Ay acaba o “Melek”in arasına yazılan kırmızı sembolün anlamı neydi? Çince bilen birini nereden bulup soracaktı ki? Genç kız büyük bir mutlulukla tabloyu salonun geniş

duvarına astı hemen. Çok heyecanlanmıştı bu hediye. Ateş'in gelmesine az kaldığını hatırlayınca hemen gidip duşa girdi. Güzelce giyindi, hafif bir makyaj yaptı. Ateş 'abisi' bu süsünü yanlış anlamazdı, hele kendi için olduğunu hiç anlayamazdı sonuçta bugün Melek'in doğum günüydü. Birazcık güzel olmaya çalışmak en doğal hakkıydı değil mi?

Dakikalar geçtikçe sanki Ateş'in yaklaştığını hisseder gibi kalp atışları hızlanıyordu genç kızın. Nihayet zil çalmıştı. Melek kapıya kadar sanki yürüyerek değil uçarak gelmişti – Melek kalbinin her bir vuruşunu derinden hissediyordu. Yanakları yine kızarmıştı işte, hay Allah! Yavaşça gitti, gözlerini yumup derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Günlerdir özlediği adam, karşısında tüm yakışıklılığıyla ona gülümsüyordu.

“Merhaba küçük kız!”

Melek de ona adeta tüm yüreğini açarak gülümsedi ve bir an için kendini frenlemeyi bırakıp Ateş'in boynuna atladı.

“Hoş geldiimin...”

Bu, Ateş'in hayallerinin bile ötesinde bir karşılamaydı. Genç adam gülümsedi, elindeki ufak valizini yere adeta fırlattı ve kollarını Melek'in beline dolayıp onu havaya kaldırdı. Bir dakika kadar öylece kaldılar. Neden sonra Ateş Melek'in kulağına fısıldadı.

“Çok cadısın ama yine de seni özledim...”

Melek başını yavaşça geri çekti, hala Ateş'in kucağındaydı (ve bundan hiç şikayeti yoktu). Ama gözlerini kısarak ona baktı.

“Sen de çok gıcıksın. Ama ben de seni özledim – maalesef...”

“Maalesef mi?”

Ateş kollarının arasındaki genç kızın beline gıdıklar gibi azıcık dokunmuştu. Ama bunu yaparken Melek’in bu kadar gıdıklandığını elbette bilmiyordu.

“Sakin bunu yapma! Ben çok gıdıklanırım...”

Ateş bir daha aynı yere dokunduğunda, Melek ufak bir çığlık atarak onun kucağından hemen salona kaçtı. Bu sayede eve girebilmişlerdi. Ateş valizini alıp kapıyı kapattı ve içeri geçti. Salonda Melek masadaki yerine oturmuştu. Ateş hazır olan masayı görünce gülümsedi. O da yerine otururken Melek’e göz kırptı.

“Bugün senin günün diye bir şey yapmıyorum ama küçük hanım, gıdıklandığınız gerçeği aleyhinizde delil olarak mutlaka kullanılacaktır...”

Diyerek Melek’in burnuna parmağıyla dokundu. Melek onun elini tuttu, birkaç saniye gözlerine baktı ve uzanıp yanağından öptü. Ateş donakalmıştı.

“Bu, hayatımda aldığım en özel ve en anlamlı hediye içindi...”

Dedi genç kız tabloyu işaret ederek. Ateş ise o anda yanağına bir kor dokundurulmuş gibi hissediyordu. Yüreği infilak etmezse iyiydi. Ateş karşısında milyonlarca yıldız barındırır gibi parlayan o mavi gözlere uzun uzun baktı.

“İyi ki doğmuşsun...”

Melek yavaşça dudaklarını ısırıp ve sonra gülümsedi.

“Evet, iyi ki doğmuşum...”

Ateş eğer ortam biraz daha romantikleşirse dayanamayıp Romeo'ya bağlayabileceğini düşünüyordu. Bu yüzden yavaşça boğazını temizledi ve muzip bir sesle sordu.

“Öhö – öhö! Peki Melek hanım, benim Ankara'dan buraya gelene dek hayalini kurduğum pasta nerede?”

Melek aralarındaki tüm ambiyansı bozan genç adama dudaklarını büzerek baktı ve avucundaki eli öfkeyle ittirdi.

“Odun! Nolucak!”

BÖLÜM-16

Yine bir arada didişmelerle dolu yaşamlarına koyulmuşlardı. İkisi de bundan çok mutluydu. Ateş kendisini kızdırdıkça Melek'i gıdıklamaya başlamıştı.

“Ya ama bu yaptığın haksızlık...”

Diye çığlık atıyordu Melek ondan kaçarken. Ama Ateş, genç kızın yanağındaki o tatlı gamzesini görene kadar rahat bırakmıyordu.

Melek'in sınavları bastırduğunda Ateş ona elinden gelen yardımı yapıyordu bu defa. Melek derslerini ciddiyetle çalışıyor, takıldığı yerlerde hemen gidip Ateş 'abi'sine soruyordu. Ateş sorusunu cevaplarırken Melek'in kendisini dikkatle dinleyen halini keyifle seyrediyordu.

Bir kız hem çok güzel hem de böyle zeki, becerikli ve samimi olursa ne olur – Melek olur işte...

Melek giderek Ateş'in zihninde ve yüreğinde çok daha fazla yer kaplıyordu. Genç adamın bütün düşünceleri onunla doluydu adeta. Onunla aynı evde yaşamak, yanı başında varlığını hissetmek bile yetiyordu Ateş'e. Melek'in masmavi gözlerinde yanıp sönen parıltılar öyle çeşitliydi ki genç adam her birine ayrı hayran olduğunu hissediyordu. Derslerinde başarılı oldukça o gözler mutluluktan ışıldıyordu, Ateş'e tavır yaparken veya kızarken kısıyor ve delip geçiyordu, üzüldüğünde veya ağladığında ise masumiyet damla damla akıyordu. Okula giderken üzerine giydiği montuna sıkışan kumral, parlak, ipek gibi saçlarını savurarak dışarı salması bile mest ediyordu Ateş'i. Okuldan çıkıp eve dönene kadar yürüdüğü kısa mesafede bile üşüyüp kızaran Melek'in ufacık burnunu öperek ısıtmak Ateş'in hayallerini süslüyordu. Ateş aklını yitirdiğini düşünüyordu bazen. Melek'in ruj sürdükten sonra fazlası gitsin diye dudaklarını sürdüğü peçeteyi kısıkanıyordu. Bazen ayakkabıları hafif vurup da berelendiğinde aşıl tendonuna yapıştırdığı yara bandını kısıkanıyordu. Tırnaklarına oje sürdüğü zaman –inadına da kırmızı oje sürüyordu– onları kurutmak için üflediği sıcak nefesini de kısıkanıyordu. Sabahları Melek'ten sonra evde kaldığında onun odasına gidip yastığına sinen kokusunu içine doldururken o aptal yastığı kısıkanıyordu...

Daha ne kadar dayanabilirdi bilmiyordu genç adam. Umutsuzca, delice, çılgınca tutulmuştu bu küçük kıza...

* * *

Bir adam hem bu kadar yakışıklı hem de bu kadar tatlı, düşünceli ve zeki olursa ne olur – Ateş olur işte, yakar...

Ateş kendisini gıdıkladıkça onun kollarının arasında kendisini salıvermemek, giderek daha zor geliyordu Melek'e. Ona "Yeter, yapma!" dedikçe, "Yeter artık, sana karşı koymak çok zor, yalvarırım

yapma!” diyebilmek istiyordu. Bazen Ateş salonda çalışırken gizlice onu izliyordu.

Şimdi gelip “Sen benim abim değilsin, olamazsın!” diye çığlık atsam kızar mısın bana?

Ama hiçbir şey yapamıyordu, kızmasından ve uzaklaşmasından çok korkuyordu. Bu yakınlığı bile çok mutlu ediyordu genç kıızı. Ateş’in şu hatununu çok merak ediyordu. İlginç bir şekilde genç adam, sanki evden hastaneye – hastaneden eve bir hayat yaşıyordu. Gününbirlik il dışına veya birkaç günlüğüne yurt dışına ameliyata gittiğinde mutlaka Melek’i sık sık arıyordu. Melek onun bu ilgisinin bir abinin kız kardeşine olan ilgisi olup olmadığını merak ediyordu. Ateş’in kendisine taa Çin’den gönderdiği o özel tabloya dalıp gidiyordu. O siyah tuhaf işaretler Melek demektî, iyi güzel de, peki o iki işaretin tam ortasına yerleşmiş kıpkırmızı sembol ne demektî acaba? Melek, Ateş’in bunu bilip de söylemediğinden şüpheleniyordu çünkü genç adamı da birçok kez o tabloyu izlerken yakalamıştı.

* * *

“Melek”in ortasında “Ateş”... “Ateş”in yüreğinde “Melek”...

* * *

“Ateş abi?”

“Efendim?”

“Bizim grubu biliyorsun ya...”

“Evet. Neydi isimleri? Kemal, Ali – mmm kız olanı da Feyza dimi?”

“Evet, işte Ali’nin yaş günüyümüş. Bu akşam kutlayalım beraber dedi.”

Ateş bozulmuştu. Ama ona itiraz edecek bir bahane gelmiyordu aklına.

“Eeeee?”

“Ee’si haberin olsun diye dedim. Bu akşam biraz geç gelicem, dersler bitince okuldan direkt bara gidicez birlikte...”

“Neeee?!”

Ateş birden ayağa fırlayınca Melek irkilmişti.

“Ay noluyo?”

“Nereye gidicez dedin?”

“Bara...”

“Saçmalama, olmaz öyle şey!”

“Yaaa nedenmiş?”

“Çünkü – çünkü – eee – öyle ne idüğü belirsiz yerlere seni gönderemem!”

“Ya yalnız olmaycam ki...”

Ateş, Melek’in önünde bir sağa bir sola yürüyordu.

“Olabilir. Ama sen öyle yerlere alışkın değilsin, ya bir şey olursa?”

“Eğer gitmezsem hiçbir zaman alışkın olamam değil mi? Ayrıca alışkın olmak da istemiyorum zaten, sadece yakın bir arkadaşımın yaş günü için gidicem oraya.”

“Ooofffff! İnatçı kız! Peki neredeymiş bu gideceğiniz yer?”

“Ortaköy’de...”

“Yok artık! Peki oradan nasıl dönmeyi düşünüyorsunuz hanımefendi?”

“Kemal çıkışta önce Feyza’yı sonra da beni evlerimize bırakacak. Öyle anlaştık.”

Ateş burnundan soluyordu. Kemal de çok yakışıklı bir çocuktü ve Melek’le aynı yaştaıdı – kendisinden daha uygundu yani ona. Bu durum Ateş’in canını sıkıyordu.

“E–eğer senin için bir sakıncası olmazsa akşam eğlenecenizin bitmesine yakın bana haber versen de, ben gelip seni oradan alsam – olur mu?”

Şaşıırma sırası Melek’teydi. Bu teklif onu mutlu etmişti ilk başta ama sonra da Ateş’in bu ilgisi acaba sadece bir abi içgüdücü müydü diye merak etti.

“Tamam...”

“Feyza’yı da biz bırakırız.”

Ateş bunu söyleyince Melek onun kız kardeşini düşünür gibi konuştuğunu zannetti yine, içi üşüdü. İkisi de aynı şeyleri hissediyordu ve karşısındakinin de aynı şekilde kendilerini yanlış anladığını zannediyorlardı. Ne kadar ironik bir durumda yaşıyorlardı böyle...

Ateş, Melek’ten önce çıkmıştı evden. Melek de rahatça hazırlandı. Gri hoş hırkasının içine siyah straplez bluzunu giydi ve altına da siyah mini etek giymişti. Hırkası uzundu ve boyu eteğiyle aynı yere kadar iniyordu. Ayaklarına geçirdiği çizmelerle çok hoş olmuştu genç kız. Ah Ateş de kendisini beğenseydi ne olurdu sanki?

O gün Ateş’e geçip bitmek bilmemişti. Fındıklı’daki hastanede işi biter bitmez oradan çıkmış ve hiç yapmadığı kadar hızla arabayı sürerek

Ortaköy'e gitmişti. Oraya her gittiğinde uğradığı bir kafeye girdi. Telefonunu masanın üzerine bıraktı ve dakikaları sayarak Melek'in aramasını beklemeye koyuldu.

Nihayet saat gece yarısına yaklaşmışken telefonu titremeye başladığı anda Ateş hemen ayağa fırlayıp cevapladı.

“Melek?”

“Ateş abi, gelip bizi alabilir misin? Eğer gelemezsen Kemal bizi –”

Ateş onun sözünü kesti.

“Hangi bardasınız?”

“Neydi buranın adı Kemal? Hah, tamam. Anjelique'miş...”

“Tamam birazdan ordayım.”

Ateş telefonu kapatıp hemen çıktı kafeden. Orayı biliyordu, neyse ki nezih bir yerdi. İçi biraz rahat etmişti.

Melek, Ateş'in yakınlarda olacağını bilmediği için onu aradıktan sonra arkadaşlarıyla eğlenmeye devam etti. Dans etmeyi severdi ama daha önce hiç böyle kalabalık arasında eğlenmemişti. Feyza ile karşılıklı döktürüyorlardı – ki gözleri girişe takıldı.

Ateş tüm heybetiyle kaskatı durmuş, alev alev yanan gözleriyle kendisine bakıyordu. Dans ederken yüzüne oturmuş gülümsemesi bu bakışla karşılaştınca genç kızın yüzünde dondu.

“A–ateş – abi?”

Ateş, Melek'i gördüğü hale inanamıyordu. Genç kız tüm güzelliğini, yaşının tüm neşesini, enerjisini sergiliyordu orada. İçinde kükreneye başlayan bir canavar büyümüştü sanki. Birkaç adımda onun yanına

dikildi. Kolundan sıkıca tuttu ve kızı çekiştirmeye başladı. Melek şaşırmişti.

“Yaaa yavaş ol, acıyor... Dur Feyza’yı çağırıcım.”

Ateş sessizce ayağını yere vurarak bekliyordu. Melek, bluzunun üzerine hırkasını ve montunu geçirdi. Nihayet arabaya bindiklerinde Feyza’nın evini tarif etmesinden başka arabada ses çıkmıyordu. Feyza, güzel arkadaşını ve onun birlikte yaşadığı ‘abisi gibi olan’ adamı ilk kez yan yana görüyordu. Birbirlerine bu kadar uyan bir başka çift görmemişti. Bunu mutlaka Melek’e söylemeliydi. Sonra Melek’i anladığını düşündü. Bu heykel gibi adamla aynı evde yaşayınca, ona arkadaşlık teklif eden okuldaki arkadaşları çok basit kalırdı tabii... Feyza arabadan inerken Melek’in omzuna dokundu.

“Pazartesi görüşürüz meleğim, mutlaka konuşalım...”

“Olur canım, hoşça kal.”

“Bu arada teşekkürler.”

Ateş başıyla ona selam verdi, kendisinden başkası bu kıza nasıl “meleğim” diyebilirdi? Başkaları da diyor muydu yani? Bak yine siniri bozulmuştu işte... Feyza indikten sonra Melek öfkeyle Ateş’e döndü. “Arkadaşım sana teşekkür etmişti, biraz kibarlık edip cevap verebilirdin.”

Ateş dişlerini sıkarak cevap verdi.

“Eve gidince konuşucuz küçük hanım!”

Melek gözlerini açarak ona baktı. Neler oluyordu böyle? Bu adamın derdi neydi?

Ateş, evin kapısını açarken öfkenin vücudundaki her bir hücreyi

etkilediğini hissediyordu. Bu – bu pervasız kızın hali neydi böyle! Siyah mini eteği, düzgün bacaklarını gözler önüne seriyordu. Peki gizli olan güzellikler neden apaçık göz önünde olan güzelliklerden daha dikkat çekici oluyordu ki böyle? Üzerindeki bluz içindeki manzarayı saklıyor ama sağlıklı her erkeğin hayal gücünü muazzam geliştiriyordu. Ateş kapıyı açıp Melek’e içeri geçmesini işaret etti. Melek montunu ve hırkasını çıkararak salona geçti. Ateş onu yine bardaki haliyle görünce ellerini yumruk yapmıştı. Bu kız kör müydü yahu? Ateş’i ne hallere soktuğunun farkında değil miydi? Salonda karşılıklı ayakta duruyorlardı şimdi. Ateş burnundan soluyordu, Melek de kollarını kucağında kavuşturdu. Ateş’in kendisine kızdığını anlamıştı. Ama arkadaşlarıyla eğlenmesine niye bu kadar kızıyordu ki ‘abisi’? Kendisi kim bilir hangi hatunlarla gününü gün ederken Melek ona bir şey diyor muydu sanki?

“Neydi senin o bardaki halin?”

“Ne varmış halimde?”

“Ne demek ne varmış ya! Onca adamın – öhöm – yani arkadaşının arasına nasıl çıkarsın böyle?”

“Ya ne var işte! Etekle bluz giydim Ateş abi!”

Hay senin abine!

“O eteği hiç giymeseymişsin de olurmuş küçük hanım!”

“Olur, bir daha giderken giymeden giderim!”

Melek uzun saçlarını savurarak arkasına dönüp odasına gidecekti. Ancak sadece iki adım sonra asla ihtimal vermeyeceği bir şey durdurmuştu onu. Ateş birden ardından yetişip beline sarılıvermişti! Genç adamın dudaklarını saçlarının arasında hissetti genç kız. Yüreği yerinden oynayıp boğazına yükseldi sanki. Ateş her saniye daha da sıkıyordu kollarını. Aylardır yanındayken deli gibi özlemine çektiği genç

kız kollarındaydı sonunda... Ahh ne kadar inanılmaz bir kokusu vardı bu kızın? Melek, gözlerini yummuştu. Ne yapacaktı şimdi? Bu – bu pek abi–kardeş sarılması değildi sanki... Bu, kendine itiraf etmesi bile çok zor olsa da, Melek’in ürkek kalbinin umut etmekten korktuğu bir sarılmaydı... Ama ne diyebilirdi ki?

“A–ateş – abi?”

Bunu duyan Ateş, tek koluyla onun sırtını tamamen kendi bedenine yasladı. Diğer elini yavaşça kaldırıp önce genç kızın alev alev yanan yanağını okşadı. Sonra da parmaklarıyla dudaklarına erişti. Nihayet konuşabildiğinde sesi sertti, sabırsızdı.

“Bana her ‘abi’ dediğinde dudaklarını kendi dudaklarıma hapsedip o güzel ağzını kapatmak istiyorum artık...”

Melek duyduklarına inanamıyordu. Titreyen dudaklarının üzerindeki parmakları hissetmek – rüya gibiydi...

“Ne?”

“Seviyorum kızım seni!”

Genç kız bu sözü duyacağını asla tahmin edemezdi. Hayatında kendisini hiç bu kadar özel hissetmemişti. Ateş’in dudaklarını kulağının yanından omzuna indiğini anladığında bütün bedeni ürperdi. Bir adam adına bu kadar yakışır mıydı? Kendisini sımsıkı saran kolları da, omzundaki dudakları da alev alev yanıyordu adeta. Ateş fısıldarken soluğu da Melek’in tenini eritiyordu.

“Seviyorum – çok, çok, çok...”

Melek yavaşça başını soluna doğru çevirdi.

“A–ateş...”

Nihayet yanan gözler buluştu. Sadece ismini duyan genç adamın yüzü aydınlandı bu defa. Uzanıp Melek'in o şahane görünen dudağının tam köşesindeki çukura ufacık bir öpücük kondurdu. Melek gözlerini yumdu bu temasla. Ateş'in kendisini izlediğini bilmiyordu. Yüreği çekiniyordu ama az önceki nefis dokunuşla mantığını kaybetmiş gibi hissediyordu.

Ve başını azıcık daha çevirip kendisini az önce öpen o sert dudaklara kendi dudaklarını birleştirdi. Sıcacık, yumuşacık, nefis bir davetti bu Ateş için...

Kör olan aşıkların kavuşma vakti gelmişti...

BÖLÜM-17

Melek, ne zaman Ateş'e doğru döndüğünü bilmiyordu. Ateş'in bir kolu Melek'in incecik beline dolanmışken, diğer eliyle boynunu tutuyordu. Melek ise bir eliyle Ateş'in göğsüne yaslanmıştı, diğer eliyle de genç adamın yanığını okşuyordu. Ateş, genç kızın dolgun dudaklarını öpmeye doyamadığını hissediyordu. Ama ilk andan onu zorlamak istemediği için kendini frenledi ve içindeki heyecanı, tutkuyu dindirmeye çalıştı. Dudaklarını güçlkle onun eşsiz yumuşaklığından ayırmıştı. Şimdi dip dibe duruyorlardı ve bu kez solukları birbirine karışıyordu. Melek kapalı gözlerini biraz sonra derin bir uykudan uyanır gibi yavaşça açtı ve utanarak Ateş'e gülümsedi. Ateş onun tebessümüne karşılık uzanıp burnunun ucunu öptü.

“Bunu sana söyleyebilmek için çok bekledim – harikası...”

Melek ellerini Ateş'in üzerinden çekip yüzünü kapattı.

“Ah yapma... Çok utanıyorum...”

Ateş uzanıp onun ellerini yüzünden çekti ve gözlerine baktı – korkmadan, çekinmeden, kendisini engellemeden...

“Niye utanıyorsun anlamadım?”

Melek dudağının kenarını ısırıp hafifçe.

“Ben – ben bilmiyorum. Sana nasıl davranmalıyım, ne yapmalıyım bilmiyorum. Ama –”

Bu “ama”nın ardından Ateş kötü bir şey gelecek zannetmişti.

“Ama?”

Melek, Ateş'in elini tutup kuş gibi çırpınan yüreğinin üzerine götürdü.

“Ama senin hayatımdaki en doğru şey olduğunu taa buramda hissediyorum. Seninle olmayı seviyorum, sadece sana bakmayı bile seviyorum.”

Genç kız şimdi uzanıp Ateş'in boynuna sımsıkı sarıldı. İlk kez o da korkmadan genç adamın kokusunu içine çekti.

“Sonunda söyleyebileceğim için mutluyum – ben de seni çok seviyorum...”

Ve Ateş boynuna değen az önce tatmaya doyamadığı dudakları hissetti. Sımsıkı sarıldı bir kez daha Melek'e, meleğine.

“Oh be! Oh be!”

Melek onun omzuna vurarak kendini geri çekti.

“Seni sevdiğimi söylüyorum ve sen buna ‘Oh be!’ diye tepki veriyorsun! Allah’ım inanamıyorum...”

Ateş uzanıp onun yanağından bir makas aldı.

“Evet güzelim... Sevdiğin adam, bu kadar düz bir adam. Ama tüm hücrelerinin Endoplazmik Retikulum’una kadar seninle dolmuş bir adam. Damarlarında kırmızı kan yerine sen, iliklerinde beyaz kan yerine yine sen dolaşan bir adam. Bedeninde oluşacak bütün hastalıkların ilacını sende bulacak bir adam.”

Melek gülererek onu dinliyordu.

“Bir tıp doktorunun aşk itirafı da ancak böyle olurdu...”

“Ben bunları söyledikçe seni mutlu eden, heyecanlandıran, o tatlı yanaklarını kızartan Melatonin, Serotonin, Endorfin ve Adrenalin hormonlarının da kaynağı bendenizim mesela.”

“Vallahi megalomansın sen!”

“Ne yani yalan mı söylüyorsun?”

Melek gülererek başını iki yana salladı.

“Hayır. Senin haklı olmandan nefret ediyorum ama söylediklerin doğru... Zavallı endokrin sistemim yüksek doz Ateş’e maruz kaldı.”

“Benim iskelet ve kas sistemim, dolaşım sistemim, sinir sistemim, solunum sistemim seninle dolu kızım.”

“Peki diğerleri?”

“Seni yemek istediğim bir gerçek küçük hanım ama sindirim sistemime

girersen oradan boşaltım sistemime iletilir ve vücuttan atılmaya doğru yol alırsın. Ben de bunu hiç tercih etmem.”

“Yaaa! Tamam yeter bu kadar ama... İki doktor değil iki sevgili olmamız lazım şu anda...”

Melek’in kaşlarını çatarak bunu söylemesi Ateş’i güldürmüştü.

“Bunu senin ağzından duymak çok tatlı Melek hanım. Ama kabul et, biz iki doktor sevgiliyiz.”

Salondaki koltuğa bu defa bilerek ve isteyerek dip dibe ve sarılarak oturdular. Melek’in başı Ateş’in göğsündeydi, Ateş de onun yumuşacık saçlarını okşuyordu. Bir anda gözü duvara takılan Melek sordu.

“Hadi artık söyle...”

“Neyi?”

“Şu tabloda Melek sembollerinin arasındaki kırmızı işaretin anlamını. Bildiğini biliyorum.”

Ateş, nihayet kavuştuğu sevdiğinin saçlarının arasına bir öpücük kondurdu ve fısıldadı.

“O kırmızı işaret Ateş anlamına geliyor canım. Melek’in içine Ateş’i yerleştirmek geldi içimden.”

Melek iki avucuyla tuttuğu Ateş’in elini önce sıktı ve sonra da dudaklarına götürüp öptü.

“O zaman biliyor muydun beni tavlayacağını yani?”

Ateş onu cevaplarırken sesini eski Türk filmlerindeki aktörler gibi çıkarmıştı.

“Kaçarın yoktu, eninde sonunda benim olacaktın yavrum...”

Yine gülmeye başladılar. Sevmek ve sevilmek ne kadar güzel bir şeydi böyle...

“Yani ben senin mi oldum?”

“Ne yani? Olmadın mı?”

“Mmm – bilmem...”

Ateş, Melek’in omzundaki elini ona hissettirmeden yavaşça kızın beline doğru indirirken cevapladı.

“Şu anda sizin davranışınıza tıpta Hipokrat dilinde de, felsefede Sokrat dilinde de, fizikte Newton dilinde de naz yapmak deniyor hanım efendi...”

Cümlesini bitirdiği anda Melek’i gıdıklamaya başladı.

“Ve ben de buna ceza olarak, sen benim olduğunu kabul edene kadar seni gıdıklayacağım...”

Melek hem çığlık hem de kahkahalar atarak ona engel olmaya çalışıyordu. Ateş genç kızın içten gülmesini, yanağındaki gamzesini ve nafile karşı koyma çabalarını keyifle izliyordu. Eğilip dudaklarına kondurduğu sert ve doyurucu bir öpücükle gıdıklamasını sonlandırdı.

“Sen benim olmuş musun?”

“Evet deli adam. Ben tüm yüreğimle senin oldum...”

“İşte benim zeki sevgilim... Aferin sana, çok çabuk öğreniyorsun.”

Melek gözlerini kısarak Ateş’e baktı ve ayağa kalktı.

“Sana laf yetiştirmeyi çok isterdim bay gıcık, ama yarın erken uyanıp son finalime çalışmalıyım.”

“Tamam küçük kız.”

Melek gülümseyerek eğilip Ateş’in yanağına bir öpücük kondurdu.

“İyi geceler...”

Bunun üzerine Ateş de kendini tutamayıp gülümsedi.

“İşte bundan sonra kesinlikle iyi bir gece olacak canım. Hadi git dinlen...”

Melek derin bir nefes alıp gülümseyerek odasına gitti. Kapıyı kapattıktan sonra genç kız elini yüreğinin üzerine bastırarak sırtını kapısına dayadı. Yaşadıklarına inanamıyordu – aylardır hayalini kurduğı adam kendisini seviyordu...

Seviyordu... Seviyordu...

Sanki heyecanla çırpınan yüreğı bunu idrak etsin diye zihninde tekrar tekrar yaşıyordu o inanılmaz öpücüğü ve sonrasını.

Sevdiği adam da kendisini seviyordu...

Pijamalarını giyip yatağına kıvrıldı. Yüzündeki tebessüme engel olamıyordu. Gözlerini yumsa da sürekli Ateş’in kendisine bakan sıcacık gözlerini düşünüyordu. Kendisine ulaşılmaz gibi gelen, yakışıklı, başarılı, zeki, dünyaca ünlü cerrah Ateş Kılıç sevgilisi olmuştu...

Neredeyse bir saat geçmişti ama Melek yatağında dönüp durmaya devam ediyordu. Genç kız hayatında ilk kez mutluluktan uyuyamadığını hissediyordu. En sonunda hızla kalktı yerinden, Ateş’i rahatsız etmemek için sessizce mutfağına geçti. Tezgahın üzerinde duran

sürahiden bardağına su doldurdu, tam içecekken –

“Sen de mi uyuyamadın güzellik?”

Diyen muzip sesi duyduğunda yerinden sıçradı.

“Ay Ateş! Aklımı aldın!”

Ateş gelip arkasından sarıldı genç kıza ve çenesini onun narin omzuna dayadı.

“Korkuttuğum için özür dilerim. Odanın kapısının açıldığını duyduğumda sana bakmak için kalkmışım. Bu arada...”

Melek başını yavaşça ona yaklaştırdı; hala utanıyordu biraz ama yüreğinin isteklerine karşı gelmek istemiyordu. Yumuşacık ve pürüzsüz yanığını, Ateş’in yanağına dayadı. Fısıldayarak sordu.

“Bu arada ne?”

“Senden sadece adımlı duymak harika... Sen bana abi dedikçe kendimi yaşlı hissediyordum.”

Melek gülümsedi.

“Ben seni ilk tanıdığımda pek kendimde değildim zaten, biliyorsun. Sonra sen beni Çanakkale’ye bırakıp gittiğinde, Nuray anne ile senden bahsederken bana hep ‘Ateş abin’ dedi. Ben de öyle demem gerektiğini düşündüm.”

Genç kız onun kollarının arasında ne kadar doğal, ne kadar rahat olduğunu düşündü. Bu his inanılmazdı. Sanki sonsuza kadar bu şekilde kalabilirdi. Konuşurken birden Ateş’in ona yaptığı muziplikleri ve sıranın kendisinde olduğunu düşündü. Bu yüzden sözlerine şöyle devam etti.

“Aslında hep bir abim olmasını hayal ederdim. Bana sağladığın o ağabeylik korumasını hissetmek güzeldi.”

Ateş, Melek’in beline doladığı kollarını sıktı yavaşça.

“Senin o ağabeylik koruması dediğin şey dümdüz kıskançlıktı ve beni yiyip bitiriyordu küçük hanım.”

Melek kıkırdadı ve dalgasını geçti.

“Ah canım... Hiç kıyamam – diyemeyeceğim. Beni kıskanman hoşuma gidiyor...”

O anda kendini engelleyemeden yavaşça esnemişti genç kız. Onun bu halini gören Ateş kollarında çevirdi. Şimdi yüz yüze duruyorlardı. Ateş parmağıyla Melek’in küçük burnuna dokundu.

“Hadi bakalım Melek hanım, doğru yatağa.”

“Bir yanım deli gibi uyumak istiyor, bir yanım sanki uyursam yarın her şey bozulacakmış gibi korkuyor...”

Ateş, Melek’in elinden tuttu ve onu odasının kapısına getirdi. Sonra da ona güven vermek için iki avucuyla genç kızın yanaklarını tuttu. Sıcacıktı... Gözlerinin mavisinin en derin noktasına bakıyor gibi hissediyordu.

“Şimdi yatıp uyuyacaksın, yarın kalkıp son sınavına çalışacaksın. Çünkü sen çok akıllı bir kızsın ve sorumluluklarını çok iyi biliyorsun. Ve yarın da, ondan sonraki gün de, sonraki günlerde de – sanırım çok uzun bir süre – uyandığın zaman hiçbir şeyin bozulmadığını göreceksin. Ben hep burada olacağım küçük kız, sen benden bıkana kadar...”

Melek alt dudağını ısırды ve ellerini kaldırıp Ateş’in yanaklarını tuttu. Uzanıp genç adamın dudaklarına tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu.

“Eğer ben senden bıkana kadar benim yanımda olacaksan, Ateş bey çok üzgünüm ama, başına büyük bir bela aldın demektir...”

Ateş, Melek’i yavaşça çevirdi ve odasının kapısını açarken genç kızın poposuna hafifçe vurdu.

“Eğer şimdi hemen yatağına gidip yatmazsan seni bütün gece öperim...”

Melek kahkaha attı, kendi parmaklarının ucunu dudağına götürüp öptü ve kapısında duran Ateş’e doğru üfledi. Ateş bu nefis hareket sonucu Melek’e doğru bir adım atınca genç kız ufak bir çığlık atıp hemen yatağına koştu. Ateş, gülererek çıkıp odanın kapısını kapattı ve kendi odasına giderken farkında olmadan melodik bir şekilde mırıldanıyordu.

“Hayat sevince güzel...”

* * *

Evlerinde rüya gibi geçen iki günün belki de en kötü kısımları, Melek’in ders çalışmak zorunda olduğu saatlerdi. Ateş hastaneye gittiğinde Melek kapanıp çalışıyordu ama maalesef bu yetmiyor ve genç adamın evde olduğu saatlerde de çalışmasına devam etmek zorunda kalıyordu. Bu da Melek için Ateş’in yanında, ona bakarak, gülererek, çok mutlu olarak – onu öperek – geçireceği saatlerden feda etmek anlamına geliyordu. Nihayet son sınavının kağıdını eline aldığı anda Melek, yine Ateş’i düşündüğünü fark edip keyifle başını salladı ve önündeki sorulara odaklandı.

* * *

Melek o sınavda ter dökerken, Ateş Fındıklı’daki hastanede sevdiği kızın sınavının nasıl geçtiğini düşünüyordu.

Bu sınav iyi geçmek zorunda arkadaş, ben bu sınav için onu gözümün önünden

ayırıp masaya oturttum. Öbüm! Aslında pek gözümü ayırdığımı söyleyemem, ders çalışırken onu izledim, kabul ediyorum. Ama olsun...

“Doktor bey hastanın tomografi sonuçları çıktı...”

Genç adam, yardımcısının uzattığı tomografi sonucunu eline alırken, maddi durumu iyi olmayan hastası merakla bekliyordu. Ateş, herhangi bir kötü durumda karşısındaki genç kadına mutlaka karşılıksız yardım edeceğini aklından geçiriyordu ki sonuç kağıdı ona düşündüğü kadar olumsuz bir durum olmadığını müjdeledi.

“Üzülmeğin Gülten hanım, beyin dokularınızda korktuğumuz bir zedelenme görülüyor. Altı ay sonra aynı tomografiden tekrar çekip son kontrolü yaparız ama o zaman da bir şey çıkacağını zannetmiyorum.”

“Allah razı olsun senden doktor bey, sen olmasan ben böyle muayene olamazdım.”

Ateş bunları duymaktan pek hoşlanmazdı hiçbir zaman. Bu hastanede hizmet vermeyi toplumsal bir görev olarak benimsemişti.

“Esağfurullah...”

“Öyle ama. Neyse ben daha tutmayayım seni. Allah ne muradın varsa versin...”

Genç kadın çıkıp kapıyı kapatırken Ateş onun ardından gülümsedi.

Çok şükür, Allah muradımı verdi...

Az sonra Ateş önündeki deftere baktığında o gün başka hastasının olmadığını gördü. Hastaneden ayrılırken saatine baktı, Melek’in sınavının bitimine yetişebilirdi. Dün akşam genç kız son tekrarlarını yaparken internette ayarladığı sürprizi yapmak için sabırsızlanıyordu.

Arabayı keyifle Boğaziçi Köprüsü'ne doğru sürdü.

Melek iki saatlik sınavdan çıktığında başının şiştiğini hissediyordu. Sınavı iyi geçmişti galiba – ama en iyi tarafı sınavların bitmiş olmasıydı çünkü şimdi önünde notlar açıklanmadan önce bir haftalık bir ara vardı. Feyza ile vedalaşırken aklından bu akşam eve gittiğinde Ateş'in dizlerine yatıp sakın bir film izlemeyi geçiriyordu. O anda okulun girişinde arabasına yaslanmış kendisine bakan Ateş'i gördü. Gülümseyip el sallayınca Feyza onun baktığı yere baktı. Ateş'in de Melek'e aynı şekilde güldüğünü görünce arkadaşına yanaştı. İkisi yan yana Ateş'e doğru yürüyorlardı şimdi. Feyza, Melek'e fısıldadı.

“Bu, pek ev arkadaşı gülüşmesi gibi olmadı kızım. Noluyoruz?”

“Ya utandırma Feyza. Zaten hala inanamıyorum...”

“Neye?”

“Biz – şey biz – yani Ateş'le ben...”

“Oh be meleğim! Nihayet abi'yi atmışsın...”

Ateş'in yanına vardıklarını onun seslenmesiyle anladı iki kız.

“Abi'yi nihayet atmasına ben de çok sevindim Feyza. Yalnız, benim meleğime ‘meleğim’ demeysen mutlu olurum...”

“Pardon Ateş –”

“Ateş de. Sorun yok.”

“Peki o zaman Ateş, ikiniz için de çok sevindim. Ayrıca söylemeliyim birbirinize acayip yaklaşıyorsunuz. Ve hayatımda ilk kez bir kız arkadaşına seslenişim kıskanılıyor...”

Ateş, Melek'in beline sarılarak kendine çekti.

“Kız bu kadar özel olunca, kıskandığım kişinin cinsiyeti pek fark etmiyor değil mi?”

Melek ikisine de güldü.

“Oldu o zaman, ben yokmuşum gibi devam edin benim hakkımda sohbetinize...”

Feyza da gülümseyerek Melek'in yanağından öptü.

“Neyse canım, Ateş'le seni çekiştirmeye başka zaman devam ederiz. Ben gidiyorum, iyi tatiller.”

“Sana da iyi tatiller canım. Konuşuruz mutlaka.”

Feyza ile Ateş el sıkıştılar.

“Sana da geçmiş olsun, kurtuldunuz sınavlardan.”

“Teşekkürler. Hoşça kalın.”

Feyza uzaklaşınca Ateş Melek'i arabaya bindirdi. Okuldan eve çok kısa bir mesafe olduğundan arabaya binince Melek merakla sordu.

“Bir yere mi gidiyoruz?”

“Evet canım. Ama nereye diye sorma, sürpriz...”

“Yaaaa ama gidene kadar çatlarım ben meraktan...”

Birkaç sırnaşmadan sonra Melek kollarını kavuşturarak dudaklarını büzdü.

“Hiç öyle dudağını şişirme küçük kız, ne kadar şirinlik yapsan da oraya gidene kadar öğrenemeyeceksin.”

Nihayet Melek omzunu silkti ve uzanıp başını Ateş’in omzuna yasladı.

“Peki o zaman canım, söylemeyeceksen gidene kadar huysuzluk edeceğime yolculuğun tadını çıkarırım.”

Ateş başını yavaşça çevirip meleğinin başına yumuşacık bir öpücük kondurdu.

“İşte budur tatlım...”

“Böyle seninle her yere giderim ki ben...”

Ateş gülümseyerek en sol şeritten orta şeride geçti ve biraz yavaşladı.

“Hmmm... Gidene kadar Melek hanımdan başka neler duyabileceğim acaba?”

Gülüşerek yola devam ettiler. Akşam karanlığı çökerken Melek başı Ateş’in omzundayken içinin geçtiğini düşündü. Birkaç dakika ondan ses çıkmayınca aynadan bakan Ateş, genç kızın huzurla uyuduğunu görünce gülümsedi ve arabayı kenara çekti. Başını yavaşça tutup koltuğun başlığına yerleştirdi ve koltuğunu da yatar pozisyona getirdi. Böyle daha rahat olurdu. Başının sıcaklığını omzunda hissetmek harikaydı Ateş için, ama o halde uyursa boynu ağrıyabilirdi. Yavaşça uzanıp Melek’in yanağına bir öpücük kondurdu ve yeniden yola koyuldu.

Birkaç saat sonra İstanbul’a nazaran harika bir kar havası hakim olan Abant’a, Ateş’in kiraladığı eve varmışlardı. Ateş, Melek’i uyandırmadan eve taşımak istiyordu ama onun bu manzarayı ilk gördüğündeki tepkisini de çok merak ediyordu. Sonunda dayanamayıp Melek’in saçlarını okşarken fısıldadı.

“Meleğim, uyan hadi, geldik...”

Melek derin bir soluk vererek yavaşça gözlerini açtı. Bir an nerede olduğunu anlayamadı. Ateş’e baktı ve sonra karşısındaki eve... Gözleri parlarken şaşkınlıkla ağzı açılmıştı.

“A–ama bu–burası harika...”

Yeniden Ateş’e döndü ve uzanıp boynuna sarıldı. Ateş de Melek’in beline kollarını dolarken hayatı boyunca ondan duysa asla bıkmayacağını hissettiği o sözü duydu.

“Seni seviyorum...”

BÖLÜM-18

Aşıklar arabadan indiklerinde parmaklarını birbirlerinin arasından geçirerek sımsıkı el ele tutuştular. Bir süre yağın karın altında şahane evi izlediler. Melek, Ateş'e döndüğünde burnu kızarmıştı.

“Ateş, bu hayal gibi – masal gibi...”

Ateş gülümsedi.

“Yeni yıla burada gireceğiz küçük hanım. Bu masal gibi yerde, ikimiz baş başa... Böylece bütün yılımız masal gibi ve baş başa geçecek.”

Melek bir an düşündü, önce gülümsedi ama sonra biraz soldu tebessümü.

“Ama yılbaşına daha dört gün var. Hiçbir eşya getirmedik, nasıl kalıcaz burada?”

Ateş onun tuttuğu elini kaldırıp öptü.

“Hadi içeri geç domates güzeli, iyice kızardın soğuktan. Ben valizi alıp geliyorum.”

Melek onun bu düşünceli hareketleriyle giderek daha çok hayrete düşüyordu. Bu harika yerde baş başa tatil ayarlamış, üstelik bir de valiz hazırlamıştı öyle mi? Kapının hemen yanında Ateş’i bekliyordu bunları düşünürken. Genç adam elinde orta büyüklükte bir valizle içeri girdi. Melek’i kapının dibinde görünce sordu.

“Niye burada bekledin?”

“Seninle birlikte içeri girmek istedim. Hem – ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum...”

Ateş kolunu Melek’in omzuna dolayıp onu kendine çekti.

“Ne kadar şanslıymışsın, bunu bize yiyecek bir şeyler hazırlarken bana da anlatabilirsin.”

“Nasıl isterseniz Ateş bey...”

Ev dayalı döşeliydi, mutfağa yemek için gerekebilecek malzemeler de yerleştirilmişti. Ateş oradaki masaya oturup Melek’i izlerken, Melek mutfağın içinde telaşla koşturarak bir şeyler hazırlamaya uğraşıyordu.

“Anlat bakalım, nasıl ayarladın bunca şeyi?”

“Dün akşam sen çalışırken seni izledim ve ne kadar yorulduğunu gördüm. Ayrıca sana da güzel bir yılbaşı hediyesi vermek istiyordum, İstanbul’dan uzaklaşmak iyi bir fikir gibi geldi.”

“Deli misin? Her şey o kadar güzel ki inanamıyorum...”

“Seni böyle gülerken görmek o her şeyden daha güzel.”

Melek elleriyle yanaklarını sakladı.

“Yok anladım ben, sen beni utandırmayı çok seviyorsun...”

Ateş yerinden kalkıp Melek’in yanına gitti. İşte şimdi genç kıızı daha da ateş basmıştı ve tabii ki daha da kızarmıştı. Melek’in ellerini tutup yanaklarından çekti.

“Senin her halini çok seviyorum ben. Gülmeni, utanmanı, böyle yanaklarının kızarmasını, konuşmanı, susmanı, ders çalışmanı... Seni izlemeyi, seninle yaşamayı çok seviyorum.”

Melek başını Ateş’in geniş göğsüne yaslayarak ona sarıldı. Ateş de genç kızın ince beline sarıldı sevgiyle. Sadece birbirlerinin soluklarını dinleyerek öylece kalabilirlerdi – eğer...

“Eyvah çorba taşacak!”

Melek ufak bir çığlık atarak Ateş’in kollarının arasından sıyrıldı. Son anda yetişip yemeklerinin ziyan olmasını engelleyebilmişti genç kız. Ateş de ona bakıyordu. Melek çabucak masayı hazırlayıp kaselerine çorba doldururken genç adam ona takıldı.

“Kabul et güzel bayan, aklını başından alıyorum...”

Melek gülerken onun yanına oturdu.

“Gıcık! Hadi çok konuşma da çorbayı iç, kaç saat araba kullandın...”

“Ay canım benim nasıl düşünürmüş beni...”

Her zamanki gibi sofraları ve sohbetleri çok keyifliydi. Birlikte olmak yetiyordu iki gence. Zaman ve mekan fark etmiyordu.

Yemekleri bittikten sonra Ateş mutfaktan kocaman pencereleri olan salona geçti. Yemeği de yedikten sonra kendini sahiden yorgun hissetmeye başlamıştı genç adam. Pencerelerin arasındaki duvarda kurulmuş olan şömineyi yaktı ve oradaki geniş koltuğa uzandı. Melek de mutfakta tabakları yerleştirdikten sonra salona geçerken seslendi.

“Ateş, canım?”

Cevap gelmeyince yanan şömineye doğru yürüdü genç kız. Arkasına döndüğünde ise şefkatle gülümsedi. Ateş şöminenin karşısındaki koltukta uyuyakalmıştı. İçerideki odalara hızlıca göz gezdirdi ve bulduğu kalın bir battaniyeyi gidip sevdiği adamın üzerine serdi. Sıcaklığı hisseden Ateş, gözlerini açmadan mırıldanmıştı.

“Meleğim?”

“Benim canım. Uyu sen...”

“Hı hı...”

O anda Ateş yavaşça olduğu yerde dönünce aklına düşen bir fikirle koltukta kalan azıcık boşluğa kıvrıldı Melek. Ateş’in kollarında olmak, onun sıcaklığını hissetmek istiyordu. Genç kız başını Ateş’in göğsüne yasladı. Ateş, Melek’in kendisine sokuluşunu fark edince uykusunun arasında gülümsemesine engel olamadı ve sımsıkı sarıldı genç kıza.

Melek ile Ateş ilk kez birlikte uyuyorlardı.

* * *

Elinin altında ne olduğunu bilmediği bir yumuşaklık vardı. Bunu idrak ettiği anda kollarının arasında birisinin olduğunu da fark etti. Bir an

sonra da burnuna dolan eşsiz kokuyu hemen tanıdı genç adam. Kollarını sevgiyle doladığı kişi meleğinden başkası olamazdı – onun kokusu, onun sıcaklığı... Peki avucundaki? Eyvah! Melek'in göğsünü öyle sıkıca kavramış olamazdı değil mi?

Ateş bunları zihninden geçirirken Melek uykusunun arasında başını çevirdi ve derin bir soluk verdi. Belli ki çok rahattı. Ama onun keyifle verdiği soluğunun sıcaklığı Ateş'in boynuna salınınca genç adamın rahatı epey kaçmıştı. Üstelik ikisi de birbirine öyle sıkı sarılmışlardı ki, Ateş elini Melek'in göğsünden bir türlü çekemiyordu.

Abbb yandın oğlum Ateş... Bu kız neden uyurken çok daba çekici böyle çok daba sıcak ki? Yani elim de uyurken rahat duramamış, gidiş de nereye konmuş tövbe tövbee! Melek uyanır da hissederse mahveder beni... İsteyerek tutmadığıma ikna edemem onu. Yoksa istedim mi? Öhböö öhböö! Yok canım daba neler! Bilerek bu nefis kıza böyle saldırır gibi sarılmış olamam dimi?

Düşünceleriyle birlikte Ateş'in iradesi dışında eli hareketlenmişti.

Abbb hayır – hayır – hayır! Ona dokunmak bile mükemmel bir işkence iken...

Genç adam kendini sakinleştirmek için yutkundu.

O anda Melek yine uykusunda yüzü Ateş'e bakacak şekilde tamamen ona dönmüştü. O böyle dönünce Ateş'in eli de göğsünden çekilmiş ve sırtına dolanmıştı. Ama Ateş avucundaki o tatlı yumuşaklıktan kurtulduğuna sevinememişti. Çünkü Melek yüzünü tamamen genç adamın boynuna gömmüştü. Ateş bir kez daha yutkundu.

Allah'ım kesinlikle beni sınıyorsun. Meleğinin varlığıyla, bedeniyle benim sabrımı deniyorsun.

Ateş'in sabrı daha epey sınanacaktı Melek tarafından galiba. Genç adam aklından Melek dışında olabilecek her şeyi geçirmeye çalışırken boynunda öpmeye doyamadığı yumuşacık dudakları hissetti.

“Mmm... Günaydın hayatım.”

Melek’in uyku mahmurluğuyla gözleri tam açılmamış hali o kadar güzeldi ki Ateş başını eğip ona bakarken yüreğinin bir an durduğunu hissetti. Ama – ama genç kız yeni uyandığında bu şekilde dudaklarını yalamamalıydı yahu. Sesi de öyle tatlı çıkıyordu ki...

“Ben çok rahat uyudum aşkım, seni sıkıştırdım mı yoksa?”

“Ne dedin sen?”

“Ne dedim?”

“Aşkım dedin bana...”

Melek, Ateş’in göğsüne ellerini yaslayarak kendini hafifçe kaldırdı ve gözlerine baktı. Dudaklarını şişirerek sordu.

“Demiyim mi?”

Ateş elini uzatıp onun yanağını sevdi, baş parmağı ise genç kızın dolgun dudaklarının üstündeydi.

“Ne istersen de meleğim, ister aşkım de ister belam...”

Ve hızla onu kendine çekerek öpmeye başladı. İkisinin de soluğu kesilmişti, zorlukla ayrılabilirler. Melek yine utangaç gülümsemesiyle bir elini kendi dudağına götürdü, diğerini de Ateş’in dudağına. Ateş de onun bu hareketine gülümsedi.

“İşte şimdi günüm aydı – aşkım...”

* * *

Sonraki dört gün gerçekten de rüya gibi, masal gibi, hayal gibi geçmişti

genç çift için. Ateş, Melek'in varlığının ve sevgisinin kendisine bir hediye olduğunu düşünüyordu. Birine her baktığında ona olan sevgisinin artabileceğine asla inanmazdı genç adam – karşısındaki 'melek'ten önce... Ona gittikçe yakınlaşmak, Ateş için hem çok şahane hem de çok zordu. Melek'in güzelliğine karşı koymak giderek zorlaşıyordu. Özellikle birlikte uydukları üç gece Ateş için oldukça sıkıntılı geçmişti. Aşık olduğu ve inanılmaz güzellikteki genç kız kendisine öyle bir sokuluyordu ki Ateş'in aklı bulanıyordu.

Sakin ol oğlum... Şu anda kollarını beline doladığın aletin güzelliğini düşünme – hele onun maviş gözlerini, küçücük burnunu, nefis dudaklarını, mis kokan boynunu, sıcacık ellerini, şahane vücudunu sakın düşünme... Sana sarıldığında göğüslerinin yumuşaklığını hissetme! Bacaklarını nasıl sana doladığını düşünme! Oba – oba – sapık Ateş – eşekler tepsin seni! Düşüncelerinde bile taciz ediyorsun kız... Oysa baksana ne kadar masum uyuyor... Bakmasaydın aptal – masum olduğun kadar seksi işte... Ahhh Melek – mahvediyorsun beni...

Melek o birkaç gün içinde yılbaşı gecesi giymek için özel bir elbise araştırmıştı internetten. Sırf sevdiği adam kendisini beğensin diye öneriyordu kendisine. Sonunda içine sinen bir elbise bulabilmişti, tam gününde elbisesini teslim alacaktı.

Nihayet 31 Aralık günü gelmişti. Sabah keyifle kahvaltılarını yaptılar. Melek yılbaşı yemeğini yapmak için mutfağa girecekti. Alınacakların listesini hazırlayıp Ateş'e verdi.

“Sakin hiçbir şeyi unutma tamam mı canım?”

“Tamam yahu kaç kez söyledin. Hem boşuna mı tutuşturdun bu listeyi elime? Annemden betersin...”

“Şikayet mi ediyorsun yani?”

“Yok Melek hanım ne haddimize?”

“Aferin tatlı çocuk... Hadi bakalım çok gecikme. Merak ederim seni, bir de özlerim...”

Ateş uzanıp Melek’in beline sarılarak kendine çekti. Fısıltıyla konuşurken dudakları dokunuyordu.

“İşte bana bunlarla gel güzelim...”

Uzun, doyulmaz bir öpücük çaldı onun dudaklarından. Sonra da sırasıyla burnunun ucundan ve alnından öptü.

“Hemen alıp gelicem. Çünkü ben de seni özlerim...”

Gülümseyerek ayrıldılar. Melek de Ateş çıkınca hemen banyoya koştu. Duşunu aldıktan sonra aklına geldi. Yakınlarda kendi kaldıkları eve benzer bir evde kalan bir başka çiftten burada bazen elektriklerin kesildiğini duymuştu. Hemen Ateş’i arayıp mum da almasını söylemeliydi. Cep telefonunu çıkarıp onu aradığında genç adamın telefonunun sesini yatak odasından duydu. Oraya gidip baktığında telefonun komodinin önünde yerde durduğunu gördü.

“Hay Allah burada kalmış tüh...”

Sonra omzunu silkti. İnşallah elektrikler kesilmezdi ama kesilirse bile yanında Ateş olacağı için sorun olmazdı. Telefonunu da unutmuştu evde, bari çabuk gelseydi. Diye düşünerek mutfığa geçti. Bu geceye özel ezogelin çorbası, fırında tavuklu patates (Ateş hindi eti sevmiyordu) ile pilav yapacaktı ve yanına da bol salata.

O anda Ateş’in cep telefonunun yeniden çaldığını duydu. Hemen koşup aldı, numara görünüyordu demek ki rehberde olmayan biri arıyordu. Çekinerek cevapladı.

“Alo?”

“Melek sen misin?”

“Ateş?”

“Benim canım ya! Telefonu çaldırdım ya da düşürdüm falan zannettim de... Evde miymiş?”

“Evet canım, odada yere düşmüş.”

“Neyse iyi bari. Ben de marketeyim şimdi. Alışverişi bitirip geliyorum.”

“Ateş ya aradığın iyi oldu. Mum da alır mısın? Listeye yazmamıştım onu ama.”

“Tamam alırım. Başka unuttuğun bir şey var mı?”

“Sanırım yok. Ha bir de, eğer tekrar çalarsa telefonunu açayım mı? Az önce bile kararsız kaldım da...”

“Büyük ihtimalle kimse aramaz ama arayan olursa aç canım.”

“Tamam. Dikkat et kendine, burada yine kar başladı.”

“Hemen gelicem meleğim merak etme.”

“Bekliyorum...”

Diyerek karşılıklı kapattılar. Melek daha telefonu elinden bırakmadan yeniden çalmaya başlamıştı. Hemen açtı o da. Ama karşısındaki kişi ses vermesini beklemeden konuşmaya başlamıştı. Kadının sesinden sarhoş olduğunu anlamıştı Melek, ama söyledikleri yenilir yutulur gibi değildi...

“Ateş’cim yeni yıla birlikte gireriz demiştim tatlım. Nerelerdesin sen

ya? Bana bir sürü şey söylemiştin, birini seviyormuşsun falan. E ben onu sordum bizim arkadaşlara. Küçük kızmış senin dediğin Melek. O küçük kız senin ateşini, gücünü eritemez bebeğim. Bu gece bana gel de kadın nasıl olurmuş sana hatırlatayım. Aklın başına gelir... Ateşşşş – alooo – Ateş geliceksin dimi? Tanıdın beni dimi – Dilara ben...”

Melek daha fazla tutamamıştı telefonu elinde. Deli gibi titreyen ellerinden kayıp gitti alet. Genç kız oradaki yatağa adeta yığılarak oturmuştu. Kelimeler zihninde uçuşuyordu sanki.

Küçük kız Melek... Gücünü eritemez... Kadın nasıl olurmuş hatırlatayım... Ateşşşş...

BÖLÜM-19

Melek duyduklarıyla donmuştu adeta. Evet, Ateş’i deli gibi seviyordu, sevgisi gün geçtikçe artıyordu, onu yaşadıkça aşkı derinleşiyordu. Ateş’in de kendisini sevdiğini hissediyordu – bakışlarından, dokunuşlarından, sesinden... Ama – ama masum sayılabilecek birkaç öpücük dışında, birbirlerine sımsıkı sarılmaları dışında ve birlikte uyumaları dışında fiziksel yakınlıkları olmamıştı. Aralarındaki duygusal bağ çok özeldi ama – ama telefondaki o kadının söyledikleri de bir gerçektir – Ateş çok güçlü bir erkekti. Melek bunları düşünürken ağladığının farkında değildi. Yavaşça kalktı yatağın ucundan, hayalet gibiydi. Gidip üzerine kalın kabanını giydi, beresini ve atkısını büründü. Anahtarını alıp çıktı evden. Yedek anahtarı da kapının hemen yanındaki ufak çömleğe bıraktı.

On beş dakika kadar sonra elinde poşetlerle Ateş eve varmıştı. Kapıyı çaldı, çaldı ancak açan olmadı. Ateş önce Melek'in belki müsait olmadığını düşündü. Bu yüzden meraklanmadan öylece bekliyordu. Birkaç dakika sonra kapının sol tarafındaki çömlekte duran çiçeğin yamuk olduğunu fark etti genç adam. Gidip baktığında oradaki anahtarı gördü. İşte şimdi meraklanmıştı. Anahtarı alıp kapıyı açtı ve poşetleri toparlayıp içeri girdi.

“Meleeeek! Canım ben geldim...”

Ateş, böyle seslenirken elindekileri mutfak masasının üzerine bıraktı. Sesine karşılık hiçbir şey olmamıştı. Yatak odasına doğru ilerlerken seslenmeye devam ediyordu.

“Meleğim nerdesin?”

İşte orada yatağına üzerinde kendi telefonu ile Melek'in telefonu yan yana duruyorlardı. Ateş o odada da Melek'i göremeyince mecburen banyoya doğru gitti, banyonun kapısı kapalıydı. Oraya yaklaşıp kapıyı tıklattı.

“Melek banyoda mısın? İyi misin?”

Yine cevap yoktu.

“Melek bak içeri giriyorum...”

Ateş yavaşça kapıyı açtığında bomboş banyoya karşılaştı.

“Allah Allaaaahhh... Nerede bu kız yahu?”

O sırada yine Ateş'in cep telefonu çalmaya başladı. Ateş banyodan hemen yatak odasına geçti ve telefonu cevapladı.

“Alo?”

“Ateş?”

“Evet de – siz?”

“Aşk olsun Ateş, az önce de tanımadın beni, hiç cevap vermedin. Sesimi bu kadar çabuk mu unuttun tatlım?”

Ateş inanamayarak fısıldadı.

“Dilara?”

“Ah şükürler olsun hayatım... Beni unutmayacağını biliyordum. Geliyorsun değil mi?”

“Ne diyorsun sen be? Ne gelmesi?”

“İyi misin sen ayol? Az önce dediklerimi duymadın mı?”

Ateş gözlerini yumdu. Kendi duymamıştı ama kimin duyduğunu çok iyi biliyordu. Dişlerini sıkarak sordu.

“Sen az önce beni mi aradın? Ne söyledin?”

“Ay vallahi gelmişler sana... Hayatım dedim ya bu gece bana gel, o Melek denen küçük kızla takılma sana kadın nasıl olurmuş göstereyim dedim.”

Telefondaki kadının her kelimesi Ateş’in öfkesini körüklüyordu.

“Seni akıl yoksunu, gurursuz kadın! Eğer yanına gelecek olsaydım kafanın içinde olmayan beyninin pekmezini akıttırdım...”

“Anlayamadım Ateş’cim. Geliyor musun, gelmiyor musun?”

“Bir daha söylemek istemiyorum Dilara! Arama beni! Karşıma çıkma!”

Sesini duymak, yüzünü görmek is-te-mi-yo-rum!”

Dedikten hemen sonra pahalı telefonunu karşısındaki duvara fırlattı ve hızla odadan çıktı. Portmantoya baktığında Melek’in kabanının olmadığını görünce beyninden vurulmuşa döndü genç adam.

Hayır – hayır meleğim bana bunu yapma!

Hemen kendi kabanını yeniden giydi ve evden dışarı attı kendini. Deli gibi sağa sola hareket ediyordu, nereye gitmesi gerektiğini kestiremiyordu Ateş. Az önce marketten döndüğü yolun aksi istikametinde ağaçlara doğru yöneldi. Yüreği acıyordu...

Ateş ormanın içinde birkaç metre ilerlemişti ki, evin arka tarafından Melek görünmüştü. Soğuktan yanakları kıpkırmızıydı, gözyaşları yüzünde donmuştu sanki. Eve girmek için ön tarafa geçtiğinde kapıda kargo görevlisini gördü.

“Melek Yıldız?”

“Ah evet benim...”

“Neredeyse geri dönüyordum hanımefendi.”

“Çok özür dilerim. Bir dakika bekleticem sizi...”

Melek içeri koşup elbisesini getiren görevliye bahşişini getirdi ve paketi teslim aldı. Kapıyı ardından kapatıp yatak odasına gittiğinde Ateş’in cep telefonunun parçalarının yerlere saçıldığını gördü. Dudağının kenarını ısırıp genç kız. Elbisesinin kutusunu yavaşça yatağın üzerine bıraktı ve mutfığa geçti. Ateş’in getirdiği poşetleri yerleştirdikten sonra önlüğünü bağlayarak yemekleri yapmaya koyuldu. Akli pek yerinde olmamasına rağmen yemek yapmak Melek için o kadar doğaldı ki pek zorlanmıyordu. Aksine neler yapacağını kafasında şekillendiriyordu.

Yarım saat kadar sonra Ateş, büyük bir hayal kırıklığı ile ormandan geri dönüyordu. Hayatı boyunca etmediği kadar bedduayı, Melek'i bulamadıkça Dilara'ya gönderiyordu. Melek'in o –gerizekalı– kadının lafları yüzünden kendisini orada tamamen yalnız bırakmayı sadece biraz hava almak için ormanda yürüdüğünü umarak ağaçların arasına dalmıştı. Ama genç kızdan hiç iz yoktu. Niye bir şeyler güzel giderken mutlaka bozacak başka bir şeyler oluyordu ki sanki?

Ruh gibi bir halde eve döndü genç adam. Şimdi ne yapacaktı, hiç bilemiyordu... Kapıyı açıp eve girdi. Meleği gittiğine göre kendisinin burada kalmasına gerek yoktu ki... Mutfağa şöyle bir göz atıp yatak odasına yönelmişti ki ne gördüğünü algılayamadığını düşündü. Hemen geri dönüp mutfağa daldı hızla.

“Melek!”

Diye bağırarak genç kıza arkasından sarıldı.

“Gittin sandım – aşkım beni burada bıraktın sandım.”

Melek gözlerini yumup yutkundu. İçinde bir yer çok acıyordu. Bunu Ateş'e belli etmek istemiyordu. Derin bir nefes alıp kendini sevdiği adamın kollarının arasından çekti.

“Dur, Ateş – yemek yapıyorum...”

Ateş onun sesinden kırgınlığını anlamıştı. Daha çok üzüldü.

“Ama – meleğim?”

Melek ona dönmeden çoktan olmuş olan çorbayla ilgilenmeye devam etti.

“Tamam, konuşcaz. Ama şimdi değil...”

Genç kız ocağı söndürdü ve Ateş'in önünden ayrılp fırına yöneldi. Ateş bir an ne yapacağını bilemedi. Melek fırında tavuk için sosu hazırlarken o da masaya oturdu.

“Çok merak ettim seni...”

Melek boğazını temizledi.

“Sosunda acı olsun mu ne dersin? Ben karar veremedim...”

Bu cevabın üzerine Ateş onun üzerine gitmemeye karar verdi.

“Birazcık acı olabilir.”

Melek başıyla onaylayarak işine devam etti. Kendi kendine mırıldanıyordu.

“Bazı şeyleri yapamayacak kadar küçüğüm belki ama yemek yapabiliyorum...”

Kendini eksik, yetersiz hissetmek... Bir kadın için ilişkisinde en korkutucu durum bu değil midir?

Ateş, Melek'i mutfakta yalnız bırakıp salona geçti. Mutlaka konuşması gerekiyordu meleğiyle, onun böyle durgun olması canını sıkıyordu. Onu ilk öptüğü o geceden beri Melek'in yüzü hiç böyle asılmamıştı, üstelik bunun dolaylı da olsa kendi yüzünden olması genç adamı daha da üzüyordu.

Hava iyice kararmıştı artık. Biri mutfakta, diğeri salonda huzursuzlukla duran iki sevgilinin de yüreği kararmıştı aralarındaki bu soğukluktan.

Nihayet yarım saat kadar sonra Melek salon kapısına gelip Ateş'e seslendi.

“Sen birazcık içeri geçsen olur mu? Masayı hazırlayacağım da sürpriz olmasını istiyorum.”

Ateş ayağa kalktı ve Melek’in yanına geldi. Elini genç kızın boynuna koyarak eğilip alından öptü.

“Tamam canım, nasıl istersen.”

Melek, Ateş’in arkasından bakarken gözlerinin dolduğunu hissetti. Başını iki yana sallayarak masayı hazırlamaya koyuldu. Dakikalar sonra bembeyaz masa örtüsünün üzerinde kırmızı tabaklarla ve Ateş’in aldığı beyaz mumlarla hoş bir masa hazırlamıştı. Geri çekilip eserine baktığında arkasından birinin sokulduğunu hissetti. Beline iki güçlü kol sarılmıştı ve yaslandığı bedeninin sıcaklığı kendisini yakıyordu. Ateş, Melek’in kulağına eğildi.

“Senin elinden gelen zehir olsa yemek için bir saniye düşünürsem namerdim...”

“Ateş...”

“Ki zaten benim güzel sevgilimin eli pek lezzetli. Onun yemeklerini yerken bir gün mutlaka parmaklarımı da götürücem ve cerrahlık kariyerim bitecek.”

Melek kendini tutamadan gülümsedi bunu duyunca. Ateş de onun tebessümünü görünce nefis kokusunu içine çekerek boynundan öptü.

“Ohhh... Yüzün sonunda güldü ya, dünyanın en lüks restoranındayım ben şu anda işte...”

Melek, Ateş’in kollarının arasında yavaşça döndü ve onun gözlerinin içine baktı. Bu eşsiz adam kendisini gerçekten seviyordu.

“Ateş ben –”

Ateş aşık olduğu dudaklara doğru eğildi.

“Ben de seni...”

Dudakların birbirine temas ettiği her an, Melek’in tedirginliğini daha da yok ediyordu. Ateş adeta öpücüğüyle özürler gönderiyordu meleğinin yüreğine. Genç kız zorlukla dudaklarını ayırdı sevdiğinden. Alınları bitişik ve gözleri birbirine kenetlenmişti.

“Bu ateşte kavrulmaya razıyım beyefendi ama size bu özel akşam yemeğinde eşlik edebilmem için cici elbisemi giymeliyim...”

Ateş başparmağıyla genç kızın dudağını okşuyordu. Şu anda yemekmiş, yılbaşıymış – hiç biri umrunda değildi. Melek’e muzip bir şekilde baktı.

“Elbiseni giymene yardım edebilirim güzel bayan...”

Melek dudağını ısırды ve gülümsedi.

“Aman Allah’ım... Çok yakışıklı ve sapık bir doktorun ağına düştüm. Nasıl kurtulacağım?”

“Kurtuluşun yok Melek hanım. Seni kötü emellerime alet edeceğim.”

Ateş’in elleri mızıkçılık yaparak genç kızın belinin yan taraflarına kaydı ve onu gıdıklamaya başladı.

“Ya – Ateş yaaaa! Şunu yapma bana uyuz! Aaaaa...”

Birkaç dakika süren kakhaha dolu boğuşmanın sonunda nefes nefese kaldılar. Melek, Ateş’e adeta dolanmıştı. O kadar yakınlardı ki birbirlerine...

“Ye–yeter mi a–artık?”

“Yetmez güzelim, senin güldüğün anlar bana asla yetmez.”

Ateş’in sözlerindeki samimiyet ile gözlerindeki yakıcılık genç kızın yüreğini titretti.

“Birileri ne söylerse söylesin, sen benimle mutlusun. Bundan eminim...”

“Ben o birilerininin teee – hey Allah’ım yahu...”

“Şşş... Kötü şeyler söyleme, gelir seni bulur derdi hep annem.”

Ateş meleğinin şakağından öptü.

“Hadi şimdi bırak beni de hazırlanayım.”

“Tamam ama çabuk gel... Yemekler soğumasın...”

“Vay yalancı... Az önce öperken, benimle eğlenirken hiç yemekleri düşünmüyordun.”

“Şimdi aklıma geldi...”

Ateş suçlu ama keyifli bir küçük çocuktu o anda.

Melek gülererek yatak odasına doğru gitti. Büyük bir özenle elbisesini giydi. Herhalde genç adam kendisini böyle beğenirdi. Saçlarını dalga dalga saldı omuzlarının üzerinde. Telefonda kendisine saçmalayan o kadına değil ama kendisine ispatlamak istiyordu. Ateş’e her anlamda yetebileceğine yüreğini inandırmak istiyordu.

Birkaç dakika sonra Ateş masadaki yerine oturmuş sabırsızlıkla sevdiği kadını bekliyordu. Onu yeniden gülümsetebildiği için çok mutlu olmuştu. Ahh o aptal Dilara... Ne kadar yanılıyordu. Evet, Melek çok gençti ama bu onun çok güzel olmasını engellemiyordu ki. Ateş’in

içinde ne yangınlara yol açıyordu o küçük kız...

En sonunda genç adam beklediği sesi duymuştu. Adım adım ilerleyip kendisine yaklaşan meleğinin topuklu pabuçlarının sesi ahşap zemin üzerinde yankılanıyordu. Ateş başını ona doğru çevirirken Melek'in sesini duydu.

“Eee bayım, nasıl olmuşum?”

Genç kız bunu söylerken kendi etrafında dönüyordu.

“M–m–me–melek...”

“Karşımdaki yakışıklı kekelediğine göre, ya güzel olmuşumdur – ya da çok kötü...”

“Melek – aşkım – offf...”

Ateş, Melek'in bu hali karşısında vücudundaki tüm kanın yolunu şaşırıldığını hissetti.

Alooo! Kalbime gitmelisiniz, aşağıya değil!!!

BÖLÜM-20

Ateş farkında olmadan Melek'e doğru yaklaşırken, genç kız onun yanından saçlarını savurarak geçti ve masaya kuruldu.

Adamım bu gece çok zor geçicek...

Ateş yutkunarak yine arkasını döndü ve masaya yöneldi. Melek cıvıl cıvıl bir sesle konuşuyordu.

“Saat 9 olmuş Ateş bey, akşam yemeği için oldukça geç bir saat. Neyse ki çok ağır şeyler yapmamıştım. Bakalım beğenecek misin?”
Melek keyifle servisi yaptı. Ateş iştahla götürüyordu yemekleri.

“Mmm... Ellerine sağlık bebeğim, nefis olmuş.”

“Afiyet olsun canım...”

Yemeklerden sonra kırmızı şaraplarını alıp şöminenin karşısındaki koltuğa kuruldular. Dışarıda kar yağıyordu. İkisi de sessizce manzarayı izlediler. Melek, başını Ateş’in göğsüne yaslamıştı. Ateş de genç kızın kolunu okşuyordu yavaşça. Biraz sakinleyebilmişti yemekte, ama Melek oturup da bacak bacak üstüne atınca elbisesi daha da kısılcınca yine nabızı hızlanmıştı. Melek’in başını hafifçe tuttu.

“Dur güzelim, ceket sıkı beni...”

Diyerek ceketini çıkarmaya hamle yapmıştı ki, Melek uzanıp onun ellerini tuttu. Şarap mı yoksa telefonda duyduğu sözler mi genç kıza cesaretlendirmişti farkında değildi. Yavaşça kalkıp Ateş’in kucağına oturdu.

“Meleğim – sıcak...”

Bir adamın kalbi bu kadar hızlı atar mıydı yahu? Kalp krizi miydi bu – hayır, hayır! Melek kriziydi, aşk kriziydi kesin...

Melek yalnızca sevdiği adamın gözlerine bakıyordu. Ellerini genç adamın omuzlarına doğru götürdü ve ceketini ağır hareketlerle çıkarıp koltuğun kenarına bıraktı. Ateş büyülenmiş gibiydi. Melek uzanıp dudaklarını Ateş’in dudaklarına dokundurdu.

“Mutlu yıllar aşkım...”

“Ahhh – Melek...”

Genç kızın ucun saçlarının dalgaları Ateş’in yanaklarında dans ediyordu ve saniyeler geçtikçe Ateş harlanıyordu adeta...

Yıkadı günahlarımdan beni masumiyeti
Cennetten gelen bir Melekti sanki...

Ben o Őelale saçlara, o ay, o hilal kaşlara, o süzme bal dudaklara
Öp öp öp öp doyamadım!
Sütten ak o gerdana, bir çıkar ki meydana, gel de uyma Őeytana
Bak bak bak bak duramadım!

Ateş'in dudakları, dudaklarından yanağına kayarken Melek yüreğinin yerinden çıkacağıını zannediyordu. Bu – bu nasıl bir histi böyle? Ateş'in dokunuşları kendisini yakıp kavururken nasıl hem de tamamlandığını hissediyordu? Genç kızın elleri Ateş'in saçları arasında kaybolurken ona bütün gücüyle sarılıyordu. Sanki bırakırsa kayboluverecektiği gibi... Ateş'in ellerinden biri Melek'in belinden kendisine bastırırken, diğeri cömert elbisesinin sunduğı sırtındaydı. Genç adam, sevdiğine fışıldadı.

“Melek – ahhh küçük kız – yakıyorsun beni...”

Melek içinde yeni yükselen yaramaz bir sese kulak vermişti Ateş'e fısıltıyla cevap verirken.

“Ben – ben durmanı istemiyorum... Sende kaybolmak istiyorum...”

Ateş burnunu genç kızın boynuna doğru götürdü. Kokusu, tadı – her şeyi eşsizdi meleğinin... O anda Melek'in sesinin titrediğini işitti.

“Sana layık bir kadın olabileceğimi göstermek istiyorum...”

Ateş'in dudakları kıvrılmıştı ama tebessümü acı doluydu, tıpkı yüreği gibi... Kucağında kıvrılan bu afet–i devran meleğinin ne kadar kırıldığını hissetti. Onun heyecandan, aşktan kızarmış yanaklarını avuçlarının arasına aldı ve dosdoğru maviş gözlerine baktı.

“Bak güzelim, melek yüzlüm, Şu anda durmak, kendimi durdurmak ne kadar zor asla bilemezsin... Hayatım boyunca dokunduğum, gördüğüm en güzel kadın kucağımda... Dudaklarım ve tüm benliğim seninle bütünleşmek için yanıyor... Ama böyle olmayacak, buna izin

vermiycem. Densiz, değersiz bir kadının lafı yüzünden benim olmayacaksın. Daha çok erken...”

Melek dudaklarını şişirerek konuşurken kendini Ateş’in yüzünden uzaklaştırdı.

“Bak sen de küçük olduğumu düşünüyorsun...”

Ateş’in gözleri bu defa çapkın bir ışıkla genç kızın vücudunu dolaştı.

“Ah be güzellik, küçük olmadığının o kadar çok farkındayım ki bilemezsin.”

Melek utangaç bir gülüşle dudağını ısırды. Melek’in gözlerindeki ışığın, kendi isyan eden başka taraflarından çok daha önemli olduğunu biliyordu Ateş. Yavaşça yeniden Melek’e yaklaştı ve fısıldadı.

“Doğru zamanın geldiğini ikimiz de hissettiğimizde – işte o zaman – yandın Melek hanım...”

Melek bu kolların arasında şırmarmaktan keyif alıyordu. Başını yeniden Ateş’in omzuna yatırdı, işaret parmağını ise genç adamın gömleğinin açık yakasının izin verdiği ölçüde boynunun aşağısında gezdirdi.

“Mmm... Merakla bekleyeceğim...”

Ateş onun temaslariyla kendinden geçmek üzereydi.

“O güne kadar beni mahvetmezsen tabii...”

Melek kıkırdadı, burnunu Ateş’in boynuna sürterek konuştu.

“Merak etme bayım, sınırları zorlayabilirim ama seni mahvetmem...”

Her şey tatlıya bağlandıktan sonra sıra keyif çatmaya gelmişti. Genç

çift önce bir süre tombala oynadı. Ateş'ten önce numaraları buldukça Melek'in yüzünde gülümsemesi büyüyordu. Kazanan genç kız olunca yeniden Ateş'in kucağına oturdu.

“Evet, ben kazandım ve şimdi sana ceza vereceğim...”

“Neymiş cezam güzel bayan?”

Melek, Ateş'in yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

“Beni çok seviceksin maalesef...”

“Seni sevmeyen ölsün beee...”

Melek'in kahkahaları salonu doldurmuştu. Oyunun ardından Ateş DVD'ye Titanic filmini yerleştirdi.

“Bu filmi izlemiş miydin meleğim?”

“Ayyy Ateş, Titanic mi?! Sana inanamıyorum, süpersin. Babam yüzünden eve hiç film alamazdım ki, en çok merak ettiğim filmdi.”

Birden yüzü asıldı.

“Ama hakkında okumuştum, bu filmde sevenler kavuşamıyor ki...”

Ateş, geniş koltukta uzun oturdu ve Melek'i göğsüne doğru çekti.

“Gel buraya... Bak biz kavuştuk ve bu halde keyifle seyredeceğiz.”

Melek iyice gevşeyerek onun kucağına yerleşti. Ve film başladı.

“Ahhh Leo'cuğum...”

Ateş, Melek'in karnında birleştirdiği kollarını sıkılaştırdı.

“Ne dedin?”

“Leo’cum dedim hayatım. Johnny’den önceki platonığım...”

“Noluyo yahu?”

“Leonardo Di Caprio... Hayallerimin prensiydi, bu filmdeki halini hep gazetelerden kesip biriktirmiştım. Ama sonra Johnny Depp’i gördüm ve – mmm – Leo’yu aldatıverdim...”

“Bana bak!”

“Haydi – haydi filme bakalım hayatım...”

* * *

“Ay – ay kız gidecek! Aptal Rose, in o demirlerden!”

“Korkma bebeğim düşmeyecek!”

“Hah Leo geldi işte, hadi kahramanım kurtar onu...”

“Bak bir daha asılırsan o adama vallaha kapatırım filmi!”

“Hihihihihiiii! Tamam aşkım tamam...”

* * *

Jack ile Rose öpüşürken, Ateş de meleğinin çenesinden usulca kaldırdı ve onun dudaklarına erişti. Melek’in kolları Ateş’e dolanmıştı bile. Solukları kesilirken Ateş dudaklarını zorlukla ayırdı.

“Söyle bakalım, Leo mu Johnny mi?”

Melek gülümsedi.

“Sen – sonsuza kadar sadece sen...”

* * *

Filmdeki çift birlikte olurken, tıpkı oradaki arabanın camları gibi Ateş’in de gözleri buğulanmıştı. Melek’i çok istiyordu, evet, ama kendine hakim olması gerektiğini de biliyordu. Melek ise kızardığını hissediyordu. Biraz önce eğer Ateş ileri gitseydi ona engel olmayacaktı, ama kendine bile itiraf etmekten utansa da, bundan pişman olacağını hiç zannetmiyordu.

Saat 12’ye yaklaştığında Ateş yavaşça Melek’in arkasından kalkıp koltuğun yanında yere diz çöktü. Melek’in ellerinden tutup gözlerinin ta içine baktı. Melek ne olduğunu anlamadan şaşkınlıkla onun gözlerine bakıyordu.

“Bu benim hayatımın en özel yılbaşı gecesi oldu sayende meleğim... Umarım bundan sonra tüm zamanım senin varlığıyla birlikte ve senin aşkıyla dolu, böyle gözlerinin içine bakarak geçer. Seni çok seviyorum...”

Melek’in gözleri dolmuştu.

“Ben de aşkım, ben de seni çok seviyorum.”

Ateş gülümsedi ve genç kıza göz kırptı. Ellerinden tutarak ikisini de ayağa kaldırdı.

“Şimdi test vakti...”

“Ne testiymiş o?”

Yine çok yakınlardı ve Ateş’in elleri Melek’in bedeninde narin dokunuşlarla dolaşıyordu.

“Bakalım yeni yıla nasıl girersek sahiden tüm yılımız öyle mi geçecek?
Bunu test edeceğiz güzelim...”

Ve dudakları birleşti... Aşkla, sevgiyle, mutlulukla...

Arkaplanda Titanic batıyordu ancak o anda iki aşık yıldızlara doğru yükseliyorlardı...

BÖLÜM-21

Ateş'in kocaman elleri Melek'in yumuşacık saçlarının arasında kaybolmuştu. Ahhh – genç kızın öptükçe tatlılaşan dudaklarından ayrılamıyordu. Melek'in minik ve sıcacık avuçlarının birini kendi boynunda diğerini de omzunda hissedince Ateş giderek kendini kaybettiğini düşünüyordu. Aklı giderek kontrolü aşkına ve hormonlarına terk ediyordu. Ateş bir an gözlerini açtığı anda meleğinin kendini tamamen teslim ettiğini gördü. Genç kız iri, mavi gözlerini yummuş ve dolgun dudaklarını sevdiği adaminkilerle dans ettiriyordu.

Birkaç saniye sonra solukları kesildiği için güçlkle aralarındaki o nefis bağı kopardılar. Birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı ve nefesleri düzensizdi. Ateş alnını Melek'in alnına birleştirmek için yüzünü aşağı çevirdiği anda bu yaptığına pişman oldu. Çünkü genç kızın hızlanan nefesi yüzünden göğsü inip kalkıyordu ve kırmızı elbisesinin dekoltesi

bu manzara ile zaten alev almak üzere olan adama bir ziyafet sunuyordu.

Melek, Ateş'i ne kadar etkilediğinin farkında olmadan tüm masumiyetiyle sımsıkı genç adamın boynuna sarıldı. Dudaklarıyla Ateş'in boynundan kulağına doğru sıcacık bir yol çizdi ve fısıldadı.

“Sev beni, aşkım ne olur çok sev, benim seni sevdiğim kadar çok sev...”

Ateş de Melek'in beline sarılmıştı. Yaramaz elleri, Melek'in belinden aşağıdaki davetkar dolgunluğa erişmek için yanıyordu. Genç kızın sıcaklığı, soluğu, kokusu – her şeyi Ateş'i aşka davet ediyordu adeta. Ateş de fısıltıyla cevapladı meleğinin yakarışını.

“Bir daha gelsem dünyaya, yine gelir bulur kendime alırım seni sevgilim... Sen benim kabul edilmiş en güzel duamsın...”

Melek başını yavaşça Ateş'in boynundan çekti ve dolan gözleriyle Ateş'in gözlerine baktı.

“Harikasın... Yüreğimin nasıl çarptığını duyuyor musun?”

“Duymasam da biliyorum meleğim çünkü benim yüreğim de aynen öyle çarpıyor.”

“Ateş – nolur hep yanımda nefes al çünkü ben de onunla yaşıyorum...”

“Aklımı başımdan alıyorsun küçük kız. Seni yudum yudum içmek istiyorum...”

Ahh – bu adam neden böyle sıcacıktı? Hep Ateş'in bu nefis sıcaklığı yüzünden eriyordu Melek. Genç kız güzel yüzünü bir kez daha sevdiği adama yaklaştırdı.

“İç o zaman...”

Ve dudaklar bir kez daha vuslata ermişlerdi. Ateş adeta sahiden içiyordu Melek’in dudaklarını. Titanic kendi haline bırakılmıştı; okyanusun ortasında kalan batan geminin yolcuları 100 yıl sonra, aşka eren çiftin umurunda bile değildi...

Dokunuşlar ve öpüşler giderek ısınıyordu. Melek, sımsıkı sarıldığı – adeta dolandığı – aşkıyla kendisinin çevrelerinde mmm – seksi bir buhar bulutu yükseldiğini zannediyordu. Ahh evet kesinlikle bu adamın kollarında eriyordu.

İkisi de bu öpücüğün sonunun nereye varacağını merak ediyorlardı.

Melek – ne kadar tatlı olduğunu biliyor musun? Senden tattığım her yudum beni ne hale getiriyor? Tamam, Ateş oğlum artık kendini çekmelisin. Of hayır – evet! Tamam bir yudum daha – bir yudum daha – bir daha... Mmm... Nefissss...

İki aşık tamamen kendilerinden geçmişlerdi – her şey o kadar sıcak, o kadar tatlı, o kadar sevgi doluydu ki...

O anda Ateş’in cep telefonunun melodisi yükselmişti yanlarındaki sehpadan. Genç adam Melek’in yumuşacık dudaklarının içine inledi ve iki eliyle sevdiğinin yanaklarını tuttu. Bu tattan mahrum kalmak istemiyordu. Ama telefonu ısrarla çalmaya devam ediyordu. Melek de usulca minik avuçlarıyla Ateş’in yanaklarını tuttu. İstemeye istemeye dudaklarını ayırdı Ateş’inden.

“Telefonun...”

Ateş’in gözleri Melek’in bal dudaklarındaydı.

“Ah – hayır...”

Melek utangaç bir şekilde gülümsedi genç adamın dudaklarına doğru.

“Hadi tatlım, uslu bir çocuk ol...”

Ateş, Melek’in belindeki kolunu ayırmadan diğer eliyle uzanıp sehpadan hala çalan telefonunu aldı. Arayanı görünce gözlerini devirerek sevdiği kıza baktı. Telefonu açmadan önce burnunu meleğinin burnuna sürttü. Melek’e kimin aradığını söylememişti, cevaplarırken çapkınca göz kırptı yalnızca.

“Mutlu yıllar anne...”

Melek hattakinin Nuray anne olduğunu anlayınca yine utangaç bir halde gülümsedi. Ateş annesinin sözlerini dinlerken eğilip Melek’in kokusunu içine çekti.

“Benim deli oğlum nerelerde yahu? Günlerdir sesi sedası çıkmıyor. Yılbaşı gecesi annesini hatırlar dedim, yok onu da yapmadı... Darılıcam ama tek oğlumsun işte.”

Ateş yüzünü zorlukla Melek’in boynundan kaldırabilmişti annesine cevap verebilmek için. Onun bu küçük oyunu Melek’i çok eğlendirmişti.

Ateş’cim yaktım seni hayatım...

“Hayatımda çok nefis değişiklikler oldu annecim... Bu yüzden...”

Bir anda cümlesi yarım kaldı genç adamın. Çünkü Melek işaret parmağıyla Ateş’in dudağının kıyısından çenesine, oradan boynuna ve gömleğinin açık yakasının arasına inanılmaz bir keşfe çıkmıştı.

“Ateş? Oğlum neler oldu?”

Ateş gözlerini yumunca Melek dudağını ısırarak gülümsedi. Genç adam birkaç saniye sonra telefonda annesine cevap vermeye çalışırken

sesi çok boğuk çıkıyordu, Melek'in rahat durması için belindeki eliyle onu yavaşça sıkarak uyardı.

“Eee – anne bi–bir kız arkadaşım var da...”

“Aman Allah'ım! Ateş sahi mi? Kim peki?”

Şu anda gömleğimin yakasından açıkta kalan en uç noktama dudaklarıyla işkence uygulayan bir afet!

Ateş güçlükle konuşuyordu. O anda zihninde bir ampul yanmıştı.

“Vereyim, onunla da konuş...”

Genç adam bir anda cep telefonunu Melek'in kulağına yapıştırdı. Bu kez donakalan Melek olmuştu. Nuray hanım telefonda sesleniyordu.

“Alo?”

Melek, Ateş'in kendisinden intikam alacağını biliyordu. Bu yüzden ona gülümseyerek kollarının arasında döndü ve sırtını Ateş'e yasladı. Ateş'in elleri şimdi Melek'in karnındaydı, dudaklarıysa genç kızın saçlarının arasında.

“Nuray anne?”

“Melek! Kızım sen misin?”

“Evet Nuray annecim, benim...”

“Yani Ateş'in kız arkadaşı sen misin?”

“Şeyyy – evet... Kızdın mı bize?”

Melek bunu söyledikten sonra yine dudağını ısırды çünkü Ateş harekete

geçmişti. Genç kızın uzun saçlarını tek bir omzuna toplayan Ateş, boynunun açıkta kalan tarafına adeta yumulurken bir elini de yukarı kaldırıyordu. O yaramaz elden neler çekeceğini bilmeyen Melek telefonu tutmayan eliyle onu engellemeye çalışmıştı. Ama Ateş diğer eliyle onu hemen yakalayıp kendi karnının üzerinde sabitledi – işte şimdi Melek’i esir almıştı. Melek tüm bu hareketin içinde Nuray anneyi güçlükle dinleyebiliyordu.

“Yok güzel kızım, nihayet birbirinizin ve hislerinizin farkına varmanıza çok mutlu oldum. Hem oğlum senden iyisini mi bulacaktı? Ne zamandır berabersiniz?”

Ateş serbest olan eliyle az önce meleğinin kendisine çektiği işkenceyi şimdi ona tekrarlıyordu. Ancak genç adamın atladığı nokta şuydu: Melek’in elbisesinin dekoltesi, kendi açık yakasından daha derindi ve o parmağın indiği yerler Melek’le birlikte kendisini de fena halde yakacaktı...

“İ-iki hafta kadar oluyor Nuray anne...”

Melek bu zoraki ve titrek cevabının ardından başını iki yana sallayarak Ateş’e durması için sessizce yalvarıyordu. Ateş gülümseyerek Melek’in kulağının altına öptükten sonra fısıldadı.

“Ne ekersen onu biçersin güzelim...”

Melek aynı anda Nuray hanımın cevabını dinlerken az önce yaptığı yaramazlığa pişman oluyordu – ah – hayır! – kesinlikle pişman değildi. Sadece bütün vücudu aleve tutulmuş gibi yanıyordu.

“Eh be kızım aşk olsun, buradaki yaşlı kadına bu güzel haberi vermek ikinizin de aklına gelmedi mi? Vallahi darılacağım size...”

Ateş, Melek telefonda annesini dinlerken, bir anda parmağını genç kızın göğüslerinin arasından çekti ve ani bir hareketle onun önüne

geçti. Melek bu uslanmaz adamın kendisine şimdi ne yapacağını endişeyle – hayatındaki en sıcak endişeyle beklerken soran gözlerle onu izliyordu. Ateş gizemli bir şekilde kendisine gülümserken o da aynı titrek sesle ahizeye konuştu. Suçu Ateş’e atarak onu cezalandırabilirdi.

“Darılma Nuray annecim nolur... Benim sınavlarım vardı ama sevgili oğlun neden sana haber vermedi bilemem...”

“Ah – Ateş ne kadar ketumdur bilemezsin güzel kızım... İnşallah sana zorluk yaşatmaz...”

Bana şu anda yaşadığı zorlukları bir bilsen Nuray anne...

Ateş, Melek’in gözlerine bir kez daha baktı ve birden belinden sıkıca tutarak geriye doğru eğdi. Melek hala Nuray anneye cevap vermeye çalışıyordu.

“Daha çok yeni her şey Nuray anne – aman Allah’ım!...”

Melek başı geriye doğru eğilmişken, zaten zorlukla konuşurken ve cümlesinin yarısında az önce Ateş’in parmağıyla yaktığı noktada – göğüslerinin arasında – onun dudaklarını hissetmişti. Son iki kelime öylesine fırlamıştı ki dudaklarından, söyledikten hemen sonra çok utanmıştı Nuray anneden. Zaten o da çok şaşırılmıştı.

“Melek? Kızım iyi misin?”

Oğlunun neremi öptüğünü bilsen bunu bana asla sormazdın Nuray anne...

Ama bunu söyleyemezdi elbette. Sesinin titrememesine çalışıyordu ama bu da mümkün değildi.

“B–ben birden sıcak fırına dokundum da Nuray anne, yandım...”

Ateş'in kaslı kolunu sıkıyordu ama genç adam burnunun ve dudaklarının bulunduğu yerden oldukça memnundu.

“O zaman kapatalım kızım, müsait olduğunuz bir zamanda daha uzun konuşuruz.”

“Ta–tabi Nuray anne... İyi seneler...”

“İyi seneler yavrum. Sizi birbirinize emanet ediyorum...”

Nuray hanım telefonu kapatınca salondaki Ateş'in babasının resmine baktı. Gülümseyerek ona seslendi.

“Oğlun sana çekmiş Sinan bey. Sevdiği kızı telefonda konuşurken bile rahat bırakmıyor...”

Melek ise telefonu zorlukla kapatmıştı.

“Ateş – rezil oldum!”

Ateş saniyelerdir meleğinin en – en – en enfes yerini kokluyordu ve öpüyordu. Bu elbiseyi kızın üzerinde gördüğünden beri yapmak istediği buydu – tam bu noktayı öpmek... Dudaklarını onun teninden ayırmadan konuşurken, sıcak soluğu elbisenin kumaşının arkasında saklanmış daha özel yerlere de ulaşıyordu.

“Çok – güzel – kokuyorsun...”

“Ateş – sana rezil oldum diyorum. Bu yaptığına inanamıyorum. Annenle konuşuyordum!”

Ama Melek'in sesi kızgın olmaktan çok uzaktı. Yüreğinde yalnızca mahcubiyet vardı, Ateş'in soluğu zaten yasak – en azından şimdilik yasak – bölgelerine geldikçe eriyordu zaten. Ateş yavaşça ikisini de doğrulttu ve muzip bir şekilde sevdiği kadına bakıyordu.

“Beni annene rezil ettin şapşal herif! Nasıl bakacağım ben Nuray annenin yüzüne?”

“Anlamamıştır. Aman anladıysa da boşver... Sen bana benim seni sevdiğim gibi sev demedin mi? Ben de seni taklit ettim bebeğim...”

“Öyle mi Ateş bey?”

“Öyle Melek hanım...”

Melek uzanıp Ateş’in gömleğinin düğmelerini açtı usulca, Ateş ise şaşkınlıkla onu izliyordu. Melek ellerini gömleğin içine sokarak Ateş’in göğsüne dayadı ve ona yakıcı bakışlar gönderdi.

“Annemi ara...”

Ateş bir anda Melek’in kalçalarının altından tuttu ve onu kucığına aldı. Genç kız içgüdüsel bir hareketle bacaklarını ona dolamıştı, böylece elbisesi iyice kısalmıştı. Ama buna rağmen şansını bir kez daha denedi.

“Madem her dediğimi yapıyorsun sevgilim, şimdi de annemi ara dedim...”

Ateş, Melek’in akşam yemek yedikleri masanın kenarına oturttu. Düğmeleri çözülmüş gömleğini çıkarırken Melek’in ne yapmak üzere olduğunu anlamamıştı.

Genç kız, Ateş’in gömleğini çıkarmasını bedeninin her köşesine ateş basarak izledi. Aklına geleni yapacaktı – eğildi ve az önce Ateş kendisini neresinden öptüyse genç adamın göğsünde tam o noktaya dudaklarını dokundurdu. Ateş’in tepkisi de aynı olmuştu.

“Aman Allah’ım!...”

Bu çok sıcak fısıltıdan bir an sonra çok uzun (evet size göre çok kısa

ama tutuşan Melek'le Ateş'e göre çok uzun) zamandır ayrı olan dudaklarını birleştirdiler.

Yeni yıl genç ifte dünyadaki tüm aşkları toplayıp getirmişti sanki...

BÖLÜM-22

Tarkan'ın şarkıları hep “çok aşık” çiftler için mi yazılmıştır?

Salına salına sinsice, Girdin kanıma gizlice
Belindeki kemer olayım, Saçındaki toka olayım
Nefesin olup içine dolayım, Ez geç yürüdüğün yollar olayım
Belindeki kemer olayım, Saçındaki toka olayım
Nefesin olup içine dolayım, İşte kölen olayım

Sensiz geçen günlere düşman oldum
Bittim mahvoldum yar deli gönlüm tarumar
Uzat elini aşk yolunda kayboldum
Düşüm dillere bir ümit ver eriyorum yar

* * *

Ateş ile Melek birbirlerinin dillerine düşmüşlerdi – ama mecazen değil, tamamen gerçek anlamda... Melek çok genç, çok tecrübesiz bir kızdı; bunu biliyordu. Ancak o anda kendisini kollarında ve dudaklarında eridiği bu adama o kadar ait hissediyordu ki. Kendini durduramıyordu, durdurmak istemiyordu. Yüreğindeki çarpıntılar öyle tatlı, öyle inanılmaz geliyordu.

Tabi genç kız kendi erirken Ateş'i nasıl erittiğini hiç bilmiyordu.

Evet, Ateş deneyimli bir adamdı. Birçok kızla takılmıştı – evet, ama hiçbirine böyle değer vermemişti. Hiçbiri yüreğine, tüm benliğine, ruhuna böylesine işlememişti. O küçük kızın dolgun dudaklarını öperken aklından geçen tek şey sahiplik duygusuydu. Melek yalnızca ve sadece kendisinin ve hep öyle kalacaktı. Ah hayır – aklından bir şey daha geçiyordu – kumaş değil de kot pantolon giydiği için Allah'a şükrediyordu genç adam :) ...

Dudakları olabilecek en az şekilde birbirinden ayrılmıştı ama hala sıcak solukları birbirlerinin içinde hissediyorlardı. Melek titriyordu, Ateş'e fısıldadı.

“Hani ben senin en güzel duanmışım ya sevgilim...”

Ateş burnunu meleğinin pürüzsüz yanağında gezdirirken gözlerini yumdu.

“Hmm...”

Melek eliyle Ateş'in saçlarını karıştırırken gülümsedi.

“Benim duamı bilmek ister misin?”

“Neymiş meleğim?”

“Allah bana senden başkasının dokunmasını nasip etmesin diyorum

aşkıım...”

“Ahhh Melek... Öldürüyorsun beni...”

“Şşşş... Ölmek yok şaşkıın, daha çok şey yaşayacağıız birlikte...”

Genç adam masaya oturttuğı sevgilisini yeniden kucakladı, Melek kendisine dolanmış bir haldeyken az önce oturdukları koltuğa gidip oturdu. Melek’in başı omzundaydı ve sürekli başını uzatıp dudaklarıyla boynunda enfes bir tura çıkıyordu. İçin için meleğini bu koltuğa değil de yatak odasına taşımak isterdi Ateş. Zaten genç kızın dekoltesini öptüğü an, zihninden bir türlü çıkmıyordu. Ama bu gece zamanı değildi. Bekleyecekti, en doğru zamanı bekleyecekti çünkü Melek’in mutluluğı her şeyden önemliydi.

Ateş, Melek’in dayanılmaz dokunuşlarını hissetmemeye çalışarak yeniden filme konsantre olmaya çalışıyordu. Ancak üzerinde gömleğı olmadığı için genç kızın tüm sıcaklığı gövdesinin her zerresine tamamen nüfuz ediyordu. Sadece filmde seslerin duyulduğı birkaç dakika sonra Ateş yavaşça seslendi.

“Meleğim?”

“Hmmm...”

Ateş gülümsedi.

“Uykun mu geldi küçük kız?”

“Hıı hıı...”

Melek bunu söyledikten sonra Ateş’in kucağında iyice kıvrıldı. Kolları hala sevdiği adamın boynuna sımsıkı dolanmış bir haldeydi. Ateş onun bu saf haline bayılmıştı, kollarıyla sıkıca kavradı ve yavaşça kalktı

yerinden. Melek bu hareketi hissedince yine mırıldadı – bu ses tonu Ateş’in yüreğini oynatıyordu.

“Mmmm – Ateş, bırakma beni...”

“Bırakır mıyım hiç meleğim? Madem uykun geldi seni yatırıcım şimdi.”

“Ama sen de benimle yat tamam mı?”

“Tamam güzelim...”

Sarmaş dolaş yatak odasına geldiler. Ateş kocaman yatağa Melek’i hiç rahatsız etmeden bırakıp azıcık doğrulmuştu ki onun sesini duydu yine. Melek ufacık bir kız çocuğu gibi dudaklarını şişirerek konuşuyordu, gözleri de yarı kapalıydı.

“Hani gitmeyecektin yaaa?”

“Gitmedim aşkım buradayım...”

Melek kollarını uzatıp Ateş’in koluna sarıldı. Kendi yatakta sağa doğru dönerken Ateş’i de yanına çekti.

“Yanıma gel o zaman, bırakma beni...”

“Ah ben seni nasıl bırakabilirim deli kız? Gönüllü kölen oldum senin...”

Ateş, Melek karşısında kaldığı çaresizliğe gülüyordu ama hiç de şikayeti yoktu. Kollarının arasındaki kızı iyice kendine bastırarak derin bir nefes aldı. Dünya güzeli bir kıza sınıksız sarılıp uyumaya çalışmak her erkeğin rüyası olabilirdi dimi? Ama meleği başka bir erkeğin değil sadece kendisinin idi.

Benim – benim – BENİM...

Melek; Ateş'in dudaklarını saçlarının arasında, kollarını kendi belinde, sıcaıcık göğsünü sırtında ve bacaklarını da kendi bacaklarının arasında hissettiği için en mutlu, en tatlı uykularına dalmaya çalışıyordu. Mahmurluğuyla usulca fısıldarken Ateş onun sözlerini güçlükle işitebilmişti.

“Ateş beni çok sev – benim seni sevdiğim kadar çok sev...”

Melek'in daha önce yalnızca annesinden sıcaklık görmüş yaralı yüreği, Ateş'in aşkıyla iyileşiyordu. Genç kızın tatlı yakarışı Ateş'in yüreğine ulaşmıştı. Dudaklarında sevdiğinin teni ve burnunda kokusunu yaşıyordu; aynı anda gözlerinin önünde ise Melek'in birkaç dakika önce öpüşlerinde kendini kaybettiği eşsiz anlar canlanıyordu.

Seni çok seviyorum bebeğim, senin beni sevdiğin kadar – hatta daha daha çok seviyorum...

* * *

Mmmm... Çok sıcak bir yerde uyuyordu genç kız. Bütün bedenindeki tatlı nemi hissediyordu. Uykusu usul usul açılırken göğüslerinin üzerinde bir ağırlık olduğunu fark etti.

Hasta mı olacağım acaba? Dün ormanda, o soğukta deli gibi yürürken üşüttüm mü...

Biraz daha kendine gelirken kollarıyla sımsıkı birisine sarıldığını da ayrımsadı. Birisi – tabi ki sevdiği adam olmalıydı, başkasına hayatı boyunca böyle sarılmamıştı ki zaten. Yavaşça güzel maviş gözlerini açtı. Başını önüne doğru eğdi – – – Gördüğüne inanamadı!

Göğüslerini çok az örtebilen sutyeni vardı sadece üzerinde ve – ve Ateş başını göğüslerinin arasına yerleştirmiş, oldukça keyifle uyuyordu.

Aman Allah'ım!!! Gece olanlar rüya değil de gerçek miydi yani?...

–Gece; Yatak odası–

Melek Ateş'in güvenli kollarının arasında, yemekte içtiği birkaç kadeh içkinin verdiği hafif sarhoşlukla kıvrılarak uyumaya çalışıyordu. Genç kızın kucagındaki hareketleri Ateş'e hem keyifli hem de aklını başından alan bir eziyet gibi geliyordu. Melek dönüp durdukça Ateş onun elbisesinin kısıldığını veya kumaş yetmediği yerlerde genç kızın nefis teninin kıvrımlarını görmemeye, görüp de etkilenmemeye, etkilenip de her yerini öpmemeye çalışıyordu.

“Ateş – daha sıkı sarıl bana. Sakın yanımdan kalkma tamam mı?”

Seni şu halde bırakıp da kalkabilirim sanki... Öhhööö öhööö...

Melek'in kollarını okşarken onu sevgiyle teselli ediyordu genç adam.

“Tamam meleğim, buradayım, hiçbir yere gitmiyorum.”

‘Gitmemek’ sözünü duyunca Melek'in zihninde gündüzün kötü anıları canlanmıştı. Tamamen Ateş'e dönerek tüm bedenini genç adama yapıştırdı. Bu temasının Ateş'in “kimi” yerlerini nasıl ateşlendirdiğinin farkında bile değildi...

“Gitme, aşkım beni bırakıp o kadına sakın gitme...”

Ateş daha fazla kendini tutamayıp Melek'in dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

“Unut başka kadını. Benim için senden başkası yok!”

Bu öpücüğün üzerine Melek tatlı bir şekilde kıkırdamaya başladı.

“Ateş beni seviyoooo! Ateş beni seviyoooo!”

Yatakta kendini yukarı kaydırıp yüzünü aynı hizaya getirdi ve iki eliyle Ateş’in yanaklarını sıkıca tuttu. Ateş onun ne yapmak istediğini anlamamıştı – ama – ahhh! – Melek kendisine bu kadar yakın dururken daha fazla nasıl dayanabilirdi bilmiyordu. Hele şimdi gelecek olan şeye gardını alması mümkün değildi.

Çünkü bir an sonra Melek, Ateş’in dudaklarına yapışmıştı.

Hayır! Meleğim hani senin uykun gelmiştiüüü...

Bir kızın dudakları bu kadar ballı olmamalıydı! Bu kız Melek kadar dayanılmazsa, öpüşürken – yatakta öpüşürken – bacağına Ateş’in bacaklarının üzerine dolamamalıydı! Yoksa Ateş de artık dayanamayıp bir elini Melek’in – kesinlikle fazlasıyla seksi – kalçasına indirmek zorunda kalırdı. Ateş de etten, kemikten bir erkekti değil mi?

Bu sıcakık öpücüğün varacağı yeri iki sevgili de düşünemezken, dudakları hala Ateş’in dudaklarına yapışırken Melek yeniden kıkırdamaya başladı.

“Mmmm... Evet... Ateş beni seviyo!”

Ateş onun bu çocuksu haline gülümsedi.

“Beni kendine nasıl aşık ettiğini bir bilsen küçük kız...”

“Ateş – aşkım?”

“Efendim bebeğim?”

Melek yavaşça dudaklarını çekti, gözlerini zorlukla açtı. Ateş’e

bakarken işaret parmağını kendi dudaklarına bastırđı.

Dokunma dudaklarına – eriyorum...

“Mmm... Senden bişey isteyebilir miyim?”

“Emret...”

Bir kıkırtı daha...

“Pekiii – emrediyorum o zaman – beni ne kadar çok seviyorsan o kadar sıkı sarılsana bana!”

Zaten mini olan eteği yatakta dönüp durmasından ötürü taa kalçasının altına toplanmış, bacaklarını ve sırtını açıkta bırakan, göğüs dekoltesi bol bir kırmızı elbisenin içinde naz yapan Melek – kesinlikle ne istediğinin farkında değildi – olamazdı!

Ateş’in duraksaması, Melek’in yüzünü asmıştı. Genç kız alt dudağını şişirip sarkıttı.

“Beni sevmiyo musun?”

Ateş bir kez daha teslim olduğunu hissediyordu. Bu kıza karşı koyması zaten mümkün değilken bir de bu hali, tavrı, sesi, nazı – öyle güzeldi ki... Başını uzatıp onun sarkıttığı dudağını kendi dudakları arasına alıp doyasıya emerken, incecik narin bedenini de kaslı kolları arasına hapsedip var gücüyle sıkmaya başladı.

Ben seni işte bu kadar – bu kadar – bu kadar seviyorum...

Dakikalar sonra Melek alt dudağını sevdiği adamın dudağından çaktı ve derin bir soluk alıp gülümsedi.

“Ay aşkım – sen beni çok seviyorsun... Neredeyse benim seni

sevdiğim kadar çok seviyosun...”

Bir elini kaldırdı ve yine kıkırdarken işaret parmağıyla baş parmağını birbirine yaklaştırıp Ateş’e gösterdi.

“Ama yine de ben seni işte bu kadar daha fazla seviyorum koca adam... Evet kocamansın sen. Mmm – Ateş?”

Büyülenmiş gibi meleğini izleyen genç adam dalgınca cevap verdi.

“Efendim canım?”

“Burası çok sıcak olmadı mı?”

“Evet bebeğim – hatta bazı yerlerim infilak edecek kadar ısındı...”

Melek gözlerini kocaman açarak baktı Ateş’in yüzüne.

“Gerçekten miiii? Aşkım söyle neresi? Üfliyim mi?”

“Ah Melek – kesinlikle öldüreceksin beni...”

“Ayyy dur aşkım ben de çok sıcakladım valla...”

Melek debelenerek Ateş’in kollarının arasından sıyrıldı.

“Nereye?”

Melek, Ateş’in bu sorusuna yine kıkırdadı.

“Korkma hayatım ben seni bırakıp gitmem. Hemencik gelicem yine kollarına.”

Genç kız arkasını yatağa dönüp odanın duvarına yakın yere koyulmuş olan boy aynasının önüne geçti. Ateş merakla onu izliyordu. Melek

başını bir sağa bir sola yatırarak aynada kendine bakıyordu. Daha sonra yavaşça kollarını kaldırdı ve boynunun arkasındaki elbisesinin fiyonkuna elini uzattı. Mahmurluğunun yavaşlattığı hareketleriyle düğümü yavaşça çözdü. Daha sonra elini beline götürüp oradaki fermuarı aşağı indiriyordu şimdi de. Ateş yatakta donakalmıştı, gördüklerine inanamıyordu. Bu – bu en fazla kendisinin “sıcak” bir rüyası olabilirdi – öyle olmalıydı! Kendi uyanırken meleği karşısında bunu yapmamalıydı...

Ama elbisenin Melek’in teninden ipek gibi kayması, bedenini enfes bir seyirlik olarak gözlerinin önüne sererek ayaklarının dibine süzülmesi, genç kızın çıplak ayaklarıyla elbise yığınının çıkması ve üzerinde yalnızca minicik iç çamaşırlarıyla kalması rüya değildi...

Melek bir süre aynada kendine baktıktan sonra, sanki bunu her gece yapıyormuş gibi rahatlıkla yatağa geri döndü ve Ateş’in yanına kıvrıldı.

Meleğim bari yan dönme...

Genç kız muazzam seksapeline inat eder gibi tüm masumiyetiyle Ateş’in gözlerinin içine bakıyordu. Fısıltıyla sordu.

“Ateş ben güzel miyim?”

“Bunu bana üzerinde yarım metre kare bile kumaş yokken mi soruyorsun?”

Melek şaşırılmıştı.

“Anlamadım...”

Ateş gözlerini yumup arka arkaya yutkundu.

Sakinleş Rocky... Hadi oğlum, unutabilirsin... Yanında neredeyse cennetten kaçmış halde bir Melek yok... Melek örtülü, hatta kara çarşaf... Onun

dantelli çamaşırlarını görmedin... Hele çamaşırlarından arta kalan parlak, taze tenini hiç görmedin... Hayır – bu İMKANSIZ... Ya her şeyi Melek yapıyor – sapık olan ben oluyorum ulaaaaa...

Ateş gözlerini yumunca Melek onun uyumak istediğini zannetmişti. Genç kız usulca yaklaştı ona ve çıplak göğsüne başını yatırdı. Ateş onun kendisine iyice sokulup sarılmasıyla içinin en saklı köşelerinden kopup gelen inlemesini zor zapt etmişti. Elbisesi üzerindeyken sarılması zaten yeterince zordu ama şimdi o – o dolgun göğüsleri kendi tenine dokunurken her şey giderek zorlaşıyordu. Sonra Melek’in fısıltısını duydu.

“Peki aşkım, ama güzel değilsem de bu gece sarıl bana... Sana ihtiyacım var...”

Ateş bir anda Melek’i kollarından tutup yatakta çevirdi ve sırt üstü yatırdı. Şimdi Melek’in kolları Ateş’in tek eli tarafından başının üzerinde ve nazıkçe tutuluyor ve genç adam da bütün heybetiyle tam üzerinde uzanıyordu. Genç adamın gözleri alev alevdi aşkına bakarken.

“Sorma aşkım – ne kadar güzel olduğunu, seni ne kadar sevdiğimi sorma bana... Asla yeterince anlatamam. Çok – çok güzelsin, çok tatlısın. Deliler gibi aşığım sana...”

Bu sözlerinin üzerine Melek’in gözlerinin parlamıştı ve bu ışık Ateş’in yüreğini de aydınlatmıştı. Eğilip genç kızın alnına, burnunun ucuna, dudaklarına, çenesine, boynunun en nefis kokan yerine öpücüklerini sıraladı.

“Ahh Melek...”

Melek kollarını Ateş’in tatlı esaretinden kurtarıp onun başına sarıldı sımsıkı. Bu sıcacık sahiplenişe direnmeyen Ateş, Melek’in boynundan gerdanına indirdi dudaklarını. En son göğüslerinin özgür kalmış kısımlarına da öpücük kondururken fısıldadı.

“Benimsin...”

Duyduğu karşılık gülümsetti genç adamı.

“Seninim...”

BÖLÜM-23

Bu kez Emre Altuğ'dan geliyor...

Nefes nefese
Belki dudak dudağa
Yürek yüreğe
Yüreğin dayanırsa

Tenin tenime değsin
Yok olalım aşkın girdabında
Ruhumuz iç içe geçsin
Sırılsıklam uyanalım sabaha

*

*

*

–Şimdiki zaman–

Öylece uyumuşlar mıydı yani? Sıcak geceden Melek’in hatırladığı son sahne, Ateş’in dudaklarının kendi teninin en yumuşak yerlerinde gezdiği anlardı. Bunu düşünmek genç kızı hem utandırıyor hem de bedenini tatlı tatlı ısıtıyordu. Birkaç saniye sonra ise Melek’in aklına gelen bir fikir, Ateş’e olan hayranlığını katlamıştı.

Dün gece Melek yarı çıplak ve uyuşmuş bir halde Ateş’e naz yapmış, yaklaşmış, sıkıca sarılmış ve onu delice öpmüştü. Akli başındaydı, ne yaptığını hatırlıyordu ama o mahmurlukla yaptıkları her zaman yapabileceği şeyler değildi. Ve sevdiği adam onun bu halinden yararlanıp da ileri gitmemişti – ki bir şey yapsaydı bile Melek ona engel olabileceğini düşünmüyordu. Kendi yaramaz bir kız çocuğu gibi davranırken, Ateş mükemmel bir olgunluk sergilemişti. Göğsünde uyuyan adama baktı bir kez daha ve gülümsedi.

Ben de sana aşışım... Diin o saçmalayan halimle dedim ya koca adam, ben seni daha çok seviyorum...

Ama şu anda halinden inanılmaz utanıyordu. Eğer Ateş bu durumdayken uyanırsa Melek onun gözlerine bakamayacağını düşünüyordu.

Nolur – aşkım nolur azıcık yan tarafa yat lütfen...

Aynı anda sanki Ateş, Melek’in sessiz yakarışını duymuş gibi kıınıldandı. Ancak yan tarafa kaymak şöyle dursun, gözleri kapalı haldeyken burnunu sıcacık dolgunlukların arasına götürdü.

Ayyy – ay Ateş yapma...

Ateş bulduğu madenden derin derin soluklar çekiyordu içine. Sonra da sıcak nefesini oraya doğru üfleterek fısıldadı.

“Bebeğim kokuna bayılıyorum...”

Ay ben şimdi sabiden bayılıcam utançtan... Hey bi dakika! Bu adam uyumuyor mu?

Melek telaşla hafifçe kıpırdandı. Ateş yarı uyur, yarı uyanık bir haldeydi ama gözleri kapalıydı.

“Rahat dur güzelim, uyuyalım daha...”

Melek yutkunarak yavaşça fısıldadı.

“Canım ben bi kalkabilir miyim?”

Uyanma nolur sakın açma gözlerini... Ah Melek, şaşkoloz kız yaparken utanmadın da şimdi mi utanmak geldi aklına?

Ateş ağır ağır yatağın boş kısmına doğru kaydı. Melek soluğunu tutmuş bekliyordu. Ateş tamamen yan taraftaki yastığa gömüldüğünde elinden geldiğince onu rahatsız etmeden yataktan kalktı genç kız. Ancak odanın banyosuna girerken kulağına muzip bir ses çalınmıştı.

“Dün geceyi asla unutmayacağım bebek. Efsane bir yılbaşı oldu...”

* * *

Melek banyoya sığınmıştı adeta. Aynada kendine bakmaya bile çekiniyordu genç kız. Yüzü de, tüm bedeni de çayır çayırdı sanki. Musluğu açıp buz gibi suyu yüzüne çarptı. Normalde kışın soğuk suyla yüzünü yıkamaktan nefret ederdi ama bugün suyun soğukluğu yetmiyordu.

Banyonun kapısını çekinerek açabildi Melek. Başını yavaşça küçük aralıktan odaya doğru soktu, Ateş yüzünde tatlı bir tebessümle uyukluyor gibi görünüyordu.

*Pis uyuş! Uykuluyor güya – ama beni utandırma fırsatını asla kaçırmaz...
Yandın Melek yandın. O çok aşık olduğun adamın tatlı çenesinden
kurtulamayacağım...*

Genç kız dedektif gibi parmak ucuna basarak odanın içine doğru ilerledi. Yatağın karşı tarafındaki dolabın kapağını usulca açtı. Ses çıkarmamaya azami ihtimam gösteriyordu. Tam üzerine giyeceği kot pantolon ile yakası da gayet kapalı kazağını almış ve dolabın kapağını kapatacağı ki –

“Eğer o dolabın önünde o halde biraz daha oyalanırsan kendimi tutamayacağım bebeğim...”

Ve işte bir kez daha sıcak lavların içine girmişti Melek’in hala iç çamaşırlarıyla kusursuz bir manzara sunan güzel vücudu. Dudağını adeta kemiriyordu genç kız.

“Eee – eee uyandın mı hayatım? Daha çok erkendi...”

“Seni seyretmeyi uyumaya bin kez tercih ederim meleğim.”

Hühühühühühüüüüü... Ateş'im, sevgilim, canım aşkım... Napıcam ben şimdiiiiii?

“Aşkımım eee azıcık gözlerini yumsan da ben banyoya geçsem?”

Melek’in hala dolabın içine doğru konuşurken titrek, masum sesi Ateş’i inanılmaz eğlendiriyordu.

“Niye gözlerimi yumayım ki? Kolay kolay görülmeyecek bir manzara seyrediyorum şu anda ve inanılmaz mutluyum.”

“Ama ben inanılmaz utaniyorum...”

Bu tatlı itirazdan bir saniye sonra Melek kendini Ateş’in kucığında

bulmuştı. Genç adam kendini daha fazla tutamayıp yataktan fırlamış ve arkasından dolanıvermişti meleğine. Yaramaz bir çocuk gibi ellerini sevdiği kadının pürüzsüz teninde dolaştırıyordu. Ateş aşkının mankenlere taş çıkaran bedenini kolları arasında bir kez sıkı ve eğilip boynundan kokulu bir öpücük çaldı.

“Utangaç sevgilim benim, tamam gidiyorum. Yoksa niyeti bozup banyodayken de seni seyredebilirim...”

“Ateeeeeşşş...”

Melek’in isyanını Ateş kahkahasıyla bastırdı ve bir öpücük de omzuna kondurduktan sonra hızla odadan çıktı. Melek’i utandırırken kahkaha atmak iyi güzeldi ama kucağında Melek ısındıkça Ateş kavrulabilirdi...

Bir saat sonra masadaki kahvaltıda Melek, Ateş’in yüzüne bakmak yerine tüm dikkatiyle çayını inceliyordu. Ateş de Melek’in ardından aldığı buz gibi soğuk düşün sağladığı kısmi rahatlıkla meleğini izliyordu.

“Allah Allah...”

“Ne oldu canım?”

“Çayın rengi bebeğim, bence de çok ilginç...”

“Ha – ne?”

“O kadar dikkatle inceliyorsun ki çayı, herhalde rengine bakıyorsundur dedim...”

“Yok canım öyle mi yapıyorum? Fark etmemiştim...”

“Benim gördüğüm en iyi 2 kırmızıdan biri olmuş demlediğin çay canım...”

Melek, Ateş'in gözlerinden başka her yere bakıyordu hala.

“Öyle mi canım? Afiyet olsun... E peki diğer en iyi kırmızı neymiş?”

Ateş uzanıp iki parmağıyla genç kızın çenesinden yumuşacık tuttu ve gözlerine baktı. Bu mavi gözler yanındayken sürekli kendi gözlerinin içine bakmalıydı...

“Güzeller güzeli sevgilim utandığı zaman teni öyle tatlı bir kırmızı oluyor ki...”

Melek gözlerini sımsıkı yummuştu bunu duyunca.

“Uffff Ateş yaaaa...”

Ateş yine gülerek Melek'in yanağına bir öpücük kondurdu.

“Hatırlıyor musun yaptıklarını, bana söylediklerini?”

“Hı hı...”

“Efendim? Anlamadım?”

Kedi mırılması gibi bir ses...

“Hatırlıyorum...”

“Demek ki kendindeydin bebeğim.”

“Sanırım içki benim damarlarıma cesaret olarak pompalanıyormuş...”

“Hayır güzelim, bence sen benim seni öyle görmemi istiyormuşsun. Benimle o halde uyumak istiyormuşsun.”

Melek iki eliyle yüzünü kapattı.

“Ateş ya nolur yapma. Bu beni gıdıklamandan bile daha fena...”

“Bence de seni gıdıklamaktan bile daha zevkli...”

Kahvaltının ardından da Melek salonu ve mutfağı toparlarken Ateş’in sataşmaları ve kahkahaları evden hiç eksik olmamıştı. Melek ne yapsa onu susturamayacağını biliyordu, kurtuluşu yoktu, diline düşmüştü sevdiği adamın.

İki saat sonra evden nihayet ayrıldılar. Artık İstanbul’a dönüş vaktiydi. Yavaşça o masal evinden uzaklaşırken Melek derin derin iç çekmişti.

“Ateş bir daha gelir miyiz buraya?”

“Geliriz canım, niye gelmeyelim? Sevdin mi burayı?”

Melek başını yine arabayı kullanan Ateş’in omzuna yasladı.

“Evet çok sevdim. Sessiz, huzur dolu.”

“Her şeyi aldın dimi canım bir şey unuttun?”

“Sanırım unuttum. Her yeri topladım ama...”

“Peki şeyleri aldın mı?”

“Neleri?”

“Hani şu kırmızı üzerine siyah dantelli nefis çamaşırlarını?”

Melek uzanıp Ateş’in koluna kocaman bir çimdik attı.

“Ay sapık diyecem diyemiyorum! Gözünün önünde soyundum resmen! Of Allah’ım offff...”

Ateş yine kakhahalara boğulurken uzanıp Melek'in yeniden kızarmış yanığından bir makas aldı.

Birbirleriyle dalaşarak, şarkı dinleyip söyleyerek yine keyifli bir yolculukla İstanbul'a vardılar. Evlerine çok yaklaşmışken Ateş'in yine muzırlığı tutmuştu.

“Ya dönüş yolu, buraya gelmemizden çok daha keyifliydi Melek biliyor musun?”

Melek tüm saflığıyla sordu.

“Niye canım?”

“Çünkü bebeğim aklımda hep dün gece izlediğim canlı Victoria's Secret defilesi vardı. Tek bir manken ortalığı kasıp kavurdu...”

Melek dudaklarını büzmüş, gözlerini kısmış ona bakarken evlerine geldikleri için Ateş arabayı durdurmuştu. Araba durduğu anda Melek hemen aşağı indi ve ayaklarını hışımla yere vura vura apartmana girdi. Ateş yine haylaz bir gülümseme ile ardından bakıyordu. O da arabadan usulca indi, valizi de arabadan alıp apartmana girdi. Merdivenlerden çıkıp ikinci kata varmak üzereydi ki bir şeyin yere düşme sesinin ardından acı dolu, yürek yakan bir çığlık duydu.

“Melek!”

Diyerek hemen koştu. Melek öylece yere çökmüş titriyordu. Ateş hemen koşup onun omuzlarından tuttu.

“Şşşş... Ağlama! Meleğim söyle bana, noldu?”

Melek çılgın gibi başını iki yana sallıyordu, her yeri titriyordu genç

kızın, yüzü kızarmıştı ve gözyaşları hiç durmayacakmış gibi akıyordu. Sesini çıkaramadan parmağıyla işaret etti.

Ateş az önce Melek'in yanına koşarken ayağıyla kenara ittirdiği kutuya baktı. Kutunun içinde mahvolmuş bir oyuncak bebek vardı... Ateş onu almak için elini uzattığında Melek'in sımsıkı kolundan tuttuğunu hissetti. Hemen ona dönüp baktı genç adam. Melek ona doğru küçük bir kağıt uzatıyordu. Kağıttaki kargacık burgacık yazıyı güçlükle okumuştı Ateş.

Tanıdın mı bebeğini Melek? En sevdiğin oyuncakım... Benden kaçıp o doktorla olduğun için sen bu bebekten daha fazla eziyet göreceksin... Sana, güzelliğine bu bebekten daha fazla yazık olacak...

BÖLÜM-24

Ateş, meleşini böylesine ağlatan o kutuya bir tekme savurdu ve onu genç kızın gözlerinin önünden uzaklaştırdı. Daha sonra Melek'i omuzlarından sıkıca tuttu ve yarı taşıyıp yarı sürükleyerek içeri soktu. Melek inleyerek ağlıyordu.

“Neden ben? Neden? Ne yaptım ben? Ya neden?”

Melek kendisine sarılan Ateş'in göğsüne yumruklar atıyordu.

“Ya okumak istemem mi suç? Yaşamam mı suç söylesene! Ne yaptım ben babama ya da o – o adama – ne yaptım da varlığım bu kadar suç oldu? Seni sevmem mi suçum? Niye Ateş niye?”

Ateş'in canı acıyordu meleşinin çığlıklarını duyunca. Hiç cevap

vermiyordu ona, korkusunu istediği gibi içinden boşaltmasına izin veriyordu. Melek, Ateş'e tutunuyordu. Onun koyu renk gözlerine bakarken yakarışlarını dindiremiyordu. Melek'in göz pınarlarından yuvarlanan her bir damla, Ateş'in yüreğini yakıyordu.

“Niye benden bu kadar nefret ediyor babam? Sadece erkek olmadığım için mi? Ne istiyor benden? Senelerce dayaklarına katlandım, yetmedi mi?”

Ateş onun sıcakık yanaklarını tuttu.

“Şşşş... Aşkım, bebeğim ağlamaktan hasta olacaksın artık.”

Melek uzanıp yüzünü onun göğsüne sakladı, hala içini çeke çeke ağlıyordu.

“Ama – ama niye ya? Yoruldum ağlamaktan, üzölmekten, zarar görmekten yoruldum. En mutlu günlerimi de mahvettiler. Canımı yaktılar. Neden?”

Yakarışları dakikalarca devam etti genç kızın. Ateş onun sesinin giderek zayıfladığını duyunca yavaşça yürüyerek odasına götürdü. Küçük bir ocuk gibi yatağına yatırdı. Melek dizlerini karnına kadar çekmişti – küölüp yok olmak ister gibi... Ateş onun saçlarını okşayıp uyutmaya çalıştı. Melek'in solukları nihayet düzene girdiğinde kendine engel olamayıp eğildi Ateş ve genç kızın yanağına bir öpücük kondurdu. Odasından çıkmadan önce bir kez daha dönüp baktı ve dişlerini sıkıp odanın kapısını çekti.

Ateş kendisini patlayıp ortalığı yakabilecek kadar öfkeli hissediyordu. Gidip kapının yan tarafına doğru savurduğu kutunun içindeki lanet bebeği eline aldı. Onu kendi kaldığı odaya sakladı ve kutusunu ise aşağı inip çöpe attı. Tekrar yukarı çıktığında gidip Melek'i kontrol etti. Genç kız arada bir hala korkuyla titreyip içini çekse de derin uykudaydı. Melek'in titremesini içi acıyarak fark eden Ateş içinde yükselen acıya

engel olamadı. Dün gece bu benzersiz kızla ne halde uyuyordu, bir de şimdiki halleri nasıldı? Bunu düşündükçe içindeki öfke kaynıyordu. Meleği sadece mutlu olmalıydı, o sadece gülmeliydi, güzel gözleri sadece ışıdamalıydı...

Ateş odasına geçti. Bebeği de yok etmeliydi. Melek onu tekrar görürse yine kötü olurdu. Ama Ateş'in o bebek ve bu iğrenç hediyeyi meleğine gönderen Mahmut ayısı ile ilgili özel planları vardı.

İlginç olan kutunun içindeki yazıdan, gönderenin Mahmut olduğu bariz belliyken; Melek'in sürekli babasını suçlamasıydı. Ateş sürekli bunu düşünüyordu. Genç kız "katlandığım dayaklar yetmedi mi?" diye ağlamıştı. Masum çocuğunu sırf erkek beklerken kız oldu diye niye döverdi ki bir adam? Hele Melek gibi bir kızı... Ateş elinde olmadan gülümsedi. Melek şimdi bu kadar tatlı ve güzelse çocukken kim bilir nasıldı... Bir baba çocuğuna neden yıllarca işkence ederdi ki?

Genç adam usulca yerinden kalktı ve evin girişindeki portmantoya gitti. Melek'in çantasının içinden genç kızın kimliğini çıkardı. Ateş hemen telefonundan Melek'in kimliğinin iki yüzünün de fotoğrafını çekti. Kimliğe göre Ateş doğru hatırlıyordu, nüfus kaydı Artvin'de idi genç kızın.

Bu kızın babasını araştırması gerektiğini hissediyordu. Mahmut'un icabına bakmak kolaydı. O mafya tıplı kof bir adamdı Ateş'e göre. Melek'in her bir göz yaşı için Mahmut'a özel hediyesi olacaktı.

Sabaha kadar uyumamıştı Ateş. Damarlarında dolaşan ve Melek'i bu halde gördüğü için oluşun öfke, genç adamın bütün yorgunluğunu alıp götürüyordu adeta. Havanın aydınlandığını görünce mutfığa geçti. Aylardır birlikte kaldıkları halde ilk kez Ateş, Melek'e kahvaltı hazırlayacaktı.

Melek çok rahatsız bir gece geçirmişti; özellikle dün geceki rahat, sıcak, huzurlu uykusuna kıyasla... Sabah erken saatte gözlerini ovuşturarak

yatağında doğruldu. Günlerdir ard arda Ateş'in kollarında uyanmaya öyle alışmıştı ki, o anda yalnızlığı içini üşüttü.

Demek ki dün gece benimle uyumak istemedi... Tabi niye istesin ki adam koynunda sorunlu, gözü yaşlı bir kıza sarılmayı?

Genç kız uflayarak odasının kapısını açtığı anda hemen eşikte Bobu'yu buldu. Bobu, Melek'in bu evde (tabi ki Ateş'ten sonra) en sevdiği şey olan kocaman beyazı pofidik ayıcıktı. Sevimli ayıcık Bobu'nun kucagında ise beyaz bir zarf vardı. Melek merakla gözlerini kırıştırarak zarfı açtı.

Günaydın güzellikler prensesi... Unutmayınız ki yeni yıla çok mutlu ve size sırsıklam aşık bir adamın –bendenizin– koynunda girdiniz; bu demektir ki o adamdan kurtuluşunuz yok. Kahvaltınız hazır, günlük protein ve karbonhidrat ihtiyacınızı karşılayın (bunu o nefis göbeğinizle sarılarak kontrol edeceğimden emin olabilirsiniz) yoksa sizin deyiminizle bu 'koca adamın' gazabına uğrarsınız. Sizi seviyorum...

Melek'in içi sıcacık olmuştu bu şahane notla. Eğilip ayıcığı kucagina aldı ve ona sımsıkı sarıldı.

“Biliyor musun Bobu'cuğum ben de onu çok seviyorum. Yaşama tutunma sebebim o benim...”

Melek, Ateş'e olan aşkını kucagındaki ayıcığa ilan ederken bir anda arkasından birisi sarılmıştı. Genç kız elinde olmadan irkildi ve ufak bir çığlık attı. Boynuna kondurulan tatlı bir öpücükle ise tüm korkusu yok oluvermişti. Dudakları tebessümle kıvrılırken sitem etmeden duramadı.

“Ödümü patlattın. Üstelik Bobu'nun üstünde notunu görünce gittin sanmıştım...”

“Affedersin bebeğim, sürpriz olsun diye...”

“Ne sürprizi?”

Ateş sevdiği kadının elinden tutup onu salona doğru çekti. Masada muazzam bir kahvaltı sofrası kuruluydu. Kızarmış ekmekler, peynirler, zeytinler, reçeller ve dumanı üzerinde iki kupa çay hazır ve nazır prensesini bekliyorlardı. Melek masaya bakarken gözlerinin dolduğunu hissetti. Arkasına dönüp hızla Ateş’in boynuna atıldı.

“Ya sen ne harika bir adamsın böyle. Ben senin benden, sorunlarımdan, gözyaşlarımdan bıkip gittiğini zannederken sen – sen benim için neler yapıyormuşsun meğer...”

Ateş elleriyle meleğinin yumuşacık yanaklarını kavradı.

“Çünkü seni çok seviyorum güzelim.”

Dedikten sonra Melek’in maviş gözlerinin en derinine bakarak o harika yüze eğildi – eğildi ve nihayet tatlı dudaklarıyla buluştu. Bu öpücük tutkudan daha fazla aşk, şefkat ve sıcaklık doluydu, bunlar da Melek’in o anda asıl ihtiyacı olan şeylerdi.

Eğer ortada aşk ile birbirine sokularak öpüşen bir çift varsa olacak şey her zaman bellidir: Kahvaltı masasındaki çaylar ıce tea kıvamına gelir :) Ama Melek’le Ateş keyifle kahvaltılarını yaparken soğumuş çaylarının hiç önemi yoktu, birbirlerine olan tebsümüleri yeterliydi. Ama konuşmaları gerekenler vardı ve ikisi de bunun farkındaydı.

“Ateş...”

“Efendim canım?”

“Şeyyy – dün gelen o kutu...”

Ateş uzanıp Melek’in elini tuttu ve onu kendine doğru çekip kucığına

oturttu.

“Sevgilim o güzel başını hiç bunlarla yorma lütfen. Şimdi sen git, güzelce hazırlan, ben seni okula bırakayım.”

Melek, Ateş’in dudağının kıyısına kocaman bir öpücük kondurunca Ateş gülümsedi.

“Vazgeçtim bebeğim sakın güzel hazırlanma, ben kıskanç bir adamım.”

Melek sarhoş olduğu geceki şirinliği ile Ateş’in kucağından kalktı, odasına giderken adeta şakiyordu.

“Ateş beni seviyooo... Ateş beni seviyooo...”

“Ateş sana ölür be!”

Genç adam meleğinin ardından bakarken kendi kendine fısıldamıştı. Onun bu eşsiz neşesini söndüren ve onu ağlatan o Mahmut zibidisi ile ilgili planları vardı. On beş dakika sonra kampüse girmeden Melek yavaşça arkasına döndü ve parmaklarının ucunu öperek Ateş’e doğru üfledi. Ateş de ona çapkınca göz kırptı, arkasını dönerek az ilerideki arabasına yöneldi.

Ateş o günkü hastalarını bitirdikten sonra Çanakkale’de en iyi arkadaşı olan Furkan’ı aradı.

“Dostum ne haber?”

“Ooo Ateş bey? 21 Aralık kehanetine inanma sebepim olucaksın oğlum sen beni arar mıydın?”

“Yapma be Furkan. Aradık işte...”

“Anlaşıldı, derdin var senin yine. Haydi anlat bakalım...”

“Ya biliyorum böyle de olmuyor ama...”

“Oğlum biz 8 yaşında birbirimize kardeşimsin demedik mi? Normal günde arasaydın öylesine arkadaşın olurdu. Sıkıntın olduğunda bana geliyorsan demek ki harbi dostuz. Neyin var?”

Ateş Furkan’a önce Melek’ten ve ona olan aşkından bahsetti. Furkan’ın geçtiği dalgaları gülerek karşılayan genç adam, önceki akşam evlerine gelen korkunç oyuncak bebeği anlattı. Eli kolu epey uzun ve kulağı da delik bir araştırmacı gazeteci olan Furkan’dan Melek’in babası ile Mahmut’u araştırmasını rica etti sonunda. Furkan da elinden geleni yapacağını söyledi – tabi dostunun kalbini böylesine çalan güzel kadını en kısa zamanda kendisiyle tanıştırmayı şartıyla...

Ateş, meleşti için bir şeyler yapıyor olmanın rahatlamasını yaşarken Melek’in günü ne yazık ki iyi geçmiyordu.

Melek kampüse girdiğinden beri kendisini bir tuhaf hissediyordu. Sanki herkes kafasını çevirip çevirip kendisine bakıyor, hatta daha da ötesi onun hakkında konuşuyorlardı. Melek bunun kendi hüsnü kuruntusu olduğunu düşünerek notlarının asılmış olduğu duyuru panosuna doğru ilerledi. Fısıltılar artmış mıydı sanki? Melek tam notlarına bakacaktı ki –

“Melek! Melek! Oh be buldum seni!”

“Feyza! Naber canım?”

“Ben iyiyim... de...”

“de’si ne? Bişey mi oldu?”

“Ay canım sen tabi tatildeydin, hiçbir şey duymadın dimi. Haberin

yok...”

Melek neden haberinin olmadığını daha sormadan koridorun diğer ucundan bir ses yankılandı.

“Bilseydik biz de dekanla yatardık!”

Melek yavaşça sesin geldiği tarafa bakınca herkesin kendisine baktığını görmüştü. Bağırın ise Yeliz’di ve o da Melek’e öfkeyle bakıyordu. Melek tüm şaşkınlığıyla Feyza’ya döndü.

“Neler oluyor ya?”

Feyza daha Melek’in kolundan tutup onu götüremeden Yeliz gelip önlerinde durmuştu.

“Tebrik ederim Melek hanım. Dönemimizde ikinci olmuşsunuz. Bu başarıyı neye borçlusunuz?”

Melek bir anda gülümsemişti.

“Ah inanamıyorum! Yeliz sahi mi? İkinci mi olmuşum? Sınavlarımın iyi geçtiğini düşünüyordum ama bu kadarını beklemiyordum.” Feyza, Melek’i çekiştiriyordu ama yine Yeliz’in cevabı ondan önce gelmişti.

“Beklemiyor muydun? Hadi safı oynama bize Melek. Ateş Kılıç’ın altında inerken mi sınav sorularını öğrendin?”

BÖLÜM-25

O anda o koridora yıldırım düşse, kıyamet kopsa Melek bu kadar donup kalamazdı belki de... Dizlerinin bağı çözülmüş, gözleri kararmıştı. Sesi öyle titrek çıktı ki kendisi zor duydu.

“N–n–ne diyosun sen?”

“Diyorum ki; bu kadar öğrenci arasında, okulun tüm hocalarının arkadaşı olan sayın cerrah Ateş Kılıç’ın sevgilisi olan kızın dönem ikincisi olması ne kadar ilginç bir tesadüf öyle değil mi Melek? E hakkın var – güzel kızsın... Yakışıklı sevgilini sınav sorularını öğrenip sana söylemesi için nasıl ikna ettin çok merak ediyorum doğrusu. Benle birlikte bütün okul da merak ediyor!”

Yıldırımlar Melek'in beynine düşüyordu duyduğu her sözcükle. Ne var ki genç kızın şanssızlığı iş başındaydı o gün. Yeliz susar susmaz birkaç adım ileride odası bulunan dekan yardımcısı kapıdan çıktı.

“Ne oluyor burada? Lisede misiniz siz evladım meydan kavgası yapmayacak kadar büyümediniz mi?”

“Hocam hani ben size gelip bir durumdan bahsetmiştim, ilgileneceğinizi söylemişsiniz. İşte buyurun, sizin de dostunuz Ateş Kılıç'ın sevgilisi olan dönem ikincisi Melek Yıldız burada.”

Melek hayatında bundan daha utanç verici bir durum yaşadığını hatırlanıyordu. Kabus muydu bu? Tamamen kendi emeğiyle, çabasıyla, fedakarlığıyla elde ettiği başarısı rezil bir iftiraya uğruyordu.

Biraz sonra Melek, Yeliz, dekan yardımcısı ile kendi derslerine giren tüm hocalar dekanın odasındaydılar. Melek inanamıyordu. Birkaç günlük Ateş'le baş başa yaşadığı saf mutluluk fazlaydı galiba, iki gündür başına gelenler bunu gösteriyordu. Dekan sert gözlerle Melek'e bakıyordu.

“Ortada çok ciddi bir iddia var. Neler söyleyeceksiniz?”

Yeliz hemen atıldı.

“Hocam ben notların tamamı açıklandıktan sonra Mehmet hocayla bir görüşme yapmıştım. Tamamen tesadüf eseri, Anatomiye Giriş dersi dışında tüm derslerde en iyi notu aldığı için dönem ikincisi olan Melek arkadaşımızın Ateş Kılıç'ın sevgilisi olduğunu öğrendim.”

Dekan kaşları çatık bir vaziyette Yeliz'i dinlerken son duyduğundan sonra büyük bir şaşkınlıkla Melek'e döndü.

“Ateş? Beyin Cerrahı Ateş mi, sık sık konuk profesör olarak derslerimize katılan Ateş Kılıç?”

Melek hocasının yüzüne bakmadan gözleri yerde cevap verebildi.

“Evet efendim. Ama –”

Melek devam edemedi Yeliz söze yeniden girdi.

“Hocam sınıf arkadaşımız Melek aynı zamanda Ateş bey ile aynı evi paylaşıyor.”

“Öğrencilerimizin özel hayatı bizi ilgilendirmiyor!”

Yeliz mükemmel bir ikiyüzlülükle geri adım attı.

“Elbette efendim, ancak Ateş Kılıç’ın okulumuzdaki bütün hocalarla ne kadar yakın olduğunu siz de biliyorsunuz.”

Dekan bunu tabi ki biliyordu, kaldı ki kendi de Ateş’le çok iyi anlaşırđı. Ateş çok sevip saydığı bir genç doktordu ve onu iyi tanırdı. Böyle sahtekarlıklar yapabilecek birisi değildi. Ayrıca karşısında suçlanan öğrenciyi de biliyordu tecrübeli eğitimci, o genç kızın yüksek bir puanla fakültelerini kazandığını ve bu başarısı sayesinde yurttan kalma hakkı elde ettiğini de biliyordu çünkü ona bunu kendisi söylemişti. Belli ki öğrencinin başarısı devam ediyordu ve onu çekemeyen bazı öğrenciler vardı. Kaç yaşında olurlarsa olsunlar öğrenci milleti aynıydı... Melek’e döndü dekan.

“Söyleyecek bir şeyin var mı kızım? Bu çok ciddi bir suçlama. Bu yüzden okuldan atılabilirsin.”

Melek gururla başını dikleştirdi. Yanlış hiçbir şey yapmamış olmanın rahatlığıyla cümlelerini sıraladı.

“Bu korkunç iftirayı ne kendi adıma ne de bu ülkenin yetiştirdiği en değerli bilim adamlarından olan Ateş Kılıç adına kabul etmem mümkün değil hocam. Evet, kendisiyle özel bir yakınlığım olduğunu

inkar etmiyorum. Ancak bu tamamen özel durumun benim derslerimde elde ettiğim sonuçlarla kesinlikle hiçbir ilgisi yok. Sizin, dersini aldığım diğer bütün hocalarımın, Yeliz'in ve hatta bütün fakültenin önünde istediğiniz zamanda istediğiniz dersten beni yeniden sınavabilirsiniz...”

Melek'in bu konuşmasıyla dekan gururlanırken Yeliz'le konuşup ona inanan dekan yardımcısı yerinde rahatsızlıkla kıpırdanmıştı.

“Bir daha böyle büyük bir iddiada bulunmadan önce bir değil on kez düşünün lütfen Yeliz hanım.”

Dekan bunu söyledikten sonra Melek'e döndü.

“Yine de kızım bu olayın üzerinde soru işareti kalmaması için dediğin makul öneriyi kabul etmeyi düşünüyorum. Arkadaşlarının ve hocalarının önünde sınısak seni?”

Melek yine aynı gururlu tavrıyla cevapladı.

“Evet hocam, ben bütün hocalarımın önünde sınav olmak istiyorum.”

“Yazılı mı, sözlü mü?”

“Siz nasıl uygun görürseniz...”

“Pekala...”

Dekan bu sözcükle konuyu kapattığını belirtince herkes odadan usulca çıktı.

“Melek? Bir saniye...”

“Buyurun hocam?”

“Bu sınavı konferans salonunda düzenleyelim, herkesin gözünde aklanmış olursun. Senin için uygun mu?”

“Çok uygun hocam teşekkür ederim.”

“Peki, bu sınavda konuk okutman sıfatıyla Ateş Kılıç’ın bulunmasını ister misin?”

Melek’in rengi atmıştı, önce benzi sararan genç kız hocasının önünde açılmış olan bu mevzudan ötürü çok utanmıştı.

“Hayır hocam, böyle bir şey ile Ateş – beyi meşgul etmek istemiyorum; eğer sizin için de uygunsa...”

“Peki kızım nasıl istersen. O halde iki gün sonra konferans salonunda sınav yaparız sana.”

“Elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz. Hocam bana inandığınız için çok teşekkür ederim.”

Dekan babacan bir gülümseme ile baktı genç kıza. Melek içi biraz olsun rahatlayarak odadan çıkmıştı. Koridorun sonundaki kızlar tuvaletine gidip yüzünü yıkamak istemişti. Kapıyı açtığı anda kulağına bir ses çalındı.

“Ya Dilara senin o ayarladığın hoca da kızın bir konuşmasıyla sustu kaldı, nasıl iş bu?”

Melek donakalmıştı, Yeliz’in sesiydi bu! Konuştuğu kişinin adı Dilara mıydı yani? Dilara... Dilara... Bu ismi duyunca neden midesi kötü oluyordu?

Aman Allah’ım! “Ateş tanımadın mı beni? Dilara ben... Gel sana kadınlığı hatırlatayım...”

Melek iki saniye boyunca uğradığı şokla kalakalmıştı. Aynı kişi olabilir miydi? Bu arada Yeliz karşısındaki sesi dinlemiş ve cevap veriyordu.

“Melek hanım hocaların önünde yeniden sınav olacak. Şimdilik onun hayatını bu kadar zorlaştırmak yeterli bence.”

Melek kollarını göğsünde kavuşturmuş, Yeliz’in kabinden çıkmasını bekliyordu. Yeliz çıktığında Melek’in dik dik kendisine baktığını görünce bir an bozulmuştu ama hemen sonra durusunu değiştirip o da Melek’e soğuk bir şekilde bakmaya başladı.

“Ne geçti eline? Bu iğrenç ve yalan olduğunu kendinin de bildiği iftirayı attın da ne oldu?”

“Kuzenimin intikamını almış oldum senden Melek hanım.”

“K–kuzenin mi? Dilara senin kuzenin mi?”

“Evet küçük hanım. Şu tesadüfe bakın ki, kuzenimin sevgilisini ayartan kız benim sınıf arkadaşım çıkıyor.”

“Ama ben senin kuzenine hiçbir şey yapmadım ki...”

“Bir gün başka bir kadın gelip de Ateş’i senin elinden alırsa, o zaman senin neler yapacağını görmek isterdim...”

Bu sözler Melek’in yüreğini fena yaralamıştı.

Hayır... Hayır... HAYIR!

“Ateş’le olan ilişkim, yakınlığım ne seni ne de o kuzenini ilgilendirir. Ve her ne olursa olsun bir gün Ateş’le ayrılacak bile ben hiç kimsenin hayatına böyle feci bir şekilde burnumu sokmam.”

Melek arkasını dönüp çıktı. Koşarak okuldan ayrıldı. Çok üzgündü genç kız. Gözlerinde yaşlar birikmişti, bir an önce eve gitmek istiyordu. Nasılsa artık herkes – babası ve hatta okuldaki tüm hocaları bile – Ateş’le birlikte yaşadığını biliyordu.

Bütün bunları hak edecek ne yaptım ki ben?

Evinin önüne geldiğinde apartmanın posta kutusunun dolu olduğunu fark etti genç kız. Hemen baktı. Başka dairelerinkini ayırdı; elinde Ateş’in kredi kartı ekstresi ile üzerinde yalnızca kendi adının yazdığı beyaz bir zarf kalmıştı. O iki zarfı alıp eve çıktı Melek, Ateş’in ekstresini her zamanki gibi girişte bulunan portmantoya bıraktı. Diğer zarf elindeyken salona geçti; aklına dun bulduğu kutu hiç gelmediği için merakla açtı zarfı. Eline birkaç kağıt parçası düşmüştü.

Ama – ama bu nasıl olabilir?

Bunlar, Ateş’le gidip Abant’ta kaldıkları evin yakınlarında çekilmiş fotoğraflarıydı. İki el ele kahkahalar atarken, birbirlerine sımsıkı sarılmış yürüyüş yaparken, Ateş eli kolu poşetlerle dolu alışverişten dönerken...

Melek eli titreyerek telefonunu bulup Ateş’i aradı. Genç adam saatlerdir beklediği iyi haberi aldığı için keyifle açmıştı telefonu. Şahane sürprizleri olacaktı hak edenlere...

“Melek yüzlü sevgilim beni arıyor. Efendim bebeğim?”

Melek onun sesini böyle duyunca içi azıcık rahatlamıştı.

“Şeyyy – şey Ateş ben...?”

Ateş ise Melek’in sesinin titrediğini anlamıştı. Koltuğunda dikleşti.

“Meleğim sen iyi misin?”

“B–ben – ben bilmiyorum. Ateş eve gelebilir misin?”

“Sen evde misin canım? Çok erken dönmüşsün okuldan.”

“Aşkım nolur gel..”

Ateş hemen ayağa fırladı.

“Tamam bebeğim, tamam hemen geliyorum.”

Ateş telefonu kapattıktan sonra apar topar hastanedeki odasından ayrıldı. O gün fazla hastasının olmamasına şükretti genç adam arabasını çalıştırırken.

“Mahmut pişman olacaksın benim meleğimi böyle üzdüğüne... Mahvedeceğim seni!”

Ateş eve nasıl geldiğinin pek farkında değildi. Telefonda meleğinin sesi öyle titrek ve savunmaya muhtaç geliyordu ki... Arabayı hızla park edip merdivenleri koşarak çıktı genç adam, anahtarıyla kapıyı açtığı anda biricik aşkı kucağına sığınmıştı adeta.

“Geçicek bebeğim... Bu sefer gerçekten geçicek. Güven bana...”

BÖLÜM-26

Hangi biri geçicek Ateş?

Ateş sevdiği küçük kıza sınıksıkı sarılmıştı. Melek’in bu kadar ağlamasının sebebinin büyük çoğunluğu Mahmut’tan gelen son zarftı elbette ama okulda uğradığı korkunç iftira da genç kızın sinirlerini alt üst etmişti. Ama Melek kesin kararlıydı, bu olaydan Ateş’e bahsetmeyecekti. Ateş de zaten o meseleyi bilmediği için Melek’i sadece Mahmut’un yaptığı pisliklerden dolayı teselli etmeye çalışıyordu.

“Bebeğim gözyaşlarına dayanamıyorum, ağlama artık nolur...
Telefondaki sesini öyle duyunca eve nasıl geldiğimi bilemedim...”

“Ah Ateş – bir zarf daha gelmiş, geldiğimde buldum...”

Ateş'in gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyordu. Başını hafifçe çevirerek genç kızdan zarfı istedi. Melek de yavaşça ona uzattı. Ateş gördüğü her fotoğrafta için için daha çok kaynıyordu. Melek ise onu böyle gördükçe dudaklarını kemirmeye başladı. Sesi titreyerek zorlukla konuşabildi.

“Aşkım ben çok özür dilerim. Başına hep dert oldum ben dimi... Ta en başından beri...”

Ateş, Melek'in önünde saçlarını karıştırarak volta atmaya başladı. Duyduğu bu laflardan sonra Melek'in gözlerinin içine baktı.

“Senin o dert dediklerin bizi kavuşturdu be güzelim. Düşünsene ben ondan önce senin gözlerini bile görememiştim. Hep yere bakıyordun.”

Melek'in dudaklarında ufacık bir tebessüm oluştu. Gözleri parlayarak baktı sevdiği adama.

“Babama bakmaktan bile hep korktum ben. Aslında annemden başkasının gözlerine bakmaya korktum. Sonra o gece dayaktan kaçıp da sana sığınıp bayıldığımda, gözlerimi açınca ilk gördüğüm şey senin gözlerin olmuştu. Öyle sıcaktın ki... Doğru yerde olduğumu hissettim. Sen bana sarıldığında, böyle baktığında, sevdiğinde bütün kötü şeyler yok oluyor aşkım. Yaşadığımı hissediyorum.”

Melek, cennetten yeryüzüne indirilmiş eşsiz bir varlık gibi bunları fısıldayınca Ateş giderek kendini kaybediyordu.

“Benim de yaşamak için sana ihtiyacım var bebeğim, nefesine tenine gözlerine ruhuna aşkına...”

“Öp beni unutayım her şeyi. Sadece sen kal geriye...”

Bunları söylerken Melek ufacık ve çekingen adımlarla sevdiği adamın önüne geldi. Sıcacık kıpkırmızı dudakların kendisini karşı konulmaz bir

şekilde çağırıldığını hissetti genç adam. Dudaklarından değil yüreğindendi sanki çıkan fısıltı:

“Seni seviyorum...”

Melek aşkının dalga dalga tüm duyularını tüm bedenini ele geçirmesini hissetti. İşte bu adam, yaşadığı ve yaşayacağı bütün sıkıntılara değdi.

Ve dudakları kavuştu.

Melek bir kitapta okuduğu şeyi hatırladı bu nefis kavuşma ile. Kitapta birisini sevmenin en son, en üst noktasının onu yemek istemek olduğu yazıyordu. Tam şu anda genç kız hem sevdiği adamı yediğini hem de onun tarafından çıtır çıtır yenildiğini hissediyordu. Her gün kendi kendine “Tamam artık, Ateş’i daha fazla sevmem imkansız” diyordu, ama bir sonraki gün yine de aşkının arttığını fark ediyordu. Erkeğinin dudaklarının acımasız, sabırsız ve harikulade istilasıyla Melek’in bütün sıkıntıları beyninden uçup gitmişti. Varı, yoğun, geçmiş, geleceği, kalbi, ruhu, aşkı Ateş’ten ibaretti artık.

Ateş meleğinin tadiyla yeniden cennete uçtuğunu düşünüyordu. Artık bu dayanılmaz öpücüğü bitirmeliydi yoksa olacaklar pek hayra alamet gibi değildi. Mesela içindeki sapık ve aşık canavar uyanabilir ve genç kızın bedenine aklıkla sarılıp sıkıştırabilirdi, mesela onu hiç çıkmamacasına yatağına hapsedebilirdi, mesela kendisini kıyamet kopana dek Melek’in tek sahibi kılabilirdi...

Melek genç adamın fikirlerinin giderek hararetlendiğini hissetmişti çünkü Ateş’in dudakları her saniye daha fazlasını talep ediyordu. Ama bu dokunuşlar kendisini rahatsız etmek şöyle dursun daha çok mutlu ediyordu. Bedenini Ateş’e daha çok bastırıp kendini yukarı çekti ve Ateş’in kendisini kucağına almasını adeta haykırıyordu.

Ateş’in dudakları artık boynunda, kocaman avuçları ise –*aman Allah’ım!*– kalçasında olduğu halde yatak odasına doğru taşındığını fark

etti. Ateş'in fısıltısı yine yakıyordu.

“Ahhh çok güzelsin bebeğim!”

Melek dudaklarını onun kulağına yapıştırdı.

“Sen çok – her şeysin...”

Odaya girdikleri anda Melek odasının kapısı ile Ateş'in heybetli gövdesinin arasına sıkıştığını hissetti. Öpüşmeleri giderek alevleniyordu ve iki aşığın da bundan en ufak bir şikayetleri yoktu. Ateş için Melek'in ufaklık avuçlarını boynunda, yanağında, omuzlarında hissetmekten daha güzel bir şey varsa o da genç kızın kendisinden uzaklaşmamak için gömleğinin yakasına sıkıca yapışmasıydı. Engel olamıyordu artık, vücudunun her zerresi bu afet ile kavrulmak istiyordu ve uyanan bir taraflarını meleğinin fark etmesi an meselesiydi.

Doğru zaman... Her şeyin bir zamanı vardır değil mi? Zamanı gelmediyse ne yaparsanız yapın istediğiniz sonucu elde edemezsiniz.

Melek'in dudağının köşesinde o bal tadındaki çukuru öperken, evin kapısı çalınca Ateş bir anda donup kaldı. Kapı çalıyordu! Bu en özel anda kapının çaldığını duyan Melek çok irkilmiş ve güzel başını sevdiği adamın boynuna gizlemişti. İkisi de hızlanan soluklarını yatıştırılmaya çalıştı birkaç saniye. Ateş, sanki dünyanın en zor şeyi buymuş gibi, istemeye istemeye Melek'e fısıldadı.

“Bebeğim, kapıya bakmalıyım.”

Melek ses etmeden başını yavaşça salladı. Ateş'le yakınlaşırken yaptıklarından mahcup olamayacak kadar kendinden geçiyordu, ama bu şekilde bir dış etken aralarına girdiğinde bütün vücudunun kızardığını hissedecek kadar utanıyordu. Usulca sevdiği adamın kucağından indi, hala ona bakamıyordu. Ateş, Melek arkasını

dönmeden hemen önce onun tatlı dudaklarının şiştiğini fark etti. Ahhh farkında olmadan neler yapıyordu meleğine böyle...

Ateş içindeki harareti güçlükle dindirip kapıyı açtığı anda karşısında hiç beklemediği birisini bulmuştu.

“Furkan!”

“Bir kerede doğru adresi şıp diye buldum. Aferin de arkadaşına oğlum!”

Diye gülerek içeri giriyordu Ateş’in en eski dostu.

“Furkan, abi, gelmeden önce bir arasaydın müsait miyim diye...”

“Niye arıyorum Ateş yabancı mıyım ben?”

İki genç adam şakalaşarak salona geçmişlerdi.

“Valla bir an kapıyı açmamayı düşündüm abicim.”

“Bak darılırim ama!”

“Canım kim gelmiş?”

Melek üzerini değiştirip eşofmanlarını giymiş ve Ateş’e seslenerek salona gelmişti. Ateş’in konuştuğu genç adamı görünce duraklamıştı.

“Pardon ben rahatsız etmiyim...”

Furkan, Melek’e bakakalmıştı. Ateş dostunun, aşkına nasıl bakakaldığını görünce yerinden kalktı. Furkan’ın omzuna bir yumruk geçirdikten sonra Melek’in beline sarılıp kendine çekti.

“Oğlum bu eşsiz bayan bana ait. Bunu şaşkınlığına ve ilk görmene veriyorum. Bir defa daha benim meleğime bu kadar uzun ve kesintisiz bakarsan canını yakarım...”

“B–ben afedersin yenge...”

“Ne! Yenge mi!”

Furkan ayağa kalktı ve hala Ateş Melek’in beline dolanmış haldeyken elini Melek’e uzattı.

“T–tabi yenge... Yani ben Furkan, bu serserinin en eski dostuyum.”

Melek, Furkan’ın Ateş’i tarifine bayılmıştı. Gülümseyerek Ateş’e baktı. Ateş hala Furkan’ın avucunda olan Melek’in elini tatlı bir hareketle kurtardı. Genç kızın şakağını öptü.

“Bu da Melek, bu serserinin sevgilisi, aşkı, hayatı, ruhu – her şeyi...”

Melek’in yanakları kızarmıştı Ateş’in bu laflarının üzerine. En sonunda Ateş Melek’in başını kendi göğsüne yaslayarak koltuğa dip dibe oturdular ve karşılarındaki koltuğa da Furkan geçmişti.

“Kusura bakma yenge böyle şaşırmamı mazur gör. Ben bu adamı ilk kez böyle gördüm de. Tabi bir de çok güzelsin...”

“Furkan – oğlum ayıp oluyor ya! Melek’e ancak ben ‘güzelliğin nefes kesiyor’ diyebilirim.”

Melek gülererek avucunu Ateş’in göğsüne koydu.

“Ateş, aşkıml arkadaşın bana yenge demesin ya yaşlı mıyım ben?”

Böyle çok sıcak ve keyifli bir sohbeta koyuldu ve iki eski dostun arasına artık Melek de katılmıştı. Bir süre sonra çaylar içilirken...

“Ha – Ateş, abi ben şey için gelmişim sahi –”

Ateş kuvvetlice öksürdü o anda.

“Abicim yolda karşılaştık da ben sana bize gel dedim de ondan geldin ya...”

Furkan, aralarındaki mevzuyu Melek’in bilmediğini anladı. Hafifçe başını sallayarak onayladı arkadaşını ve konuyu kapattı. Melek işkillenmişti, ne olduğunu soracaktı ama o anda odadan cep telefonu çaldığını duydu. Yanlarından ayrıldı.

“Oğlum az daha Melek’in önünde açıyordun konuyu.”

“Pardon abicim ya düşünemedim. Öyle daldım lafa. Sen bu kız için araştırmamı istemiştin o adamları dimi.”

“Evet dostum her şey onun için... Eee – ne buldun?”

Furkan bulduklarını Ateş’e anlatırken ve Ateş de aklındaki planları arkadaşıyla fısır fısır paylaşırken Melek odasında Feyza ile konuşuyordu.

“Meleğim merak ettim seni, nasılsın?”

“Nasil olabilirim canım ya? Dağılmış haldeyim.”

“Duyuru panosuna asmışlar, yarın öğleden sonra yapacaklarmış sınavı güzelim.”

Melek derin bir soluk aldı.

“Peki – olalım bakalım şu sınavı.”

“Melek’cim kızmazsan bir şey sorucam.”

“Niye kızayım hayatım? Söyle...”

“Sen bu olanları Ateş’e anlattın mı?”

“Hayır! Hiç haberinin olmaması çok daha iyi. Yoksa Ateş’i tutamam.”

“Nasıl tutamazsın?”

“Ateş’e askıntı olan bir kadın vardı hani anlatmıştım sana, Dilara diye...”

“Eee? Ne alaka?”

“Bizim Yeliz, o Dilara’nın kuzeniymiş. Bendeki şansa bakar mısınız?”

“Yok artık ya! E iyi de güzelim neyi olursa olsun. Ateş onu bırakmış, şu anda seninle. Ötesi var mı?”

“Bize göre yok da canım işte o kız takmış kafayı bana. Neyse... Bu aramızda tamam mı bak? Nasılsa yarınmış sınav, Ateş duymadan konu kapanır gider...”

“Tamam tatlım. Haydi öpüldün.”

Bu lafı duyunca Melek gülümsedi.

“Ateş duymasın bu lafını. Kızlar vallahi sana beni öptün diye.”

Salonda iki arkadaş kafa kafaya verip Mahmut meselesiyle ilgili yapacaklarını konuşurken, odada da iki genç kız telefonu gülüşerek kapattılar.

Ertesi gün sabah Ateş Fındıklı’daki hastaneye gitmişti. Öğleden sonra Melek okula gitmek üzere hazırlandı. Derslerinin hepsine çok iyi çalıştığına içinden şükürler ediyordu. Feyza gelmişti, evden okula birlikte yürüyeceklerdi. İşi yine erken biten Ateş, Melek’in evden

çıkmayacağını zannettiği için aceleyle eve dönmüştü. Arabasını park ederken az ileride Melek ile Feyza'yı kol kola yürürken gördü. Herhalde bir şey alıp dönecekler diye düşünerek eve çıktı genç adam.

Melek gururla ve büyük bir soğukkanlılıkla hocalarının sırayla sorduğu tüm soruları Yeliz'in gözlerinin içine bakarak cevaplıyordu konferans salonunda. Ateş ise evde merak etmeye başlamıştı çünkü Melek'in cep telefonu da cevap vermiyordu.

Genç adam evden çıkarken iki arkadaşın okula gittiğini umut ediyordu. Başka nereye gitmiş olabileceklerini hiç düşünemiyordu çünkü. Ama okula gitmeleri için de bir sebep yoktu ki... Önceki gün Melek notlarını öğrenmek için gitmişti zaten okula. Ateş bunu düşününce dün akşam Melek'e notlarını sormadığını hatırladı ve üzüldü. Furkan'la yedikleri keyifli akşam yemeğinden sonra üç arkadaş oturup film izlemişlerdi ve film esnasında da meleği küçük bir kız çocuğu gibi uyuyakalmıştı tüm masumiyetiyle. Ateş onu kucaklayıp odasına yatırmıştı ve Furkan gittikten sonra da Melek'in yanına sokulup ona sımsıkı sarılarak uyumuştı. O harika anları hatırlayınca gülümsedi kendi kendine. Meleğiyle uyumak harikaydı da bu yine de Ateş'in ufak çaplı ilgisizliğini gizlemeyecekti.

Ama şimdi önceliği Melek'i bulmaktı. Ateş bunları düşünürken evin hemen yakınındaki kampüse varmıştı bile. Kime, nasıl soracağını bilemez bir haldeyken biraz ötede Feyza ile Kemal'i gördü. (Unutanlar için dipnot: Kemal, Ali, Feyza ve Melek aynı sınıftan yakın arkadaşlar idi.) Eee Feyza oradaysa Melek neredeydi? Niye ikisinin de yüzleri sirke satıyordu böyle?

“Feyza?”

Feyza dönüp de Ateş'i görünce donakalmıştı. Kemal ise Ateş'e doğru öfkeli bir adım attı.

“Senin ne işin var burada?”

Ateş de olduğu yerde kaldı, Şimdi Kemal ile karşı karşıya duruyorlardı, Feyza da Kemal'in bir adım arkasındaydı.

“Bu da ne demek?”

“Senin yüzünden neler olduğunu olay yerinde mi görmek istedin büyük cerrah?”

Ateş kaşlarını çattı.

“Ne diyosun sen? Ne olmuş benim yüzümden?”

Feyza araya girmeye çalıştı.

“Kemal, saçmalama!”

“Dur Feyza dur! Neymiş senin derdin benimle?”

“Benim seninle bir derdim yok – sen Melek’e dert oluyorsun!”

Ateş, öfkeyle Kemal’e daha da yaklaştı. Boyu ondan daha uzundu. Dişlerini sıkarak kısık sesle konuştu.

“Ne demek ben Melek’e dert oluyormuşum? Açıkla!”

“Melek sırf senin sevgilin diye onun başarısına inanmadılar. Şu anda konferans salonunda bütün hocalar onu yeniden sınava aldılar.”

Ateş hiçbir Şey anlamamıştı. Kafası karıŐmış bir halde Kemal’e baktı. Bunun üzerine Kemal Ateş’in kulağına doğru öfkeyle fısıldadı.

“Melek’e atılan iftirayı bilmiyorsun dimi! Sen bu okulun tüm hocalarını tanıyorsun ya! Melek’in sınav sorularını öğrenmek için senin altına yattığını yaydılar okulda! Kız Şu anda kendini aklamaya çalışıyor içeride!”

BÖLÜM-27

“Lan oğlum ne diyorsun sen?”

Ve – GÜM! Ateş’in yumruğu bir anda Kemal’in yüzünde patlamıştı. Hemen sonra ise iki öfkeli adamın arasına birkaç öğrenci girdi.

“Yapmayın ama yaaa!”

Feyza, Kemal’in yanına gidip onu durdurmaya çalışıyordu çünkü Kemal de Ateş’e vurmak için hamle yapmak üzereydi. Arkadaşının kolunu sıkıca tutarken Ateş’e dondu.

“Ateş, sen Melek’i dışarıda beklesen? Lütfen!”

Ateş, Kemal’e olan öfkesiyle Feyza’ya döndü, resmen burnundan

soluyordu genç adam. Daha önce bir kız için hiç kimseyle böyle kavga etmemiști – ama bu – bu sümüklü oğlan onun meleşine zarar verdiğini ima etme cüretinde bulunmuști!

“Sen asıl arkadaşını dışarıya götür!”

Diye adeta liseli bir gencin kıskanç tepkisini verdi Ateş. Ancak daha kimse oradan ayrılamadan konferans salonunun kapısı açıldı ve Melek dışarı çıktı.

“Feyza! Bir kez daha verdim derslerimi –”

Ancak karşısında gördüğü manzara ile soluğu kesildi genç kızın.

Kendisine en yakın duran, görmeyi hiç beklemediğı Ateş’i ve Melek’in onu daha önce hiç görmediğı kadar saldırgan duruyordu; onun iki adım ötesinde ise Kemal vardı ve öfkeyle Ateş’e bakıyordu – ve Kemal’in dudağı kanıyordu; Feyza ise Kemal’in kolundan tutuyordu.

Melek Ateş’i görünce usulca alt dudağını ısırdı. Sevdiği adamın gözlerine bakınca burada olma sebebini tamamen öğrendiğini anladı. Hemen yanına gidip Ateş’in elini tuttu sımsıkı. Ateş, kendisini tutan sıcacık avuca baktı. Evet, öfkesi epey yatışmıştı bu dokunuşla – sonuçta devası Melek’i onun – ama yine de arka arkaya yaşadığı şoklar tamamen dinmemiști. Melek’in elini sıktı, Kemal’e son bir bakış attı ve Melek ile birlikte sert adımlarla oradan uzaklaşmaya başladı. Ateş’le Melek birkaç adım atmışken salonun kapısı açıldı ve hocalar çıkmaya başladı. Ama Ateş duyduğu hiçbir sese karşı arkasına bakmadı. O anda tek ihtiyacı olan şey Melek’le yalnız kalmaktı.

On dakika sonra evlerine vardılar. Melek salondaki koltuğa oturdu, Ateş ise genç kızın önünde bir sağa bir sola dolanıp duruyordu. Birkaç dakika böyle geçince Melek boğazını temizleyip fısıldadı.

“Canım?”

“Şu anda bana canım demenin hiç sırası değil Melek! Hangi birine ne tepki vereceğimi bilmiyorum şu anda! Seni evde zannettiğim için, bir an önce sana kavuşmak için hastaneden çıktığım gibi eve geliyorum. Seni Feyza’yla bir yere giderken görüyorum. Okula gideceğini bilmediğim için ‘arkadaşıyla bir yere gidiyordur’ diye kendimi avutup evde seni bekliyorum. Gelmediğin için seni deli gibi merak ediyorum. Sonra bakabileceğim tek yer olarak okuluna geliyorum ve okulunda sevdiğim kızın korkunç ötesi bir iftiraya uğradığını, üstelik bunun benimle ilgili olduğunu öğreniyorum! Hem de kimden? Benim sevgilimin arkadaşı zannettiğim ama aslında benim sevgilime aşık olan başka bir sümüklüden! Tüm bunlara, ayrı ayrı ne tepki vermeliyim ben?”

Ateş cümleleri sıraladıkça Melek oturduğu koltukta siniyordu adeta. Tüm söylediklerinde sonuna kadar haklıydı genç adam. Ama Melek’in kötü bir niyeti yoktu ki... O sadece Ateş’i bu iğrenç iftiradan uzak tutmak, onun canını sıkmamak istemişti. Hem o Kemal konusunu aylar önce daha açılmadan kapatmıştı ki Melek! Arkadaşım dediği o düşüncesiz şimdi ne hakla, ne cüretle ve ne sıfatla Ateş’e bir şeyler söyleyebilmişti?

Ateş sinirle saçlarını karıştırırken ve hala volta atarken Melek’in titrediğini fark etti. İçi acıyordu onu böyle gördüğü için ama öfkesi hala çok tazeydi. Yumruğunu sıktı ve hızla salondan çıktı.

Melek onun çıktığını görünce öyle çok korkmuştu ki... Hemen arkasından kalktı ve Ateş’in evin girişindeki portmantodan kısa deri montunu giydiğini gördü. Koşup yetişti ve tam kapının orda elini tuttu.

“Ateş nereye?”

“Yanlış bir şey yapıp seni kırmak istemiyorum Melek...”

“Ama – “

“Melek yalnız kalmalıyım! Bırak lütfen! Sakinleşince konuşuruz!”

Ateş elini çekip kapıyı açtı. Melek ise hemen evin kapısını çekip üzerinde hiç mont olmadan onun arkasından gitmeye koyuldu. Sevdiği adamın öylece gitmesini istemiyordu. Ateş tam arabasına binerken apartmanın kapısında sadece kazağıyla durup kollarını kendine saran Melek’i gördü. Genç kız yalvaran gözleriyle bakıyordu ona, birkaç dakika öylece bakıştılar. Melek’in küçücük burnu kızarmıştı kış soğuşunda. Ateş ise öfkesi ve aşkı arasında gidip geliyordu. Eliyle arabasının tavanına öyle bir hırsla vurdu ki Melek yerinden sıçradı. Hemen sonra ise Ateş şoför kapısını açıp yerine geçti. Melek sevgilisinin yüreğini de söküp gittiğini düşünüyordu ki... Ateş’in yan koltuğa uzanarak Melek’in tarafındaki kapıyı açtığını gördü.

Ateş arabaya binince birden dışarıda öylece dururken ne kadar üşüdüğünü fark etmişti. Aynı anda meleğinin sadece kazakla orada durduğunu hatırladı. Ah ne kadar aşıkta bu küçük kıza... Ona bir şey olmasına dayanamazdı. Uzanıp kapıyı açtığından sadece bir saniye sonra genç kızın arabaya bindiğini ve – ve henüz doğru dürüst oturmadan kendi kucığına doğru uzandığını gördü. Melek’in buz gibi yüzü, şimdi Ateş’in boynundaydı. Sesi fısıltıdan farksızdı.

“Gideceksin sandım. Kalbimi de alıp gideceksin sandım...”

Ateş onun –üşümüş de olsa– soluğuna, sarılışına karşı koyamayacağını biliyordu. Ama bu küçük kıza tavrını koymalıydı ki bir daha böyle yaramazlık yapmasın. Melek’e sınıksız sarılmamak için bütün irade gücünü kullandı genç adam ve uzanıp arabayı çalıştırdı. Melek, Ateş kendisine sarılmayınca az önce dışarıda öylece dururken olduğundan daha çok üşüdüğünü hissetmişti; çok daha korunmasız kalmıştı Ateş kendini esirgeyince. Kendini yavaşça koltuğuna çekti. Ateş aniden gaza basınca arkasına yapışmıştı. Ateş hiç olmadığı kadar hızlı kullanıyordu arabayı, hız sınırlarını zorluyor ve diğer arabaları vızır vızır solluyordu.

“Ateş napıyorsun! Delirdin mi?”

“Kemerini tak!”

“Sen takmadın! Ben de takmıyorum!”

“Melek kemerini tak dedim!”

“Takmıyorum dedim!”

İkisi de böyle bağırırken araba son sürat gitmeye devam ediyordu. Birden Ateş ani bir manevrayla sahil yoluna indi ve arabayı soğuk havada hayli ıssız ve gri görünen deniz kıyısında sert bir frenle durdu. Melek hızla soluk alıp veriyordu, ağladığının farkında bile değildi.

Ateş tek bir an gözünün ucuyla Melek’e baktı ve onun yanaklarında süzülen yaşları gördü. Derin bir soluk aldı.

“Her şeyi tek tek anlat bana. En başından anlat. Seninle ilgili olup biten her şeyi bilmeliyim.”

“T–tamam – anlaticam...”

Onun sessiz kabullenışı karşısında Ateş yavaşça uzandı ve Melek’in başını göğsüne çekti. Sesi hala sertti...

“Seni dinliyorum. Okulda neler oldu?”

Melek derin bir nefes alırken kısa bir an düşündü, Ateş’e Yeliz’den bahsetmeden konuyu aktarmalıydı. Sevdiği adamın bu olayın kaynağının Dilara olduğunu öğrenmemeliydi çünkü Ateş’in o seviyesiz kadınla bir kez daha muhatap olmasını hiç istemiyordu.

“B–ben dün notlarını öğrenmek için gitmiştim ya hani okula, notlarıma henüz bakamadan dönem ikincisi olduğumu duydum, sadece Anatomiye Giriş dersinde biraz düşük aldığım için...”

Ateş elinde olmadan gülümsedi ve Melek'in başına tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu. Gurur duyuyordu sevdiğiyle. Onun öpücüğünü hissedince Melek'in yüreği kanatlandı adeta. Bu defa içinden şakıdı genç kız:

Ateş beni seviyo...

Sonra devam etti sözlerine.

“Ama bunu öğrendikten hemen sonra fakültedeki o dedikoduyu duydum. Seninle aynı evde yaşadığımızı ve birlikte olduğumuzu duyan bazı kötü niyetliler şey demişler – şey –”

“Ne demişler?”

Melek çok zorlanıyordu, öyle utanç vericiydi ki bu.

“Sen hani bizim hocaların hepsini tanıyorsun, okulda seviliyorsun ya. Ben – güya ben senin aracılığıyla sınav sorularını öğrenmişim ve öyle yüksek not almışım...”

Ateş dişlerini sıkmaya başlamıştı. Kemal'in lafları geldi aklına.

Melek'in sınav sorularını öğrenmek için senin altına yattığımı yaydılar okulda!

“Tam olarak ne demişler Melek?”

Ateş sağ tarafındaki dikiz aynasından meleğinin dudaklarını kemirdiğini gördü. Gözlerini yumdu.

“O – o Kemal denen çocuğun söyledikleri doğru demek!”

Melek başını yavaşça Ateş'in göğsünden kaldırdı.

“N–ne söyledi Kemal sana?”

Ateş, adı gibi ateş saçan gözlerle sevdiği kıza bakıyordu.

“Öyle sadece aracılığım la soruları öğrendiğini falan değil – dümdüz senin benimle bunun için – bunun için...”

Melek’in temizliğine, masumiyetine o kadar yakışmıyordu ki bunlar – saçma ötesiydi. Bunu dile getirmek bile hem kendini, hem kendine ıslak maviş gözlerle bakan şu güzel küçük kıızı hem de aralarındaki o kocaman aşkı kirleticekmiş gibi geliyordu Ateş’e.

Melek, Ateş’in de tıpkı kendisi gibi bu iğrenç suçlamayı konuşamadığını görünce ona olan hayranlığı daha da arttı. Ateş’e doğru uzanıp boynuna sarıldı.

“Şşş – aşkım biliyorum, biliyorum – çok korkunçtu. Bu yüzden söyleyemedim sana, duymanı istemedim. Sen eğer Feyza’yla beni görmeseydin, ben okula gidip o sınava giricektim; alnımın akıyla çıkıcaktım ve hemen eve dönücektim. Zaten verdim yeniden derslerimi, her şey kapanıp gidicekti. Biz kendimizi biliyoruz, birbirimizi biliyoruz.”

Melek usulca başını çekip sevdiği adamın gözlerine baktı ve fısıldadı.

“Başkalarının ikimiz için ne düşündüğü, ne söylediği önemli mi?”

Ateş, Melek’in yanaklarını tuttu.

“Değ il –”

Melek de Ateş’in yanağını okşayıp dudacağına uzanmıştı. Çok tatlı, çok sıcak ve çok yakıcı bir öpücüğe şahit olacaktı araba...

Eğer Ateş çok hafif başını çevirmeseydi...

Genç kızın tatlı ve dolgun dudakları Ateş’in dudacağının kenarına denk

gelmişti. Melek, Ateş'in kendisini öpmesini istemediğini anlayınca yüreği buz kesmişti adeta. Yavaşça bedenini yine kendi koltuğuna çekti, utançla başı önüne eğdi ve elleriyle oynamaya başladı.

Ateş bunu yaptığına inanamadı, o harika dudakların davetine gün gelip de karşı koyacağına asla inanmazdı. Ama daha soracakları bitmemişti. Ondan sonra meleşinden binlerce kez özür dileyebilirdi onu böyle üzdüğü için...

“Peki – hadi bu konuyu unuttum, boş verdim diyelim – bu Kemal ne ayak?”

Ateş sevdiği kıza baktığında onun başını kaldırmadan omzunu silktiğini gördü. Sonra incecik bir sesle cevap verdi Melek.

“Aylar önce beni beğendiğini söyleyip arkadaşlık teklif etmişti.”

“Ve sen bana bunu söylemedin!”

Melek bir kez daha omzunu silkti.

“Sadece Kemal değildi ki...”

Ateş'in gözleri büyümüşü bunu duyunca.

“Ne! Başkaları da mı var?”

“Var–dı senden önce. Yani teklif olmuştu demek istiyorum.”

“Anlat – anlat güzelim heyecanlı oluyor!”

“Umrumda bile olmayan şeylerdi.”

“Bunlara rağmen sen o okula süslenerek gidiyordun öyle mi?”

“Benim o halimin sebebi sendin. Beni belki fark edersin diye özeniyordum sadece...”

“Ben senin farkındaydım Melek hanım – ama bütün gün okulda seni ben görmüyordum. Görenler de boş durmamış anlaşılır!”

“Hiçbirinin anlamı yoktu. Sordukları gibi cevaplarını alıyorlardı.”

“Belli ki Kemal almamış! Onun gibi belki başka anlamayanlar da vardır.”

“Neyi anlamayanlar varmış?”

Ateş uzanıp Melek’in başını tuttu yeniden. İkisinin de gözleri çakmak çakmak olmuştu.

“Senin bana ait olduğunu!”

Az önceki öpücük hakkını da şu anda fazlasıyla kullanıyordu Ateş. Biraz haşın ama her zamankinden daha sıcak, daha tutkulu sahipleniyordu meleğinin tatlı dudaklarını. Öpücüğe bir nefeslik ara verdiğinde ise “Benimsin!” diye fısıldıyordu genç adam.

BÖLÜM-28

“Bu – ama bu çok ayıp!”

Ateş o lokum gibi dudakları okşarken gülümsedi.

“Neymiş ayıp olan?”

Melek gözlerini şaşkınlıkla kocaman açarken dudağını ısırmişti.

“Arabanın şoför koltuğunda kucak kucağa öpüşmek! Seni edepsiz adam!”

Ateş burnunu sevdiği kızın boynunda tembelce gezdiriyordu, gülümsedi.

“Mmmm evet – söz konusu sen isen edepsiz olabilirim. Ama söz konusu benken sen de gayet edepsiz olabiliyorsun Melek hanım; yılbaşı gecesinde –”

Melek onu susturabileceği tek yolu biliyordu ve keyifli bir çaresizlikle Ateş’in dudaklarına yumuldu. Bu öpücüğün tek amacı ise kesinlikle sadece Ateş’in konuşmasını önlemektir – yerseniz...

Öpücük sonlanmıştı ama dudakları ayrılmamıştı. Melek konuşurken kendi dudaklarının Ateş’in teninde tatlı tatlı gezinmesine bayılıyordu.

“Sakın – bunu – hatırlatma!”

“Hatırlatmak mı? Benim hiç aklımdan çıkmıyor ki!”

Bundan sonrası ise Melek’in Ateş’in göğsünü yumruklaması, Ateş’in Melek’i gıdıklaması, Melek’in uzun tırnaklarıyla Ateş’in boynunu tırmalaması, kahkahalar – kahkahalar...

“Bana bak küçük cadı – bundan sonra o okulda sana değil teklif, yan gözle bakan olursa benim haberim olacak!”

Melek az önce onun gıdıklamasından kaçarken geçtiği kendi koltuğunda Ateş’e doğru döndü. Muzip bir şekilde sınıtıyordu.

“Mmmm – nedenmiş?”

“Benim sevgilime kimse bakamaz da ondanmış!”

Ateş öfkeyle arabayı yeniden çalıştırırken Melek oturduğu yerde kıkır kıkır gülüyordu.

* * *

Eve geldiklerinde el ele daireye girdi aşık çift. Kapıdan girince Melek,

Ateş'e döndü ve ona sımsıkı sarıldı.

“Nolur bir daha öyle bana arkamı dönüp çıkma evden! Çok korkunçtu...”

Melek'in mont giymediği için arabadan eve çıkana dek üşüyen bedenini kucağında sıcaklığıyla ve aşkıyla ısıtıyordu Ateş.

“Tamam bebeğim... Ama bir daha sen de benden bir şey saklama.”

Ateş hala belinden Melek'i kendine bastırırken, Melek başını geri çekti ve sevdiğinin gözlerine baktı.

“Bir kitapta okumuştum hayatım: Bir kadının tabiatı gereği sırları olur ve erkeği de tabiatı gereği bunları sormazmış.”

Ateş, Melek'in dudaklarına eğilirken fısıldadı.

“Bir cerrah olarak senin tabiatını yatak odası ameliyathanesinde zevkle değiştirebilirim.”

Melek'in yüreği yerinden oynamıştı bu sözlerle. Bu – bu edepsiz – sahiden edepsiz adam, kendisiyle yapacağı yaramazlıkları nasıl bu kadar – sıcak – yakıcı bir şekilde ifade edebiliyordu böyle!?

Sonra arabada Ateş'in kendisine yaptığı geldi aklına. Ve Ateş dudaklarının temasını istediği kadar derinleştirmeden genç kız muzip bir kıkırdama eşliğinde başını hafifçe çevirdi. öpücük yanığına kaymıştı. Bunun üzerine Ateş'ten bir itiraz sesi yükseldi.

“Yaaa!”

“Ama – ben acıktım aşkım.”

“Ah ben de çok açım! Sana doyamıyorum bir türlü!”

“Hele bir doy – hazımsızlık yaparım sana... Doymaman lehine olur Ateş bey!”

“Senin tehdidini yerim...”

Melek, Ateş’in kollarının arasından sıyrılırken seslendi.

“Ama ben pizza yeriiiiim...”

O akşam, pizzaları yedikten sonra Melek nihayet rahat bir kafayla yarıyıl tatiline girmiş, televizyonun keyfini çıkarırken; Ateş odasında bir makale üzerine çalışıyordu yine. İzlediği gerilim filmi bitince Melek dudaklarını kemirerek televizyonu ve salonun ışığını kapattı. Ama duvarda bir gölge görünce hemen yeniden açmıştı ve bunun dışarıdan geçen bir arabanın farının oyunu olduğunu fark etti. Başını iki yana sallayarak yeniden ışığı kapattı.

Odasına gidip siyah şort ve askılı bluzundan oluşan pijama takımını giydi. Kışın ortasında bunları giydiğine inanamıyordu ama oturdukları apartman merkezi sistemle ısıtılıyordu ve şu anda da evin içi oldukça sıcaktı. Banyoya geçip saçlarını ikiye ayırıp başının iki yanından ördü. Haline gülümsedi, sanki 3 yıl önceye ışınlanmıştı. Buradan çıkıp biraz sonra annesinin kucağına yatacağı. Bir an sonra gerçeğe döndü, annesini özlemişti işte yine. Banyodan çıkınca Ateş’in odasının ışığını gördü, genç adam hala çalışıyordu belli ki. Onu rahatsız etmek istemedi ama elinde olmadan yüzünü asarak odasına geçti.

Bobu’ya da sarılmasına rağmen yarım saattir uyuyamıyordu. O gıcık gerilim filminin üzerine bir de annesini hatırlamak yüreğine ağır gelmişti. Gözünü yumdukça zihni ona oyunlar oynuyor, tıpkı o filmdeki gibi odanın ortasında ipe sallandırılmış görüntüdeki kişinin yerinde annesinin bedenini görüyordu. Dönüp durmaktan usanmıştı. Yavaşça kalktı ve odasının kapısından bir kez daha Ateş’in odasına doğru baktı. Hala ışık vardı ve kapı azıcık aralıktı. Parmak uçlarıyla ilerleyip oraya vardı ve tam kapıyı çalacakken arkasında bir ürperti

hissetti.

“Napıyorsun bebeğim?”

O anda bir ıglık koyverdi Melek. Yüreeği gümbür gümbür atmaya başlamıştı.

“A–ateş – aklımı aldın!”

Ellerini yüreeğine bastırdı genç kız, sakinleşmeye çalışıyordu. Ateş onu böyle görünce gülümseyip hemen sarıldı, başını göğsüne yasladı.

“Özür dilerim canım benim. Niye bu kadar korktun ki? Hem niye öyle sessiz sessiz geldin?”

“Seni rahatsız etmek istememiştim. Seni odanda zannederken birden arkamdan sesini duyunca ödüm koptu.”

Dudaklarını şişirerek konuşuyordu genç kız. Ateş başını eğdiğinde bunu görünce içinde yangın başlamıştı sanki. Aynı anda Melek’in üzerindeki de ayırt etti. İşte şimdi terlemeye başlayan Ateş’ti.

“Ben – eee ben senin uyuduğunu sandım ondan ses etmeden mutfağa gitmiştim.”

Kekelemeye başlamıştı genç adam. Çünkü Melek gittikçe daha çok dayanıyordu kendisine. Sesi de öyle tatlı çıkıyordu ki cevaplarcken...

“Uyuyamadım...”

“Neden?”

“Söyliycem ama dalga geçmek yok...”

Ateş dudaklarını sıktı. Melek böyle dediğine göre kesin güleceği bir

şeydi.

“Tamam. Hadi söyle.”

Melek alnını Ateş’in göğsüne dayayıp yüzünü ondan gizledi. Bunu itiraf etmekten utanıyordu ama –

“Ben izlediğim filmden korktum...”

Ateş kahkahasını tabi ki tutamamıştı.

Yazarın notu: Bana bakın, sakın siz de gülmeyin – ben de hala izlediğimden filmde korkup uyuyamayabiliyorum!

“Yaaaa – gülmeyecektin!”

Melek, Ateş’in kollarından kurtulmaya çalıştı. Ama Ateş’in onu bırakmaya niyeti yoktu.

“Tamam bebeğim afedersin tutamadım kendimi. Yorulmuştum zaten, yarın devam ederim makaleye. Hadi gel...”

“Nereye?”

Melek gözlerini kocaman açarak masumca sordu bu soruyu. Ateş gülümseyerek yanağını okşadı parmaklarıyla.

“Birlikte uyumayalım mı?”

Melek dudağını ısırarak gülümsedi.

“Hiç sormıycaksın sanmıştım...”

Ateş’in elinden tutarak hızla onun odasına girdi. Ateş ise ardından nutku tutulmuş bir şekilde Melek’i izliyordu. Bu kız niye bu kadar

güzel – tatlı – sevimli – ve de kışkırtıcı şekilde seksi olmak zorundaydı ki? Üstelik – evet biraz açık ama – basit, sade pijamaları ve örgülü saçlarıyla...

Ateş coşmuş duygularını ve hızlanan kanını sakinleştirebilmek için masasını toplama bahanesiyle genç kızdan uzaklaştı. Ama hiçbir işe yaramamıştı çünkü Melek o kısacık şortuna rağmen yatağında bağdaş kurmuş kendisini izliyordu. Kağıtlarını beşinci defa yeni baştan düzenlerken Melek’in sesini duydu.

“Daha çok mu işin?”

“Yok – değil – sen uzan istersen, uyursun belki...”

“Uykum geldi ama sen gelmeden uzanmam.”

Bunu duyunca Ateş pes ederek elindekileri bıraktı öylece. Melek gerçekten de Ateş’i ne kadar zorladığının farkında olmadan gülümsedi ve elini bir kez daha ona uzattı. Birkaç dakika sonra iki sevgili sarmaş dolaş yatmışlardı. Melek, Ateş’in boynuna doğru fısıldadı.

“Biliyor musun, sanırım Abant’tayken seninle uyumaya fena alıştım ben...”

Ateş kollarının arasındaki narin bedeni biraz daha sıktı.

“Sevindim...”

“Bir de bir daha sensiz korku ya da gerilim filmi izlemiycem.”

Ateş sadece gülümsemişti bu defa. Melek’in soluğu ne kadar yakıyordu tenini...

“Uyu hadi bebeğim...”

“İyi geceler aşkım...”

Abhh ne demezsin aşkım – öyle iyi bir gece ki – zihnim çok fazla çalışıyor ve bana başrolünde senin olduğun nefis bir film izlettiriyor! Ama seninle uyumaya değer...

Ateş meleğinin saçlarının arasına usulca bir öpücük kondurduğunda onun çoktan uyuduğunu fark etti. Kollarının arasında küçük bir kız çocuğu gibiydi – ama kendisine sarılışı kesinlikle çocuk olmadığını kanıtıydı!

* * *

–On gün sonra; Beşiktaş–

“Mahmut!”

“Efendim Rüstem amca?”

“Oğlum bu zarf sana gelmiş.”

“Bana mı?”

Mahmut, şaşırarak amcasının uzattığı zarfı eline aldı ve merakla açtı. Zarfın içinden çıkan şey, midesine aniden inen bir yumruk etkisi yaratmıştı.

Mahmut, amcasının gelip de kendisine zarfla ne geldiğini sormaması için odasına geçti hemen. Elinde birkaç fotoğraf vardı – tıpkı Ateş’le Melek’i takip edip onları huzursuz etmek için Abant’ta çektiği fotoğraflar gibi zarfa konmuştu. Ancak fotoğrafların üzerinde ufak bir kağıt vardı. Okudukça Mahmut’un kanı çekiliyordu:

“Acı öyle değil böyle çektirilir: Önce incinmeye çok müsait, çektiği acıları tamamen belli edecek narin bir tene sahip bir denek bulunur –

aaa Mahmut, tıpkı senin kız kardeşin gibi... Bu deneğin vücuduna mesela sigara izmaritleri atılabilir – tıpkı sizin Melek’e hiç acımadan yaptığınız gibi... Sonra bacaklarına demir sopayla, bedenine ise kemerle dayak atılır – ta ki eşek sudan gelinceye kadar, ama o eşek bir türlü gelmez! Denek nihayet bayılınca tekmelerle yoldan çekilebilir. Ama bu fiziksel acılar yetmez; daha sırada psikolojik şiddet vardır... Dimi Mahmut... Sen bunları çok iyi bilirsin...”

Satırlar gözlerinin önünde dans ederken Mahmut cep telefonunun sesini duydu. Hiç zamanı değildi ama ekrana baktığında kalbi duracak gibi olmuştu.

“Alo? Meryem?”

“Abicim bana bu doktor abiyi gönderdiğin için çok teşekkür ederim...”

“N-ne doktoru?”

“Merhaba Mahmut – kız kardeşini özledin mi? O seni çok özlemiş, Ateş abisine öyle söyledi, değil mi Meryem?”

BÖLÜM-29

“Günaydın Nuray annecim...”

Ateş Melek’i bir hafta önce Çanakkale’ye getirmişti, iki gün orada birlikte kaldıktan sonra acil bir seminer haftası için Hacettepe Üniversitesi’ne gideceğini söyleyerek oradan ayrılmıştı.

–Birkaç gün öncesi–

Ateş ertesi gün Ankara’ya yola çıkacaktı. O gece Melek uyumak üzereyken odasının kapısı çalındı. Genç kız gözlerini ovuşturarak hafifçe doğruldu.

“Girin...”

Parmak ucuna basarak ve olabildiğince sessiz bir şekilde suçlu ve yaramaz bir çocuk gibi odaya giren tabi ki Ateş idi. Genç adam kapıyı kapattığından emin olduktan sonra odayı iki adımda aşırıp Melek'in yatağına oturdu. Melek gözleri parlayarak ona bakıyordu. Ateş uzanıp onun saçlarını okşadı ve alnından öptü.

“Annemin bizi ayrı odalarda yatırdığına inanamıyorum! Üstelik senin odan anneminkinin dibinde, benimki alt katta. Tam üstümdeki odada yattığını bilmek ama seninle olamamak çok fena bebeğim...”

Melek gülümsedi ve göz kırptı sevdiğine.

“Nuray anne oğlunun ne kadar yaramaz olduğunun farkında demek ki.”

“Aşağıda yattığım iki gece de tavanın çöktüğünü hayal ettim. Böylece yeniden kucağımda olabilirdin.”

“Ateş sana inanamıyorum!”

“Sensiz eksikim ben be meleğim.”

Melek kollarını sıkıca Ateş'in boynuna doladı.

“Ya nereden çıktı bu Ankara işi of?! Sömestr değil mi Hacettepe'de de?”

Ateş rahatsızca kıpırdandı bunu duyunca. Konuşmadan önce boğazını temizledi.

“Seni bırakıp gitmeyi hiç istemiyorum bebeğim ama gitmek zorundayım.”

Seni tamamen kurtarmak için gitmeliyim...

“Kendine çok dikkat et orada. Bak Ankara buradan da, İstanbul’dan da daha soğuktur. Hasta olma sakın.”

Ateş kollarıyla daha da sıkı Melek’i, sesini kalınlaştırdı.

“Ben bi tek sana hastayım yavrum!”

Melek Ateş’in göğsüne hafifçe vursa da gülmüştü.

“Dalga geçme!”

Sonra kendini iyice Ateş’in kucağına yerleştirdi ve onun kocaman, yakışıklı yüzünü avuçladı.

“Söz ver bana, kendine iyi bakıcaksın ve işin bittiği gibi bana yani annene yani buraya geliceksin. Söz ver aşkım.”

Ateş büyülenmiş gibi Melek’in dudaklarını seyrediyordu sadece.

Bir saniye sonra özleminden inleyerek Melek’in nefis dudaklarına yapışmıştı genç adam. Buraya geldiklerinden beri dokunamamıştı bu lokumlara, sadece uzaktan izlemişti ve şimdi hepsinin acısını – ah hayır kesinlikle tatısını – çıkarıyordu. Melek’in üzerine onu ürkütmekten korkarak eğildi ve onu aşk dolu bir zorbalıkla yatağına uzandı. Melek’in en küçük bir itirazı yoktu, aşkının öpücüklerini o da çok özlemişti. Genç kızın elleri harikulade bir davetkarlıkla Ateş’in boynunda dolaşıyordu.

Kaderin (ya da belki yazarın) bu tutkulu çift ile bir alıp veremediği olmalıydı mutlaka. Yoksa tam dudakların eridiği bu anda – – –

TAK! TAK! TAK!

“Ateş oğlum yeter bu kadar veda ettiğin! Melek kızımı bırak da uyusun dimi...”

Ateş dudaklarını zorlukla ayırıp alnını Melek'in alnına koydu. İkinin de solukları çok hızlıydı hala.

“Annemde kesinlikle radar var!”

Melek gülümsedi. Uzanıp Ateş'e küçücük bir öpücük daha verdi.

“Hadi yakışıklım, Nuray sultanı fazla kızdırmayalım.”

“O beni kızdırıyo ama! Ben kalkmak istemiyorum!”

“İnan bana ben de kalkmanı istemiyorum sevgilim ama burada Nuray annenin sözü geçiyor.”

Ateş hala homurdanarak Melek'in üzerinden kalktı. O kalkarken Melek fısıldadı.

“Çabuk bitir seminerini, hemen bana dön.”

Bu lafın üzerine Ateş hızla geri döndü ve Melek'in boynuna yumuldu bu defa. Ama bu defa daha sert vuruluyordu kapağa.

“On saniye içinde oradan çıkmazsan ben gireceğim odaya oğlum! Ben sana genç bir kızın odasına girmemen gerektiğini öğretemedim mi!”

“Ama bu genç kız benim ya!!!”

Ateş'in itirazı hem Melek'i hem de kapının önündeki Nuray hanımı güldürmüştü. Nuray hanım kıs kıs gülmeye devam etti, oğlunu böyle sıkıştırmasının sebebi onu Melek'ten uzaklaştırarak bezdirip bir an önce kendi evladından ayırmadığı o tatlı kızla evlenmesini sağlamaktı.

O sabah Ateş zor ayrılmıştı evden. Melek boynunu büküp öyle tatlı bakıyordu ki ardından tam beş kez arkasına dönüp yeniden sarılmıştı

ona. En sonunda yüzünü avuçladı ve hem sahibi hem aşığı olduğu o maviş gözlere daldı.

“İşim biter bitmez yanındayım bebeğim. Annemle birbirinize emanetsiniz...”

Onların vedalarını bahçe kapısından izleyen Nuray hanım da duygulanmıştı. Sonunda inatçı oğlunu da aşık görmek mutlu ediyordu kendisini.

Ateş uzanıp Melek’in alnından öptü ve nihayet arabasına binmişti. Genç adam gaza basıp uzaklaşırken dikiz aynasından arkasına baktığında Melek’in yavaşça yanağını sildiğini görmüştü.

“Ah bebeğim her şey – senden uzak kalmam bile senin için...”

–Şimdiki zaman; Ankara–

Ateş iki gündür meleşinden ayrıydı ve genç kızı deliler gibi özlemişti. Ondan hiç bu kadar süre ayrı kalmamıştı. Bu ayrılığın tek tesellisi, işini bitirdiğinde Melek’in o Mahmut herifinden tamamen kurtulacak olmasıydı. Cep telefonu çalınca heyecanlandı genç adam belki sevdiği arıyordur diye, ama kayıtlı olmayan bir numaraydı.

“Alo!”

“Ateş bey!”

“Oooo Mahmut bey. Telefonumu nerden buldunuz diyeceğim ama...”

Ateş keyifle, kasılarak konuşuyordu karşısındaki adamla. Mahmut’un ise sesi titriyordu.

“Sizin kadar olmasa da bizim de esaslı tanıdıklarımız var doktor!”

“Ona ne şüphe! Yoksa gencecik kızı adım adım takip edemezsiniz değil mi? Ama kendi kötülüğünün en yakınına sıçrayabileceğini hesaba katmamıştın değil mi?”

“Ona – Meryem’e bir şey yaparsan seni – seni!”

“Şu anda tehdit savuracak konumda değilsin Mahmut bey! Benim en değerli varlığım güvende! Senin en değerli varlığın ise benim yanımda! Bana iyi davranırsan iyi edersin...”

Mahmut’un konuşmasından dişlerini sıktığı anlaşılıyordu.

“Ne istiyorsun?”

“Çok basit: Melek’i tamamen, sonsuza kadar rahat bırakacaksın. Onun varlığını bile unutacaksın; eğer kardeşinin sağlıklı yaşamasını istiyorsan!”

Bu defa Mahmut’un sesi acınasıydı.

“Bak – doktor bak, Meryem benim tek kardeşim. Anamdan babamdan kalan emanet o bana. Meryem’e karşı Melek umrumda bile değil! Hem bak benim küçücük kardeşim hasta – çok hasta. Ona bir şey yapma. Bir ceza vericeksen bana ver, ne istersen yap. Ama ona dokunma.”

“Ankara’ya gel, görüşeceğiz.”

Başka tek kelime etmeden telefonu kapattı Ateş. Bu yaptıkları kendi karakterine tamamen ters davranışlardı: Birisini tehdit etmek, gözünü korkutmak, zarar vermek... Yoo, hayır Ateş kimseye zarar vermeyecekti. Niyeti sadece Mahmut’u tamamen hayatlarından çıkarmak için o adama bir ders vermektir. Meryem’in yattığı odaya girdi. Bu ufak kız da öyle güzeldi ki, abisine benziyordu esmerliği biraz. Ama yüzü onunkinden daha sevecen, gözleri daha parlaktı.

“Konuştun mu abimle doktor abi? Gelicek yanıma dimi?”

Ateş gülümsedi ona.

“Tabi ki gelicek. Seni hiç yalnız bırakır mı?”

Meryem de gülümsemişti.

“Hayır. Abim beni çok sever, çağırdım mı hemen gelir. Ama abime söyle, Rüstem amcamı getirmesin. Ben onu hiç sevmiyorum.”

“yle mi? Neden?”

Meryem kısık sesle cevapladı.

“şşşş aramızda kalsın kimseye söyleme. Amcam Aylin yengeme de Melek ablama da çok kötü davranıyomuş. Bizim köydeki akrabalarından hep duyuyodum ben.” (Aylin: Melek’in annesi)

Ateş’in sesi yumuşamıştı.

“Sen Melek’i tanıyor musun?”

“ok duydum ama sadece bir kez gördüm yüzünü. Keşke ben de onun kadar güzel olsam.”

Ateş Meryem’in yanağını şefkatle okşadı.

“Sen de çok güzelsin.”

Meryem utanmıştı.

“Ama Melek ablam çok daha güzel. Hem bizim akrabalarda ondan başka hiç renkli gözlü olan yok. Fatma nine ona ‘gök gözlü kızım’ derdi hep.”

Ateş bir kez daha gülümsedi.

“Meryem’cim artık dinlenmelisin. Yarın seni ameliyata alacağız.”

“Abim gelmeden mi?”

“Abin yetişemeyebilir. Ama ameliyattan sonra uyandığında burada olacaktır.”

Üzölmüştü küçük kız.

“Tamam... Peki, sen ameliyatta yanımda olucak mısın?”

“Evet, beynindeki o küçük sorunla ben ilgilenicem. Sakın korkma.”

“Tamam, sen olucaksan korkmam.”

–Aynı anlar; Çanakkale–

Melek’in içi çok sıkılıyordu o gün. Sanki boynuna bir urgan geçirilmişti, ruhu daralıyordu. Nuray anneye bunu söylediğinde “Hayırdır inşallah kızım...” demişti. Ateş’le sabah konuşmuşlardı ama yine aramak istiyordu. Ya seminerdeyse? Ya müsait değilse diye eli telefona gitmiyordu. Birden dürtölmüş gibi rehberden Furkan’ın numarasını buldu. Tereddütle de olsa onu aramak gelmişti içinden.

“Alo?”

“Furkan merhaba, Melek ben Ateş’in –”

“Biliyorum yenge tanıdım tabi ki seni. Bizim oğlanı Mecnun eden Leyla’sın.”

Melek yanaklarının kızardığını hissetti birden. Ateş kendisinden nasıl bahsediyordu acaba arkadaşlarına?

“Bana yenge demesen...”

Furkan güldü.

“Tamam Melek tamam. Ben orda hem sana hem de daha çok Ateş’e takılmak için öyle demiştim. Hayrola bir durum mu var?”

“Ya – aslında bir şey yok da...”

“Sen Ateş’i merak ettin.”

“Evet.”

“Ankara’ya gitti dimi?”

“Evet.”

“Aptal herif, ben ona beni beklemesini söylemişim.”

“Anlamadım?”

Gazeteci Furkan’ın ne işi vardı ki tıp seminerinde?

“Gidip birlikte halledicektik o herifi be Melek, öyle konuşmuştuk. Ama bizim sabırsız aşık bekleyememiş.”

“Bi dakika – bi dakika! Kimi hallediceksiniz siz?”

Karşı tarafta uzun bir duraklama olmuştu.

“Alo? Furkan hemen cevap ver bana! Ateş şu anda Ankara’da bir seminerde değil, öyle mi?”

Bu kez sadece bir fısıltı geldi cevap olarak.

“Hay benim dilimi eŖŖek arısı soksun...”

“AteŖ’in nerede olduğunu söyle bana! Hemen! Yoksa Ankara’da bile değil mi? Furkan! Bana cevap ver!”

Telefonu kapattıktan sonra Furkan kendi kendini azarlıyordu.

“AteŖ beni öldürcek!”

BÖLÜM-30

“Ateşşşşş – aşkım özledin mi beni?”

Ateş yatağında uzun otururken duyduğu bu melodi gibi sese inanamadı.

“Bebeğim yanıyorum özleminden... Neredesin?”

“Buradayım aşkım, banyoda senin için hazırlanıyorum. Beni özlediğini hissettim ve yanına geldim.”

Bir an sonra Ateş banyonun kapısının açıldığını ve – ve Melek’in içeriye doğru adeta süzüldüğünü gördü. Hem de nasıl bir halde! Genç kızın üzerinde yalnızca siyah tül den bir gecelik vardı. O siyah şifon kumaşın ardında teni ay gibi parlıyordu sanki. Melek yalın ayaklarıyla

yatağa doğru yaklaştığı her ufak adım, Ateş'in kanının daha da çekilmesine sebep oluyordu. Melek sevdiği adamın hemen yanı başında birkaç saniye öylece durarak Ateş'in kendisini izlemesine izin veriyordu. Sonra ağır ağır eğildi ve sıcaık ellerini Ateş'in bacaklarının bitiş yerlerine yerleştirerek ona yaklaştı. Yok – yok Melek kesinlikle şu anda ne yaptığını bilmiyordu – biliyor olamazdı. Yoksa tam olarak bu haldeyken Ateş'in yüzüne böyle tehlikeli şekilde yaklaşıp dudaklarını şişirerek ve fısıldayarak konuşmazdı değil mi?

“Eğer beni çok istiyorsan bu gece al aşkım!”

Ateş zorlukla yutkundu. Neler söylüyordu Melek? Bu kılıkta Ateş kendisini alırsa neler olabileceğinin farkında mıydı? Genç adam sevdiğinin kusursuz yüzüne bakmaması gerektiğini düşünüyordu yoksa onu tutuşturana dek öpebilirdi. Bu yüzden başını azıcık eğdi – ve hayatının hatasını yapmış oldu! Az önceki manzara yüzünden kalan bir lokma soluğu işte şimdi tamamen kesilmişti.

Melek'in geceliğinin göğüs kısmına kumaş yetmemişti anlaşılın! Ya da – ya da Ateş'i daha da delirtecek bir ihtimalle genç kızın göğüsleri o kadar dolgundu ki o ufucık tüller zapt etmeye yetmemişti. Kaygan kumaş birkaç milim daha eksik olsaydı bütün –*Aman Allah'ım!*– bütün hazine meydanda olacaktı. Ateş o mükemmel yeri seyre dalmıştı ki bir kez daha Melek'in fısıltısını duydu.

“Hadi – aşkım al beni hadi!”

Sadece bir kaç saniye sonra Ateş, meleğinin de kendinin de tamamen çıplak kaldığını fark etti! Nasıl – nasıl – ne zaman bu hale gelmişlerdi? Gözleri Melek'in harikulade teninden birazcık yana kaymıştı ve orada az önce ellerini yakan tenin üzerinde salınan tül geceliği bir paçavra halinde gördü. Ateş ne zaman öyle parçalamıştı onu? Sadece bir an titreyen ellerinin meleğinin vücuduna doğru uzandığını hatırlıyordu genç adam. Gerisi kopuktan zihninde.

Ŗu anda hissettiklerinin tarifi imkansızdı. O kadar çok beklemiŖ, o kadar çok istemiŖti ki Melek'i – inanamıyordu. Parmak uçlarını ve dudaklarını ayıramıyordu ondan. İpek gibi saçlarının arasına eğildi ve sarhoŖ edici kokusunun arasında fısıldadı.

“Emin misin bebeğim?”

“Evet – evet – evet! AŖkım al beni. Sahibim ol!”

“Aman Allah'ım!”

Bu kez bu iki sözcük feryat olup döküldü AteŖ'in dudaklarından. Melek'e olan tutkusu AteŖ'i kor gibi yakıyordu. Ve o büyük an gelmiŖti. Bir olma, tek olma, bütün olma anı!

“Doktor bey! Doktor bey uyanın lütfen.”

AteŖ hayatında ilk kez titreyerek uyanmıŖtı. Bir an nerede olduğunu ayırt edemedi. Yatakta değil, rahatsız bir iskemledeydi; karŖısında Afrodit'ten farksız –ve ıplak– Melek değil, orta yaŖlı ve önlüklü bir hasta bakıcı duruyordu.

Olamaz! Riya mıydı?

AteŖ karŖısındaki hasta bakıcı rüyasını grmŖ gibi utandı kendinden. Liseli bir genç miydi sanki? Koskoca adam olmuŖtu ama sevdiği kadını ile ilgili erotik rüyalar görüyordu. Ruhunun yaramaz ksesi kendi kendine itiraf etti: Evet iŖte bu kadar aŖıktı, bu kadar tutkunduydu ve bu kadar istiyordu meleğini!

“Doktor bey iyi misiniz? Hasta hazır da ben onu haber vermek için geldim.”

AteŖ baŖını iki yana salladı kendine gelebilmek için. Ŗu anda aŖık değil cerrah AteŖ olmalıydı. BaŖıyla onayladı hasta bakıcıyı. Ama onun

söyleyecekleri bitmemiști anlaşılan.

“Bir de doktor bey, dışarıda birisi var sizi görmek istediğini söyledi.”

Ateş hala tam anlamıyla kendine gelememiști, gözlerini yumduğunda hala o yatakta buluyordu kendisini. Bir kez daha başını daha sertçe salladı ve tuhaf bir sesle konuşabildi.

“İçeri gönder...”

Hasta bakıcı usulca çıktı odadan. Kapının yanında bekleyen ziyaretçiyi eliyle odaya buyur etti. Ateş masada son kez Meryem’in dosyasını inceliyordu. Ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. Beyninin kendisine oyun oynadığını düşündü.

Yoo – hayır – şimdi de uyanırken mi hayal görüyordu yani?

Böyle düşünmesinin sebebi tam karşısında duran gizemli ziyaretçinin Melek olmasıydı...

Melek kollarını göğsünde kavuşturmuş, sağ ayağını bir adım önde tutuyor ve ayağının ucunu yere vurarak çatılmış kaşlarının ardından Ateş’e bakıyordu. Ateş, Melek’i ilk kez bu kadar öfkeli gördüğünü hissetti. Az sonra genç kız konuştuğunda da sesi ilk kez bu kadar soğuk ve uzak çıkmıştı.

“Semineriniz nasıl gidiyor Ateş bey? Artık seminerler polikliniklerde ve ameliyathanelerde mi düzenlenmeye başladı.”

Ateş yavaşça ayağa kalktı ve Melek’e doğru yürüdü.

“Bebeğim bu ne sürpriz.”

“Aaa evet sürpriz dimi? Sevdiğim adam bin bir bahaneyle benden kilometrelerce öteye geliyor, geldiğini benden gizliyor. Ben gelince tabi

ki ona sürpriz olur.”

“Melek sandığın gibi bir şey değil. Açıklamama izin ver.”

Melek, Ateş’in omuzlarından tutacağını anlayınca bir adım geri çekti kendini. Çünkü ona dokunursa, sarılırsa inanırdı; hiçbir şeyin önemi kalmazdı.

“Ben hiçbir şey sanmıyorum Ateş. Bana yalan söyledin. Evet, ben senden bir şey saklamıştım. Ama sen bana yalan söyledin! Bir suru şey uydurdun buraya gelmek için.”

Ateş uzanıp Melek’in elini tuttu.

“Peki, dinleme. Ama gel benimle.”

Melek’in küçücük avucunu kendi güçlü elinde hapsetmişti Ateş. Odasından çıkıp koridorları hızlı adımlarla geçiyordu, Melek onun ardından yavaşça koşturmak zorunda kalıyordu. Derken kapısında ‘Nöroşirurji’ yazan bir bölüme girdiler, uzun koridordaki üçüncü odaya geldiklerinde Ateş nihayet durdu. Melek’e baktı ve başıyla odayı işaret etti.

“Gir bakalım içerideki hastayı tanıyacak mısın?”

Melek ürkekçe kapıyı açtı ve başını içeri uzattı. Sedyede uyuyan küçük kızın yüzü fena halde tanıdıktı ama çıkaramıyordu. Ayrıca da birini çok andırıyordu – kimi? Kimi? Kimi?

Melek birden geri çıkıp kapıyı çekti. Ateş’e kocaman acılmış gözlerle bakıyordu.

“O – o kız Meryem mi? Mahmut’un kardeşi?”

Ateş basıyla onayladı.

“Ta kendisi...”

“Ne işi var burda? Sen nasıl buldun ki onu?”

Ateş, şaşkın sevgilisinin dirseğinden tutup hastanenin kafeteryasına indirdi. Orada karşılıklı oturdular ve genç adam her şeyi en başından anlattı. O korkunç oyuncak bebek geldikten sonra Mahmut’u araştırmak için eski dostu Furkan’dan yardım istediğini, Furkan’ın araştırma yaptığını ve Meryem’i öğrendiğini...

“Ama ben o küçük kıza zarar vermeyi asla düşünmedim. Ben öyle bir adam değilim Melek. Evet, bunu kast ederek Mahmut’u korkuttum. Ama o herif ne zannederse zannetsin hatta sana yaptıklarına rağmen buraya gelirken tek istediğim Meryem’i tedavi etmekte. Beynindeki tümör oldukça riskli bir bölgede ve daha fazla geç kalınmadan temizlenmeli. Ama Mahmut sana zarar verdiği için, benim de kardeşine zarar vereceğimi sanıyor.”

Melek’in yüreği titriyordu. Bu harikulade adamı o kadar çok seviyordu ki... Aşkını düşünürken yanığının içini ısırdı genç kız, hayır – böyle hemen yelkenleri suya indirmemeliydi. Evet, yaptığı takdire şayan bir hareketti ama yine de bunu Melek’ten saklamıştı ve genç kız meraktan aklını kaybedeceğini zannetmişti. Saçlarını savurarak başını kaldırdı ve Ateş’in çok sevdiği gözlerine baktı. Ateş, Melek’in hareketleriyle başının döndüğünü hissediyordu o anda. Saçlarının salınmasıyla az önce gördüğü inanılmaz rüyayı hatırlamıştı. Aynı böyle saçları dalgalanıyordu – yataktayken... Ama iki aşık birbirlerine öylece bakarken, Melek henüz Ateş’e tepki veremeden yanlarına az önceki hastabakıcı geldi.

“Doktor bey, ameliyat için her şey hazır, sizi bekliyoruz.”

Ateş onu başıyla onayladı ama hala Melek’ten küçük de olsa bir tepki bekliyordu. Melek ise ne diyeceğini bilemiyordu. Bunun üzerine genç adam yavaşça iskemlesinden kalktı ve eğilip meleğinin alınına bir

öpücük kondurdu. Tam dönüp gidecekti ki, avucunda Melek'in elinin sıcaklığını hissetti. Hemen arkasına döndü, Melek hemen dibinde ayaktaydı. Gözleri dolu doluydu genç kızın, fısıldadı.

“Umarım her şey iyi gider, Meryem’i kurtar olur mu?”

Ateş ona gülümsedi. Ne çok tatlıydı bu kız ya... Kendine engel olamadan yaklaştı Melek’e. Dudaklarının dibindeyken o da fısıldadı.

“Kendim için değil, Meryem için şans öpücüğü alıyorum...”

Çok naif, çok zarif bir şekilde dokunmuştu dudakları. Melek başını çekti azıcık ve Ateş’e muzipçe gülümsedi.

“Senin için değil, Meryem için izin verdim.”

* * *

Ateş ameliyathanede o tümörle uğraşırken Melek koridorun ucunda endişeyle bekliyordu. Dua ediyordu o küçük kız için. Mahmut’un kendisine verdiği zararlar hiç aklına gelmiyordu şimdi. O adamın yaptığı düşüncesiz, dengesiz hareketler yüzünden sırf onun kız kardeşi diye Meryem’e bir şey olmasını asla isteyemezdi. Üstelik bir kez de olsa görmüştü Meryem’i, öyle tatlı bir kızdı ki...

Birkaç saat sonra...

Melek haber beklemekten yorulmuştu. ‘Hadi artık, bir haber çıksın nolar...’ diye düşünürken birden kolunun sertçe çekildiğini hissetti.

“Noluyo – Mahmut!”

“Senin yüzünden her şey!”

Karşısındaki Mahmut’u elbette ve kardeşine bir şey olacak diye öyle korkuyordu ki sanki tüm acısını Melek’ten çıkarmak istiyordu. Dişlerini sıkarak konuşuyordu.

“Senin o lanet babanın sözüne güvenerek seni almaya gelmişim ben. Sonra sen benden kaçınca aptalca gurur yaptım. Benim neyimi beğenmedi ki o doktora kaçtı dedim. Amcamın lafıyla İstanbul’a geldiğim güne kahrolsun! O – Meryem benim tek kardeşim! Anamla babamın emanetiydi bana! Senin o doktor bozuntusu ne yaptı kardeşime?”

“Mahmut! Melek’i bırak!”

O anda ameliyathaneden çıkan Ateş, gördüğü manzaraya inanamamıştı. Mahmut yine meleğine dokunuyordu, yine ona zarar vermek istiyordu. Hemen maskesini çıkarıp oraya gitti. Melek’in elini tutup kendi arkasına çekti. Dosdoğru Mahmut’un gözlerine bakıyordu. Ama daha bir kelime edemeden ameliyattan çıkan diğer doktor yanlarına gelmişti.

“Hastanın yakınları mı Ateş bey?”

Ateş zorlukla kendini sakinleştirerek başıyla onayladı. Mahmut atılmıştı hemen ‘hasta’ sözünü duyunca.

“Abisiyim ben...”

“Ameliyat çok başarılı geçti. Ateş bey işinin ehli bir cerrah, sayesinde tümörü tamamen temizleyebildik. Kardeşiniz bir aksilik çıkmazsa birkaç güne sağlıklı uyanacaktır.”

Mahmut şaşkınlıkla Ateş’e baktı. Bu adam mı kurtarmıştı yani kardeşini o illetten? Kendisinin türlü kötülükler yaptığı bu adam? İnanamıyordu.

BÖLÜM-31

–Üç gün sonra–

Üç gün boyunca Melek, Ateş'in tüm ısrarlarına rağmen otele gitmeyi kabul etmemiştir. Odanın içinde Mahmut, koridorda ise Melek ile Ateş, Meryem'in gözlerini açmasını bekliyorlardı. Melek hala sevdiği adama tavır yapıyordu. Sonucu ne kadar güzel ve iyi niyetli olursa olsun, bu eylemi yaparken Melek'e yalan söylemişti Ateş. Tabii her ne kadar tavır yapsa da gece olduğunda başını o adamın omzuna yaslayarak birkaç saat uyuyabiliyordu.

Nihayet dördüncü günün sabahında Mahmut birden kapıyı açınca Melek de Ateş de ayağa fırladılar.

“Uyandı. Meryem'im gözlerini açtı.”

Diğer doktor gelene kadar ilk muayenesini hemen odaya giren Ateş yapmıştı. Her şey olması gerektiği seyirde ilerliyordu – Meryem iyileşiyordu. Bu sırada ameliyata Ateş ile birlikte giren diğer doktor da odaya gelmişti. O da gerekli tetkikleri yaptıktan sonra Ateş’le de görüş alışverişi yaptı ve Mahmut’a döndü.

“Kardeşiniz düşündüğümüzden daha hızlı bir iyileşme süreci geçirmekte, tabii yaşı henüz çok genç olduğu için bu süreç lehimize gayet hızlı ve olumlu işliyor. Birkaç güne hastaneden çıkmanıza izin verebiliriz. Ama çok özenli bakılmalı.”

“Siz hiç merak etmeyin, bundan sonra gözüm gibi bakırım kardeşime.”

“Abi – artık gitmicek misin?”

Meryem’in sesi incecik çıkabilmişti. Mahmut duyunca hemen yanına oturdu kardeşinin ve elini tuttu.

“Gitmiycem abicim, hep yanında olucam.”

Meryem gülümsemişti. Başını yavaşça çevirdiğinde odadaki diğer kişileri gördü.

“Abi bak, bu beni kurtaran doktor abi. O bana senin geliceğini, uyandığımda yanımda olacağını söylemişti dimi doktor abi? Aaaa! M–m–melek abla? Bu sen misin?”

Melek dolu gözlerle ilerleyip Meryem’in diğer elini tuttu.

“Evet canım, benim. Ama sen yorma kendini fazla konuşarak.”

“Abi bak Melek abla beni ziyarete gelmiş!”

O sırada odaya bir hemşire girmişti. Meryem’i bir kez daha tahliller

için laboratuvara götürecekti. Hemşireyle beraber diğer doktor da çıkınca odada Mahmut, Melek ve Ateş yalnız kalmışlardı. Ne kadar kötü olursa olsun Mahmut'un da içinde biraz vicdan kırıntısı vardı ki, Ateş'in yüzüne bakamıyordu. Bunun farkında olan Ateş, Melek'in önüne geçti ve doğrudan Mahmut'un gözlerine baktı.

“Ben Hipokrat yemini etmiş ahlaklı bir doktorum. Sen benim canıma zarar verseydin de yine de kardeşini kurtarırdım. Ama madem ikimizin de en değerlisi yanımızda, bundan böyle birbirimizi görmek yok.”

“Yok doktor. Büyük adammışsın, Allah senden razı olsun kardeşimi bana bağışladı.”

Ateş, Melek'in elinden tuttu ve onu adeta çekiştirerek hastaneden çıkardı. Melek, Ateş'le hala hiç konuşmamıştı. Genç kızın devam eden ilgisiz ve soğuk tavrı, Ateş'i kızdırmaya başlamıştı. Tamam, genç adam yalan söylemişti, kabul ediyordu ki hatalıydı; ama bu tamamen iyi niyetindendi. Tıpkı Melek'in okul meselesinden Ateş'i uzak tutması gibi. Ama yine de Ateş'in bir tarafı suçluluk hissediyordu. Çünkü biliyordu ki Melek ona bu hayatta herkesten çok güveniyordu ve yalan ne yazık ki güveni sarsan en kötü şeydi.

Kalacakları otele geldiklerinde Ateş yine Melek'in elinden tutarak resepsiyona yaklaştı.

“Bir gece için iki kişilik bir oda istiyoruz.”

Ancak Melek'ten yükselen itirazı Ateş hiç beklemiyordu.

“Hayır, tek kişilik iki ayrı oda lütfen!”

Ateş öfkeyle Melek'e dönerken Melek de taviz vermez bir tavırla sevdiği adama döndü. Ateş Melek'in beline sarıldı ve belindeki avucuyla genç kızın tenini okşar gibi sıkıştırmıştı. Ah başka bir zamanda bu dokunuş ikisi için de çıldırtıcı olabilirdi!

“Hayır beyefendi, iki kişilik tek oda lütfen. Değil mi sevgilim?”

Ateş’in sesi oldukça tehditkar çıkmıştı. Melek onun hem sert tavrından öfkelenmiş hem de ısrarı gururunu okşamıştı. Dudaklarını büzerek sesini çıkarmadı. Resepsiyonist giriş işlemlerini yaparken arka taraflarından bir ses yükseldi.

“Oh my God! That is the girl!”

Melek bir an irkilse de hiç ilgilenmemişti bu sözlerle, Ateş ise hafifçe arkasına döndü ve gördükleriyle şok oldu.

Üç tane adam onun meleğine bakıyordu ve az önce (Aman Tanrım! Kız budur!) diye feryat eden adam parmağıyla resmen Ateş’in kollarının arasında duran Melek’i işaret ediyordu. Ateş’in bir anda gerildiğini hisseden Melek de dayanamayıp arkasına dönünce kendisine bakanları fark etti. Genç kız Ateş’e fısıldadı.

“Neler oluyor?”

“Bilmiyorum!”

Derken üç adamdan birisi Ateş ile Melek’e yaklaştı.

“İyi akşamlar sayın beyefendi ve sevgili hanımefendi.”

“Hah! Yalaka!” diye fısıldamıştı Ateş. Melek gülmemek için zor tuttu kendini. Hafif bir baş selamıyla kabul etti bu hitabı. Adam devam etti.

“Sizi rahatsız ettiğimiz için bizi affedin lütfen. Mr. Johnson çok tecrübeli, uluslararası bir yönetmendir. Uzun zamandır reklam konseptimiz için bir model arayışındaydık ancak hiç kimseyi uygun bulmadı. Hanımefendi sizi görünce –”

“Eee?!”

Ateş Melek'in belindeki elini daha da sıkımişti ve kaşlarını çatıp omuzlarını dikleştirdi. Şu anda oradaki en uzun adamdı ve şüphesiz en tehlikelisi!

“Eee’si beyefendi, sizce bir mahsuru yoksa hanımefendiyle küçük bir görüşme yapmak isteriz.”

Melek çok şaşırmişti.

“Eee ben anlayamadım.”

Ateş'in sesi oteli yakabilirdi.

“Ben anladım Melek. Bu adamlar senden modellik yapmanı isteyecekler! Ama tabi ki sen ilgilenmeyeceğin için sorun yok!”

“I think her name means ‘Angel’ in Turkish. And he says she won’t interest with our offer.” {Sanırım kızın ismi Türkçe’de ‘Melek’ anlamına geliyor. Ve adam, kızın teklifimizle ilgilenmeyeceğini söylüyor.}

Aralarında fısıldaşan diğer iki adamdan yönetmen olan Mr. Johnson bir adım öne çıkıp Melek'in elini kibarca tuttu.

“Do you speak English Miss?” {İngilizce konuşuyor musunuz genç bayan?}

“Just a little bit.” {Sadece birazcık.}

“I haven’t seen a beauty that excites me so much like yours for a long time.” {Sizinki kadar beni heyecandıran bir güzelliği ben uzun zamandır görmemişim.}

Melek herhalde yanlış anladığını düşünüyordu ki Ateş’e bakıp onun neredeyse tutuşacağını görünce doğru anladığına emin oldu. Elini

yavaşça uzatıp kibarca tokalaştı yönetmenle, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

“My goodness! No woman can be still gorgeous when she gets red. You must be a real angel.” {Aman Tanrım! Hiçbir kadın kızardığında hala göz kamaştırıcı olamaz. Siz gerçek bir melek olmalısınız.}

“I have never heard such a compliment. Thank you. But I am not a model. I don't interest.” {Hiç böylesine bir iltifat duymamıştım. Teşekkür ederim. Ama ben model değilim. İlgielenmiyorum.}

Ateş Melek'in duraklayarak tamamladığı cümlelerini duyunca gülümsedi ve sevdiğinin şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu. Melek ve onun güzelliği yalnızca kendisine aitti ve bu durum aşkının anayasasının değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez ilk maddesiydi.

“Five hundred thousand Euros! For one single commercial!” {Beş yüz bin Euro! Tek bir reklam için!}

“NE?!”

Bu nida oradaki 5 kişiden yükselmişti: Melek, Ateş, yönetmenin yanındaki iki kişi ve resepsiyonist! Genç otel görevlisi hemen başını önüne eğdi ve işine döndü. Ateş'le Melek şok içinde birbirlerine bakarken yönetmenin arkasındaki adam yavaşça fısıldadı.

“But sir, the corporation can give three hundred thousand only! Why are you –” {Ama efendim, firma sadece üç yüz bin verebilir! Siz neden –}

“I want this girl! It doesn't matter how much she wants!” {Ben bu kızı istiyorum! Kızın ne kadar istediği önemli değil!}

“Sorry Mr. But how dare you want my angel! First she is not a model. Second her beauty is not for sale.” {Üzgünüm bayım. Ama siz ne

cüretle benim meleşimi istersiniz! Birincisi o model değil. İkincisi onun güzelliği satılık değil.}

Ateş’in bu çıkışı Melek’i mest etmiş, ancak diğer adamları dondurmuştu adeta. Ama yönetmen hemen pes etmedi.

“Man, are you her brother?” {Adamım, sen onun abisi misin?}

Ateş kendini tutamayıp önce Türkçe cevap verdi.

“Hiçbir erkek, kız kardeşine böyle sarılmaz bizde seni yumuşak herif!”

Onun sözlerini anlayan Melek kendini tutamayıp yavaşça gülerken yönetmenin yanındaki iki adamın gözleri şokla açılmıştı. Ateş öfkeli sesiyle İngilizce devam etti.

“I am not her brother!” {Ben onun abisi değilim!}

“Then since you can’t be her father – are you her husband?” {O zaman onun babası olamayacağından – kocası mısınız?}

Bu soru Ateş’i duraklatmıştı. Bu dünyada sahip olmayı en çok düşlediği sıfat, bu güzellik ve iyilik abidesi meleşin kocası olmaktı herhalde. Ama şu anda öyle değildi! Birkaç saniyelik tereddüdün ardından tam cevap verecekti ki Melek’in yumuşack sesini duydu.

“He means more than my husband to me. Whatever he says or how much you pay, I don’t care. I won’t accept your offer. Thank you. And good luck. I am sure you will find a more beautiful woman.” {O bana göre kocamdan daha fazlasıdır. Ne söylerse söylesin veya siz ne kadar ödeseniz de, ilgilenmiyorum. Teklifinizi kabul etmeyeceğim. Teşekkür ederim. Ve iyi şanslar. Daha güzel bir kadın bulacağınızdan eminim.}

Melek yavaşça dönüp Ateş’in elini tuttu. Arkasını dönüp resepsiyoniste elini uzattı, şaşkın görevli bu sahiden çok güzel bayana hemen oda

anahtarını verdi. İki genç şaşkın bakışların ardından asansöre binmişlerdi. Ateş kopkoyu gözlerle sevdiği kıza gülümsedi ve sımsıkı sarıldı.

“Aferin benim kızıma! O adamların birinin yerinde olsaydım arkama bakmadan kaçmıştım valla. Hmmm demek ki ben senin kocandan daha fazlasıymışım öyle mi Melek hanım?”

Ateş yavaşça yüzünü Melek’e doğru eğiyordu. Sevdiği kızıdan tatlı bir öpücük çalmayalı günler olmuştu – ve genç adamın rüyalarına giriyordu artık! Ama Ateş neredeyse o tatlı yumuşaklığa kavuştuğunu düşünürken Melek’in fısıltısını duydu.

“Sen benim için ne anlama geldiğini biliyorsun Ateş. Ama ben senin için ne ifade ettiğimi bilemiyorum. Yalanlar söylediğine göre...”

O sırada asansörün kapısı açılmıştı. Aralarında esen soğuk rüzgarlar eşliğinde odalarına girdiler. Melek yatağa oturdu, Ateş ise karşısındaki koltuğa.

“Hadi Melek yapma artık lütfen, bitmedi mi cezam?”

“Ceza mı? Emin ol Ateş, eğer seni cezalandırmak isteseydim aşağıda o teklifi kabul ederdim! Çok da makul bir ceza olabilirdi! Şimdi müsaadenle uyuyacağım.”

“Böyle bana küs mü uyuyacaksın bebeğim ya?”

“Suçunun hafifletici sebebi Meryem’in o gülüşünü görmektir. Ama seni tamamen affetmedim. Sen bana yalan söylememeyi öğrenene kadar böyle olucak Ateş bey.”

BÖLÜM-32

O gece ilk defa Ateş'e sarılmadan yatmıştı bu yatağa, öyle hatırlıyordu genç kız. Ama her nasılsa, sabah yine Ateş'in sıcak ve rahat ötesi koynunda uyanmıştı. Üstelik –ah!– bu nefis kokan, maalesef ki acayip yakışıklı ve heykel misali bir vücuda sahip yaramaz adam tarafından öyle bir sarmalanmıştı ki! Uzun ve güçlü kolları Melek'in narin bedenine dolanmış, bir eli dümdüz karnına yayılmışken diğer eli –bir kez daha– göğüslerini işgal ediyordu. Ateş yüzünü de Melek'in boynuna gömmüştü. Genç kızın kokusunu her soluğunda içine çekerken, Melek'i de kendi kokusu ve sıcak nefesiyle doldurduğunun farkında değildi. Ve tabii ki bu harikulade yakınlığın kaçınılmaz sonucu olarak iki aşkın bacakları da birbirine sarmaşık gibi dolanmış haldeydi. Melek uyanığında her sabah bu şekilde uyanmanın ne tatlı olabileceğini düşündü ilk önce. Sonra Ateşe dünkü tavrı aklına geldi, hala trip atması gerekiyordu bu adama böyle aşkla yapışması değil!

Kendisini yavaşça çekmeye çabaladı. Ama aynı anda Ateş'in kollarının sertleştiğini hissetti. Karnında duran eli, genç kızın belini Ateş'in gövdesine yapıştıırken; diğer avucu ise bulunduğu yerden gayet memnun bir halde göğsünü daha da sıkıştırmıştı. Melek bu temasla birden başını geriye attı ve dudağını ısırıldı. Bu ne sapık bir adamdı böyle – uyurken bile! O anda genç kız Ateş'in uyku mahmuru sesini duydu.

“Seninle uyumayı çok özledim bebeğim.”

“Ahh ben de!”

Neden sonra Melek fısıltısının farkına varabildi ve keyifle yumduğu gözlerini hemen açtı. Ateş muzipçe kendisine bakıyordu.

“Yani be–ben de artık kalkmak istiyorum! Lütfen şu sarılmayı keser misin?”

“Hayır kesmem hanımefendi. Ben çok rahatım.”

Melek'in içi ve dışı farklı konuşuyordu.

İçi: “Ay aşkım ben de çok rahatımm!”

Dışı: “Ama ben hiç rahat değilim hıh!”

Ateş'in yaramaz eli Melek'in sol göğsünün altına kaymıştı.

“Ama bak yüreğin çok hızlı atıyo bebeğim, demek ki heyecanlı, yani demek ki mutlu ve halinden memnun.”

“Telaş ve öfke de kalbin atışını hızlandırır bay çok bilmiş! Hadi bırak artık beni Ateş yaaa!”

“Yok öyle yağma Melek hanım. Seni bırakmamı sen istiyosun, ben

istemiyorum. Bu demektir ki benim isteyip senin istemediğin bişey yapalım ki ben de senin istediğin şeyi yapıp seni bırakayım.”

Ateş gayet müstehcen bakışlarıyla Melek’in dudaklarını taciz ediyordu bu lafları söylerken. Bu atışma genç kızın hoşuna giderken Ateş’e hala istemiyor görünmek çok zordu. Yavaşça uzanıp sevdiği adamın dudaklarına yumuşacık bir öpücük dokundurdu ve hemen kendini çekip gözlerine baktı.

“Oldu mu isteğin?”

“Kesinlikle hayır!”

Derken Melek’in yanaklarını avuçlarına hapseden Ateş, bir an sonra aşık olduğu dudaklara adeta scuba diving yapmıştı! Dudakları birbiriyle mükemmel bir ahenk ve bütünlük içindeydi. Dakikalar sonra Ateş kendini geri çektiğinde ise Melek kıpkırmızı kesilmişti. Ateş’in sesi yumuşacıktı.

“Hadi bebeğim artık affettiğini söyle şu kuluna.”

Bu ambiyansı bozduğu için Melek Ateş’e kızmıştı. Niye hatırlatıyordu ki? Hele öpücüğüyle Melek’in aklını başından almışken!

“Bana bir daha yalan söylemeyeceğini nereden bilicem ki?”

Diyerek yavaşça yataktan kalktı Melek. O tatlı atışma ve muazzam öpücük onu bulutlara çıkarmışken, sözler gerçek dünyaya indirivermişti. Evet hala tavırlıydı Ateş’e, yalamı unutamıyordu.

Melek yüzünü yıkadıktan sonra banyoya Ateş girmişti ki odanın kapısı çalındı. Ateş seslendi.

“Kahvaltı istemiştim, herhalde ona bi itirazın olmaz!”

“Hıh! Azıcık tribime bile tahammülü yok beyzadenin!”

Melek öfkeyle kapıyı açtı. Evet gelen kahvaltı servisiydi ama getiren garsonu görünce Melek kahkahasını tutamamıştı.

Ateş sevdiği kadının durup dururken niye kahkaha attığını merak edip hızla banyodan çıktı. Ama gördüğü manzara onu değil eğlendirmek, tüm cinlerini tepeye çıkarmıştı!

Kahvaltı servisini getiren garson kıyafetlerinin içindeki adam – yönetmendi! Melek’e 500000 €’luk modellik teklifi yapan ve Ateş’i onun abisi zanneden adam!

“If I can be a bellboy, you could be a perfect model! Please think about our offer one more time.” {Eğer ben bir otel görevlisi olabiliyorsam, sen de harika bir model olabilirsin! Lütfen teklifimizle ilgili bir kez daha düşün.}

Melek cevap veremedi Ateş’in sert sesi duyuldu.

“Was there anybody telling how much you are annoying?” {Sana ne kadar sinir bozucu olduğunu söyleyen oldu mu?}

“Yes Mr. Usually my models’ jealous boyfriends call me like you.” {Evet bayım. Genellikle modellerimin kıskanç erkek arkadaşları bana öyle derler.}

“Really? But you forget a little mini nuance that Melek is not your model.” {Gerçekten mi? Ama küçük, ufak bir nüansı unutuyorsun ki Melek senin modelin değil.}

“Ateş biraz konuşalım mı?”

Melek, Ateş’in elinden tutarak birkaç adım geriye çekti. Ateş dikkatle sevdiğine bakıyordu.

“Herhalde teklifi kabul edeceğini söylemiyacaksın bana dimi Melek’cim?”

“Ya hayır, yani henüz emin değilim, bilmiyorum. Tek seferlik ilginç bir deneyim olmaz mı? Ne olur ki kabul etsem?”

Melek boynunu bükmüş tüm şirinliğiyle bakıyordu Ateş’e. Yapacağı ufak bir yaramazlık için izin almaya çalışsan küçük bir çocuk gibiydi o anda. Ateş yaklaşır kocaman elleriyle Melek’in yüzünü tuttu ve gözlerine baktı.

“Ama bana böyle bakma bebeğim. Önce seni şuraya yatırır nefesini kesene dek öperim, sonra da dediğini kabul ederim.”

Melek gülümseyerek omuz silkti.

“Nolur ki kabul etsen?”

“Benden başkaları da senin benzersiz güzelliğini görecek ama.”

“Bunun benim için bir önemi yok ki!”

Ateş alnını Melek’in alnına dayadı.

“Offf of! Napıcam ben seninle?”

Melek eliyle sevdiğinin yanağını okşadı.

“Bi daha bana yalan söylemeden sadece çok sev. Başka hiçbir şey yapmana gerek yok ki!”

“Bence öpmeme de çok gerek var ama...”

Dudakları neredeyse kavuşmuşken küçük bir öksürük sesi duydular.

“Excuse me but have you made a decision Miss?” {Afedersiniz ama bir karar verdiniz mi bayan?}

Melek dudağını ısırarak Ateş’e gülümsedi ve göz kırptı, çünkü sevdiği adamın bu yönetmeni excuse etmeye hiç niyeti yoktu sanki. Hemen Ateş’in elini tuttu ve yönetmene döndü.

“Mmm yes sir. I may accept but I have a few words.” {Mmm evet beyefendi. Kabul edebilirim ama birkaç şey söyleyeceğim.}

“Oh my God! This is my lucky day. Of course you can tell me whatever you want.” {Aman Tanrım! Bu benim şanslı günüm. Tabi ki, bana ne isterseniz söyleyebilirsiniz.}

Melek Ateş’e baktı. Genç adamın şimdiden bu işten pişman olduğunu görebiliyordu.

“First and foremost, this will be the one and only photo shoot for me. You are definitely and absolutely forbidden to tell anybody about me. Is it clear?” {Öncelikle ve en önemlisi bu, benim için ilk ve tek fotoğraf çekimi olacak. Kesinlikle ve katıyen hiç kimseye benimle ilgili hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Bu açık mı?}

“You might be a world wide famous model but unless you want, I have nothing to do. You will be my secret model.” {Dünya çapında bir model olabilirdiniz ama istemiyorsanız, yapacak bir şeyim yok. Benim gizli modelim olacaksınız.}

Ateş, Melek’in bu şartı kendisini rahatlatmak için öne sürdüğünü anlamıştı. Bir kez daha beline sarıldı sevdiğinin ve yönetmeni sert sesiyle uyarır gibi konuştu.

“You will sign a contract. You will accept that we will never ever see each other.” {Bir kontrat imzalayacaksın. Bir daha birbirimizi katıyen ve asla görmeyeceğimizi kabul edeceksin.}

“Alright, very well. I promise. Me–lek? Was it your name?” {Pekala, tamam. Söz veriyorum. Me–lek? Adınız bu muydu?}

“Yes.” {Evet.}

“Does it mean really angel?” {Gerçekten (İngilizce) melek anlamına mı geliyor?}

“Yes.” {Evet.}

“So can I call you Angel?” {Öyleyse sana (İngilizce ‘melek’ anlamına gelen) Angel diyebilir miyim?}

“Up to you. I have one more condition.” {Size kalmış. Bir şartım daha var.}

“What?” {Nedir?}

“How much is it paid to an untrained model normally?” {Normalde tecrübesiz bir modele ne kadar ödenir?}

“Mmm may be maximum 50000 €!” {Mmm belki en fazla 50000 €!}

“Then I will take that amount.” {O zaman ben de o kadar alacağım.}

“My God! Are you serious?” {Tanrım! Ciddi misiniz?}

“Yes. It is enough.” {Evet. O yeter.}

Biraz sonra arkasında Ateş ile odanın kapısına ilerleyen yönetmen genç adama döndü.

“You are a lucky man. She is really angel.” {Şanslı bir adamsınız. O gerçekten melek.}

Ateş odaya dönerken gülümsüyordu. Melek ise yatağın kenarına oturmuştu. Ateş de onun yanına gitti.

“Neye gülüyorsun?”

“Yönetmenle bir konuda aynı görüşteyiz. Sen gerçekten meleksin.”

Melek’in yanakları pembeleşti bunu duyunca. Ateş onun gözlerinin ta içine bakıp daldı.

“Niye kabul ettin?”

Melek omuzlarını silkti.

“Bilmem ki. Sadece merak ettim sanırım. Yani nasıl olur falan diye. Ateş, ben o kadar kapalı bir hayat yaşadım ki senden önce, kafesteydim sanki. Ama biliyorum, sen babam gibi değilsin, hep benim yanımdasın. Hep yanımda olucaksın dimi?”

Melek bu soruyu öyle çocuksu bir saflıkla sormuştu ki, Ateş uzanıp genç kızın güzel başını göğsüne yasladı ve onun modellik isteğine karşı çıkmadığı için kendini iyi hissetti.

“Ama tek seferlik dimi bebeğim? Bir daha olmayacak?”

Melek gülümsedi.

“Merak etme yakışıklı, değil yarım milyon trilyonlar da verseler ben sadece senin Victoria’s Secret mankenin olurum.”

* * *

“Hey! Bize bundan hiç bahsedilmemişti! Asla olmaz! Melek, gidiyoruz!”

İki saat sonra Ateş, stüdyoda etrafı kavuruyordu öfkesiyle. İçeride makyajı yapılan Melek, sevdiği adamın sesini duyunca onun yanına koştu.

“Ateş noluyo?”

“Şu pozlara bak Melek! Erkek modelin tekiyle sen bu şekilde poz verecekmışsin. Hayatta olmaz!”

Pozları gören Melek’in de bakışları değişmişti. O da böyle bir şey beklemiyordu. Ateş onun da kendisiyle aynı düşüncede olduğunu görünce hemen uzanıp elini tuttu. El ele hızla yönetmenin yanına gittiler.

“Why are poses like this? You didn’t mention to us about it.” {Neden pozlar bunun gibi? Bize bundan hiç bahsetmemiştin.}

“Calm down please. Look, do you love her?” {Sakin ol lütfen. Bak, sen o kıızı seviyor musun?}

“Of course I do! How dare you ask this!” {Tabi ki seviyorum! Ne cüretle bunu sorarsın!}

“OK, easy. Then you will realize. Our theme is pure love. So the concept and poses have been prepared for love. Understood?”
{Tamam, sakın. O zaman anlayacaksın. Temamız saf aşk. Bu yüzden konsept ve pozlar aşk için hazırlandı. Anladın?}

Ateş öfkeyle yönetmene yaklaştı.

“No male, even a fly, can come so close to my angel. Understood?”
{Hiçbir erkek, sinek bile, benim meleğime o kadar yaklaşamaz. Anladın?}

Yönetmen öfkeli ve sırlıslıkla aşık genç adama baktı. Melek ile

ikisinin yan yana duruşlarına baktı ve zaten odada birbirleriyle yakınlaşmalarını da görmüştü.

“What about you?” {Sana ne dersin?}

“Me? What?” {Ben mi? Ne?}

“Well, you two will be the models. Man – you, woman – your angel, and your love. You both, together.” {Peki, siz ikiniz model olacaksınız. Adam – sen, kadın – meleğin, ve aşkınsınız. Siz ikiniz, birlikte.}

Ateş şaşkınlıkla arkasına, Melek’e doğru baktı. O da şaşırmıştı.

–Yarım saat sonra–

“Ladies and gentleman, here is our wonderful but one–time models. Fire and Angel.” {Bayanlar ve baylar, karşınızda bizim harika ama tek seferlik modellerimiz. Ateş ve Melek.}

Stüdyo çalışanlarının alkışları eşliğinde hazırlıkları tamamlanmış Melek’le Ateş ortaya çıktılar. İki aşık önce hayran hayran birbirlerini izlediler.

“Bebğim çok güzelsin!”

“Aşkım sen de harikasın!”

Ve çalışma başladı. Önce çifte verecekleri poz detayla anlatılıyor ve her defasında her kare iki–üç kez çekiliyordu. Aralarda birkaç dakika kıyafet değiştirme molası veriliyordu.

Son poz en cüretkar olanıydı. Yönetmenin Türk yardımcısı pozunu anlattı.

“Melek hanım yatağa uzanacak, siz de onun üzerine doğru eğileceksiniz.”

Gerekli kareyi yakaladıklarında ise Ateş’le Melek için etraftaki herkes yok olmuştı. Bu yakınlık öyle harikaydı ki. Yönetmen de Ateş’e, Melek’e yaklaşmasını söylüyordu zaten ama genç adam yalnızca o güzeller güzeli yüzün çekimiyle yaklaşıyordu. Melek’e fısıldadı.

“Bu pozı benden başkasıyla verseydin kan çıkardı bebeğim.”

Ateş dudaklarıyla Melek’i esir alınca yönetmen seslendi.

“Yes! Great! We can take a little kiss. Well done. You are both incredible.” {Evet! Harika! Küçük bir öpücük alabiliriz. Aferin. İkiniz de inanılmazsınız.}

Yatağın üzerindeki çift hiçbir şey duymuyordu.

“OK. It is over. Cut.” {Tamam. Bitti. Kestik.}

Öpücük başladığından çok daha ateşli şekilde sürüyordu. Melek de kollarını sevdiği adama doladı. Dudakların seyahati derinleşiyordu.

“Hey you! Fire! Angell!” {Hey siz! Ateş! Melek!}

Az sonra bir set çalışanı kendini tutamayıp hapsirmişti. O sessizlikte hapsirik yankılanınca dünyadan kopmuş aşıklarımız yeryüzüne yumuşacık bir iniş yaparak ayrılabilirler...

O sırada yönetmenin sesi duyuldu.

“Wow! That’s what I call passion!” {Vay canına! Ben tutku diye buna derim!}

BÖLÜM-33

Ateş’le Melek çok keyifli bir araba yolculuğuyla İstanbul’a döndüler. Araları yine iyiydi. Ateş arabayı sürerken Melek koltuğunda yan oturup kıvrıldı, başını yana yasladı ve sevdiği adamı izledi. Ateş de başını çevirip ona bakınca birbirlerine gülümsediler.

“Niye öyle oturdun güzelim?”

“Yola bakmaktan sıkıldım, sana bakmayı daha çok seviyorum.”

“Tabi canımım, bakılacak adamım ben zaten.”

“Kendini beğenmiş nolucak! Nuray annem tek çocuksun diye seni çok şımartmış.”

Ateş keyifle bir elini saçlarına götürdü.

“Eh maalesef öyle oldu bebeğim. Bir de tabi Çanakkale’nin en zeki, en yakışıklı ve en çapkın delikanlısı olunca...”

“Çapkın mı?”

Melek yüzünü asıp dudağını şişirdi.

“Kim bilir kaç sevgilin oldu benden önce dimi?”

Ateş yavaşça Melek’in elini tuttu ve avucunun içine ılık bir öpücük kondurduktan sonra cevap verdi.

“Hayır bebeğim, o sözcüğü ben sadece sana layık buldum hayatımda. Öncekiler sadece birlikte vakit geçirdiğim kişilerdi. Asla daha ötesi olmadı. Bütün hayatımda sevgilim olabilen tek kadın sensin.”

Melek gözlerini kısarak baktı ona. Yüreği kanatlanmıştı bu sözlerle ama belli etmek istemiyordu.

“Hıııı tabi tabi. Külahımı çağırayım da ona anlat.”

Dudaklarını büzdü ve dil çıkardı. Tabi bu küçük basit hareketin Ateş’i çıldırtacağını düşünmemişti.

“Ah ben senin o dilini, dudaklarını –“

Ve yeryüzünde ilk kez bir çift, ufaklık bir hareket sonucunda yolculuklarına öpücük molası vermişlerdi. Ateş hızla arabayı sağa çekti, meleşinin yüzünü sıkıca tuttu, onun yumuşacık dudaklarına neler yapabileceğini uygulamalı gösterdi.

* * *

Melek'in tatilinin son haftasıydı. Genç kız heyecanla ikinci dönemi bekliyordu. İlk dönemin sonunda uğradığı o korkunç iftirayı da unutmamıştı. Bu yüzden gündüzleri Ateş hastanedeyken Melek evde kitaplarını karıştırıyor, sıkılmadan ders çalışıyordu.

“Bebeğim bu akşam Furkan'a gidelim mi?”

“Niye canım?”

“E o bizim evimize geldi. Bugün arayıp çağırdı, bizim eski tayfadan birileri de olucakmış, eğleniriz birlikte, mutlaka gelin dedi.”

“Hay Allah, aşkım ben de Feyza'yı bize çağırmıştım. Nasıl olucak?”

“E o da gelsin bizimle canım. Ne var bunda? Özel bi yere gitmiyecz nasılsa, zaten arkadaş ortamı olucak.”

Bir saat sonra Ateş, Melek ve Feyza, Furkan'ın kapısını birlikte çalışıyorlardı.

“Oh be abicim nerde kaldınız? Ateş? Sen modellik ajansıya ortak mısın oğlum? Yanındaki güzel bayan sayısı üstel olarak artıyor sürekli.”

Furkan'ın Feyza'ya bakarak söylediği bu sözleri duyunca Melek ellerini beline yerleştirerek Ateş'e döndü.

“Pardon hayatım benden önce kimi gördü Furkan senin yanında?”

Melek gözlerini kısarak kendisine bakarken Ateş yaklaşıp onun beline sarıldı sıkıca. Melek'in boynundan öperken fısıldadı.

“Furkan Feyza'ya doğru alçak uçuşa geçti bebeğim, ne dediğinin farkında bile değil.”

Ateş'in eski arkadaş grubu tam takım oradaydı. Ali ve nişanlısı Oya ile

Semih ve sevgilisi Burcu gelmişlerdi bile. Ateş'le Melek içeri geçip diğerleriyle tanışma faslını bitirdikten sonra ancak Feyza ile Furkan salona gelebilmişti. İkisinin de gözleri parlıyordu.

Çok keyifli bir grup oldular, çabuk kaynaşmışlardı. Bayanlar yemek için masayı düzenlerken erkeklerin dedikodusunu yapıyor, erkekler de görüşemedikleri zamanları telafi ediyorlardı. Bu buluşmaları daha sık yapmaya karar verdiler.

Arkadaş toplantılarının keyifli klasiklerini gerçekleştirdiler. Dörtlü gruplara ayrılıp tabu oynadılar. Melek, Ateş, Semih ve Burcu'nun grubu sona kalmıştı. Süreleri çok kısıtlıydı. Kelimeyi Melek anlatmaya çalışacaktı ve eğer bu kelimeyi doğru bilirlerse kazanacaklar, bilemezlerse kaybedeceklerdi. Furkan'la Feyza şimdiden kazandıkları için böbürleniyorlardı.

Melek de biraz umutsuzca Ateşe baktı, pek iyi anlatamamıştı kelimeleri oyun boyunca. Yerinden kalkmadan önce Ateş uzanıp Melek'i öptü.

“İyi şanslar bebeğim.”

Melek kendini biraz daha iyi hissederek kağıdı çekti. Anlatması gereken kelimeyi görünce gözleri parladı, kullanmaması gereken yasak kelimelere bakmadı bile. Süreyi tutan Ali'ye baktı.

“Kaç saniyem var?”

Burcu seslendi.

“Boşver kalan zamanı, sen anlatmaya çalış.”

“Son on saniye.”

Melek Ateş'e baktı ve bombayı patlattı. Yalnızca şunları söyledi.

“Abant’taki kırmızı elbisem.”

Ateş’in oturuşu bir anda dikleşti.

“Abant. Yılbaşı. Şarap. TITANIC!”

Melek kendini Ateş’in kollarına attı bir anda. Kahkahalar atıyordu ikisi de. Furkan’la Ali homurdanıyorlardı.

“Abi bildiler ya!”

“Ali bundan sonraki raounda sevgilileri aynı takıma koymuyoruz. Hata bizde!”

Sıradaki oyun ise hepsinin yıllardır oynamadığı şişe çevirmece idi.

“Kızlar bu oyunu oynayacaksanız arka arkaya iki defadan fazla Doğruluk demek yok. Anlaşıldı mı?”

Bayanların en baskını Burcu idi. O da Furkan’a çıkıştı hemen.

“Aman iyi tamam! Ama siz de aptal aptal şeyler istemeyin.”

Kuralları herkes kabul etti ve şişe çevrildi. Melek, Furkan’a soracaktı.

“Hadi bakalım. Doğruluk mu, cesaret mi?”

“Cesaretle başlayalım. Buyur yenge.”

“Peki o zaman. Mmmm, şu anda hepimizin gözünün önünde hoşlandığın kızı telefonla ara bakalım.”

Furkan’ın bakışları bir anda değişirken Melek yanındaki can arkadaşı Feyza’nın da biraz burulduğunu fark etti. Diğer erkekler ise bu şarta çok güldüler. Herkes merakla Furkan’a bakıyordu. Bir dakika kadar

sonra Furkan cevap verdi.

“Üzgünüm arkadaşlar ama şu anda hoşlandığım kızı arayamam.”

Herkes hemen itiraz etti.

“Aaaa! Mızıkçılık yapıyorsun Furkan!”

“Durun, durun! Arayamam çünkü henüz bende telefonu yok.”

Furkan rahat görünse de heyecanlı bir tavırla yavaşça döndü.

“Feyza telefonunu alabilir miyim?”

“A—anlamadım. Neden?”

Furkan yaşına pek uymayan bir utangaçlıkla omuzlarını silkti.

“Çok daha romantik bir şekilde itiraf etmek isterdim güzelim ama hoşlandığım kızı şimdi aramazsam bu heriflerin dilinden asla kurtulamam!”

Aynı anda Feyza'nın yüzü kıpkırmızı kesilirken diğer üç çiftten bir alkış ve tezahürat yükseldi.

“Yürü be koçum!”

“Helal olsun Furkan!”

Feyza, Furkan'a telefon numarasını verdikten sonra herkes biraz sakinleşebilmişti. Melek, Furkan'a gülümsedi.

“Çok bomba bir başlangıç oldu oyuna.”

Furkan önce Feyza'ya göz kırptı, sonra da Melek'e gülümsedi.

“Dua et sana soracak adam ben olmayayım Melek. Yenge hanım falan dinlemem, alırım intikamımı.”

Ateş kolunu Melek’in omzuna attı.

“Hop, oğlum, sen sahipsiz mi sandın bu güzelliği?”

Kahkahalar eşliğinde şişe yeniden çevrildi. Burcu soracak, Ateş cevaplayacaktı.

“Hadi bakalım sayın cerrah. Doğruluk mu, cesaret mi?”

“Ben doğruluk diyorum arkadaş, soracak kişi Burcu’ysa Cesaret demek de cesaret ister.”

Hepsi Burcu’nun dobralığının iyi niyetinden olduğunu bildiğinden bu espriye çok güldüler. Semih, Burcu’nun yanağını sıktı.

“Hadi fıstık, göster kendini doktor beye. Sana böyle laf söylemek kolay mıymiş?”

Burcu sevdiği adama gülümsedi, nasıl da iyi tanıyordu kendisini. Ona küçük bir öpücük yolladı uzaktan ve düşünmeye koyuldu.

“Mmmm ne sorsammm? Tamam! Buldum! En son gördüğün rüyayı olduğu gibi anlat!”

Ne talihsizlik! Tam da Burcu sorusunu sorarken Ateş yutkunuyordu. Ama maalesef bu basit süreci bile tamamlayamadı genç adam. Duyduğu soruyla birlikte tükürüğü boğazına kaçtı ve nefesini kesti. Deli gibi öksürmeye başladı. Melek korkuyla ona bakıyordu.

“Ateş, canım iyi misin? Aşkım nefes almaya çalış. Yavaş, sakın ol.”

Ama bu arada odadaki diğer kişiler tabi ki kahkahalarla gülüyorlardı.

Ateş soluğu biraz düzelince mutfağa su içmeye gitti. Melek de biraz kızarak gülen arkadaşlarına baktı.

“Siz neye gülüyorsunuz böyle?”

Feyza gülmesini tutmaya çalışarak arkadaşına yaklaştı ve kulağına fısıldadı.

“Hayatım, senin kadar güzel bir sevgilisi olan bir adam sence kendisini bu kadar öksürtecek ne rüya görmüş olabilir?”

Melek’in gözleri kocaman olmuştu. Aynı anda Ateş mutfaktan geri gelince Burcu alayla sorusunu yineledi.

“Eee Ateş, anlatmıyor musun rüyanı? Herhalde doğru söylemek zorunda olduğunu hatırlatmama gerek yok.”

Ateş dişlerini sıkıyordu. Gördüğü rüyayı en ince detayına kadar hatırlıyordu tabi ki – unutmaması imkansızdı zaten de – anlatması da bir o kadar imkansızdı. Melek’in o seksi halini mi anlatacaktı, geceliğini mi, onu nasıl istediğini mi? Bak şimdi düşünürken bile bir tuhaf olmuştu, sıcak basmıştı genç adama.

BÖLÜM-34

“Ben – eee ben en son hatırlamak istemeyeceğim bir rüya görmüştüm de.”

Lafa başladığında hala ne uyduracağını düşünüyordu Ateş. Ali hemen atıldı.

“Abicim az daha boğulacağına göre hatırlamak istemeyeceğin bir şey olduğunu anladık zaten. Hadi dökül bakalım...”

Ateş boğazını temizledi, biraz kısık bir sesle konuşmaya başladı.

“Ben Melek’i gördüm rüyamda.”

Bu kez konuşan Burcu’ydu.

“Valla bunu da tahmin etmiştik. Melek’ten başka hiçbir şey seni bu kadar öksürtemezdi Ateş bey! Bizim merak ettiğimiz rüyanda Melek’i ‘nasıl’ gördüğün?”

Ultra süper seksi siyah tül bir gecelikle Melek kucağıma geldi, hemen ardından da yatağa devrildik ulan! Ayrıntı da vereyim mi?

Tabi ki bu kelimeleri içinde fokur fokur kaynayan öfkesi haykırmıştı içinden. Ancak Ateş’in dudakları sımsıkı kapalı duruyordu hala arkadaşlarının karşısında. Kendisine hakim olmak için bir kez daha hafifçe öksürdü.

“Melek – o hastaydı, sedyede gördüm – böyle hasta kıyafetleri içinde... O yüzden hatırlamak istemiyorum!”

Bunları söylerken Melek’i omzundan sıkıca tutmuş kendi göğsüne bastırıyordu. Karşısındaki arkadaşları biraz inanmış gibilerdi. Ancak Melek’in içinde yaramaz bir kız çocuğu onu dürtüyordu adeta. Yalnızca hasta halini gördüyse niye Ateş’in yüreği bu kadar hızlanmıştı ki? Yoksa – yoksa Feyza haklı mıydı? Her yerine ter bastığını hissetti genç kız, Ateş kendisini –başka türlü– düşlüyor olabilir miydi ki?

Birden yükselen kahkahalarla buldukları zamana ve mekana döndü Melek. Başını kaldırıp Ateş’e baktı. Genç adam eğilip sevdiğinin dudağının kıyısına nefis bir öpücük kondurdu. Melek sorar gibi bakarken Ateş göz kırptı.

“Seni bu kadar sevdiğim için dalga geçiyorlar benimle güzelim. Neymiş – bir adam sevdiği kadını rüyasında hasta olarak görüyorsa kılıbık mış?!”

Ateş ortalığı velveleye vererek konunun bir an önce kapanmasına çabalıyordu. Yoksa oradaki yakın arkadaşlarının kendisini çok iyi tanıdığını ve bu konuyu kurcalayıp rahat vermeyeceklerini biliyordu.

Melek de uzanıp Ateş'in yanağından öptü. Sonra da diğerlerine döndü.

“Tamam artık uğraşmayın sevgilimle ya! Hadi devam oyuna...”

Şişeyi son anda paçayı sıyıran kurban Ateş çevirdi. Bu kez Semih soracak, Oya cevaplayacaktı.

“Doğruluk mu, cesaret mi?”

Oya, Ali'nin elini tuttu.

“Valla ben korktum sizden. İki seçenek de ayrı ürkütüyor. Mmmm – cesaret!”

Semih ellerini ovuşturarak düşündü ve gözleri parladı.

“Ali, abicim müsaade var mı?”

“Napıcaksın oğlum nişanlıma? Düğünüme engel olursan seni mahvederim.”

“Aşk olsun oğlum o kadar da odun değilim.”

Semih böyle deyince Burcu sevgilisiyle dalga geçmek için hafifçe öksürmüştü. Herkes yine kahkahalara boğuldu. Semih de Burcu'nun elini tutarak konuştu.

“Peki, odunluğum sadece bu bayana geçerli diyelim. Çünkü o benim doğal ortamımı biliyor. Dimi canım? Neyse, Oya yengeye yamuğumuz olmaz. Ama bu oyunda da azıcık eğlenmek hakkımız.”

Oya, Ali'nin tutmadığı eliyle kendine yelpaze yaparak sordu.

“Uuuff hadi söyle, stres yaptım.”

“Tamam. Bakalım saat kaç, ooo 12’yi geçmiş. Pencereyi açıp sokaktan geçen ilk adama laf atacaksın.”

“Asla olmaz!”

Ali ayağa fırlamıştı. Furkan’la Ateş ise gülme krizine gireceklerdi neredeyse. Diğer kızlar hem utanmıştı, hem de ne olacağını merakla bekliyordular. Dakikalar sonra Ali’yi zorlukla ikna ettiler, Oya kendini göstermeden sadece balkonda saklanarak seslenecekti aşağıya. Hep birlikte balkona çıktılar, Ali hala öfkeliyse de Oya onu biraz sakinleştirmişti.

Derken sokağın başından çok yakışıklı bir genç çocuk döndü. Geleni gören Melek yüzünü Ateş’in arkasına doğru eğerek sakladı ve yine gülmeye başladı. Tam balkonun altından geçerken Oya, kimsenin ondan beklemediği kadar yüksek bir sesle bağırdı.

“Yürrrrüüü ense tıraşını görelim taş arabasıııııı!”

Feyza kendini tutamayarak kakhaha patlattı ve anında odaya geri kaçtı. Furkan da tabi hemen peşinden içeri koştu. Onların ardından diğerleri de içeri girerken, lafı duyan zavallı genç kafasını kaldırmış sesin nereden geldiğini algılamaya çalışıyordu. Ali ise şoke olmuş vaziyette sevdiği kadına bakıyordu. Oya da gülerken nişanlısına baktı.

“Ay aşkım ya bir adama nasıl laf atılır ne bileyim ben, bir anda o geldi aklıma. Kızdın mı?”

“Yok, yani – kızmadım da, şoktayım! Sen erkek olsaymışsın kızların vay halineymiş hayatım. Laf atma olayının kitabını yazarmışsın!”

Oya birden balkonun kapısına doğru baktı. İçeridekiler hala deli gibi gülüyorlardı. O da fırsattan istifade Ali’ye iyice yaklaştı.

“Ben sana yazılmayı tercih ederim sevgilim...”

Biraz sonra Furkan istemeye istemeye Feyza'nın yanından kalktı.

“Ev sahibi olarak gidip şunlara bir bakayım. Hala içeri gelemediler.”

Balkona yaklaşmasıyla salona geri dönmesi bir olmuştu.

“Arkadaşlar şu anda Oya, Ali'ye kendini affettiriyor.”

Oya ile Ali içeri geçerken, tabi ki herkes Oya'nın yanaklarındaki pembeliğin sebebini biliyordu. Ancak yarım saat kadar sonra oyuna devam edebildiler. Şişeyi Oya çevirmişti. Soracak kişi Furkan olurken, kurban bu kez Melek'ti.

“Ah! İşte elime düştün yenge! İntikam zamanı...”

Yine kahkahalar yükseldi gruptan. Ateş, Melek'e daha sıkı sarıldı.

“Korkma bebeğim. Canını çok sıkarsa bu dümbük icabına bakarız.”

“Vayyy be! Bir hatun için çocukluk arkadaşına dümbük ha!”

“Oğlum sen Feyza için bana neler dersin Allah bilir?!”

Diğerleri yine gülerken Furkan Feyza'nın gözlerine baktı. Sanki kendi iradesi dışında sözcükleri döküldü dudaklarından.

“Bu gözler bana hep böyle gülerken baksın diye seni tanımam bile oğlum!”

“Furkan sen bu akşam tanıdın bir de Feyza'yı! Ben meleğimi kaç aydır seviyorum!”

Furkan bakışlarını zorlukla Feyza'dan ayırabildi.

“Napalım abicim! Sen de Feyza'yı tanıdığın gibi bana tanıştırsaydın da

ben de onunla uzun zaman geçirmiş olsaydım! Öhöm! Neyse! Melek yengemizin cezasını düşünüyorum – düşünüyorum – buldum!”

“Eyvah! Acı bana Furkan! Bak Feyza benim arkadaşım!”

“Korkma, korkma! O kadar kötü biri değilim ben. Sadece tam olarak şu anda Ateş’e karşı içinden ne geçiyorsa onu bir kağıda yazıp bize sesli okumanı istiyorum!”

Melek’in bir an yanakları kızardı. Bu nefis adama olan aşkını nasıl kelimelere dökebilirdi ki? Ve – ve onun şu rüyasına olan merakını? Üstelik herkesin önünde! Derken bir anda gözleri parladı. Furkan’a bakıp gülmeye başladı.

“Haydi bakalım. Getir kağıdı, kalem.”

Diğerleri Melek’in bu kadar çabuk kabul edeceğini düşünmüyordu. Çünkü Melek mesela bir Burcu kadar dışa dönük bir kız değildi. Ateş de Melek’in kulağına eğildi.

“Hayatım emin misin?”

Melek sevdiğine dönüp göz kırptı.

“Merak etme hayatım. Çok eğleneceğiz...”

Furkan’ın getirdiği kağıt kalem eline alıp masaya geçti genç kız. Birkaç dakika bir şeyler karaladı ve bitirince kağıdı alıp salonun ortasına geldi.

“İyi dinleyin arkadaşlar çünkü tek bir sefer okuyacağım.”

Herkes gülüşmüştü. Melek boğazını temizledi ve okumaya başladı.

”حريق. حب. أحب وأذا شيء، أي من أك ثر
أذت شخص أي. ل لمس جدا ومط يع ال حب ق بلة وجهي، عناق، في نظرت.

ال نوم اذ ناء ال تنفس ت سارع
أحب الخاص حزن في عارية شدة ت قريه با وأنا ال ك بير، والرجل.

Melek sustuğunda herkes put gibi kalakalmış ona bakıyordu. Genç kız herkese tek tek baktı, en son aşkının da resmen açık kalmış ağzıyla kendisine bakakaldığını görünce kahkahayı patlattı. Melek gülmeye başlayınca Furkan yerinden kalkıp Melek'in sözlerini yazdığı kağıdı onun elinden kaptı.

“Abi kız kağıda da Arapça yazmış!”

Ateş kalkıp kağıda baktı.

“Bebeğim sen Arapça mı biliyorsun?”

Melek gülen gözleriyle sevdiği adama bakıp başıyla onayladı.

“Evet aşkım. Bak şimdi adım söyleyeceğim: اسمي ملاك”

“Evet, Melek dediğini anladım. Peki ama ben bunu neden bilmiyorum?”

“Bilmem canım, bahsi geçmemiştir.”

“Hey bir dakika! E biz söylediklerinden hiçbir şey anlamadık!”

“Valla Burcu'cum bana itiraz etmeyin. Furkan arkadaşımızın isteğini harfîyen yerine getirdim ben. Ne dedi bana? Şu anda Ateş'e karşı içimden ne geçiyorsa onu bir kağıda yazıp size sesli okumamı istemedi mi?”

“Evet ama...”

“Hangi dilde bunu yapmam gerektiğini söyledi mi?”

“Hayır ama...”

“O zaman ben Türkçe değil de bildiğim başka bir dilde bunu yapmayı tercih ettim.”

“İşte benim zeki meleğim!”

Diyerek Ateş sevdiğine sınıksı sarıldı. Sarılırken kulağına fısıldadı.

“Ama bebeğim ben de anlamadım ne dediğini.”

Melek gülümsedi.

“Ben daha özel bir ortamda ne söylediğimi senin diline tercüme ederim aşkım.”

Ateş, Melek’in dudaklarını göz hapsine almışken Furkan’ın öksürüğü duyuldu.

“Arkadaşım. Arapça, Türkçe derken yakın dil münasebetine girmeyelim. Yapan var, yapamayan var.”

Tabi ki o anda salonda Semih, Burcu’ya; Ali de Oya’ya tıpkı Ateş’in Melek’e yaptığı gibi sapık dürtülerle yaklaşabilirdi. Ancak her ne kadar hoşlandığını itiraf etse de Furkan arkadaşlarının önünde, daha ilk akşamdan Feyza’yı o kadar zorlamak istemezdi. Bu muzip fikri anlayan Semih, Ali ve Ateş yine kahağaya boğuldular.

Gece çok eğlenceli geçmişti gerçekten de. Ama her güzel şeyin bir sonu vardı. Önce Ali ve Oya, yarım saat kadar sonra da Semih ve Burcu vedalaşıp çıktılar. Furkan, Ateş’e daha oturmaları için kaş göz edip duruyordu. En sonunda Ateş’i mutfağa çağırıldı.

“Abi bu gece gitmeseniz siz?”

“Nasıl yani?”

“Siz gitmezseniz Feyza da kalır burada. Sohbet ilerler, ben kızla daha çok vakit geçirmiş olurum.”

“Ama abi olur mu?”

“Ya çok güzel olur. Hadi be yap bu kıyağı kardeşine!”

Ateş nihayet gülümsedi en yakın dostuna.

“Peki lan! Öyle olsun!”

“Hay yaşa!”

O sırada mutfağa giren Melek güldü onların haline.

“Noluyor size?”

“Meleğim bu gece burada kalsak nasıl olur? Birisi yalvarıyor da beni çok özlemiş...”

“Hadi ordan pabucumun cerrahı! Neyini özliycem ben senin? Melek özlesin seni!”

“Vay be! Bir adam iki saniyede bu kadar mı değişir! Az önce hani kardeşindik!”

“Eee köprüyü geçene kadar Ateş’cim...”

Furkan içeri geçerken Ateş, Melek’in beline sarıldı.

“Bu odun herif Feyza’yla yakınlaşsın diye burada kalmayı kabul ettim sana sormadan güzelim. Bi sorun olur mu?”

“Yok hayatım ne sorun olsun. Feyza da sevinir.”

“Yazık mı ediyoruz kıza acaba? Söz konusu adam Furkan.”

“Feyza onu adam eder hayatım merak etme. Hadi biz ayak altından çekilelim de onlar rahatça tanışsınlar birbirlerini.”

Ateş, Melek ile el ele içeri geçti. Feyza koltuktayken Furkan yere Feyza'nın ayaklarının hemen yanına oturmuştu. Sohbet ediyorlardı.

“Furkan abicim, biz benim eski odama geçiyoruz.”

“Tamamdır. İyi geceler yenge.”

“İyi geceler size de...”

Odaya girerken Melek, Ateş'e sordu.

“Nasıl yani senin eski odan?”

“Eskiden birbirimize daha sık gidip gelirdik Furkan'la. Ben geldiğimde burada kalırdım.”

Genç adam belinden tutup sıkıca sarıldı Melek'e.

“Şimdi hayatımın kadınıyla kalıcım burada.”

BÖLÜM-35

Melek bu gece kendini biraz daha pervasız, biraz daha sıcak hissediyordu. Sanki yüreğinin bir köşesi tutuşmuştu. Ateş'in kollarının arasından yavaşça çıkıp tek kişilik yatağa ilerledi. Oraya yan yana oturdular.

“Canım kalmayı kabul ettik, Furkan Feyza’ya açılabilirsin diye. Ama nasıl yatacaz hiç düşünmedik, üstümüzdekiler buruşacak.”

Melek kendisini yatağın üzerine doğru çekti, Ateş onun ne yaptığını anlamamış bakıyordu. Genç kız yavaşça Ateş'in arkasına yaklaştı, bacaklarını iki yana açıp gövdesini sevdiği adama yasladı. Narin elleriyle Ateş'in omuzlarına dokundu. İçinde yavaş yavaş yükselen ve onu farklı şekilde heyecanlandıran bilinmez bir duyguya bırakmıştı kendini, o duygunun etkisiyle fısıldadı.

“Boşver giysileri aşkım rahatla...”

Ateş, Melek’ten böyle bir cevap beklemediği için çok şaşırılmıştı. Gözlerini yumdu genç adam, sırtında hissettiği genç kızın nefis kıvrımlarıyla omuzlarında hissettiği yumuşacık ellerin tadını çıkardı.

“Güzelim napıyosun?”

Melek’in dudakları Ateş’in boynundaydı onu cevaplarırken.

“Sevdiğim adamı rahatlatıyorum.”

“Ama – ama böyle ben fazla rahatlarım!”

Bir öpücük daha hediye geldi Melek’ten Ateş’e. Bu kez kulağının hemen altına geldi bu temas ve hemen ardından yine fısıltı.

“İstedığın kadar rahatla hayatım.”

Ateş kendine engel olamayıp ellerini, iki yanında uzanan Melek’in pürüzsüz bacaklarına götürdü. Ahhh onları okşamak ne kadar şahaneydi! Birden aklına gelen şeyi sorarken Ateş’in sesi boğuk çıkıyordu.

“Aşkım sen içeride ne söyledin Arapça?”

Melek uzanıp dudaklarını Ateş’in kulağına yapıştırdı. Sıcacık nefesi Ateş’i yakarken cevapladı.

“Ateş. Aşkım. Seni herkesten, her şeyden çok seviyorum. Bana bakışını, sarılmanı, dokunmanı ve yaramaz öpücüklerini de çok seviyorum. Ve koca adam, ben neredeyse yarı çıplak senin koynunda uyurken nefesinin hızlanmasını da seviyorum. İşte tam olarak bunları söyledim.”

“Offf... Hastayım kızım sana!”

Doyumsuz birkaç dakika boyunca Melek Ateş'e harika bir masaj yaparken, Ateş de ellerini meleğinin teninden ayıramamıştı. Ateş'in sıcacık avuçlarını bacaklarının üst kısımlarında hissedenden Melek'in içi de fıkır fıkır kaynamaya başlamıştı adeta. Elbisesi zaten epey yukarıya kadar sıyrılmıştı bile. Melek yavaşça kendini Ateş'in bedeninden uzaklaştırdı. Yatakta dizlerinin üzerinde doğruldu ve bu defa Ateş'in önüne geçti. Saçlarını savurarak bir Amazon'un atına bindiği gibi, sevdiği adamın kucağına öylece oturdu. İki sevgilinin gözleri kilitlenmişti bu temas ile. Melek uzanıp Ateş'in ellerini tuttu ve onun avuçlarını yeniden kendi bacaklarına yerleştirdi.

“Hep sarıl bana.”

Bu enfes yakarışa kayıtsız kalamazdı Ateş. Elleri ne aradığını, ne istediğini bilerek genç kızın kalçasına doğru ilerledi ve kendi bedenine iyice bastırdı Melek'in harika vücudunu.

“Bebeğim?”

Ateş'in sıcacık soluğu Melek'in gerdanını gıdıkladı. Genç adamın sesindeki titreme, kendisini ne kadar zor zapt ettiğini belli ediyordu. Melek ellerini bu kez Ateş'in yüzüne götürdü, yanaklarını sıkıca kavradı. Önce eğilip dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu ve sonra fısıldadı.

“Aşkım, sana bişey sorucam.”

“Ah – sor aşkım!”

Ateş kendinden geçmek üzereydi. Melek gizemli ve muzip bir şekilde gülümsedi.

“Ben senin rüyanı çok merak ettim sevgilim...”

“N–ne, anlamadım.”

Melek bu kez uzanıp genç adamın burnunun ucunu öptü. Ardından dudağına yakıcı ama kısa bir öpücük daha kondurdu.

“Hani Şu beni gördüğün rüyayı olduğı gibi bana anlatmanı istiyorum.”

“A–anlattım ya içerde!”

Melek kalçasını hafifçe oynatarak genç adamın kendisini yeniden ve tamamen hissetmesini sağladı. Ah zaten Şu halde onu hissetmemek mümkün müydü sanki! Ateş ne yapacağını ŐaşırmıŐ vazyiyetteydi. Aşık yüreğinden geçen rüyasını sadece anlatmak değıl, aynı zamanda bilfiil yaşamaktı!

Genç adam tek koluyla daha güçlü sardı meleğinin bedenini, diğeri elini yukarı çekti. İzin almak ister gibi genç kızın gözlerine baktı ve o gözlerdeki alevin bu gece ikisini de kül edeceğini gördü. Parmaklarının dışıyla göğsünün elbisesinden taşan yumuşacık kısımlarına dokundu. Melek bu dokunuşla gözlerini yumdu. Ateş’in dokunmasına muhtaçtı. Melek’in hassas yerlerine Ateş’in teması o kadar duru, o kadar narindi ki karşı koyulmazdı adeta. Ateş fısıldarken dahi sesi arzudan boğuk çıkıyordu.

“Gerçekten duymak istiyor musun?”

Melek içinden yükselen kadınsı bir nazla göz kırptı ve gömleğinin düğmelerine uzandı. İnce parmakları düğmeleri tek tek ve işkence gibi bir yavaşlıkla açarken iki sevgilinin de soluğ u hızlanıyordu.

Az sonra Melek’in maharetli elleri Ateş’in üzerinden gömleğini çıkarıp almıştı. Geniş, kaslı göğsünde ellerini dolaŐtırdı genç kız. Her zaman sonsuz güven vaad eden bu gövde, bu gece genç kıza sonsuz aşk ve tutku hissettiriyordu.

Ateş yüreğinin yerinden oynadığına yemin edebilirdi. Melek neler yapıyordu böyle? Nabzını bir boğazında, bir de sanki aşağılarda bir yerde attığını hissediyordu. Zorlukla yutkundu.

“Meleğim?”

Melek’in bir eli Ateş’in gümbürdeyen yüreğinin üzerindeydi, diğerini genç adamın sıcak boynuna götürdü.

“Hayır aşkım, sadece anlatma. Göster bana.”

“Ne?!”

“Rüyanda neler olduğunu göster yakışıklı!”

Ateş’in dudaklarından fırlayan inlemeye engel olmasının imkanı yoktu artık. Ok yaydan çıkmıştı. Hissettiği büyük açlıkla Melek’in dudaklarına yapıştı ve ayağa kalkıp genç kızı Furkan’ın kitaplığıyla kendi bedeni arasında kıstırdı. Melek bacaklarıyla genç adamın beline sımsıkı dolanmıştı. İkisinin de aklı uçtu bu öpücükle. Ateş’in elleri kontrolden çıkmış, Melek’in elbisesini yukarı doğru sıyrıyordu. Bu kızın teninin her noktası nasıl yanıyordu böyle? Nasıl ipek gibi, kadife gibi, gül yaprağı gibi dokunmaya doyulmuyordu? İkisi de birbirlerinin öpüşmekten yumuşamış dudaklarının içine doğru inliyordu. Ateş sonunda dayanamayıp Melek’in elbisesini başından geçirip çıkardı. Genç kız uçuk mavi çamaşırlarıyla kalmıştı. Ateş yanan gözleriyle genç kızı da yakıyordu. Tüm hayallerinden ve rüyalarından da öte bir güzelliği karşısındaki. Melek onun gözlerindeki arzuyu, tutkuyu bir an yanlış anladı.

“Beğenmedin mi beni?”

Ateş duyduğu soruya inanamadı. Bir kez daha genç kızı kucağına hapsetti. Omzundan boynuna doğru minik öpücükler kondururken fısıldıyordu.

“Sana – bunu – yapma – demiştim – seni – ne kadar – sevdiğimi – ne kadar – güzel – bulduğumu – sorma! Ahhhh boynun çok tatlı ve harika kokuyorsun!”

Melek’in saçlarını bir yana topladı ve öpücüklerinin arasına ufak ısınklar katarak genç kıızı adeta yemeye başladı. Melek de kıkırdıyordu.

“Ayyy aşkım yavaş ol! Duyacaklar bizi!”

“Sence bu benim umrumda mı?”

Yeniden Melek’e yumulmuştu ki bir an toparlandı. Meleğiyle eğer özel bir şeyler yaşayacaklarsa – ki su saatten sonra bunun olmaması imkansızdı – kendi evlerinde olması daha doğru olmaz mıydı? Böyle şeyler erkekler için mesele olmasa bile, kadınlar için ilkler her zaman özeldi ve Ateş bu gecenin Melek için ‘özel’den çok daha ötesi olmasını istiyordu. Soluk soluğa kendini ayırdı aşık olduğu tenden. Melek’in sesi titriyordu.

“N–noldu?”

Ateş, Melek’i usulca yere bıraktı. Genç kız titreyen dizlerinin üzerinde kendisini taşımakta zorlanıyordu. Melek, Ateş’in koluna tutunurken; Ateş az önce tutkuyla yere fırlattığı elbiseyi yerden alıp okşaya okşaya Melek’e yeniden giydirdi. Hemen ardından da yerden kendi gömleğini bulup aceleyle üstüne geçirdi.

“Aşkım napıyosun?”

Ateş sıkıca Melek’in elinden tuttu ve ona göz kırptı.

“Şşşş... Uslu bir Melek ol. Belki o zaman Şirinleri görebilirsin...”

Melek kıkırdarken Ateş ile birlikte odadan sessizce çıktılar. Ateş önce uzanıp salona baktı. Furkan ya da Feyza görünmüyordu. Hemen

ardından karşılıklı kahkahalarını işittiler. Demek ki mutfaktalardı. Ateş yeniden Melek'i çekiştirerek evin kapısına doğru ilerledi. Melek, Ateş'in avucunu sıkarak onu durdurdu.

“Ateş? Feyza nolucak?”

Ateş iyice yaklaşıp bir kez daha Melek'i duvar ile kendisi arasında sıkıştırdı. Ahhh – bunu yapmak edepsiz bir alışkanlık olmuştu kendisinde...

“Güzelim onlar ilişkilerinin temellerini atarken yalnız olmak isterler – ki zaten gördüğün gibi biz akıllarına bile gelmiyoruz...”

Genç adam yüzünü Melek'in mis kokan boynuna doğru uzattı ve yakıcı soluğuyla fısıldadı.

“Ayrıca seninle çok işim var ve bunları yaparken tamamen yalnız olmak istiyorum.”

“Hiiii... Terbiyesiz!”

Sadece bir saniyelik bir öpücük ile Melek'i esir aldı Ateş.

“Ne demiştin?”

Melek gözleri hala kapalı iken dudaklarını yaladı.

“Mmmm... Hemen gidelim dedim aşkım.”

Kaçaklar gibi kapıyı sessizce kapatıp Ateş'in arabasına indiler. Ateş arabayı son hızla sürerken bir yandan Furkan'a mesaj atıp eve gittiklerini haber veriyordu.

“Feyza'yı orada bıraktığıma inanamıyorum! Ateş beni de kendine benzettin!”

“Şikayetini mi var hanımefendi?”

Dudaklarını büzüp düşündü bir süre genç kız. Sonra nefis bir gülüşle sevdiği adamı ödüllendirdi.

“Hayır!”

İkinci kattaki dairelerine çıkınca, Melek kapıyı açmakla uğraşırken Ateş onu sıkıştırmaya başlamıştı bile.

“Ayyy aşkım rahat dur. Gecenin bir köründe biri duyacak, rezil olucaz.”

Kapının aralandığını gören genç adam, her şeye bir kez daha boş verdi. Melek'i saniyesinde kucağına alıp içeri sokarken ayağıyla kapıyı sertçe kapatmıştı. Ateş Melek'i yeniden kalçalarından kavrayıp odasındaki defalarca birlikte uydukları yatağa taşıdı. Nazikçe onu yatırdı, kendisi hemen üzerindeydi ve Melek öyle sıkı sarılmıştı ki geri çekilemiyordu. Bu an tıpkı rüyasındaki gibiydi. Ama çok daha güzel, çok daha özel, çok daha seksi!

Birkaç saniye içinde yine Melek'in elbisesi ve Ateş'in gömleği odanın ücra köşelerini boylayıvermişti. Elleri rahat duramıyordu genç adamın, aşık olduğu bedenden kopamıyordu. Uzanıp eşsiz güzellikleri saklayan sutyeni kavradı. Avuçlarında hissettiği yumuşaklıklar, ikisini de kendilerinden geçirdi.

Aşık kadın ile aşık erkeğin paylaşabilecekleri en özel ana doğru tırmanıyorlardı birlikte ve bu yolculukta birbirlerinin bedenlerini, tenlerini en saklı noktalara dek tanıyorlardı. Ateş Melek'in titreyen ellerinin kendi pantolonuna uzandığını gördü. Genç kızın saflığı, naifliği ve oldukça seksi tedirginliği onu gülümsetmişti. Birbirlerine yardım ederek o pantolondan kurtuldular. Şimdi ikisi de yalnızca çamaşırda kalmışlardı. Duygularını öyle yavaş ve sindirerek yaşıyorlardı ki... Gözleri, bakışları bir an birbirinden kopmuyordu. Ateş usulca

uzandı. Dudaklarıyla sutyenin askısının durduğu yeri öptü. Melek'in elleri Ateş'in başını kendi tenine bastırıyordu. Bu yakınlığı, bu sıcaklığı ve bu doyumsuz zevki daha önce niye yaşamadıklarına yanıyordu genç kız. Bir an sonra ise hayal dahi edemeyeceği bir şey hissetti. Ateş usulca sutyenin askısını dişleriyle kavramış çekiyordu! Gözleri hayretle açıldı ve başını indirip Ateş'e bakmaya çalıştı. Ama göğsünden boynuna, boynundan daha da yukarı tırmanan güçlü bir el yüzünü şefkatle okşayıp başını geri yattırdı.

Bir omzundaki askı dirseğine dek inmişken göğsünün sunduğu manzara daha da mükemmelleşti. Ateş'in dudakları kolunun alt tarafından göğsüne yol alıyordu şimdi. Melek bu hissettiği duygu ve haz patlamasını adlandıramıyordu bile. Sadece usul usul inlemeler kaçıyordu dudaklarından engellenemez biçimde.

Biraz sonra Ateş'in başı diğer tarafa doğru eğildi. Dudakları ve dişleri aynı nefis işkenceyi diğer kolu ve göğsüne aynen uyguladı. Ateş kendisini biraz daha yukarı çekti, tamamen Melek'in bacaklarının arasındaydı. En özel yerlerinin arasında yalnızca ince iki kat kumaş vardı. Ama onlar da o dayanılmaz sıcaklığı engellemiyorlardı.

Ateş şu an yaşadıklarına inanamıyordu. Cennet buydu galiba, meleği en saf haliyle hayallerinin de ötesinde salınıyordu koynunda. Yaramaz elleri utanmazca uzanıp iki göğsüne birden kapandı. Onlarla ilgilenmek tarifsizce zevkliydi. Melek'in gözleri yarı aralıktı ve alt dudağını ısınyordu Ateş kendisine böyle dokundukça. İnlemesi ancak böyle kesiliyordu. Ateş eğildi ve tadı başka kokusu bambaşka olan iki göğsün ortasındaki derin vadiye yumulurken yeniden fısıldadı.

“Aşkım?”

Daha fazlası, ötesi, son noktası için izin gibiydi bu fısıltı. Ama Melek o noktayı, o sınırı çoktan aşmıştı. Her şeyiydi bu adam, her hücresi Ateş diye yanıyordu. Onun varlığını istiyordu tamamen. Ve genç kız utangaçlığa boş vererek ellerini kaldırdı. Kendi dolgun göğüslerinde bu

adamın ellerini hissetmek inanılmazdı. Melek de ellerini Ateş'in ellerinin üstüne koydu ve sevgilisini, göğüslerini okşamayı için teşvik edercesine sıktı.

Ateş'in beklediğinden çok daha ateşli olan bu kıvılcım, aralarındaki yangını harlandırdı. Yalnızca elleri değil dudakları da Melek'in vücuduna musallat olmuştu durmamacasına. Melek Ateş'in ellerinde yoğurulduğunu hissediyordu, bedeni hayat buluyordu aşkıyla. Hayal bile edemeyeceği bir şehvetle tutuluyor, sarılıyordu genç adama. Ateş en sonunda sutyeni de çıkarıp attı Melek'in üzerinden.

“Tenin tenime değsin aşkım dayanamıyorum!”

Üstü bir anda tamamen çıplak kalınca Melek utanmıştı. Kollarıyla kendini kapatmaya çalıştı genç kız. Ateş o anda yine fısıldayarak konuştu.

“Aşkım ürküttüm mü seni? Çok özür dilerim.”

Genç adam Melek'in kollarının üstüne öpücükler yağdırdı. Melek yalnızca başını iki yana salladı. Fısıltısı endişeyle titriyordu.

“Hayır – hayır – hayır aşkım. Ama ben sana layık mıyım bilmiyorum?”

Melek'in gözleri kapalıydı bunları söylerken. Sözü bittikten birkaç saniye sonra göz kapaklarının üstünde Ateş'in yakan dudaklarını hissetti sırayla. Yavaşça açtı gözlerini. Mavi gözler kahverengi gözlerle buluştu. Gözler birbirine kilitliyken Ateş kırmaktan korkar gibi genç kızın ellerini tutup kaldırdı. Tamamen gözlerinin önüne serilmiş olan hazineye baktığında ise kalbinin resmen teklediğini hissetti.

En değerli tablolardan, en nadide heykellerden daha eşsizdi genç kızın bembeyaz vücudu. Rüyasının falan yalan olduğunu hissetti Ateş. Böyle bir varlığı hiçbir hayal, hiçbir rüya tahayyül edemezdi.

“Meleğim sen gerçek misin?”

Bu fısıltı dudaklardan dökülen son cümle oldu. Ondan sonrasında dudakları birbirlerinin teninden asla ayrılmadı. Yalnızca aşkla birbirlerinin adını fısıldadılar kendilerini inandırmak için. Ateş... Melek...

Son kumaş parçaları da sökülüp atıldı aralarından. Çıplaklığı artık utandırmıyordu Melek’i çünkü öyle yoğun bir aşkla kaplı hissediyordu ki kendini; Ateş’i, biricik ve tek aşkı öylesine sahipti ki kendine.

Ateş’in dudaklarını omuzlarında, gerdanında ve –aman Allah’ım!– göğüslerinde hissetmeye ve oradaki yaramazlıklarına alışmıştı. Ama bir anda genç adam uzaklaşınca içi üşüdü. Üzerindeki güçlü varlığına çok çabuk bağlanmış, çok çabuk alışmıştı. Ve birden Melek’in dudaklarından inlemeden çok çığlığı andıran bir ses fırlayıverdi. Ah hayır – Ateş bacaklarının iç kısmını öpüyor olamazdı değil mi?! Hayır – hayır – hayır! Hele dudakları en hassas bölgesine ilerliyor hiç olamazdı.

“A–a–ateşşş aşkım d–dur! Ah Allah’ım! Olamaz!”

Olmuştu işte! Olamaz dediği şey olmuştu. İçinde bir şeyler yükseliyordu sanki, vücudunun tüm sınırları ayaktaydı!

Ve kaçınılmaz son! Zaten o andan itibaren hangi aşık kaçmak ister ki sevdiğinden?! Aşkı kutsal kılan birleşmeden?!

Tüm bedeni Ateş’in güçlü ve sıcacık varlığıyla, sonsuz aşkla ve inanılmaz bir hazla titrerken Melek’in tatlı, kıpkırmızı ve şişmiş dudaklarından dökülen fısıltıyı Ateş ömrü boyunca unutmuyacaktı.

“Bu gece sabah olmasın aşkım!”

BÖLÜM-36

Ateş, gözlerini açtığında bir an nerede olduğunu bilemedi. Derken birden önceki gece Furkan'a gittiklerini, orada oynadıkları oyunları ve sonra Melek'le birlikte Furkan&Feyza çifti için Furkan'ın evindeki eski odasına gittiklerini ama oradan firar ettiklerini hatırladı. Ve – ve hemen ardından da aceleyle evlerine dönüp meleğiyle yaşadıkları i–naml–maz sıcak geceyi anımsadı.

Derin bir soluk alarak hala bedeni üzerinde çıırılçıklak serilmiş Melek'in harika vücudunu sardı. Sonsuza kadar bu nefis küçük kızın tek sahibi olmuştu.

Elleri gecedен edindiği edepsiz bir alışkanlıkla Melek'in sırtında ve belinin güzel kıvrımında oyalandıktan sonra kalçasına ilerledi. Bu kıza değil bir gecede on yüz bin milyon gecede doyamayacaktı anlaşılın.

Biraz sonra Melek'in kıpırdandığını hissetti genç adam. Ahh dün gece fena yormuştu onu. Tabi ki genç kız uyanmakta zorlanırdı böyle! Ama suç Ateş'te değildi işte. Tüm suç Melek'teydi – o bu kadar güzel, seksi, tatlı, tutkulu, çekici, yakıcı olmasaydı Ateş de ona belki doyabilirdi. Gece boyunca uyuyup uyanıp genç kıza vampir gibi saldırmayabilirdi o zaman!

Melek gözlerini azıcık aralayıp başını yavaşça kaldırıncaya, vücudunun en mahrem dolgunluklarının Ateş'e nasıl bir göz ziyafeti çektiğini bilmiyordu – bilemezdi! Ateş kendisini yatakta yana kaydırırken Melek'in başını yastığa koyarak onu sırt üstü yatırdı. Tabi böyle yatırınca gece Melek sırt üstü yattığında ona yaptıkları gelmişti aklına ama şimdi bunu düşünmemeliydi! Elini genç kızın yanağına uzatıp okşadı.

“Canım?”

“Hmmm...”

“Günaydın prenses...”

“Günaydın... Mmmm... Saat kaç?”

Ateş odanın yan duvarındaki saate baktı ve gülümsedi.

“Eee 11 buçuğu 5 geçiyo güzelim...”

“Offf çok uyumuşuz...”

Melek gözlerini ovuşturarak uykusunu açmaya çalıştı. Uyandıktan itibaren Ateş'in gözlerinde hala geceki arzusunun yanıp söndüğünü görmüştü. Bu, hem hoşuna gitmiş hem de onu utandırmıştı. Çarşafı yavaşça üstüne çekip kalkmaya hazırlandı. Ateş onun çarşafı sıkı sıkı tutan elini tuttu ve bileğinin iç tarafını yumuşacık öptü.

“Aşkım – pişman mısın?”

Melek dudağının kenarını ısırarak düşündü. Dün gece – hayatının en özel dakikalarını yaşamıştı. Hayatının aşkıyla başka dünyalara yol almıştı sanki. O başka dünyada yalnızca aşk, tutku ve Ateş’in teni vardı. Bu yakışıklı, zeki, güçlü adam kendisini muazzam bir tanrıça gibi hissettirmişti. Gece boyunca yaptığı yaramazlıklar ile Ateş’ten geri kalmamıştı doğrusu. Arenanın en güçlü boğasına sürekli daha koyu kırmızı gösteren bir matador gibi kendisini çılgınca sevmesi için Ateş’i sürekli körüklemişti genç kız, vücudunu ona nasıl cömertçe sunduğunu yutkunarak anımsadı. Nihayet Ateş’e baktı. O gözlerdeki endişeli bekleyişi görünce mutlu oldu. Ateş sahiden de kendisine çok değer veriyordu, vereceği cevap bu yüzden onun için çok önemliydi. Uzanıp genç adamın yanağını okşadı.

“Hayır sevgilim. Tek bir saniyesinden bile pişman değilim.”

Ateş eğilip dudaklarına masum bir öpücük konduracaktı – ancak dudakların teması yüksek hızlı trenden de, ses hızıyla ilerleyen uçaktan da daha hızlı ilerlemişti ve Ateş’in neredeyse yeniden kendisine sahip olmasına ramak kalmıştı.

“Ayyy dur – dur – dur sapık seni!”

“Ah bebeğim dur deme bana!”

“Dur demezsem sence daha ne kadar bu yatakta kalırsınız?”

Ateş bir an düşündü, sonra omzunu silkti.

“Sonsuza kadar! Benim asla şikayetim olmaz!”

Melek bir kez daha Ateş’le kavrulmaya bu kadar hazır olabildiğine inanamıyordu. Ah bu adam ne yapmıştı böyle kendisine? Nasıl karşı koyamıyordu böyle öpüşlerine?

Ateş'in dudakları boynunda gezinirken elleriyle onun saçlarını karıştırıyordu genç kız. Ateş'i üzerinden kaldırması gerekirken daha çok sarılıyordu ona. Ne zaman bu kadar yaramaz olmuştu böyle? Cevap: Dün gecedен itibaren...

Ateş, meleşinin de tıpkı kendisi gibi aklının başından uçtuğunu anlayanca çapkın bir şekilde gülümsedi ve yaramazlığına artarak devam etti.

“Ateş, aşkım d–dur!”

“Mmmmm!”

Ateş daha fazla konuşmasın diye Melek'in dudaklarına kapandı. Genç kız gülerken başını çevirdi. Bu defa bu öpücüğe karşı koymalıydı. Sesini yükselterek konuştu.

“Telefonun çalıyor şapşalım...”

“Martin Cooper! Başka işin mi yoktu da cep telefonu icat ettin? Özel hayat diye bir şey kalmadı!”

Ateş, öfkeyle eşofman altını giymeye uğraşırken söyleniyordu. Odanın her tarafına saçılmış eşyaların arasından telefonu bulması uzun sürmüştü ama telefon hala çalıyor.

“Ne var Furkan?”

“Ateş, uyuyor musunuz hala? Kahvaltıyı hep beraber dışarda edelim diyoruz da Feyza'yla...”

“İyi halt ediyorsunuz!”

“Ateş!”

Melek'in ikazı üzerine Ateş ona uzaktan bir öpücük attı ve Furkan'a cevap verdi.

“Tamam abi, birazdan geliyoruz.”

Ateş telefonu kapatırken Melek gülerek sevdiği adama baktı.

“Gördün mü yaramaz? Dur dememin sebebi vardı.”

“Bana ne? Of güzelim boş ver kahvaltıyı. Biz nerde kalmıştık?”

“Olmaaazzz! Hadi kalk, acıktım ben.”

“Ben de daha hiç doymadım ki...”

“Bak! Ayyy hala gıdıklıyo! Ya Ateş! İmdaaat!...”

* * *

Yarım saat sonra Pierre Loti'de buluşacakları iki çift. Ateş gidene kadar belki yirmi kez Melek'e iyi olup olmadığını sormuştu. Genç kız her seferinde gülerek iyi olduğunu söylese de Ateş'in bir türlü içi rahat etmiyordu. Gidecekleri yere az kala bir kırmızı ışıktaki durmuşlardı.

“Melek iyisin dimi?”

En sonunda Melek utanmazlığı ele aldı.

“Ay Ateş! Simdi çığlık atıcam! ^^Gece boyunca sevdiğim adamla çılgınlar gibi seviştim, vücudumdaki ufak sızılar dışında kendimi harika hissediyorum!^^ Bu lafları broşür olarak bastırıp halka dağıtmamı ister misin?”

Söyledikleri kendi kulaklarına varınca Melek hızla elini ağzına kapattı. Kendisi böyle konuşursa tabi karşısındaki yakışıklı adam da böyle

muzip ve sapık bakardı!

Arabadan inmiş, kahvaltı yapacakları kafeye yürürken Ateş Melek'in beline sarıldı ve ona fısıldadı.

“Senin çılgınca sevişen halini yerim ben!”

“Pislik! Beni de nasıl konuşturdun en sonunda!”

Gülüşerek kafeye girdiklerinde Furkan'la Feyza'nın gelmiş olduklarını gördüler. Haliç manzarası eşliğinde hava soğuk olsa da keyifli sohbetler ederek kahvaltıya koyuldular. Bir ara Melek'le Feyza lavabo için kalkmışlardı.

“Melek'cim bugün parlıyorsun maşallah.”

Melek ellerini yanaklarına götürdü.

“Yok canım öyle miyim?”

“Evet hayatım, hatta Ateş bey gözlerini üzerinizden alamıyor.”

“Sen kendine bak, Furkan halimi hatırlımı sorarken bile yan gözle sana bakıyordu.”

“Ufff Melek, çok mutluyum. İlk kez böyle hissediyorum sanki.”

–Aynı anda, masada–

“Ateş dostum noluyo?”

“Noluyomuş?”

“Dün niye öyle gittiniz ki? Gerçi zaten mesajımı iki buçuk saat sonra gördüm – ancak Feyza omzumda uyuyakaldıktan sonra...”

“Hiç işte abi gidelim dedik. Siz yeni çifti baş başa bıraktık.”

“E siz odadayken de biz baş başaydık.”

“Gidesimiz geldi! Allah Allah, annem sorgulamıyor senin kadar! Sen bizi boş ver, Feyza’yla ne iş?”

“Abi süper bir kız ya! Niye beni onunla daha önce tanıştırmadın ki?”

O anda Furkan’ın telefonu çalmaya başladı. Arayanı görünce genç adam oturduğu yerde dikleşti.

“Harika zamanlama Onur, buldun mu bir şeyler?”

Furkan dinledi, dinledi. Telefonu kapatırken kızların masaya yaklaştığını görünce eğilip Ateş’e fısıldadı.

“Nihayet Melek’in babasıyla da ilgili bir şeye ulaştık abicim. Mesaj atıcam sana şimdi.”

Ateş tamamen unutmuştu bunu! Ahhh dün gece onda akıl bırakmamıştı ki! Evet, Mahmut ile hesabı kapatmıştı ama Melek’in babası hala kocaman bir potansiyel sorun olarak hayatlarında mevcuttu. Melek otururken Ateş’in yanına bir öpücük kondurdu. O anda Ateş telefonunun titrediğini hissetti. Melek, Feyza ile konuşurken Ateş, Furkan’dan geldiğini bildiği mesajı açtı.

[Artvin merkeze 55 km uzaklıktaki Ballı Üzüm Köyü’nde Fatma Nine’yi bulun. Kadın sadece Rüstem’i değil, Melek’in tüm geçmişini biliyormuş...]

Ateş mesajı okuduktan sonra mutluluktan gözlerinin içi gülen sevdiği kıza baktı. Melek... Teninin her köşesinde ömrü boyunca doyamayacağı baldan daha şahane tadı olan bu kız için Türkiye’nin öbür ucundaki Ballı Üzüm Köyü’ne gidecekti. Ama bu defa Mahmut

olayındaki gibi meleğini ardında bırakmaya hiç niyeti yoktu – hele onun tadına vardktan sonra...

BÖLÜM-37

“Aşkım ne alaka yani niye Artvin’e gidiyoruz?”

“Oraya gidince öğreniceksin canım. Şimdi sormasan olmaz mı?”

“Ama benim tatilim bitmek üzere...”

Ateş uzanıp sevdiği kızın yanaklarını tuttu.

“İlk hafta ders yapılmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Emin ol bu ziyareti kaçırmak istemezsin.”

Melek gözleri parlayarak gülümsedi.

“Sen öyle diyosan bana bu yolculuğun keyfini çıkarmak kalır hayatım.”

“Ya sen ne şeker bişeysin böyle ya... Böyle bir araba pamuk şeker gibi, bir kazan Nutella gibi...”

Melek’in yanakları yine pembeleşirken o da Ateş’e sataşmadan duramadı.

“Bence Biscolata da çok tatlı mesela hayatım. Hele o reklamlarındaki heykellerrr...”

Ateş uzanıp Melek’in beline sımsıkı sarıldı. Elleri uslu duramayıp onu gıdıklamaya koyuldu.

“Dün gece yetmedi sana anlaşılan güzelim. Valiz hazırlama işini erteleyip sana buradaki heykeli yeniden göstereyim mi?”

Melek kıkırdıyordu.

“Ya Ateş ya... Bak çok fena gıdıklyosun ama!”

“Başka bişey yapmadığıma şükret! Sen benimsin küçük cadı! Benden başka heykel yasak sana!”

“Vay bel! 2013 dünyasında hala sansür var aşkım ya!”

“Bak hala dalga geçiyor benimle!”

Melek’i yatağa yatırıp kahkahalar arasında kıvrandırarak gıdıklamaya devam etti genç adam. Onun gülümsemesini, yanağında çıkan gamzeleri, dudacağının uçlarının kıvrılmasını, gözlerindeki ışığı görmek mest ediyordu Ateş’i.

Valiz hazırlarken Ateş’in Melek’i sürekli öpücüklerle engellemesi, arkasından masum bir sapık gibi yaklaşması ve Melek’in hep onu azarlaması yüzünden tahmin ettiklerinden yaklaşık iki saat sonra yola çıkabilmişlerdi. Ateş, gidecekleri uzun yolu göz önüne alarak rahat ve

konforlu bir cip kiralamıştı. Nihayet arabaya bindiklerinde Ateş navigasyon cihazını ayarlarken Melek hafifçe öksürdü.

“Öhö – öhö! Ben copilotunuz Melek Yıldız! Yakışıklı şoförümüz sayın Ateş Kılıç gece araba sürmeyi sevdiği için yolculuğumuz bu saatte başlamaktadır! İstanbul’dan Artvin’e toplam 1353 kilometrelik yolu da arabayla gideceğimiz için ufak çaplı hemoroid şikayetleri oluşabilir! Vereceğimiz rahatsızlıktan ötürü özür diler; hayırlı yolculuklar dileriz!”

Arabanın içinde kahkahalar yükselmeye başladı. İki aşık çok mutluydu. Her ne yaparlarsa yapsınlar, birlikte olmak yetiyordu onlara.

“Melek sen yola çıkmadan önceki yarım saatte odana kapanıp ne yaptın bakıyım?”

“Meraklısın Ateş vallahi! Birkaç şarkı ayarladım dinleriz diye sadece! İlkini özellikle sana armağan ediyorum!”

“Ben bütün şarkıları sana armağan ederim güzelim. Neymiş ilk şarkı?”

Az sonra arabanın CD çalarından yükselen şarkıya inanamadı genç adam:

“Yallah şofer yallah ne bekliyeseen
Yüregime gam ekliyeseen
Heç Allah’tan korkmiysen beni yolda birakiysen
Heç Allah’tan korkmiysen beni yolda birakiysen
Yallah şofer yallah götür meeni”

Melek’in gülmekten karnına ağrılar girmişti.

“Aşkım yüz ifadeni görmen lazımdı. Ay çok komiiiiikk!”

Aksam karanlığında ışıktandırılmış Boğaziçi Köprüsü’nden geçerken Ateş sevdiği melek gibi kızın kahkahalarını dinleyerek mutlu oluyordu.

* * *

“Ateş ben küçükken bir kez Artvin’e gitmiştik, hatta Meryem de küçüktü o zaman, o yüzden beni hatırlamasına şaşırdım zaten. Ama o zaman nasıl gittiğimizi hatırlamıyorum ben.”

“Meryem bana seni anlattı biliyor musun?”

“Sahi miiii? Ne dedi? Ne dedi?”

Ateş güldü Melek’in bu heyecanına. Dönüp o maviş gözlerine aşkla baktı.

“Keşke ben de Melek abla kadar güzel olsam dedi...”

Melek’in yanakları pespembe kesildi bir anda.

“Yalan söyleme.”

“Vallahi yalan söylemiyorum. Aynen böyle söyledi.”

“Peki sen ne dedin?”

Ateş vitesi değiştirdikten sonra uzanıp Melek’in elini tuttu.

“Ah sen bir de Melek ablanın benim gördüğüm yerlerini görsen dedim!”

Melek çığlık atarak elini çekti.

“Yaaaa Ateş çok hainsin! Sırf gıcıklığına yapıyosun! Utandığımı bildiğin için!”

“Benden mi utanıyosun güzelim? Dün gece hiç öyle demiyodun.”

“Bak küsücem valla!”

“Küsersen ben de seni gıdıklarsam görürsün!”

Melek kakhaha attı.

“Koskoca Ateş beyin laflarına bakın! Görmüştüm! Ya ben sana kızıyodum ama!”

“Kızma bana ama...”

Ateş öyle tatlı, yandan yandan bakıyordu ki Melek kendini tutamayıp gülümsedi.

“Ay iyi kızmıyım barı!”

İzmit Körfezi’ne doğru ilerlerken Melek geçtikleri yerlere bakıyordu.

“Tuzlaaa... Aaa Ateş İstanbul bitti! Şimdi burası neresiymiş? Kocaeli il sınırı yazıyo. Eskihişaaaar, Gebzeeee, Dilovasuuu. Ayyy ne komik isim vermişler buraya böyle. Dilovası!”

“Melek, Dilovası deyince aklıma ne geliyo biliyo musun?”

“Yok canım nereden bileyim, ne geliyo?”

“Mmm şimdi mesela senin vücudunda çok tatlı tepeler var ya, onların ardından gelen pürüzsüz karnın var – ova gibi, orada ben hani ellerimle ya da dudaklarımla dolaşıyorum ya. O zaman senin karnın ne oluyor? Dil ovası!”

“Sen – benim – hayatımda – gördüğüm – en – terbiyesiz – adamsın!”

Melek utançtan kıpkırmızı kesilmişti bu lafları kesik kesik söylerken. Kollarını kucağında birleştirip başını Ateş’ten ters tarafa çevirdi.

Kaşlarını çatmış, dudaklarını büzmüş, öfkeli görünmeye çalışıyordu. Ama yanındaki edepsiz adamın benzetmesi, tüm bedenini karıncalandırmaya yetmişti. Pürüzsüz karnı, Ateşin yaramaz dudakları, dil ovası... Ay bu adam neler düşünebiliyordu böyle?

“Hadi bebeğim asma yüzünü böyle ama!”

Melek cevap vermeden omzunu silkti sadece. Biraz sonra arabanın yavaşladığını hissetti, durmuşlardı. Melek kazağının üzerinden Ateş’in sıcak soluğunu hissetti.

“Benim meleğim kızmış mı bana?”

Melek yine omzunu silkti, cevap vermemişti.

“Hadi, hadi, hadi kızma. Seninle uğraşmaya bayılıyorum napıyorum?”

“Ama sen böyle konuştuğça ben çok utanıyorum.”

“Ama utandığında çok tatlı oluyosun sen. O pembe yanaklarını ısırarak geliyo içimden.”

“Ama ısırma acıır...”

“Beni affettiğini söyle o zaman.”

“Kızmamıştım ki!”

“Seni küçük yalancıl!”

“Bak ya! Ateş! Ayyy dur! Yol kenarındayız! Görücekler bizi şaşkın!”

Uzun ve tatlı bir öpücükten sonra yeniden yola koyuldular. Melek yine tabelaları okumaya koyuldu. Keyifler yerine gelmişti.

“Hereke, aşkım burası halılarının ünlü olduğu Hereke mi?”

“Evet canım.”

“Hmmm. Bak burası da Körfez’miş. Taaa şu karşıda görünen yerler nereler Ateş?”

“Oralar mmm çok iyi bilmiyorum ama Gölcük, Karamürsel ve Yalova’ya uzanıyor galiba canım.”

“Ayyy o depremde yerle bir olan Gölcük mü?”

“Evet canım orası. Kendi çıkarı için kaç kişinin canına, malına kast ettiler cahil insanlar.”

“Uf ne fena. Ben küçücük çocuktum o depremde. Anneme nasıl sarılmıştım, çok korkmuştum.”

“Ben o kadar da küçük değildim. Tabi yaşlıyız size göre Melek hanım.”

“Eh birazcık öylesiniz Ateş bey ama ne yapalım idare ediciiz artık.”

Bu kez surat asıp trip atma sırası Ateş’e gelmişti anlaşılın. Melek gülererek başını omzuna yatırdı.

“Yaaa bak şimdi de sen kızma aşkım lütfen, lütfen, lütfen.”

“Hiç sevimlilik yapma çünkü sana dayanmam biliyosun.”

“Aşkım ya e ben de sana takılıyorum ne var?”

Ateş çok ciddi bir tavırla konuşuyordu.

“Ya bir süre sonra sahiden beni yaşlı bulursan? Kendi yaşında birileri ilgini çekerse?”

“Aynı şey senin için de geçerli ama?”

“Hayır güzelim. Sen bana yaşam enerjisi veriyosun, ömrümü uzatıyosundur kesin. Ama sen daha çok gençsin, ya senin heyecanını karşılayamazsam?”

“Hayır bitanem sakın böyle şeyler getirme aklına. Ben senin olgunluğunu, sakinliğini çok seviyorum. Limanım oldun sen benim. Bak şöyle düşün. Sen hayatındaki o delikanlı dönemini atlattın ve ne istediğini biliyosun. Bense öyle zor yaşadım ki bugüne kadar, ruhum ve kalbim sanki 40 yaşında gibi yorgun. Sende dinleniyorum, yenileniyorum ben.”

Ateş’in başının üzerine kondurduğu sıcacık öpücüğü yine yüreğinde hissetti Melek. Ah bu adamı daha fazla ne kadar sevebilirdi?

“Beni hiç bırakma, benden hiç vazgeçme olur mu?”

“Meleğim söyle bakayım bana enzim nedir?”

“Nerden çıktı şimdi bu?”

“Yahu sen bir söyle!”

“Peki. Canlı hücrelerdeki bütün biyokimyasal reaksiyonları hızlandıran ve aktivasyon enerjisini düşüren biyolojik katalizörlere enzim denir hocam.”

“Aferin çocuğum. Dün gece dersine çok iyi çalışmışsın. Pekiii substrat nedir?”

“Hocam çok sıcaktı da her anlattığını eriyerek dinledim. Substrat ise enzimlerin etki ettiği maddeye denir.”

“Bravo. Şimdi bebeğim benim hayatım bir biyokimyasal reaksiyon. Sen

enzimim oldun benim, hayatımı hızlandırdın, anlam kattın bana. Bense senin substratın oldum be.”

“Ama enzimler substratı parçalaaaar.”

“Sen bana neler neler yaptığını unuttun galiba!”

Kahkahalar eşliğinde İzmit’ten Sakarya’ya ilerledi aşıklar. Melek’in hazırladığı CD’deki şarkılara birlikte eşlik ediyorlardı bazen. Nakaratını söylerken ise Melek, Ateş’in elini tutmuştu küçük ve sıcacık avuçlarıyla.

Ne bir kürk ister bu şen gönlüm,
Ne bir han ne de saray
Ye iç eğlen çok kısa ömrün
Sev çünkü sevmek en kolay

Sakarya’dan Düzce’ye geçerlerken Melek’in sessizleştiğini fark etti Ateş. Yanına baktığında genç kızın huzurla uyuduğunu gördü. Gülümseyerek CD çaları kapattı ve hızını sabitledi. Bu ufak ve eşsiz kız çok değerliydi be. Uyurken bile rahat etmeliydi. Uzanıp arkadan ince polar hırkayı üzerine örttü tek eliyle. Sonra yine yola verdi dikkatini. Aklına Melek’i ilk Çanakkale’ye götürdüğü yolculukları gelmişti. Babasının dayaklarından ve o Mahmut’un saldırısından kaçıp nasıl sığınmıştı Ateş’e. Güzelim tenine hiç yakışmıyordu onca yara bere.

“Artık öğreneceğiz Rüstem efendi. Bu güzel kızla, annesiyle ne alıp veremediğin varsa artık öğreneceğiz.”

* * *

“Meleeeek, bitanem!”

Melek yanında huzurla uyurken Ateş arabayı sürmeye devam etmiş; Düzce’den Bolu’ya, oradan Gerede’ye ve oradan da Karabük

üzerinden Çankırı'ya varmıştı. Genç kızın bu uzun yolda hiç uyanmadan uyuması tabii ki Ateş'in onu hiç sarsmadan arabayı kullanma gayreti sayesindeydi. Şimdi ise o her zamanki tatlı mahmurluğuyla uyanıyordu.

“Hmmm Ateş geldik mi yoksa?”

Ateş elinde olmadan gülümsedi. Bu kız makyajsız, saç başı dağınık ve uykudan yeni uyanmış haliyle bile o kadar güzeldi ki buna inanamıyordu.

“Hayır güzelim, nerdeyse geldiğimiz yolun 3 katı kadar yolumuz var daha.”

“Ufff çokmuş aşkım. E peki niye uyandırdın beni ki?”

“O güzel gözlerine bakmak istedim.”

“Hııı uydurma!”

Ateş uzanıp sarıldı ona ve başını göğsüne yasladı.

“Hem biraz yemek yeriz dedim hem de sonra arka tarafa geçip birlikte uyuruz. Olmaz mı?”

“Mmm cazip bir teklife benziyor beyefendi. O zaman önce bana bir öpücük ver sonra da yemeğe gidelim.”

“Hay hay hanımefendi madem bu kadar ısrar ediyorsunuz ne yapalım öperiz biz de.”

Sanki genç adam hiiiiiiç istemiyordu öpmeyi. Eh bir de istiyor olsaydı herhalde bu öpücük sabaha kadar uzardı! Melek boynundaki sıcacık avucun aşağılara inmek için ne kadar hevesli olduğunu gayet iyi bildiğinden, gülümseyerek dudaklarını çekti.

“Yemek yiyecektik hani?”

“Müsaade edersen yemeye devam edeceğim hayatım.”

Ateş yeniden kendisine eğilirken parmaklarını onun dudaklarına kapattı.

“Aşkım araba sürdün o kadar, bak daha ne kadar çok gidecekmiz. Senin dinç olman lazım dimi?”

Ateş, Melek'i sıkıca sarmalamış olarak mola yerindeki restorana giderken homurdanıyordu – hem kendine hem meleğine. Niye bu kıza hiç doyamıyordu yahu? Ne vardı dudağına tek bir an dokunup kendini çekebilseydi? Ama yooook, illa bi yapıştı mı bırakmayacaktı.

/Kız haklı, Ateş kabul et fena sapıksın! Ama sen de çok ballısın be güzelim!\

Yemekten sonra, İç Anadolu'nun sert ikliminden nasibini yeterince almış Çankırı ayazından kendilerini korumak için neredeyse koşarak arabaya geçtiler. İkisi de arka koltuğa kuruldular. Melek hemen başını ait olduğu yere, yani Ateşin göğsüne yasladı.

“Canım istersen böyle yatmayalım, ben biraz uyuyup kalkıcam. Çok uyursam yolu bitiremeyiz bir haftaya.”

Melek güldü ama kalkmadı da.

“Sen beni uyandırmadan kalkmayı başarısın hayatım. Beni buradan hiçbi kuvvet kaldıramaz.”

Ateş yeniden sarıldı genç kıza. E o böyle konuştuğça Ateş nasıl sevmesindi ki onu?

İki saat sonra genç adam telefonunun alarımının ilk notasında daha

uyandı. Hemen Melek’e baktı, neyse ki bu deli kızın uykusu öyle hafif değildi. Eh görünüşe bakılırsa da kendi göğsü oldukça rahattı uyku için! Ateş oldukça yavaş hareketlerle kendini kaydırıp Melek’i iyice yatırdı geniş koltuğa. Arka taraftan başının altına yastık ve üzerine de bir battaniye alıp genç kızın rahatından emin oldu ve ön tarafa geçti. Saat yeni gece yarısı olmuştu. İşte şimdi uzunca bir süre yol alabilirdi.

Melek’in arabanın beşik misali sallantısında bebekler gibi mışıl mışıl ve her zamankinden fazla uyuduğu gece boyunca Ateş navigasyon aletinin rehberliğinde yol aldı. Çankırı’dan sonra Kastamonu, Çorum ve Amasya’dan geçti. Samsun’dan Karadeniz sahil yolu istikametine doğru devam etti ve Ordu merkeze gelmeden önce, henüz Ünye ilçesindeyken olabilecek en parlak kış güneşi selamladı genç çifti.

Melek göz kapaklarının üzerine düşen güneş ışığına dayanamayıp kırıştırdı.

“Ateş, aşkım?”

“Ooo uyuyan güzel uyanmış!”

“Yaaa çok uyudum dimi?”

“Eh canım yani, yaklaşık 8–9 saat civarı uyudun.”

“Ufff yüzüm gözüm şişmiştir şimdi!”

Ateş dikiz aynasından çapkın bir bakış attı sevdiğine.

“Valla buradan en az dünkü kadar güzel görünüyorsun.”

Melek ona çok tatlı bir gülücük bahşetti aynadan.

“Aşkım sen bütün gece hiç durmadan sürdürdün mü ya?”

“Öyle oldu canım. Kahvaltı için bi yerde durunca yine iki saat kestiririm ben.”

“Uf tüh keşke ben de bilseydim araba kullanmayı. Dönüşümlü sürerdik sen de bu kadar yorulmazdın.”

“Olsun canım severim ben araba sürmeyi. Ama tabi biraz dinlenmeliyim.”

“Peki dinlendikten sonra daha ne kadar yolumuz var aşkım?”

“Bi 7 saat kadar daha gidicez yaklaşık canım.”

“Amma uzakmış Ateş.”

“Öyleymiş güzelim. Bak şurada gözlemeci var, ne dersin kahvaltı için?”

“Oluuur canım.”

Karadeniz şivesiyle konuşan iki teyze vardı ufak dükkanda. Sıcak çay ile beraber gözlemeleri keyifle götürdüler. Her şey doğal olduğundan pek lezzetli gelmiş ve doymak bilmemişlerdi.

Ateş’in taa İstanbul’dan beri araba kullandığını öğrenen teyzelerden biri, dinlenmesi için iki göz odadan oluşan evine gitmeyi teklif etti. Önce itiraz etseler de, teyze çok ısrar etmişti. Ateş de bu iyiliğe karşılık gözleme ve çayların ücretinin epey üstünde ödeme yaptı. Melek hem tüm gece uyuduğu için, hem de bu tatlı teyzelerin önünde Ateş’le baş başa aynı odaya gitmeye çekindiği için dükkanda kalmaya karar verdi. Genç adam, meleğinin kokusuyla uyumayı çok istese de onu anlamıştı ve zorlamadı. Tabi Ateş ordan çıkmadan önce eğilip Melek’in alnından öpmeyi ihmal etmedi.

Omuzlarında tüy gibi hafif dokunuşlar hissetti önce, kaslarının üzerinde yavaşça sıkılıyor ve gevşiyordu ince parmaklar. O kadar iyi

geliyordu ki yorgun bedenine. Gözlerini daha açmadan belli belirsiz kıvrılan dudakları memnuniyetini gösteriyordu. Bunu gören acemi masöz kızımız keyiflendi. Parmaklarını genç adamın boynuna doğru ilerletti birkaç dakika sonra. Hay Allah! E buraya onu uyandırmak için gelmişti. Ama yaptığı masajın yerini alan yumuşacık okşamaları, aklına sadece birkaç gece önce kendi –çıplak– sırtında dolaşan onun güçlü parmaklarını getirivermişti. Acaba genç adam da kendisi kadar hoşlanıyor muydu bu temastan?

Adam, kızı ürkütüp masajı kesmesin diye uyandığını belli etmiyordu. Ah ama bu masajın sonu pek hayırlı bir yere gitmiyordu sanki! Yani tabii sevdiği kıza bir kez daha sahip olması ne kadar hayırsız olabilirse... Genç adam tamamen kızılıötesi hayallere dalmışken, kulağına ulaşan sıcak nefes ile ne yapacağını hepten şaşırıldı.

“Hadi yakışıklı uyan artık lütfen.”

“Uyanmam için beni ikna etmelisin ama.”

Bu cümlesinin hemen ardından Melek’in yumuşacık parmaklarını saçlarının arasında hissetti genç adam. Bu basit dokunuş kanını hareketlendirmeye yetmişti – ki tam kulağının altında aklını başından uçuran dudakları hissetti.

Ve yarış başladı sayın seyirciler. Sağ kulvarda başlarda oldukça yavaş hareket eden Ateş, sol kulvardan kopup gelen Melek’in öpücüğü ile bir anda atağa kalktı. Ve – ve – ve Ateş ani bir manevrayla hemen yanındaki Melek’i kendi kulvarına çekip hapsedti. Yarış inanılmaz bir ivme kazandı sayın seyirciler. Pistlerde görmek istenen hareketler bunlar – Ateş Melek’in her yerinden öpmek için hamle yaparken Melek tatlı kakhahalarıyla onu baştan çıkarmaya devam ediyor. Bitiş çizgisine çok az kaldı, çift aşkla, tutkuyla ve son hızla ilerliyor. Bu nefes kesen etabın sonu nasıl olacak biz de merakla bekliyoruz! Ama – ama – ama son düzlükte çiftin karşısına yine büyük bir engel çıkıyor. Ve yarışı kaybeden yine Ateş oğlan oluyorrrr!

Çünkü genç çift neredeyse kendinden geçmişken bir kez daha bölünmüşlerdi. Bir kez daha Ateş'in uyuduğu odanın kapısı çalınıyordu.

“Melek kızım? Kuymak pişti, soğumasın. Uyanmadı mı Ateş oğlan?”

“Ya bi bırakın da Ateş oğlan şu tatlısını bitirsin ya! Arkadaş Türkiye'nin öteki ucunda bile Nuray hanım etkisi mi vardır nedir?”

“Tatlın hep seninle şaşkın, ben seni uyandırmaya gelmişim, bak onu bile unutturdun bana. Üstüme çıktın. Ah çok yaramazız biz nolucak böyle?”

Ateş, Melek'in elinden tuttu ve birlikte çıktılar odadan. Genç adam tatlısını bitiremeden alıkonulduğu için azıcık öfkeliydi. Ama kurulan geniş yer sofrasının zengin içeriği, öfkesini yok ediverdi.

Her şeyden bolca yedikten sonra hiç istemeseler de iki teyzeye teşekkür ettiler, Artvin'den dönerken de buraya uğrayacaklarına söz vererek oradan ayrıldılar.

Ünye'den Ordu merkeze doğru yollarına devam ettiler. Ateş 3 saat uyumuştı ama yeterince dinlenmişti. Artık Artvin'e kadar durmayacaklardı. Zaten Ünyeli Fadime teyze, onların yanına yolluk diye bir çıkın hazırlayıp ellerine tutuşturmuştu. Geçtikleri şehirlerde manzara gittikçe daha da doğa harikası oluyordu adeta. Sahil yolundan giderken sol tarafta görülen uçsuz bucaksız koyu maviliğiyle Karadeniz, sağ taraflarındaki yükselen ve üzeri yeşilin her tonu ile bezenmiş yüksek dağlara hayran kalıyorlardı. Ordu, Giresun, Trabzon ve Rize'yi de geçtikten sonra

“Aşkım! Artvin'e geldik. Oh çok şükür.”

“Dur güzelim hemen sevinme, Artvin merkezden birazcık daha gidicez.”

“Çok mu peki?”

“Yok, yok o kadar çok gitmiycez. Bi saate kalmadan varırız.”

–Yarım saat sonra; Ballı Üzüm Köyü–

“Ay Ateş! Ben Meryem’den bile küçüktüm buraya en son geldiğimde. O kadar gülmüştüm ki annem köyün adını söylediğinde. Pekiiii sevgilim, artık söylersin herhalde. Biz buraya niye geldik?”

Ateş arabayı oldukça eski ama yine de bakımlı bir köy evinin önünde durdurdu ve uzanıp Melek’in yüzünü tuttu. Başparmakları genç kızın şakaklarını okşuyordu sevgiyle.

“Senin için geldik bitanem. Burada oturan Fatma Nine adındaki yaşlı teyzenin sana anlatacakları varmış.”

“Fatma Nine mi? Mmm küçükken geldiğimde gördüysem bile hiç hatırlamıyorum. Ne anlaticak ki bana?”

“Bilmiyorum ben de canım. Sadece senin için önemli şeyler olduğunu biliyorum. Melek?”

“Efendim canım?”

“Ben seninle geleyim mi? Yok ben yalnız olayım dersen buralarda beklerim seni.”

Melek gülümsedi. Başını yavaşça çevirip hala yüzünü tutan Ateş’in avucuna sıcak bir öpücük kondurdu.

“Bu sorun için seni cezalandırmam gerek. Ve cezanı da dudaklarından öperek vermem gerek. Ama hayatım şu anda İstanbul’da değil köydeyiz. Ve burada adımın çıkmasını istemem. Hadi içeri girelim.”

“E öpmedin ama!”

Arabadan indi genç kız, Ateş de inip yanına gelirken cevapladı.

“E öpersem köydeki kısmetlerim kapanır.”

Ateş’in gözlerinde bir kıvılcım çaktı adeta. Uzanıp Melek’in omzunu sıkıca tuttu ve narin bedenini kendi vücuduna yapıştırdı.

Kısmet ha! Ab seni köy meydanında öpmek vardı da... Sen görürdün gününü!

Melek keyifle kıkırdıyordu hala, Ateş evin kapısını çalarken. Kapıyı 80 yaşında pamuk gibi bir nine açmıştı. Ateş sordu.

“Fatma nineye gelmiştik biz?”

Fatma nine ise Ateş’i dinlemiyor, dosdoğru Melek’in gözlerine bakıyordu. Yaşlılara özgü o titrek ve naif sesle konuştu.

“Ahretliğim Dila’nın torunu gelmiş nihayet. Dünya gözüyle senin gök gözlerini gördüm Rabbi’me şükür...”

BÖLÜM-38

Melek böyle bir karşılama hiç beklemiyordu. Karşısındaki yaşlı kadına tüm samimiyetiyle gülümsedi.

“Fatma nine?”

“Gelin güzel kızım, gelin içeri. Öyle yabancı gibi durmayın. Senin büyükannenle ben bu sofada az sabahlamadık.”

Fatma nine, tüm misafirperverliğiyle hem Melek’i hem de Ateş’i içeri aldı.

“Seni en son kaç yıl önce görmüştüm ben?”

Melek belki çekinebilirdi daha önce sadece bir kez gördüğü birinden

ama bu kadın öyle içtendi ki.

“Sanırım 10 yıl falan önce gelmiştik annem ve babamla buraya bir kez.”

Fatma nine odada bulunan geniş sofaya değil, 82 yaşına rağmen sağlıklı dizlerini kıvrıyarak yere oturunca; Melek ile Ateş de onun iki yanına yere oturdular.

“Sonra Rüstem olacak o mendebur Aylin’imi çıkarmadı İstanbul’dan dışarı demi...”

Melek, Fatma ninenin babası için söylediği o söze gülmeden edemedi. Neden sonra bu yaşında hala cin gibi bakışları olan Fatma nine bakışlarını Ateş’e çevirmişti.

“Bak hele buraya, sen kimsin oğul? Melek yüzlü kızımı bana getirdin ya, kim olduğunu de bakayım.”

Ateş kendisini kotu hissetmişti bu soruyla. Kendi yüreği Melek’e aitti, Melek’in yüreği de ona. Evet bunlar çok önemliydi ama, bu yaşlı tonton teyzeye kendini ne sıfatla tanıyacaktı ki? Kendi kara kara düşünürken Melek’in sesini duydu.

“O benim hayatımı kurtardı ninecim. Seni de o bulmuş benim için.”

Fatma nine kara gözleriyle önce Melek’e baktı uzun uzun, sonra da donup Ateş’e baktı. Ateş’in Melek’e bakarken gözlerindeki parıltıyı da fark etmişti. Yıllarca neler görmemişti ki o gözler? Bu karşısındaki gençleri mi anlamayacaktı? Dişsiz ama çok sevimli ağızıyla gülümsedi Melek’e.

“Annen gibi, ninen gibi sen de bulmuşsun ya sevdiğini Melek kızım.”

Melek, Fatma ninenin sözleriyle mahcup olmuştu birazcık. Yanakları

yine pembeleşmişti. Ateş onun bu haline gülümsedi ve uzanıp elini tuttu genç kızın. Bundan cesaret alan Melek, Fatma nineye dondu.

“Buldum ninecim. İkimiz de bulduk birbirimizi.”

Fatma nine iç çekti.

“Allah sonunuzu onlara benzetmesin.”

“Anlamadım ninecim, bu ne demek? Hem – hem annemin sevdiği mi vardı?”

“Ah benim güzel kızım... Annenin de sevdiği vardı elbet; hatta anneannenin de. Ne sandın ya? Onlar hiç sevmedi mi? On sene evvelinde Aylin’e söz verdim ben: eğer sen bir gün yanında baban olmadan yanıma gelip beni bulursan her şeyi anlatacağıma Mushaf üstüne söz verdim. Açın kulağınızı iyice, beni dinleyin simdi.

Ninen – yani şimdiki çocuklar nasıl diyor – ha anneannen Dila ile ben aynı yaşlardaydık. Yan evlerde otururduk ya, onların evini muhtarlık yol yapamaz diye yıkıverdi. Dedimdi ya siz içeri girerken, ikimizin de evinin avlularında az sabahlamadık. O benden daha güzeldi ama biz zamane gençliği gibi kıskançlık bilmedik aramızda. Bir gören dönüp bir daha bakardı Dila’ya. Bak senin saçlarının rengi de ninene benzemiş. Neyse...

Biz 16’mıza vardığımızda artık görücüler gelmeye başladı. Tabi bir bana geliyorsa; üç Dila’ya gelen oluyordu. Hepsine bir bahane buluyordu. Sonra bir gün anlattı bana bu sofada otururken. Köyümüze atanan zabitlerden birisiyle tutulmuşlar birbirlerine. Hangisi dedim? Zabitlerden birine ben de bakıyordum göz ucuyla. O zaman köydeki her kız bakıyordu onlara. Benimkinin en yakın arkadaşımış bakıştıkları. Kara yağız, uzun boylu – (Ateş’i göstererek) te bu oğlan kadar vardı cüssesi. Zabitlerin amiriymiş, adı da Turan imiş. Sonra bu sevda büyük dedenin kulağına ilişmiş. Ben de ülkeyi oradan oraya

dolaşan zabite verilecek kız yok, deyivermişti o zaman. Sesi bu evden duyuldu, dün gibi hatırlarım. Ama ninen de inatçıydı, ondan büyük dedenin en kıymetlisiydi ya zaten. Ölürüm de başkasına varmam, dedi babasına.

Birkaç gün sonra daha horozlar ötmeden fena gurultu koptu yan evde. Büyük nineni, büyük dedenin elinden zor aldık. Sen nasıl anasın, bir kızına sahip çıkamadın diye paralıyordu. Öğrendik ki Dila bohçasını alıp kaçivermiş gecedem. Tabi ben biliyordum ama nasıl derdim orda bildiğimi. Benden çıkarırdı bütün hıncını yoksa deden. Turan, Dila'yı alıp gidiverdi köyden.

Bir zaman sonra köyde dedikodu duruldu. Ama deden hiç unutmadı en kıymetli yavrusunun kaçışını. Bir daha yüzü hiç gülmedi.

Sonradan duydum ki Dila, bir yıl kadar hep korkarak yaşamış sevdiğinin yanında. Babası çıkıp gelecek, mutluluğunu bozacak, Turan'a bir şey yapacak diye aklı çıkıyormuş. Ama kocasını babası değil vatan söküp almış Dila'nın koynundan. Turan'ı şehit vermiş kara toprağa. Hala aklımdadır boynu bükük, gözleri çökük köye dönüşü. Babasına yalvardı, yakardı ama büyük deden katır inadını yenemedi. Alıvermedi kızını içeri. Çok dedim gel Dila benle kal diye, kabul etmedi; babam affedecek beni biliyorum dedi. Aslında tam yumuşuyordu belki affedecekti de. Ama Dila'nın evin kapısında sabahladığı üçüncü gece bayıldığında annene hamile olduğu ortaya çıktı. İşte o zaman hepten vazgeçti büyük deden evladından. O zabitin evladına benim çatımda yer yok, dedi de almadı ya içeri. Ama Dila babası için sevdiğinden yine vazgeçmedi. Kıymadı zabitinin canına kattığı cana.

Allah'tan babam acıdı haline de o müsaade etti Dila'yi misafir etmemize. Duydum ki köy kahvesinde büyük deden benim babama bile kızmış, benim kovduğum kızıma sen nasıl evini açarsın diyerekten. Ama aslan babam bırakmadı arkadaşımı sokaklara. Sonra bizde kaldığının haftasına haber getirdi babam. Karşı köyden bir talibi çıkmış

Dila'nın. Dul da olsa daha gencecikti, hala çok güzeldi. Ama bizim köyde herkes babasının korkusuna ağzını kapamıştı. Karşı köyden talibi olduğunu duyunca kimmiş diye sormadan kabul etti ninen.”

Melek gözyaşları içinde burnunu çekti.

“Ama neden?”

“Ağlama güzel kızım. Evlenmeyip ne edebilirim dedi bana gitmeden evvelsi son gece. Ne yapayım Fatma? Babam almadı evine, Turan'ımın canı bende buyuyor, ona tek başıma bakamam ki. Diye içini çeke çeke ağladı. Vardığı adam Dila'dan 18 yaş büyüktü, adı da Reşat.”

“Hiii dedem!”

“Değil, o senin deden değil. Aylin'i nüfusuna ancak 7 yaşında kaydettirmeyi kabul etti Reşat. 7 sene Dila'nın kendi soyundan birini doğurmasını bekledi. Allah'ın büyüklüğü iste. Hamile haliyle, dul haliyle Dila'yi kendine gelin etmişti amma kendi soyu ilerlemedi. Ancak ondan sonra zabıt Turan'ın kızına kendi soyadını vermeyi kabul etti. Reşat hem Dila'ya hem Aylin'e iyi baktı. Hakkını yiyemem. Ama Dila hem onun koca anasına hem de kendinden onca büyük kocasına hanımlık etmeseydi bakar mıydı? Orası meçhul... Ama Dila'nın bir daha hiç yüzü gülmedi, gözleri Turan'ı sevdiği zamanki gibi parlamadı. Tek Aylin kucağındaiken tebessüm ediyordu yavrusuna.”

“Peki sen Fatma nine? Senin zabıtine ne oldu?”

Gözleri gölgelendi yaşlı kadının. Aşk her yasta kalbi titretebiliyordu demek ki – 18'inde de 82'nde de...

“Tayininin çıktığını öğrendiğinde gelip babamdan istedi beni. Babam evlenmemize izin verdi ama Rabbim izin vermemiş. Vilayetten köye beni almaya gelirken eşkıyalar Ahmet'imle yanındaki dört eri de katletmişler. Ben gelinliğimle onu beklerken haber vardı yüreğime.

Ama ben Dila gibi yapamadım, varamadım başkasına. Onun tesellisi vardı, hem kavuşmuştu sevdiğine hem de canında canı vardı. Bana Ahmet dokunmamışken başkası dokunsun istemedim.”

Melek oturduğu yerden kalkıp sarıldı gözlerinden iki damla süzülen Fatma nineye. Fatma nine, cebinden oyalı mendilini çıkardı, önce Melek’in yanaklarındaki yaşları sildi sonra da kendininkileri.

“Hayda güzel kızım, bugün de Ahmet’ime iki damla yaşımı gönderdim ya o hissetmiştir beni. Biliyorum zaten o da özledi beni, az kaldı alıcak yanına.”

“Allah korusun nine!”

“Rabbim korumuş beni tam 82 sene yavrum. Artık duam aklım başımdan gitmeden, kimseye eziyet etmeden Dila’ya ve Ahmet’e kavuşmak. Ama önce bana Aylın’ın emanetine görevimi yerine getirmeliyim dilim döndüğünce. Dinle hele kızım.

Aylın daha 10 yaşında yoktu Dila, Turan’ına kavuştuğunda. Reşat kendi kızı belledi, öyle yetiştirdi Dila’nın kızını. Aylın, 16’sına geldiğinde birçok isteyen oldu çünkü o dönemde civar köylerin en güzel kızıydı. İsteyenlerden biri de Rüstem’miş, Rüstem de karşı köyün en kudretli adamının oğluydu. Ama genç kızın hiç birinde gönlü yokmuş. Derken bir gün köye baraj yapmak amacıyla yolu düşen Bulgar mühendise gönlünü kaptırmış Aylın. Ama Bulgar olduğu için Reşat buna razı gelmemiş.

Aylın, anasının kızı, babası bildiği adamı dinlememiş. Sevdiği adamın adı Aleksandar imiş. Aylın o Bulgar ile kaçmışlar Sofya’ya. Onlar kaçtıktan bir hafta sonra havadisi bu köye ulaşmıştı. Ama Rüstem onları rahat bırakmamış, birkaç haftaya izlerini bulmuş ve adamlarından biri Sofya’da o Bulgar Aleksandar’ı öldürmüş. Sevdiği adamı kaybeden Aylın de yaşama sevincini yitirmiş ve Rüstem’in kendisini alıp köye geri getirmesine izin vermiş. Köye vardığında

Aylin'in mahvolmuş halini gördüm ben. Kız kardeşim de yukarı köye gelin gitti, onu ziyaret ettiğimde duydum ki Aylin geri dönmüş. Hemen yanına vardım, Aylin'e annesinin hikayesini anlattım. Genç kadın annesinin alın yazısını aynen yaşadığını duyunca kaderine boyun eğdi. Rüstem herkese Aylin'i ikna edip getirdiğini duyurdu ve evlendiler.

Bulgar aşkı, nikahı bekleyememiş ya Aylin'ine kavuşmak için. Kısa süre içinde Aylin'in gebeliği belli olmuş. Rüstem ve Aylin dışındaki herkes çocuğu evli çiftin sandık biz. Rüstem, o Bulgar'ın çocuğunu köyde büyütemeyeceklerini bildiğinden hazırlıklarını tamamlamış ve Aylin'le İstanbul'a göçmüşler. Köye de doğan çocuk erkek değil de kız olduğu için orada barınamayacaklarını duyurmuşlar. Ben bunları hep Aylin gittikten aylar sonra kardeşimden duydum..."

Melek kekeleyordu.

"Y—yani b—ben o B—bulgar'ın çocuğu muyum? Rüstem b—benim babam değil mi?"

"Hayır güzel kızım. O mendebur Rüstem'in senin gibi melek kızı olur mu hiç? Annen nasıl da bilmiş yavrusuna Melek adını vermiş."

"Yani ben Bulgar mıyım?"

Melek bunu düşünürken Ateş'in kaşları çatılmıştı. Melek'in vücudundaki o korkunç yaralar aklına gelmişti. Tüm o dayaklar, işkencelerin sebebi bu muydu? Melek'in kendi kanından olmamasının cezasını mı veriyordu Rüstem bu günahsız kıza?

Fatma nine devam etti anlatmaya.

"Tam Bulgar sayılmazsın güzel kızım. Sanırım babanın da soyunda Türklük varmış, o yüzden merak edip bu memlekette çeşitli vilayetlerdeki işlere katılmış. Ama tabi adı samı gavurca idi adamın.

Aylin'in ısrarı sonucu Rüstem seni kendi çocuğu bellemiş. Yavrumun babasının canını aldın, soyadını borçlusun diye başının etini yemiş. Rüstem bu yüzden seninle anneni İstanbul'daki evinde ömürleri boyunca kilit altında tutmuş. Üstüne bir de Rüstem daha sonra kısır olduğunu öğrenmiş. Aylin'in kendi çocuğunu asla doğuramayacağını anladıktan sonra, kendi eksikliğinin ve acizliğinin acısını Aylin'den ve senden çıkarmış attığı dayaklarla. Ben bunların hepsini Rüstem sizi Artvin'e getirdiği zaman annenden öğrendim kızım. Rüstem babasının ölümüne yetişmek için buraya gelmeye mecbur kalmış. Ama sizi de orada yalnız bırakmaya cesaret edememiş, çünkü hala annenin kendisinden kaçacağından korkuyormuş. Aylin'im bunları kendi ağzıyla anlattı bana bu sofada. Sen daha ufak çocuktun o vakitler. Bahçedeki yapraklarla oynarken annen bana neler yaşadığını anlattı olduğu gibi, ben annene Dila'nın yaşadıklarını anlattım. Sonra Aylin bana söz verdirdi. Günü gelip de sen buraya Rüstem'den ayrı tek başına varırsan ben sana bunları bir bir anlatacaktım. Şükür Rabbi'me verdiğim sözü tutmayı nasip etti bana.”

Melek şaşkınlıklar içerisindeydi. Babası bildiği, sırf bu yüzden her şeyine katlandığı adam babası değildi! Sesi titriyordu konuşurken.

“Peki ama annem niye bunları bana anlatmadı? Niye o eziyetleri reva gördü hem bana hem kendine?”

“Ah güzel kızım, senin için korktu ya. Rüstem'in sana zarar vermesinden korktu. Çünkü o mendebur seni kendi kızı diye duyurmamı mı kendi köyüne? Sen onu bırakıp gitsen, nasıl bakardı el alemin yüzüne? Annen de, ninen gibi sevdiğine varamayınca kiminle olduğu önemli gelmedi demek. Bak o da erkenden göçmüş, kavuşmuştur belki Bulgar'ına.”

Melek, annesinin ölümünü hatırlayınca gözlerinden süzülen damlalara engel olamadı. Sonra burnunu çekti.

“Fatma nine, babamın adı neymiş peki biliyor musun?”

“Hay yaşayasın gök gözlü kızım benim. Eee bu yaşta bu kadar akıl kalıyor kafada. Sana hem babanın asıl adının yazdığı kağıdı hem de anneanneninin resmini verecektim. Zarfla annen bana emanet etmişti.”

Yaşlı kadın, zerre zorlanmadan kalktı ayağa. O iç odaya geçerken, Ateş hemen yanaşıp meleğine sarıldı.

“Ağlama bitanem. Üzülmene dayanamam.”

“Üzülme değil bu. İnanamıyorum, şoktayım! Babam bildiğim adam babam değilmiş. Yıllarca ben ona sırf babamdır diye katlandım. Ama baksana, anneannem de annem de sevdiklerine kavuşamamış...”

Genç kız uzanıp sarıldı sevdiğine.

“Ateş ya biz?”

Sorusunun devamını getiremedi. Korkuyordu bu ihtimalden; annesinin, anneannesinin kaderini yaşamaktan.

“Şşşş... Ben bırakmıycam seni. Bıraksam yaşayamam ki. Bir damla gözyaşına canımı veririm. Ama senin için de ölümüne yaşarım. Eee bu biraz tuhaf bir iddia oldu hayatım ama idare et...”

O sırada Fatma nine odaya geri dönmüştü. Genç kıza ince bir zarf uzattı. Melek önce zarftaki ufak kağıdı eline aldı.

“Aleksandar Todorov... Bu – bu benim babamın adı mı?”

Ne düşüneceğini, ne hissedeceğini şaşırılmıştı genç kız. Bu konuyu sonraya erteleyip kağıdı Ateş’e uzattı. Elleri titriyordu anneannesinin fotoğrafına bakarken. Annesinden daha fazla benziyordu anneannesine. Sadece gözleri farklıydı. Kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.

“Annem gözlerimin ölen halama benzediğini söylerdi...”

“Ah güzel kızım, ölen babana benzediğini söyleyemezdi ya Aylin'im, yoksa Rüstem neler ederdi ona? Peki o sıfatsız adama ne oldu?”

Melek omzunu silkti, sırf babası diye bunca yıl kahrını sineye çekmişti madem öz babası değildi artık zerre umrunda değildi o adam. Ateş'in sesini duydu o anda.

“Bir daha Melek'i rahatsız etmeyeceğine, onu tanımayacağına dair bana söz verdi Rüstem bey. Benim öyle bir kızım yok dedirttim.”

Melek şaşkınlıktan büyüyen gözlerle sevdiği adama bakarken Fatma nine Ateş'e gülümsüyordu.

“Yaşa oğul! Haddini bildirmişsin ya o deyyusun, Melek kızımı verdim gitti sana.”

Melek o gece hem kendisi uyumamıştı hem de Fatma nineyi uyutmadı. Durmadan annesiyle anneannesini anlattırdı yaşlı kadına. Ateş uzun saatler araba sürdüğünden dolayı onların sohbetine dayanamamış uyumuştı. Ertesi gün öğle saatlerinde Fatma ninenin hayır dualarını alarak Artvin'in o şirin köyünden ayrıldılar.

“Dila veya Aylin yaşamıyorsa da sen benim gök gözlü Melek kızıma iyi bakasın Ateş oğlan.”

Ateş eğilip elini öptü bu tatlı ninenin.

“Hiç merak etme sen ninem. Canımdan daha öncedir Melek benim için. Ahmet dede seni nasıl sevdiyse, ben de meleşimi öyle seviyorum işte...”

Yaşlı kadının gözleri sulanmıştı.

“De get deli oğlan. Ağlattın beni.”

Uzanıp Melek’e sımsıkı sarıldı Fatma nine. Genç kızın alnından öptü.

“Kendinize ve birbirinize mukayyet olun yavrularım. Rabbim sizi birbirinize bağışlasın. Bizim gibi hasreti değil sevdanızı yaşıyın inşallah.”

Ateş uzanıp Melek’in omzuna sarıldı. Genç kızın da gözleri nemlenmişti. Araba hareket ettiğinde Fatma nine arkalarından su döktü. Köyün sınırından geçerken Ateş, Melek’in elini tutup öptü.

“Annenin de, anneannenin de yaşayamadığı mutluluğu biz yaşıycaz bitanem. Bunu hiçbir şey bozamiycak, sana söz, bizi hiç kimse ayıramayacak...”

“Ateş, seni çok seviyorum aşkım...”

“Ben de seni çok seviyorum canım.”

Genç çift bir kez daha birbirlerine aşklarını haykırırken arabalarında açmadıkları radyodan bir şarkı onlara gitmekteydi:

“Kader, kahpe kader! Ağlarını ördün mü?”

BÖLÜM-39

Ateş gibi bir adam tarafından reddedilmek, başka bir kadına tercih edilmek Dilara'yı çok kırmıştı. Hayatında ilk kez yanında eğlendiği adamdan çok etkilenmiş, çok hoşlanmıştı. Ama aralarındaki ilişki ilerleyemeden aralarına Melek denen o küçük kız girmişti. İlk gördüğünde onu sahiden neredeyse sevgilisi olan Ateş'in yanına sığınmış küçük, muhtaç bir besleme sanmıştı. Ama sonra o küçük kız, Ateş'in aklını başından almıştı demek ki. Evet kabul ediyordu, Melek gayet hoş bir kızdı. Ama küçüktü! O Ateş'e yeter miydi? Ama bu soruyu Ateş'e sorduğunda genç adam kendisini fena küçük düşürmüştü doğrusu.

“Düşün, O'nun için seni bile muhatap alıyorum kendime.”

Aynen bunları söylemişti Ateş ona. Bunu yeniden hatırlayınca yine

canı sıkıldı. Öylesine gururu kırılmıştı ki bu lafla! Büyük bir tesadüf sonucu kuzeni Yeliz’in Melek’le aynı okulda, aynı bölümde olduğunu öğrenmişti. Bir gün Yeliz’i okuldan almaya gittiğinde, kendi arabasının biraz ötesinde Ateş’in aracını görünce heyecanlanmıştı. Tam onun yanına gidecekti ki, Ateş’in bir kıza sıkıca sarıldığını gördü. Yüzü düştü yine. Aynı kızdı işte! Ateş hala –neydi o küçük kızın adı? Ah evet– Melek’in beline sarılmış dururken, yanlarındaki diğer kızla konuşuyorlardı. O sırada arabaya Yeliz binmişti.

“Selam Diloş’um ne haber?”

Dilara ona cevap vermemişti. Hala gözleri o anda arabaya binmekte olan mutlu ve aşık çiftin üzerindeydi. Yeliz onun kolundan çekti.

“Heeeey, Dilara! Kime bakıyorsun sen öyle?”

Dilara uzaklaşmadan hemen önce Melek’i Yeliz’e gösterebildi.

“O kızı tanıyor musun?”

“Evet. Melek, aynı sınıftayız. Çok iyi, çok tatlı bi kız. Niye ki?”

“Yanındaki adamı tanıyor musun peki?”

“O mu? Ateş Kılıç. Acayip zeki bi doktordur. Bazen bizim okulumuzda konuk profesörlük yapar. Galiba Melek’le çıkıyorlarmış. Niye ki? Sen neden soruyosun onları?”

“Ateş beni o küçük ve tatlı kız için terk etti sevgili kuzenim. Bunu biliyor muydun?”

Bu küçük sohbetin üzerine iki kuzen kafa kafaya verip Melek’in canını yakan o iftira planını kurmuşlardı. Dilara’nın amacı sadece kendi kırılan gururu gibi, Melek’in de gururunu kırmak istiyordu. Melek

üzüldüğünde Ateş kendisine dönmeyecekti elbette ama hınç ve kıskançlık duyan yüreğinin bir köşesi sönecekti en azından.

O korkunç oyundan sonra bir süre rahat bırakmıştı çifti. Böyle bir sebepten ayrılmayacaklarını tahmin etmişti. Ama yılbaşında birlikte ve baş başa Abant'a gittiklerini de ortak arkadaşlarının sohbetlerinde duymuştu. Ne vardı bu kızda Ateş'i bu kadar bağlayan?

Melek, Artvin'de gerçek kimliğini öğrenirken Dilara aynı gün Yeliz'in birlikte vakit geçirme önerisini reddetmişti. Mutsuzdu genç kadın. Kendini eksik hissediyordu. Ateş'ten önce takıldığı birkaç erkek kendisine sırf vücudu için yaklaşmıştı ve o da bunu anladığı anda adamları kapının önüne koymuştu. İlk kez Ateş kendisine sahiden değerli hissettirmişti. Onun yanında olduğu iki akşamda da mutlu olmuştu. Bu yüzden kendisini Ateş'e verebileceğini düşünmüştü. Demek ki salt vücut değildi o adamın aradığı. Evet Melek çirkin bir kız değildi ama kendisi de çirkin değildi. Resmen o küçük kıza yenildiğini hissediyordu. Bu his bir kadın olarak korkunçtu.

Arabayla biraz dolaştıktan sonra daha önce de birkaç kez geldiği Bebek'teki bara girdi genç kadın. Birkaç duble viski içerken uzaktan göz hapsine alındığının farkında bile değildi.

“Kimmiş bu kadın?”

“Dilara Gezginer”miş adı abi. Bu bara bazen tek bazen arkadaşlarıyla takılıyormuş.”

“Ben nasıl daha önce görmemişim onu?”

Bu soru karşısındaki adamdan çok kendi kendine sorulmuş gibiydi. Sarı saçları ve iri gözleriyle bu afeti daha önce görmemesine inanamıyordu. Gözlerini kısarak oturduğu locasından onu izlemeye devam etti genç adam.

Dilara sarhoş olmakla olmamak arasındaki noktada olduğunu hissediyordu. İçkisinin son yudumunu içtikten sonra dudaklarını yalmasını az ileride bir adamın yutkunarak izlediğini bilmiyordu. Yavaşça ayağa kalktı genç kadın. Tahmin ettiği kadar dönmüyordu başı, bu iyiydi. Çalan parçayı duyunca gülümsedi. Hem bu şarkıyı seviyordu, hem de tam o anki moduna uygundu. Sert ve hareketli, tuhaf bir melankoli hali...

“Seni barda görmüştüm yanına oturdum
Vücutuna bakarken birden yok oldun
Dün gece severken bu sabah çok korktum
Aman anlat tatlım bana bu gece ne oldu
Çok yorulmuştum uyuyakaldım
Rüya gibi geldin ama birden yok oldun
Gözümü açtım gördüğüme inanmadım
Sanki bir kötü rüya korkarım aman Allah”

Şarkı başladıktan kısa süre sonra genç kadın yüksek platformun ortasına çıktı. Hafif sallanıyordu ama mini elbisesiyle ne kadar hoş görüldüğünün farkında değildi. Kıvrak ve seksi dans hareketleri yapmaya çalışıyordu.

Şarkının ikinci yarısında ise bir anda kendisini birisinin sarmaladığını hissetti. Tam kurtulmak için çırpınacakken kulağında sıcacık bir soluk hissetti. Kendisini kucaklayan adam şarkıdan bir sözü fısıldıyordu.

“Peşine düştüm manyak gibi!”

Dilara şaşkınlıkla yavaşça döndü. Hayatında daha önce gördüğü en yakışıklı erkek Ateş’ti. Ama bu adam – bu adam Ateş’ten de öteydi. Esmerlerden hiç hoşlanmazdı ama bu adam gibi yakıcı bir esmer hiç görmemişti ki! Genç kadın tanımadığı bir adamın kollarında niye bu kadar güvende hissettiğini bilmiyordu. Yüzünü onun boynuna gömdü ve dansa öyle devam etti.

“Sen kimsin?”

“Asıl sen kimsin? Kim seni bu kadar üzdü?”

Bu çekici esmer adam, kocaman parmaklarıyla Dilara'nın pürüzsüz yanağını okşuyordu. Hiç beklemediği bir anda ve şekilde karşılaştığı bu ilgi yumuşatmıştı Dilara'yı.

“Bir adam vardı. Beni hiç sevmedi. Birisinin bana ilk kez değer verdiğini hissetmişim ama o küçük kıızı seçti. Beni umursamadı bile.”

Genç adam artık kendini tutamayarak uzanıp Dilara'nın dudaklarına sahiplenen bir öpücük kondurdu. Hangi erkek bu kadar yakıcı bir kadını umursamayabilirdi? (El cevap: Başkasına aşık erkek – Ateş...)

“O adam kimse, aptalmış.”

Dilara bu öpücükle ve bu sözle kalakalmıştı. Bu adamın dokunuşu sertti, fazla sahipleniyordu ama – ama sanki Ateş'le ettiği birkaç küçük danstan daha ateşliydi bu sertlik. İçinde bişeyler oynamıştı. Çakırkeyif ve şımarık bir şekilde sordu.

“Sen sever misin ki beni?”

Genç adam koyu renk gözlerine ulaşan bir şekilde gülümsedi.

“Sen emret yeter!”

Hemen ardından bütün kudretiyle yeniden sardı kıızı ve öpücüğüne devam etti. Dilara alkolün etkisiyle giderek yumuşarken, esmer adam onun tadına doyamıyordu. Lanet olası kalabalık bir kulüpte herkesin seyrettiği yüksek bir platformda olduklarını, ancak etraflarından yükselen alkışlarla algıladı. Bir dakika! Bu kız ne zaman o seksi bacaklarını açıp kendi beline dolamıştı? Ne zaman kucağına almıştı ki onu? Ne zamandır şu nefis kıvrımlı kalçası avuçlarını dolduruyordu?

Farkında bile değildi. Koskoca adamın aklını başından uçurmuştu bu kadın. Öpüşmeyi kesmek zorunda olduğu için homurdanarak genç kızın bacaklarından tuttu ve onu yere indirdi. Dilara sebebini anlamadan ona bakarken bu kez kas yığını adamın bir eliyle belinden, diğeriyle bacaklarından kavrayarak yine kucaklandığını hissetti. Başını onun boynuna gizledi yine. Kendisini götürdüğünü anlayınca fısıldadı.

“Çantam, barda...”

Genç adam çıkışta bekleyen adamına bir göz attı ve sadık adamı anında yanına geldi.

“Bayanın çantasını bardan al. Gidiyoruz.”

“Araba kapıda abi. Ama dışarıyı gazeteci kaynıyor. Ne yapacaksınız?”

Genç adam kollarında kıvrılan kadına baktı. Kendisi doğru veya asılsız haberlerle manşette olmaya alışkındı. Ama bu kızı hiç tanımıyordu. Onu üzecek bir şey yapmak istemezdi. Ama artık bu bardan da çıkmak zorundalardı. Aylarca yetecek dedikodu malzemesi çıkarmıştı müdavimi olduğu barda. Sonunda kararını verdi.

Genç kızı geniş göğsüne iyice bastırarak yüzünü gizledi ve çıkışa yöneldi. Neyse ki şoförü oldukça ustaydı, kapıya nerdeyse sıfır yanaşmıştı. Arabaya elinden geldiğince hızlı binmişti.

Ufak bir kaleden farksız evine kısa sürede varmışlardı. Genç kızı yine kucaklayarak kendi yatak odasına çıkardı. O rahatsız ve dar mini elbiseyi mecburen kızın üzerinden çıkarırken, dişlerini sıkmaktan çene kemiği fena ağrıyordu. Bu kadar yakınındaki nefis bedeni elinden geldiğince incelemeyen hemen siyah bir gömleğini giydirdi ona. Kendi gömleği hiç bu kadar hoş gelmemişti gözüne. Kendini engelleyemeden genç kadının yanına uzandı. Yatak kocamandı gerçi, istemeseler birbirlerine dokunmadan rahatça uyuyabilirlerdi.

Ama Dilara yatağın hareketinden o gizemli esmer adamın yanına yattığını anlamıştı. Barın sahnesindeki o öpüşmeyi unutamıyordu. Kırgın yüreğine öyle iyi gelmişti ki o sıcacık ilgi. Hemen kıpırdayıp adamın omzuna yatırdı başını. Bunu beklemeyen adam şaşırmıştı. Ne yapmalıydı şimdi? Ah o deli aklından neler geçmiyordu ki! O sırada bir fısıltı duydu.

“Eğer o bardaki sarılman show amaçlı değildiyse şimdi en azından kolunu omzuma koymalısın bayım.”

Damarlarındaki kan fokurduyordu sanki. Genç adam bu sözün üzerine kızı hızla çevirip sırt üstü yatırdı ve kendisi de tüm heybetiyle üzerine uzandı. Dilara şimdi yatak ile bu adamın harika gövdesi arasında hapisti, üstelik genç kadının kolları da başının üzerinde zapt edilmişti. Kara gözlerin kendisini esir aldığını hissediyordu Dilara. Konuşurken sesi sertti adamın.

“Ben hiçbir şeyi show amaçlı yapmam küçük hanım. Bunu o güzel kafana yaz. Sana sarıldıysam ya da öptüysem bunu sadece istediğim için yapmışımdır.”

Adamdan yayılan güç sanki somut bir şekilde odayı kaplıyordu. Dilara bir kez daha sordu.

“Kımsin sen?”

“Ben Sedat Kara’yım güzelim. Bu adı sakın unutma.”

Karşı konulamaz bir öpücüğün ardından, ateşli bir fısıltı.

“Niye unutmuyacaktım?”

“Çünkü sayın Dilara Gezginer, zor beğenen ve tehlikeli bir adamın dikkatini çok fena çektiniz. Ve sizin adınıza maalesef ki şu anda o yaramaz adamın yatağında ve altındasınız.”

Sonrası inanılmaz ateşli ve doyumsuz bir geceye açılmıştı bu tuhaf tanışmanın. Dilara'nın ilk erkeği olduğunu kavrayınca Sedat daha da kapılmıştı bu güzel hatuna. Evet belki onu böyle üzen başka bir adamdı ama bu nefis vücuda hükmeden ilk erkek olmak hiç beklemediği bir hediyeydi Sedat için. Dilara vücudunun her köşesinin bu ters, zorba ve güçlü adamın dudaklarıyla tanışmasına karşı bile çıkamıyordu. Ateş'e sunabileceğini düşündüğü kadınlığın çok daha fazlasını bu adama sunduğunun farkında bile değildi. Zaten Ateş aklında bile değildi o anda, öyle çılgın bir sevişmeydi ki adını bile unutabilirdi genç kadın. Sabaha kadar doyamadılar birbirlerine.

“Delirttin beni kadın.”

Dilara işveyle sokuldu sahibine.

“Sadece ben delirmemişim o halde yakışıklı, bu iyi bi haber.”

“Öyle bakma bana, sızlıyo falan anlamam aynen devam ederim.”

“Sen hiç yorulmaz mısın?”

Dilara kıkırdarken bir anda odanın kapısı açılmıştı. Sedat'ın sağ kolu Metin sadece bir an odaya doğru bakabilmiş, patronunun gök gürültüsü gibi bağırması (“LAAAAAN!”) ile Dilara'nın çılglığı üzerine hemen arkasına dönmüştü. Sedat burnundan soluyordu, ama hem çıplak olduğu için hem de Dilara'yı kollarının arasından bırakmak istemediği için kalkıp adamına dalamamıştı.

“Ne var oğlum ahıra mı giriyosun böyle?”

“Estağfurullah abi. Bilemedim. Hem gazeteyi getirdim hem de az önce bayanın yani yengenin telefonu çalıyordu, onun çantasını getirdim.”

“Bırak oraya, kaybol.”

“Hemen abi.”

Metin elindekileri hemen oradaki sehpanın üzerine bırakıp odadan adeta sıvışmıştı. Adam çıkınca Sedat çıplak olmasına aldırmadan kalkıp gazete ile Dilara'nın şık gece çantasını aldı.

“Benim kadını mı kim aramış bu saatte? Ooo güvenlik kodu varmış, aferin güzelim. Ama şimdi bana söyleyeceksin o şifreyi dimi?”

Yeniden yatağa uzanan adamın kasıklarına oturdu Dilara. Onun elinden telefonunu kaptı. Vücudunun manzarasıyla ve dokunuşlarıyla adamın aklını alırken sordu.

“Telefonumun şifresi mi yoksa ben mi?”

“Ahhhh! Zeki kadınsın. Sen ulan her türlü sen!”

Dakikalarca oynadıktan sonra Sedat en özel yerlerini vahşi ağzıyla sömürürken Dilara telefonunu açıp bakmıştı. O esnada bile kadını kontrol etmekten geri kalmadı genç adam.

“Kimmiş arayan?”

“Ah pis zorba! Yeliz’miş, kuzenim. Durma sen devam et...”

Kısa süre sonra yeniden yatağa yığıldılar.

“Dün akşam Yeliz’le çıkacaktık dışarı, canım sikkın diye ben tek çıkmıştım.”

Sedat hala doyamadığı göğsü haşince sıktı.

“İyi ki tek çıkmışsın. Kafesledim güzel kuşu.”

“Sapık seni. Nasıl güvendim bir anda kollarında dans ettim öyle?”

“Seni uzaktan izledim bütün akşam. Hüzün bile öyle güzel duruyodu ki gözlerinde. Ama şimdi parlıyosun yatağımda, böyle daha güzelsin. Kim üzdü seni öyle? Söyle, canlarını önüne sereyim.”

“Nasıl yani? Bu da ne demek?”

Sedat ne olduğunu çok iyi tahmin ettiği gazeteyi alıp Dilara’ya uzattı. Dilara ona anlamadığını belirten şekilde bakınca her zamanki tavrıyla buyurdu.

“İkinci sayfayı aç.”

Dilara hemen söyleneni yaptı.

“{Türkiye’nin adı belki de en karanlık ama iddia edilen hiçbir suçta kanıtlanamamış iş adamı Sedat Kara, dün gece eğlendiği bardan kucaklarında bir bayan ile ayrıldı. Gazetecilerin görüntü alamaması için bütün önlemleri alan yakışıklı iş adamının yanındaki kadın hem yakınları hem de rakipleri tarafından merak ediliyor...} Sen – yani sen mafya mısın?”

“Her zaman istediğini elde eden bir iş adamı yazar kartvizitimde güzelim. Sen de artık benim olduğuna göre, artık seni kimse üzemez. Üzenin canını yakarım.”

Dilara’nın istediği de buydu işte. Kendi canını yakanların canı yansın istiyordu.

Melek’le Ateş, başlarına geleceklerden habersiz İstanbul’a dönüyorlardı. Gelecek günler neler getirecekti acaba?

BÖLÜM-40

“Aşkım Fatma nine ne kadar tatlıydı dimi?”

“Benim tatlı diye nitelendireceğim tek kadın sensin hayatım ama evet çok hoş bir yaşlıydı. Ayrıca da inanılmaz vefalı bir dostmuş.”

“Ah evet canım ya. Ateş fırsat buldukça onu yine görmeye gelir miyiz?”

“Geliriz canım. Ama bir dahaki sefere hava yolu ulaşımını denemeye ne dersin?”

“Allah derim çılgın şoförüm benim.”

Yine çok keyifli bir yolculuk geçiriyorlardı. Birbirine bu kadar aşık bir

çift olarak geçtikleri her kilometrede birlikte olmak onlara yetiyordu. Birkaç gün önce Artvin'e giderlerken uğradıkları Ünye'deki teyzelerin yanına yine uğrayıp orada mola verdiler. Ateş yine orada dinlenmişti.

–Uzun saatler sonunda; İstanbul–

“Nihayet evimizdeyiz aşkım.”

“Oh evet bebeğim, nasıl yorgunum var ya, bacaklarım fena!”

“Ah tatlım kıyamam ben sana. Ovayım mı biraz? Rahatlırsın, sonra da güzel bir uyku çeker dinlenirsin.”

Ateş Melek'in belinden yakaladı ve kendine çekip sımsıkı sarıldı ona.

“Benim çok daha güzel bi fikrim var. Bu birkaç gündür çok uzak kalmadık mı sence de?”

Melek genç adamın kollarında erise de, onun ne kastettiğini çok iyi anlasa da safı oynayıp naz yapmak hoşuna gidiyordu.

“Hiç de uzak değildik hayatım. Trabzon'da da, Artvin'de de yan odalarda yattık. E zaten arabada da dip dibeydik ya.”

Ateş'in sıcak elleri Melek'in yumuşacık taze bedeninde yaramazlığa başlamıştı bile. Genç kız kendini bu okşamalara kaptırdı.

“Ama öyle ayrı odalarda yatmak bana eziyet, işkence oluyor meleğim. Sen kollarımda olmayı özlemiyo musun yani?”

Melek Ateş'in kollarının arasında döndü. Birbirlerinin gözlerine aşkla bakıyorlardı. Ateş yüzünü tutkunu olduğu yüze doğru eğdi.

“Seni öpmemi, koklamamı özlemiyo musun?”

Melek'in cevabı dolgun dudaklarıyla sevdiği adamın dudaklarını mühürlemek oldu. İstanbul'da olmadıkları bu dört gün boyunca, arabadaki küçükük kaçamaklar dışında birbirlerini yanaktan bile öpememişlerdi.

Ve vakit, bu eksikliği kapatma vaktiydi... Ateş o günlerde kullanmadığı bütün öpücük kontenjanını bu andan itibaren doldurmaya niyetliydi. Dakikalar sonra Melek, sırtı duvara dayanmasa ve Ateş'e sımsıkı dolanmış olmasa yere yığılacak hale geldi. Dizleri krema kıvamındaydı sanki – gerçi Ateş'e göre genç kızın dudakları, yanakları ve boynu da zaten krema tadındaydı ki...

“Of çok tatlısın Melek!”

Genç kız burnunu Ateş'in burnuna sürterken gülümsedi.

“Of çok seviyorum seni.”

Ateş bu lafın üzerine Melek'in hafif bedenini omzuna atarak havaya kaldırdı.

“Odamıza kaçırıyorum seni güzelim!”

Kahkahalar, mırıldanmalar, fısıltılar ve soluk soluğa inlemeler o gece eksik olmadı evlerinde. Aşklarını doyasıya ya da doymamacasına yaşadılar.

“Üzerinden kıyafetlerin çıktıkça benim de aklım başımdan çıkıyo meleğim...”

“Hiiii pis sarımsık!”

“Ama napayım bebeğim... Şu anda benim gözümden nasıl görüdüğünü tahmin bile edemezsin!”

Bu sarhoş edici iltifatın ardından Melek'in teninin her köşesine sarhoş edici öpücükler kondurdu bütün gece boyunca Ateş. Genç kızın bembeyaz teninde kendi yüzünden oluşan kızarıklıklar Ateş'i durduracağına daha da çekiyordu adeta. Eh Melek de bu çapkın ama mükemmel bir aşık olan adamı kendinden uzaklaştırmayı aklından bile geçiriyor, aksine onu daha çok kendisine yaklaştırıyordu.

“Ben de beni sevmeni çok özledim sevgilim.”

Ateş bu, durur mu hiç bu lafın üzerine? Melek'in yakıcı fısıltısının rüzgarıyla alevlerini güçlendirdi ve adeta saldırdı, yaktı kül etti hem kendini hem sevdiğini.

Çok sevdiler o gece birbirlerini. Tenlerine kazıdılar aşklarını, birbirine karışan terleriyle benliklerine işledi tutkuları. Kadın ile erkek arasında yaşanabilecek en gerçek birlikteliği en kusursuz şekilde paylaşırken aynı anda huzura, mutluluğa da erişiyorlardı.

Ertesi sabah Melek'in okulunun ikinci döneminin üçüncü ders gününe zor yetişti. Çünkü sabah da Ateş'in tatlı yaramazlıklarını engelleyememişti.

Bir hafta keyifle, mutlulukla ve sonsuz aşkla geçmişti. Evlerinde birlikte olduğu saatlerde yüzlerinde parıltılı gülücükler eksik olmuyordu. Gündüzleri ise biri hastanede, diğeri okuldayken de özlem duyuyorlardı. Bir an önce akşam olmalıydı onlar için.

Derken o gün geldi çattı. Her şeyin değiştiği gün...

Melek okuldan hızlı adımlarla eve dönüyordu. Bir an önce eve gitmeliydi, çünkü sabah Ateş Fındıklı'ya gitmek için evden çıkarken çok solgun görünüyordu. Melek sevdiği adamla hiç ilgilenemediği için hayıflanıyordu. Apartmanın önünde Ateş'in arabasını görünce endişesi büyüdü genç kızın. Ateş eve erken gelmezdi ki, kesin bir şey olmuştu. Melek hissediyordu, kötü şeyler olacaktı. Çabuk çabuk çıktı

merdivenleri. Belki Ateş uyuyordur, dinleniyordur diye anahtarıyla kapıyı açtı. Adımını evine attığında bir fazlalık, bir farklılık hissetmişti. Ancak kapıyı kapattıktan sonra kulağına ilişen sesi algılayamadı.

“Aaaaaahhhhhh! Beni unutmadığımı biliyordum sevgilim!”

Öyle boğuk bir inlemeydi ki bu. Melek ne düşüneceğini şaşırmişti. Ne göreceğini bilemeden Ateş’in odasına giderken kulağına gelenler ancak delice sevişen bir kadının sesi olabilirdi sanki.

“Oh – evet – evet aşkım!”

Melek, Ateş’in odasının kapısının aralık olduğunu gördü. Gözlerini sımsıkı yumup yutkundü. Sıtma nöbeti geçirir gibi titriyordu. Kapıyı usulca ittirip açtı.

Açmamalıydı! Hayatı, aşkı tükenenecekti. Açıp da bu manzarayı görmemeliydi. Belki kalbi kanamazdı. Belki ruhundaki yara iyileşebilirdi.

Eğer Ateş’in kasıklarının üzerinde çımlıçplak halde belini kıvıran Dilara’yı görmeseydi... Ateş’in bir avucunun o kadının çıplak bacağına, diğer avucunun ise kadın tarafından desteklenerek göğüslerin arasında olduğunu görmeseydi... Ateş’in zevkten gözlerini yumduğunu, Dilara’nın ise çıldırması gibi inlediğini görmeseydi...

O odadan nasıl çıktığını bilmiyordu. Kendi odasına nasıl gidebildiğini, o kadının iğrenç zevk çılgınlıklarına nasıl tahammül edebildiğini, sadece birkaç parça giysi ve çok zorunlu ihtiyacını ufak sırt çantasına doldurduğunu bilmiyordu. Nasıl hala yaşayabildiğini, nefes alabildiğini, kalbinin nasıl o odada kalmayıp atmaya devam edebildiğini bilmiyordu. Daha dün gece beraber yattıkları o yatakta kendisini aldatan, üstelik o kadınla aldatan o adama acısını kusmak istiyordu. Kulakları hala duyuyordu, kahretsin!

“Ahhh yavaş ısır Ateş'im! O göğüslerle daha çok işimiz var!”

“Allah'ın belaları!”

Melek salondaki masanın üzerindeki makası içinde kaynayan öfkeyle aldı. Çin'den özel tablo ha! Aldatacağı bir kadın için boşuna masraf!

“Al sana! Al! Kahretsin – all!”

Her kelime yeni bir makas darbesi olarak iniyordu o kumaş tabloya. Melek'in içinde Ateş, Ateş'in yüreğinde Melek ha!

“Peki şimdi Dilara Ateş'in neresinde hayvan!”

Paramparçaydı tablo şimdi, ama yine de Melek'in yüreği kadar lime lime olmamıştı olamazdı! Ateş, o kadının altından kalkarsa, salondaki masaya bakarsa orada Melek denen saf ve küçük sevgilisinin kendisine son haykırışını görecekti.

““Ateş beyefendi! Dilara aşkımı baştan sona öğrendik! Bir daba ölünceye kadar birbirimizi görmek yok! Senden nefret ediyorum! Melek.”“

BÖLÜM-41

(Analjezik: Ağrı kesici. Antipiretik: Ateş düşürücü.)

–Üç ay sonra–

Zayıflamıştı Melek, güçsüzdü, mutsuzdu. Evet nefes alıyordu, ama aldığı soluk bile canını acıtıyordu. Babası sandığı adam, Mahmut ile beraber canından bezdirdiklerinde bile yüreği böyle sızlamamıştı. Hala soğuk gecelerde kabuslarına giriyordu Ateş’i o kadınla yatakta gördüğü anlar. Hiçkırıklarla uyanıyordu. Ama yüreğine söz geçiremiyordu, çok öfkeli olsa da o pislik yakışıklı adamı özlemesine engel olamıyordu. Ateş yüreğinin tamamıydı; varlığı, ruhu. Ateş’e Artvin’de “Yüreğim yorgun, sende dinleniyorum” demişti. Fakat şimdi yüreğinin dinleneceği, sığınacağı bir limanı da yoktu. Limanı yanmış, kül olmuş, mahvolmuştu. Melek’i de mahvetmişti aynı anda. Genç kız bu dönem

okulunu dondurmuydu, ama aylar geçmiş olmasına rağmen ne yapacağını bilmiyordu. Belki kaydını buradaki bir tıp fakóltesine aldırabileceğini dūřünüyordu. O'nun yaşadığı Őehre dōnecek cesareti yoktu.

Geceler karanlık, kabuslar üzerimde

Yine dertlerimle ben baş başayım.

Gōzlerin ağırmıyor, sōzlerin avutmuyor.

Kadere kōsmūř gōnlōm, yapayalnızım.

Sōyle bana, sensizlik neden bu kadar zor?

Gōnlerim ekilmiyor, yaşamak çok zor!

Senle dolu gōnlerimi kalbime gōmdōm.

İimde kalan sevgi seni dūřlōyor.

Sensiz kaldım inan ki dōnyama gōn doğmuyor.

Gōnahım neydi Tanrım? Hasretin ekilmiyor.

Yüzünü gōrmeden acılarım tōkenmiyor.

Vurdun gittin insafsız hiç mi için yanmıyor?

–Geçmiře dōnūř–

O korkunç gōn evden bira parça eşyasıyla çıkınca ne yapacağını bilememişti. Zihninde Dilara'nın Ateř'in üzerindeki gōrüntüsü, kulaklarında kadının inlemeleri çok canlıydı hala. Bir anda ũrkūtōcō bir sōkunete bōrōndō genç kız. Őnce bankaya gidip Ateř'le oynadıkları o romantik ve seksi reklam filminden aldıkları paranın bir kısmını çekti. Kart ile harcama yapıp Ateř'in kendisine dair iz bulmasını istemiyordu. Daha sonra Feyza'ya gitmişti. Feyza evinde Furkan'la oturuyordu, annesiyle babası bira gōnlōėine Őehir dışına gitmişlerdi. Oraya gidene kadar donmūř gibi hisseden Melek, içeri girip de Furkan'ı gōrōnce korkunç bir ağlama krizine tutuldu. Hıkırıkları boğazını acıtıyor ama kendini engelleyemiyordu. ieėi burnunda çift ise hiçbir Őey anlamadan Melek'i teselliye çalışıyorlardı.

“Meleğim ne oldu sana bōyle? Neyin var?”

“Yenge hayrola Ateş’e mi bişey oldu?”

Onun adını duyunca Melek ayağa fırlayıp bütün hıncını güçsüz yumruklarıyla Furkan’ın göğsüne vurarak çıkarmaya başladı.

“Evet! Evet bişey oldu. Senin o kahrolası arkadaşına ne oldu biliyor musun? Şu anda eski sevgilisinin altında beyefendi! Ne yaptığını da anlatayım mı ha? Dün gece bana sarıldığı yatakta o – o kadınla nasıl gördüğümü anlatayım mı?”

“NE!”

Çılgık Feyza’dan çıkmıştı. Furkan da duyduklarıyla bir adım geri çekilmişti.

“İmkânı yok! Ateş seni asla aldatmaz!”

Melek tıkanır gibi ağlıyordu, zor nefes alıyordu genç kız.

“Gördüm diyorum, gözlerimle gördüm. Odasında, yatağındalardı! O kadar kendilerinden geçmişlerdi ki benim eve girip çıktığımı bile fark etmediler!”

Furkan gidip koltuğa çöktü adeta. Feyza gelip Melek’in omuzlarını sardı. Melek arkadaşının kollarından sıyrıldı. İçinde öyle fena bir yer kaniyordu ki... Hıçkırıklarının arasında fısıldadı.

“Ne zaman olur bilmiyorum. Ama arkadaşın olan o adam, eğer size beni sorarsa – gerçi biliyorum, ben ne kadar söylemeyin desem bile siz söyleyeceksiniz. O yüzden nereye gideceğimi size de söylemeyeceğim.”

“Melek çok acele ediyorsun. Böyle bir şey nasıl oldu bilmiyorum ama böyle dinlemeden –”

“Asla – asla! Onun yüzünü bile görmek istemiyorum artık. Ben

göreceğimi gördüm. İsterseniz beni gördüğünüzü, ne halde olduğumu da söylersiniz. Daha da mutlu olur beyefendi.”

“Ateş seni üzecek bir şey yapmaz ki, yapamaz...”

“Ah evet Furkan. Okula gittiğimde eski sevgilisiyle evimizde buluşup sevişmesi beni üzecek bir şey değil sonuçta dimi!”

“Böyle söyleyince olmuyo ama...”

“Onları o halde gördüm ben! Sen söylememe tahammül edemiyosun!”

Melek gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını sildi ve ayağa kalktı.

“Her neyse. Yaşandı ve bitti. Ben gidiyorum.”

“Nereye gideceksin? Artvin’e mi?”

“Yok hayır. Onun da aklına ilk orası gelir. Tabi beni düşüneceğinden bile şüpheliyim ya neyse. Gidecek bir yer bulurum ben.”

Aslında daha orada konuşurken kararını vermişti. Feyza’ya uzun uzun sarılıp veda ettikten sonra Furkan’a sarıldı ve onun kulağına fısıldadı.

“Arkadaşın analjezik ve antipiretik olarak seks kullanıyor, belki daha etkili ama sen yine de ona dikkat et tamam mı?”

Furkan son kez denedi şansını.

“Melek gitme böyle.”

Gitme, bitmesin diye bütün gece ağladım.
Hayır, olmaz, böyle biteceğine inanmadım.
Gidersen kalan hayalinle ben naparım.
Sensiz olmaz, böyle gideceğine inanmadım.

Furkan'ın o sözünün üzerine Esenerler otogarından bindiği otobüste bir de bu şarkı çalınca Melek'in inci gibi gözyaşları yine yanaklarını süslemeye başlamıştı. Ateş bunu ona nasıl yapabildi? Bir önceki gece yaşadıkları o özel birlikteliğin izleri hala teninde iken nasıl o kadını aynı yatakta sevebilmişti?

Добре дошли в София – Welcome to Sofia (Sofya'ya hoş geldiniz)

Otobüsten indiğinde bu yazıyı okuyunca derin bir nefes aldı genç kız. Korkuyordu, ne yapacağını şaşırılmış durumdaydı, ne halt etmeye buraya gelmeyi düşünmüştü! Ancak İstanbul'da canına okuyan kaderi, Sofya'da kendiyile dalga geçer gibi değişmiş ve hala hayatta olan halasını Bulgaristan'daki ikinci günü karşısına çıkmıştı. Geceyi ufak bir pansiyonda geçirdikten sonra ertesi sabah erkenden emniyete gitmeyi akıl etmişti genç kız. Orada kendisini İngilizce ifade etmeye çalışırken bile aklına Ateş geliyordu, sonuçta kendisine bu dili o öğretmişti.

Emniyette babasının adını (Aleksandar Todorov) ve onunla ilgili bilgi aradığını söyledikten sonra onu biraz bekletmişlerdi. Prosedür gereği Melek'in doğruyu söyleyip söylemediklerini kontrol etmelilerdi. Melek orada beklerken yanına ufak tefek yaşlıca bir adam yaklaştı. Ancak adam İngilizce bilmiyordu, Melek'e Bulgarca bir şeyler söylüyordu. Oradaki bir polisin yardımıyla birbirleriyle anlaşabildiler. Adam, uzun yıllardır Todorov ailesinin yanında çalıştığını ve emniyette çalışan oğlu sayesinde onu arayan bir genç kız olduğunu haber aldığını söylemişti. Çevirmen polis ile yaşlı adam Melek'i Todorovlar'ın evine götürdü.

Melek, Nikolina halayı gördüğü anda gözlerinin sahiden ona benzediğini fark etmişti. Ellili yaşlarını süren ve hiç evlenmemiş bir kadın olan Nikolina, tek ağabeyinin Aylin ile yaşadığı aşkın en büyük şahidiydi. Melek'i görünce kollarını iki yana kaldırarak yeğeninin kendisine sarılması için kucak açtı. Ve genç kızın hiç beklemediği o sözler döküldü dudaklarından.

“Tıpkı Aylin'e benzersin güzel kızım. Aleksandar çok sevmiştir

anneni...”

Melek hem yaşadığı duygusal çöküntüden hem de hayatında ilk gerçek akrabasını görmesinden dolayı ağlayarak o kucağa sığındı. Melek’i getiren yaşlı yardımcı iki hanımı yalnız bırakırken dolan gözlerini siliyordu. O gün ve bütün gece hiç uyumadan birbirlerini anlattılar hala yeğen karşılıklı. Ne şans ki Nikolina hala Türkçe biliyordu. Babası, yani Melek’in dedesi, Vladimir köklerinde Türklük olduğunu bildiği için iki çocuğuna da Türkçe öğretmişti. İlk başta Melek, yaşadığı acı aşktan bahsetmemiştir halasına. Ama tecrübeli gözler, genç kızın yürek kırgınlığını bir çırpıda anlamıştı. Bir şeyler yolunda gitmediği için onun ülkesinden ayrılıp hiç tanımadığı, dilini bile bilmediği bir ülkeye gelmesinin ardındaki sebebi sordu yeğenine. Melek ağlamaktan yorulduğunu zannediyordu. Ama gözyaşları bitmemiştir ki. Sesi titriyordu anlatırken.

“Ah hala... Çok sevdim, hayatımda ilk defa sevmiştim birini. Aşık oldum, her şeyim dedim. Ama – ama öyle bir şey gördüm ki... Onu öyle bir halde gördüm ki, hançeri kaldırıp tam şurama saplasaydı bu kadar yakamazdı canımı. Ruhumu isteseydi verirdim ona. Beni sevdiğini sanıyordum. Nasıl kandırdı beni, niye? Bak ben annemden de şanssızmışım. Annem, babamın kendisini severken öldüğünü biliyordu. Bununla avunmuştur yaşadığı müddetçe. Bense se–sevdiğim adamın yaşadığını biliyorum. Ama beni sevdiğini bilmiyorum. Sevse bunu yapar mıydı?”

Nicolina hala, yeni bulduğu ve hiç sahip olamadığı evladı yerine hemen kabul ettiği biricik yeğeninin başını dizlerine yatırdı ve gözyaşlarıyla acısını akıtmasına izin verdi.

–Şimdiki zaman–

Beklediği haber nihayet o gün gelmişti. Hemen mailin çıktısını alıp salona koştu.

“Hala! Bölüm başkanımızdan beklediğim mail gelmiş nihayet! Eğer Sofya Tıp Üniversitesi’nde beş tane sınavı verebilirim burada ikinci sınıfa başlamam mümkün olabilirmiş. Üstelik Aytekin hoca bana çalışmam gereken derslerin dokümanlarını da gönderecek.”

“Melek kızım, gel hele şöyle yanıma.”

“Nikolina hala, sana burada okuyabileceğim diyorum!”

“Tamam kızım, ben de gel şöyle diyorum. Senin yanımda olmanı her şeyden çok istediğimi biliyorsun değil mi?”

“Tabi ki biliyorum halacım. Ve zaten buradayım...”

“Ama senin yüreğin hala geldiğin yerde. Bunu da biliyor musun?”

Melek başını yere eğdi. Yüreğinin kanaya kanaya hala o adama ait olduğunu kendisinden daha iyi kim bilebilirdi ki? Değil tek bir gün, tek bir an bile O’nu düşünmekten alkoyamıyordu ki kendini. Zaman geçtikçe gördüğü o son görüntü aklından silikleşirken hep kahrolası tatlı sözlerini, yakışıklı yüzünü ve kendisini sevmesini anımsıyordu. Niye unutamıyordu ki o adamı?

–Aynı anlar, İstanbul–

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi’ndeki ameliyatını başarıyla tamamlayıp çıkan genç adam, alışkın olduğu koridorlarda başını kaldırmadan çıkışa doğru yürüyordu. Bu fakültenin duvarlarını görmeye bile tahammülü yoktu. Sanki o duvarlara bakmadığında Melek çıkıyordu da aklından... Sanki aldığı her solukta aşkı yüreğine batmıyormuş gibi... Sanki özlemi içini yakmıyormuş gibi... Sanki onun eşsiz sıcaklığını aramıyormuş gibi...

Üç ay önce o akşam ateşler içinde uyandığında karşısında Furkan’la Feyza duruyordu. Ama Ateş’in ağzından çıkan tek kelime olmuştu.

“Melek?”

Ateş Melek’i sayıklarken, Melek göz yaşlarıyla ondan kaçarken; Dilara Sedat’ın kucagındaydı. Genç adamın güçlü elleri Dilara’nın göğüslerine kapanmıştı.

“O adam bunları görmedi değil mi?”

“Görmedi dedim ya koca adam. Ne biçim hastalandıysa, üstüne oturdum ruhu duymadı.”

“Bunu bir daha söyleme canını yakarım!”

“Korkma sevgilim... Onun pantolonu bile üstündeydi. Şeyy... Sadece ben inandırıcı olsun diye azıcık soyunmuştum.”

“Bunu kabul ettiğime inanamıyorum! Kadınımanın başka bir adamın yanına gitmesine göz yumdum!”

“Ama senin onlara zarar vermeni istemedim aşkım. Ufak bir intikamdı sadece istediğim...”

“Çok tehlikeli bir kadınsın sen...”

“Şşş... Öp beni...”

Bu hikayede kötüler mi kazanmıştı yani? Ateş’le Melek acılar içinde aylardır kıvranıırken; Dilara Sedat’la gününü gün ediyordu.

Ateş arabasına bindiğinde O’nun yokluğunda alışkanlık edindiği gibi bir kez daha sağ koltuğu sevdi. Belki Melek özlemini hissederdi bu dokunuşuyla. Kaç gün burada bıkmadan beklemişti meleğini. O tatlı gamzeleriyle gülümsemişti kendisine. Zorlukla yutkunup arabasını çalıştırdı. Fatih’teki eve giremiyordu, orada çıldırarak gibi oluyordu. Aklını kaybedebilirdi o dairede kalmaya devam etseydi. Ama çok da

uzaklaşamıyordu o civardan. Hala umudu vardı. Dönecekti Melek, mutlaka dönecekti. Dönmek zorundaydı! Ateş'in yaşamaya devam edebilmesi için buraya, onun yanına dönmek zorundaydı! Belki düşüncelerini kısacık bir süreliğine değiştirir diye uzanıp radyoyu açtı. Ama duyduğu şarkı sözleri de hayatındaki her şey gibi ona aşkını anımsatıyordu.

Gel de sen savun kolaysa kalbime
Bu sevimsiz ayrılık nedendir ki?
Kimse sen gibi, kimse ben gibi
Olamaz biliyoruz ikimiz de bal gibi.
Hala seviyoruz ikimiz de bal gibi.

BÖLÜM-42

–Yine geçmişe dönüş–

(Ateş’in ağzından)

Eve kadar zor sürmüştüm arabayı. Taa Fındıklı’dan Fatih’e... Uf başım çatlayacak gibi. Nasıl böyle hasta oldum ben ya? En son lisedeydim böyle ateşlendiğimde. Annem iki gece başımdan ayrılmamıştı. Bunu düşününce gülümsedim. Şimdi de meleğim var benim, o annemden daha iyi bile bakar bana. Bak iyi ki hasta olmuşum, yanımdan hiç ayrılmaz işte. Ah be Melekkolik oldum iyi mi... Ama üzülür ben hastayım diye. Sabah okula gitmeden nasıl alınımı tuttu ufacak ve yumuşak avucuyla. Ateş, adamım, sevgilinin söylediği kadar var sapıklığın hakikaten! Oh be nihayet geldim eve. Karnım da aç ama yemek yiyecek bile halim yok. Umarım yatağımdan güzel sevgilimin kokusu çıkmamıştır da sanki yanımdaymış gibi hemen uyurum. Hem

belki Melek okuldan gelene dek uyursam o zamana kadar biraz daha iyi olurum.

* * *

Offfff nasıl bir baş ağrısı bu yahu? Uykum açıldı ama gözlerimi açamadım daha. Ah galiba meleğim gelmiş. E ama niye böyle öfkeli ki sesi? Yoksa okulda yine onu üzecek bişey mi oldu?

İşte bu soru gözlerimi açmamı sağladı. Ama o da ne? Tam karşımda delirmiş gibi duran Melek değil Feyza'ydı. Onun hemen yanında da Furkan, kaşlarını çatmış bana bakıyor. Hey bi dakika! Neler oluyor burada?

“Siz napıyorsunuz burda? Melek nerde?”

Furkan ürkütücü bir sesle cevapladı beni.

“Asıl sen ne yapıyorsun burda? Ne yaptın?”

Resmen zorlanarak doğruldum yerimden. Ateşim çok yüksek olduğu için eve geldiğimde gömleğimi çıkarıp üzerimi örtmeden uyumuştum. Ama pantolonumu bile çıkarmaya mecalim kalmamıştı. Kotumun sert kumaşı yer yer bacağıma acıtmıştı, yüzümü buruşturdum. Ben daha Furkan'a cevap vermeden Feyza bağırmaya başladı.

“Bunu nasıl yaparsın Melek gibi bir kıza? Aklım almıyor! Siz rüya çifttiniz benim gözümde ya!”

“Feyza biraz susar mısın? Başım çatlıyo zaten. Yavaşça bana burada ne aradığınızı ve Melek'in nerede olduğunu söyler misiniz? Ne yapmışım ben Melek'e?”

“Ya bir de soruyor! Furkan şu arkadaşını bi toparla, içeride bekliyorum sizi.”

Feyza odadan hışımla çıkarken ben gömleğimi yavaşça giydim ve Furkan'a döndüm.

“Oğlum bi daha sormıycam. Melek nerde? Özledim ben onu ya.”

Furkan tuhaf bir şekilde bakıyordu bana.

“Gitti.”

“Nereye gitti, bana ilaç almaya falan mı? Arayalım da gelsin hemen.”

“Ateş anlamıyo musun? Melek gitti abi. Tamamen gitti.”

“Hayır abi anlamıyorum. Melek nereye tamamen gitti? O beni bırakıp gitmez ki, hele ben hastayken...”

“Hasta mı? Hasta mısın sen?”

“Anlaşılan bugün herkesin beyni kısa devre olmuş. Kimse kimseyi anlamıyor. Abi sabah uyandığımda fenaydım biraz, hatta Melek ateşin çıkacak gibi gitme hastaneye dedi bana. Ama o kadar kötü değildim, idare edebilirim sandım. Gittim, iki saat durabildim. Arabaya atlayıp eve döndüm. Daha Melek gelmemişti. Dersi 3'e kadar diye aramadım onu. Gelene kadar uyuyup dinlenirim dedim. Saat kaç ki? Ooo saat 6 olmuş. Amma uyumuşum, farkında bile değilim.”

“Yani sen uyuyor muydun? Sadece uyuyor muydun?”

“Ne biçim bi soru bu? Hey sana soruyorum.”

Ama Furkan bana cevap vermeden içeri gitti. Ben de yavaşça arkasına takıldım.

“Feyza bu adamın hiçbi şeyden haberi yok. Kıyamet kopsa haberi olmayacak şekilde uyuyormuş. Kaç saat uyuduğunun bile farkında

değil.”

“Ne demek farkında değil ya? Nasıl olmaz?”

“Aloooo! Hastayım diyorum bi saattir. Artık siz bana bir şey söyleyiniz. Mesela Melek’in nerde olduğunu?”

“Abi Melek’in nerde olduğunu biz de bilmiyoruz. Sadece gittiğini biliyoruz.”

“Ya gitti ne demek? Melek niye gitsin ki?”

“Furkan bana herşey kocaman bi yanlış anlamaymış deme nolur! Kalbime iner!”

“Valla görünüşe göre öyle hayatım. Baksana bu adamın dünyadan haberi yok.”

“Ya sinirleniyorum ama! Benim neden haberim yok? Heeeeey! O tabloya ne oldu öyle?”

Evimizin salonunda arkadaşlarımla tuhaf laflarını anlamaya çalışırken resmen paramparça olmuş tabloyu fark etmiştim. Bu benim doğum günü için Melek’e Çin’den gönderdiğim tabloydu. Daha birlikte değilken bile Melek doğduğu için, varlığı için şükrediyordum ben. Ama ikimiz için de çok özel olan o tablo harap bi halde yere fırlatılmıştı. Tam onu elime almak için adım attım ki, masanın üstündeki ufak kağıt dikkatimi çekti. Gidip aldım.

““Ateş beyefendi! Dilara aşkı baştan sona öğrendik! Bir daha ölünceye kadar birbirimizi görmek yok! Senden nefret ediyorum! Melek.””

Almasaydım keşke... Melek’in bana yazdığı o zehir gibi sözleri görmeseydim keşke... Yüreğim atmayı kesti sanki o anda... Hayat durdu, her şey bitiverdi...

Adeta ağır çekimde Furkan'a döndüm. Elimdeki kağıdı Furkan'a doğru uzatarken parmaklarım titriyordu ve bu da benim hayatımda Melek'in yaşattığı bir ilkti. Ben titremezdim ki hiç...

“Bunun ne demek olduğunu galiba biliyorsun. Anlat!”

“Melek, sen hastasın diye dersten erken çıkıp eve dönmüş. Burada, yani senin odanda Dilara'yı görmüş. Sizi, yani Dilara'yla seni, şey yaparken görmüş.”

“Bu – bu nasıl olur? Olamaz ki... Melek nasıl inanır buna?”

“Abi üzgünüm ama sizi çok uygunsuz bi halde görmüş kız... Feyza'ya geldiğinde perişandı.”

Melek... Benim meleğim... Canımdan öte sevdiğim küçük kadını... Koltuğa çöktüm resmen. O çok sevdiği tabloyu parçalamış. Ne kadar canı yanmıştır kim bilir? Ama nasıl inanır böyle birşeye? Benim onu aldatabileceğime nasıl inanır? Galiba bu soruları sadece içimden geçiriyordum ki Feyza titrek bir sesle konuştu.

“Daha dün bana sarıldığı yatakta o kadını ne halde gördüm dedi bize...”

İşte bunu duyunca içimde öyle bir öfke kaynamaya başladı ki...

–Şimdiki zaman–

Ateş'ten Melek'e:

Ne yaz ne kış, o tam bahar ki ne bahar! Bir gün yağar, bir gün açar... Sevdiren kendini, şeytan tüyü var! Yoksa da hayat kurur yarar...

Melek olmayınca Ateş de kurumuş, küllenmiş, enkaza dönüşmüştü. O eşsiz kız olmayınca Ateş kendisinin de olmayacağını sanıyordu.

Aslında sadece içi bomboş bir kabuk gibi hayatına devam ediyordu. Ruhunu yoktu, onu ısıtacak aşkı yoktu, Melek'i yoktu.

Ama koskoca üç ay geçmişti bile. Üç ayda tam beş kez Artvin'e gitmişti. İki kez de Çanakkale'ye gitmişti. Kendi annesinden okkalı bir azar işitmişti genç adam. Ama Melek'ten ne bir iz ne de bir haber vardı. Kuş olup uçmuş muydu bu kız?

Gökyüzüne bakmak ıstırapta artık Ateş için, denize bakmak da öyle. Meleğiyle yaşadığı o eve giremiyordu. Ama geceleri sadece birkaç saat zorunluluktan daldığı uykularda da onun yastığı olmadan yapamıyordu. Bu özlemek dedikleri şey ne kadar can yakıyordu böyle? Melek hiç düşünüyor muydu acaba kendisini?

Aklına bu geldiğinde korkunç bir öfkeye bürünüyor Ateş. Hiç mi merak etmiyordu? Hiç mi özlemiyordu? Sevmiyor muydu? Aşkı bu kadar kolay silmiş miydi Melek?

Birbirine derinden bağlı iki yürek... Haksız, insafsız bir cezaya mahkum iki aşık... İki ayrı şehirde, iki başka ülkede, ama aynı gökyüzünde birbirlerini arayan iki kayıp...

Melek kendi soyadını almıştı Nikolina halanın yardımıyla. O artık Melek Todorov olmuştu. Ertesi gün Sofya Tıp Üniversitesi'nde ilk sınavına girecekti. Aylar önce üniversite sınavına gireceği günleri anımsadı o heyecanla. O zaman her şey ne kadar güzeldi. Nuray annenin yanındaydı. Aylardır cesaret edemiyordu ama kendisinde hakkı olan o kadını araması gerektiğini biliyordu. Haftalardır açmadığı cep telefonunu açarken korkuyordu.

Telefon açıldıktan itibaren yaklaşık on dakika hiç susmadı. Gelen aramaların, sesli ve yazılı mesajların bildirimleri dinliyordu adeta. Hiçbirisini okumaya da, dinlemeye de cesareti yoktu. Tabi ki onların kimden geldiğini biliyordu. Son gelen mesajın tarihi ve saati ürküttü genç kıza. Yalnızca 20 dakika önce bile aramış mıydı yani Ateş bu

numarayı?

Evet, aramıştı tabi. Yapabilecek başka hiçbir şeyi olmadığından her özlediğinde, her öfkelenildiğinde o numarayı yeniden, yeniden çeviriyordu. O lanet telesekreteri öldürebilirdi. (Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.) Allah'ın belası operatör! Herkes suçluydu Ateş'e göre. Tüm bunları yapan Dilara! Engelleymeyen kendisi! Ona ulaşamayacağını söyleyen telesekreter! Bir türlü çekmeyen operatör! Melek her ne ile kendisinden uzağa gittiyse o aracın şoförü! Tek suçsuz Melek'ti. Masum küçük kızı bir bulsa, bir görse yeterdi. Deli gibi özlemişti maviş gözlerini, yumuşacık ellerini, tatlı dudaklarını, sesini, nefesini, kendi teninde hissettiği nabzını, eşsiz yüreğini, aşkını özlemişti.

Kısa süre önce aramasının sebebi ise yalnızca özlemi değildi. Hesap sormalıydı meleşine. Saatlerdir yürüyordu. Fakülteden çıktığından beri hiçbir yere sığmadığı için arabasına da binmemiş, tüm hıncını kendi ayaklarından çıkarır gibi yürümüşü. Aklı sürekli az önce olanlara takılıyordu.

Ateş, o gün yine Melek'in okuluna gitmek zorunda kalmıştı bir hastası için. Fakülteden çıkmak üzereyken telefonunun çaldığını duydu. Zil sesini her duyduğunda umutlanmaya ve maalesef ki her defasında daha koyu bir hayal kırıklığına uğramasına engel olamıyordu. Tabi ki arayan yine Melek değildi. Melek aramadıktan sonra da kimin aradığı çok önemli değildi. Ama arayan fakülte dekan yardımcısı da olan değerli hocası Aytekin bey idi.

“Buyurun hocam...”

“Ateş, fakülteden çıktın mı?”

“Hayır ama kapıya yakınım hocam. Hayırdır?”

“Çok iyi, hemen odama gel o zaman.”

“Peki, hemen geliyorum.”

Aytekin hoca boşuna odasına çağırılmazdı. Yönünü değiştirerek üst kata çıktı ve hocanın odasına gitti.

Aytekin hoca, bu haberi genç adama nasıl vereceğini düşünüyordu.

Ateş’in halası kendisinin tıp fakültesinden sınıf arkadaşydı.

Arkadaşının yeğenine hocalık yapmaktan her zaman gurur duymuştu.

Zaten Ateş de mezun olduktan sonraki başarılarıyla hem kendi anne babasının, hem halasının hem de hocalarının övünç kaynağı olmuştu.

Daha sonra yine kendisinin yetiştirdiği bir başka çok zeki öğrencisi ile

birlikte olduğunu okuldaki skandal sonucu öğrenmiş olan Aytekin

hoca hep bu iki parlak gencin birbirlerine çok uygun olduklarını

düşünmüştü. Bunca yaşına ve deneyimine rağmen gençleri

anlayamıyordu. Kapısı vurulduğunda derin düşüncelerinden sıyrıldı.

“Gel şöyle otur Ateş.”

“Merak ettim hocam beni niye çağırdınız?”

“Şimdi söyleyeceğim şeye ne kadar hazırsın bilmiyorum. Biriniz oğlum

diğeriniz kızım gibiydiniz, iki parlak genç bulmuştunuz birbirinizi.

Geçen dönem sonunda Melek’le birlikteliğinizi duyduğumda çok

mutlu olduğumu hatırlıyorum.”

Ateş’in nabızı hızlanmıştı. Ne yani en sevdiği hocalardan biri olan bu

değerli adam Melek’le ilgili mi konuşacaktı? Boğazı kurudu Ateş’in.

“Hocam?”

Sesi kısık çıkabilmişti ancak. Ne sorabileceğini bile bilmiyordu. Yüreği

daraldı. Yoksa bir şey mi olmuştu en kıymetlisine?

“Korkma evladım. Rengin attı birden. Yani bu söyleyeceğim ne kadar

iyi bir haberdir senin için bilemem ama – Melek bu okuldan kaydını

aldırılmış...”

Melek’in yerini ve iyi olduğunu da Ateş’e söylemek isterdi ama genç kızın telefonda özellikle ve titrek bir sesle bulunduğu ricayı kıramamıştı.

Ateş ise duyduğu şey ile damarlarındaki kanın bile donduğunu hissetti.

“Kaydını mı aldırılmış?”

Başka hiçbir şey söyleyemeden usulca kalktı yerinden. Bu oda, bu bina dar geliyordu şimdi. Dönmeyecek miydi yani – hiç mi dönmeyecekti?

Ateş donmuş gibi fakülteden çıkıyordu. Ancak yine bir ses onu durdurdu.

“Ateş bey!”

Ateş gözlerini yumdu. Kimdi bu şimdi? Hiç sırası değildi ama büyük olasılıkla seslenen bir öğrenciydi. Zorlukla yutkunup arkasına döndü.

Evet – seslenen bir öğrenciydi ama bu öğrenci Ateş’in donmuş bütün sinirlerini ayaklandırmıştı. En olmadık zamanda kendisini durduran, karşısına çıkan bu öğrenci – Kemal’di... Meleğine aşık olan Kemal... Onu cevaplarırken dişlerini sıkmış, sesi ister istemez sert çıkmıştı.

“Ne var? Niye durdurdun beni?”

“Senin yüzünden... Melek senin yüzünden gitti. Hiç değilse buradaydı, sen olmasaydın – benim olmasa, benim olmasa bile buradaydı, arkadaşımды. Yakındım ona. Önce onun arkadaşlığını aldın benden, şimdi de varlığını aldın. Hepsî senin yüzünden...”

Her bir kelime Ateş’in içinde donmuş olan bütün özlem, öfke ve şok karışımı duygunun kıskançlıkla çarpışıp patlamasına yol açıyordu. İki

elini de yumruk yapmış sıkıyordu. Ama şimdi bir elinin parmaklarını yavaşça ayırırdı. Eli sanki tamamen kendinden bağımsız olarak yükseliyordu şimdi – Kemal’in boğazına doğru sanki... Dişlerini birbirinden ayırmadan tıslayarak konuştu.

“Tek kelime daha etme!”

Kalbi gümbür gümbür atıyordu Ateş’in. Patlat, dağıt şu suratı! Al bütün hıncını! Diye haykırıyordu kanayan yüreği. Ama Ateş iki kez üst üste derin nefes aldı ve beyninin kendisini yönetmesine izin verdi. Sadece yüzünü Kemal’e yaklaştırdı.

“O benim meleğim, anladın mı beni? Sadece benim. Ve gittiği yerden gelicek. Ama yine bana ait olacak! Bunu o küçük aklına iyice sok.”

Kabus... Karabasan... Afet... Felaket... ve daha başka dünya üzerindeki tüm kötü kelimeler... Hepsi yetersiz kalırdı Ateş’in içindeki boşluğu anlatmaya. Önce Melek’in tamamen gittiğini öğrenmesi, sonra da Kemal’in sözleri fazla gelmişti zaten eksik yüreğine. Hızla uzaklaşmıştı oradan.

Griydi Boğaz’ın suları. Ateş’in ruhu gibi karanlıktı, umutsuzdu...

Aynı anlarda kilometreler ötede aynı boşluğu kendi yüreğinde yaşayan Melek, nihayet telefonu çalmayı bıraktığında derin bir nefes alıp numarasını gizledi ve Nuray annenin numarasını tuşladı. Birkaç çalıştan sonra telefon açıldı.

“Alo?”

Melek dudağını ısırıyordu. Aramasa mıydı acaba?

“Alo? Ses versene evladım!”

Melek oldukça cılız bir sesle fısıldayabildi.

“N–n–nuray anne?”

Bu kez karşı tarafta ses kesilmişti. Melek sesini duyuramadı zannetti. Boğazını temizledi.

“Nuray anne, benim Melek...”

Duyduğu ilk şey ise bastırılmış bir hıçkırık sesiydi.

“Melek kızım? Ah benim güzel kızım neredesin, ne haldesin sen? Neden daha önce hiç aramadın beni?”

Melek zor tuttuğu göz yaşlarını bıraktı aksınlar.

“Nuray annem, öyle çok özledim ki seni! Affet beni. Korktum, bana kızarsın diye korktum arayamadım seni...”

Melek Nuray anne ile konuşup iyi olduğunu anlatırken Ateş de o an kendisine iyi gelebilecek Melek’ten sonraki tek kişiyi aramayı düşündü. Ama annesinin telefonu meşgul idi... Kaşları çatıldı genç adamın. Kim bilir hangi arkadaşıyla konuşuyordu ki annesi?

Ah yüreğinin sahibiyle uzun uzun sohbet ettiğini bilseydi o telefon hattına girebilmeyi bile arzuları...

“Ah be güzel kızım. Sen kızsınsın, o da benim oğlum. Tek bir sefer halini görse seni aldatmadığını anlarsın.”

“Nuray anne yapma nolur... Canım çok yanıyor...”

“Ah be kızım... İki yavrurun acısını ayrı ayrı hissediyorum yüreğimde. Bir kez konuşsaydınız hiç değilse? Neredesin peki sen?”

“Bunu sana söylemesem bana darılır mısın Nuray annem?”

“Peki kızım kendine iyi bak... Sen de zayıflamışsındır değil mi Ateş gibi?”

Melek’in hıçkırığı Ateş’in hayatındaki en önemli iki kadının yüreğini titretti. Aynı anda Ateş nereden geldiğini hissetmediği bir sıcaklık hissetmişti o soğuk deniz kenarında. Sevdiği kadının kendisi için döktüğü sıcak gözyaşını hissetmişti yorgun yüreği.

İnan kalmadı solumda dermanım
Dün bütün gece oturdum da ağladım
Hekimde yok çaresi
Dile kolay kalbe zor söylemesi
Sende de hava kışa dönmüştür
Eminim ellerin dizlerini dövmüştür
Bi ışık yakmaz hayat
Mecbur ayrılığımız aşka küstürmüştür
İnşallah unutursun unutursun sen de
Kendimi avuturum uyuturum ben de
Zamanla unuturum ben de

Unutabilirler miydi? Avunabilirler miydi? Dermansız sol taraflarının hali ne olurdu?

BÖLÜM-43

“Sedat sana inanamıyorum!”

Bu yakışıklı zorbayı tanıdığından beri en çok herhalde bu cümle dökülmüştü Dilara'nın dudaklarından. Ünlü ve güçlü iş adamı Sedat Kara ise bu kumral kadın için yaptıklarına inanamıyordu. Ama onun o güzel gözlerinin parlaması ve dolgun dudaklarının keyifle kıvrılması için yapmayacağı hiçbir şey olmadığını da biliyordu.

Kendisi değil miydi üç ay önce sırf bu güzellik istedi diye o basit intikam planını kabul eden? Hala düşündükçe kıskançlıktan çıldırıyordu. Kendi kadını bir başka adamın odasında soyunmuştu ve buna izin verebilmişti! Niye? Sadece Dilara o pembe dudaklarını şişirip öyle istedi diye...

“Hadi benim yakışıklı erkeğim. Bak zaten onları takip ettirdiğin kapıcı söyledi, hastaymış Ateş. Ruhu bile duymaz. Tek istediğim Melek denen o küçük kızın biraz acı çekmesi.”

Sedat burnunu nefis kokan boyundan ayırmadan fısıldadı. Elleri de genç kadının kıvrımlarında tur atıyordu.

“Bunun için o adamla baş başa kalıcak olman canımı sıkıyo küçük hanım!”

Dilara uzanıp iki eliyle Sedat’ın ellerini tuttu ve kendi dolgun göğüslerine götürdü. Genç adamın bunlara bayıldığını iyi biliyordu. Ve bu temaslara kendi de bayılıyordu. Dudaklarını yalayarak konuştu.

“Küçük müyüm? Ahhh... Bir daha düşün sevgilim!”

“Kahretsin!”

Her zamanki sabırsız sertliği ile Dilara’yı bir kez daha yatağa atarken tüm kontrolünü bu kadına teslim ettiğini kabul etti.

Melek gözyaşlarıyla evden çıktıktan (Ateş’i terk ettikten) hemen sonra Dilara giyinip dışarı çıkarken haince gülümsüyordu.

“Yaaa Melek hanım. Başkasına tercih edilmek nasıl oluyormuş öğren!”

Dilara’yı o evin önünden Sedat’ın evine geri götürecek siyah bir limuzin hazır bekliyordu. Genç kadın, o eve giderken heyecanlıydı. Evet, Ateş’ten ve Melek’ten intikam almak için bu adamın gücünü kullanmıştı. Ama Sedat’ın en çok yatakta iken kendi üzerinde kullandığı gücünü seviyordu. Eve yaklaşırken tüm bedeninin açlık ve özlemle sızlaması; Sedat çalışma odasında olmasına rağmen hemen kucağına oturup dudaklarına yapışması işte bu yüzdendi. Sedat da o günkü sevişmelerinde yeniden hesap sorarak bu kadını asla kimseyle paylaşmaya niyeti olmadığını belli etmişti.

Melek’le Ateş için ayrılık, acı ve özlem dolu haftalar geçerken; bu anlar Dilara’yla Sedat için aşk ve katıksız tutku dolu geçiyordu. Sedat Kara ile ilgili neredeyse her gün çıkan karanlık haberler haftalardır yok denecek kadar azalmıştı. Sebebi ise artık bu mafyatik iş adamının günün neredeyse on saatini yatakta, çıplak ve kollarındaki kadına doymaya çalışarak geçirmesiydi. Kalan sürenin birazında yine yatakta, çıplak ama uyuyorken birkaç saat ise evindeki çalışma odasından işlerini yürütüyordu. Ama bu kısıtlı iş saatleri, içindeki sapık kaptan mağara adamını ortaya çıkaran ateşli kadının seksi geceliği ile çalışma odasına girmesi ile son buluyordu.

“Kendinle gurur duyabilirsin cadı!”

Bu hitap hiç hoşuna gitmediği için Dilara göğsünü sevgilisinin avucundan kurtarmak istedi.

“Hem gurur duyuyosun, hem de cadı! İltifat mı ediyosun hakaret mi anlamadım.”

Somurarak dudaklarını şişirdi. Kesinlikle umutsuz bir vakaydı Dilara. Önce bir adama ilgi duymuş, ama o kendisini bir anda bırakıp başka biriyle aşk yaşamaya başlamıştı. Sonra ise başka bir adama deli gibi aşık olmuş, kendini vermişti ama o da ülkenin en karanlık ve ulaşılmaz adamıydı işte...

Sedat ise aylar geçmesine rağmen bu kadına duyduğu arzunun nasıl olup da azalmadığını anlayamıyordu. Giyinik veya çıplak da olsa (tercihi daima ikinci seçenek olurdu tabi) bu kadın yakınında iken başka herşey siliniyordu. Tek isteği Dilara’nın güzel yüzünü kendi boynuna saklayarak kollarının arasında durmasıydı.

“Kesinlikle iltifatı güzellik. Kendinle gurur duymalısın çünkü yıllardır ilk kez bu kadar ay üst üste tek bir adam – korkutmadım. Sayende...”

Az daha ‘‘Tek bir adam vurmadım’’ diyecekti. Ama bu Dilara’yı çok korkutur belki de kendinden uzaklaştırdı ama Sedat bunu asla istemiyordu.

Dilara ise karmakarışık olmuştu. Duyduğu iltifat yüreğini sarmıştı. Ama te yandan adamın ne söylemek istediğini de anlamıştı. Bu yaşam tarzı Dilara’yı korkutuyordu. Ama korkusu bu sıvacık, yakışıklı, çok seksi, güven dolu ve kendini hiç olmadığı kadar kadın hissettiren adamı kaybetmek üzerineydi.

‘‘Sedat?’’

‘‘Efendim?’’

‘‘Benim için bir Şey yapmanı istesem?’’

‘‘Seni o barda grdğim ilk gün de söyledim bunu güzellik. Emret!’’

Dilara parmağını Sedat’ın kaslı göğsünde gezdiriyordu.

‘‘Emretmiyorum. Emredemem. Sadece rica edebilirim. Benim için – bu işleri bırakamaz mısın? Tamamen?’’

Sedat duraklamıştı. Babasının yüzünden annesi intihar ettiğinde büyüyüp babasının alt edip ondan çok daha gcl olacağına söz vermişti annesinin cansız bedeninin başında. Ve çok geçen yaşta korkulan mafya babası Salih Kara’nın tahtını ele geçirmeyi başarmıştı. O artık yeraltı dünyasında babasından tamamen bağımsız anılıyordu ve Sedat Kara kesinlikle çok daha korkutucuydu.

Ta ki o gece barda sarhoş olup savruk adımlarla dans eden Dilara’yı kollarına alana kadar... Soyadı bile karanlık olan bu geçen adam ilk kez ve delice aşık olmuştu. Gelip giden yüzlerini bile hatırlamadığı onlarca kızın aksine bu güzel kumralı yanından ayırdığı anda üzüyor ve kokusunu arıyordu. Dilara’ya daha sıkı sarıldı.

“Senin eşsiz vücudunla oynamaktan zaten mafyacılık oynayamıyorum artık güzelim.”

“Zaten oynama aşkı. Korkuyorum sana bir şey olucak diye. Sen de beni bırakıp gitme.”

Sedat büyük bir keyif ve gururla genç kadını kimbilir kaçınıcı kez yatak ile kendi bedeni arasında hapsetti.

“Seni bırakıp giden Fatih Ürek olsun ulan!”

Dilara'nın kahkahası Sedat'ın dudaklarında son buldu. Doyumuz bir geceye yine nefis bir öpüşmeyle yelken açtılar.

Sedat geniş göğsüne kumral saçları savrulmuş olan kadınının belini okşuyordu. Çok derin düşüncelere dalmıştı. Bugüne kadar ağzından çıkıp da gerçekleştirmediği bir sözü olmamıştı. Kollarında tatlı mırıltılarla uyuyan güzel varlığa söylediğini düşünüyordu. “Emret!” demişti ve o da bu işleri bırakmasını istemişti. Dilara bu işlerden elini eteğini çekmesine degecek tek varlığıydı zaten. Tamamen kendisine ait, inanılmaz güzel ve seksi bir hediye idi sanki. Kendini bildi bileli ilk defa sahiden bu karanlık hayattan çıkabileceğini düşünüyordu Dilara'nın tek bir sözü üzerine. Başını eğdi yavaşça. Bakmaya doymadığı yüzü izledi. Tek eliyle kadının kalçasını ovarken fısıldadı.

“Yüzüne karşı ne zaman söylerim bilmiyorum. Ama fena ele geçirdin beni. Seni saklamam lazım kızım. Öyle bi tehlikesesin ki. Korumak zorundayım seni. Sana zarar verip canımı yakmak isteyecek çok adam var. Senin için seni kendimden uzaklaştırmam lazım ama bunu hiç yapamam. Artık sensiz yapamam.”

Doymadığı ve doyamayacağı bedene daha sıkı sarıldı. Kendi karanlığı yüzünden kadınına bir şey olmasına asla izin vermeyecekti.

Dilara tatlı bir yorgunlukla gözlerini açtı. Ah bu çapkın adamın yatağını

mesken tuttuğundan beri artık hep bir tarafları sızlıyordu uyanırken. Neyse ki vicdanlı bir sapıktı – her gece teninin farklı bir noktasıyla özel olarak ilgileniyordu. Bir önceki gecenin sıcak detaylarını zihninde yeniden yaşarken yatağında gerindi genç kadın. Yavaşça kalktı, aynada kendine baktı. İlk uyandığında dudaklarında ve göz kapaklarında uyku mahmurluğundan kaynaklanan şişliklerini öpmeyi çok seviyordu Sedat. Gülümsedi. Her şeyini çok seviyordu bu adamın. Karar verdi, artık aşık olduğunu ona itiraf edecekti. Yatağın ucundaki saten mini sabahlığını çıplak bedeninin üzerine geçirdi. Esmer sahibi bu kıskırtıcı kumaşın altındaki hazinesini görünce ne tepki verecekti acaba? Yatak odasından çıkınca kapının yanındaki Metin’i gördü, şaşırmıştı. Çünkü Sedat bu kata adamlarının çıkmasına hiç izin vermezdi. Dilara sabahlığının yakasını elleriyle iyice kapattı ve adama döndü.

“Ne oluyor? Bir durum mu var?”

Aynı anda Sedat evin alt kattaki küçük salonda delirmek üzereydi. Yukarıda kadını kim bilir ne seksi bir halde uyuyordu. Ama o yapışkan manyak bir fahişeyi kovmaya çalışıyordu. Ne laftan anlamaz ve gürsüz bir kadını bu?

“Seni istemiyorum diyorum! Bunun nesini anlamıyorsun acaba? Ne cüretle benim evime gelebilirsin? Kimsin sen ya?”

Aydan isimli kızıl, Sedat’ın eski takıldığı kızlardan sadece biriydi. Evet diğer kızlarla bir kez takıldıysa, bununla iki kez takılmış olabilirdi. Ama şimdi kadın cinsinden tek birisini arzularken bu bayan hangi sıfatla buraya gelebilirdi? Sedat kendine kızıyordu, Dilara’dan başka tek bir kadını getirmemeliydi kalesine, ertesi sabah kovsa bile!

“Yenge Sedat abinin mühim bir görüşmesi var. Senin aşağıya inmen münasip olmaz.”

Dilara geri dönüp odaya girdi. Üzerine rahat bir kot ve tişört giyinirken kadın cinsini erkeklerden ayıran en belirgin duygu açığa çıktı – tabi ki

MERAK... Sedat'ın ne görüşmesi vardı ki acaba kendisinin kata bile inmesini istemiyordu? Dudağını ısırды. Esmem zorba kızsam bile Dilara kendisini affettirmenin '+18' bir yolunu bulurdu.

Kapıyı yavaşça açtı. Metin koridorda volta atıyordu tahmin ettiği gibi. Tam kapının önünden geçip arkası dönük duvara doğru ilerlerken Dilara ufak adımlarla arkasından geçti ve merdivenlerden koşarak aşağı indi. Ancak son basamakta iken duyduğu şeyle donakaldı.

“Hadi sert çocuk yapma! Bana kızıl afet dediğini unuttun mu?”

Dilara inanamıyordu. Yine mi? Sözü yankılandı zihninde. Yine mi başkasına tercih ediliyordu? Üstelik Sedat'ın yaptığı Ateş'ten çok daha fazla yaralıyordu yüreğini. O anda “kızıl afet” merdivenlerin ucunda kalan Dilara'yı fark etmişti. Gözleriyle onu işaret etti.

“Sen hep belli standardın üstündeki kadınları seçersin zaten Sedat. Bu seferki de tam kıvamındaymış.”

Sedat gözlerini yumdu. Yavaşça arkasına döndü. Dilara'nın gözlerine baktığı anda yuvarlanan bir damla yaş, yediği tüm kurşunlardan daha fazla hasar verdi genç adama. Ona doğru küçük bir adım attığında Dilara elini kaldırdı. Yaklaşmasını istemiyordu. Bir kez dokunsa yine yanar, yine kanardı bu adama. Küçük burnunu havaya kaldırdı gururla. O aşık olduğu Sedat'ın kara gözlerine bakarak geri geri iki adım attı. Ve sonra arkasını dönerek koşarak çıktı evden.

Sedat bakakalmıştı öylece. Dilara'sı gitti mi yani şu arkasındaki fahişe yüzünden? Gözlerinin içine bakışını asla unutmayacaktı. Hala onun kaçışı gözlerinin önündeyken Aydan'ın ayak seslerini duydu. Hemen arkasına döndü ve bir anda kadının boğazına yapıştı. Dilara'sını ondan ayırmanın yaşama hakkı yoktu ve Azrail'i elbet Sedat Kara olabilirdi. Tüm bunlar Dilara'nın çıkışından itibaren birkaç saniyede oldu. Aydan'ın sahiden boğulmasına ramak kalmıştı ki Sedat kendi ruhunu boğan o sesi duydu.

Dilara'nın çığılı ve hemen ardından patlayan kurşun sesi...

“HAYIR! METİİİİN!”

Sedat bir anda elini Aydan'ın boğazından çekince genç kadın öksürerek yere çöktü. Ama Sedat çoktan onu bırakıp evinin kapısına koşmuştu bile. Sağ kolu Metin ise patronunun acı haykırışıyla hemen aşağı koştu. Zavallı adamın Dilara'yı kaçırdığından hala haberi yoktu.

Sedat evinin büyük bahçesinin sokağa açılan demir kapısına koştu. Kalbi boğazında atıyordu sanki. “Nolur ona bişey olmasın” Annesi öldüğünden beri ilk kez birisi için dua ediyordu genç adam. Kapıdan çıktığında deli gibi sağa sola bakıyordu ki az ileride hızla uzaklaşan siyah bir arabayı fark etti. Kendisine daha yakın bir noktada ise yerde birisi vardı. Kahretsin – bin kere lanet olsun – Dilara'ydı! Hemen koştu onun yanına. Kadın kalbinin hemen altından vurulmuştu. Sedat hemen kucağına yerleştirdi Dilara'nın güzel başını.

“Hayır! Hayır güzelim bunu yapamazsın bana.”

Elini Dilara'nın yarasına bastırıyordu ki Metin yetişti. Deneyimli adam patronunun talimatını bile beklemeden arkadaki çok sayıda korumalara arabayı getirmelerini işaret etti.

Sadece saniyeler sonra Metin'in kullandığı siyah zırhlı cip hız sınırlarını hiçe sayarak Sedat'ın her vurulduğu zaman gittiği özel hastaneye ilerliyordu. Sedat arkada Dilara'nın başı göğsünde şoktaydı adeta. Hele kadınının dudaklarından dökülen fısıltıyı duyunca donakaldı.

“Ssedat!”

Sedat dayanamayıp eğildi ve Dilara'nın kurumuş dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Şşşşş güzelim konuşma. Yorma kendini.”

“Bı–rak beni lanet herif! Bırak!”

Zor nefes alıyordu genç kadın. Ama kalbinin altındaki kanlı yaradan daha çok acıyordu yüreğindeki yara. Bu esmer adamın açtığı yara...

“Seni inatçı kadın. Sus diyorum bi kere de laf dinle!”

“Bırak beni öleyim işte aaahhhh!”

Dilara’nın güzel gözleri kapanmıştı yeniden. Bunu gören Sedat haykırdı.

“DAHA HIZLI GİTMİYO MU BU MERET?!”

Metin gazı köklerken Sedat Dilara’ya eğilip fısıldadı.

“Yasak sana gitmek. Eğer beni bırakırsan öldürürüm ulan seni manyak kadın! Beni kendine deli gibi aşık ettikten sonra bir yere gidemezsin! Duydun mu beni?”

Maslak’taki Özel Acıbadem Hastanesi’nin bir katı tamamen boşaltılmıştı – Dilara uğruna. Sedat her şeyini feda edebilirdi bu kadını kurtarmak için. Nihayet hastaneye vardıklarında Metin arabayı hastanenin acil kapısına çok ustaca yanaştırdı. Sedat başka kimseyi beklemeden hemen sevdiği kadını kucağına aldı ve koşar adım hastaneye girdi. Karşısında kendisini defalarca böyle kurşun yaralarında kurtarmış cerrah dostu hazırды bile. Dilara’yı istemeye istemeye sedyeye bıraktı. Hemşireler hızla onu ameliyathaneye götürürken Sedat yine o yumuşacık eli bırakamıyordu.

“Kudret! Kurtar onu! Beni çok daha beterlerinden kurtardın. Onu bana geri ver. Ne yaparsan yap ama geri ver!”

Kudret, Dilara'nın riskli ameliyatına hazırlanırken diğer ameliyathaneden eldivenlerini çıkarırken çıkan yorgun meslektaşıyla selamlaştı.

“Geçmiş olsun Ateş...”

Sadece birkaç metrekare içinde Ateş, Dilara ve Sedat bir aradaydı!...

BÖLÜM-44

(Melek'in ağzından)

Offf... Her gün aynı şey... Çok sıkıldım buradan. Evet, halamı bulduğum için çok mutluyum. O benim hayattaki tek akrabam.

Ama eksğim; çok fazla eksğim hem de... Ateş'im yok... O'nun yokluğu başkalarının varlığıyla dolduramayacağım kadar büyük. Kahretsin! O aptal adam ne zaman, nasıl benim bu kadar içime işledi? Hiç kimsemin olmadığı dünyama nasıl da sizdi, her şeyimi ele geçirdi?

Hissettiğim şey artık özlem olamayacak kadar büyük... Ama ona olan kırgınlığım da aynı derecede büyük, yüreğim yanıyor hala o günü hatırladığımda. Gözlerimin dolmasına, yüreğimin titremesine engel olamıyorum.

Nasıl dokunabildi o kadına hala anlayabilmiş değilim. Abant'tayken de aramıştı Ateş'in telefonunu Dilara. Nasıl üzölmüştüm yine; ama Ateş'in dokunuşlarıyla aklım başımdan uçup gidiverdi ve unuttum o olayı.

Hani seviyordu beni. Hani çok aşıkta. Hani benim kadar aşıkta... Hele o gece nasıl sevmiştı beni, nasıl dokunmuştu tatlı tatlı her yerime. Unutamıyorum. Unutmak istiyor muyum – emin değilim...

Yolun açık olsun demek isterdim;
Boğazım düğümlü, sözlerim kayıp.
Bir daha ömrümce kimseyi sevmem
Çünkü bu bedende yüreğim kayıp...
Yarım kalan bir hikayeyiz artık seninle.
Ayrı yollara yürüyoruz – hayat bu...
Serseri bir rüzgar gibi estin sen şimdi uzaklara,
Ben göğsümde solgun bir gülle yaşarım yıllarca.
Yaşamaksa bu!
Ayrı akşamlara yatıp ayrı sabahlara uyanırız bundan sonra.
Hataları aşk sanıp başka tenlerde avunuruz boşuna.
Ve gizli gizli yaralanırız...
Şunu bil ki daima ben, en güzel yeri hatrana saklarım
Talan olmuş gönöl bahçemde.
Saçlarımda tel tel hüznlerle,
Gözlerimde azalan güneşlerle
Ben hep seni beklerim bu şehirde bir gün dönersin diye...
Kendine iyi bak ey sevgili!
Kendine iyi bak ey sevgili!

Ah Tarkan, yapma bunu bana. Zaten kanıyorum. Her gece başımı yastığıma koyduğumda Ateş'in göğsünü, kokusunu, bana sarılmasını, o tatlı çapkınlıklarını aramıyorum sanki... Bana “Meleğim” demesini deli gibi özlemiyorum sanki... Eve döndüğümde ikimiz için yemek hazırlamayı özledim. Yemeğimizi yerken beni izlemesini, sonra benim utanmamı, utanmamla dalga geçmesini, çekip beni kucağına

oturtmasını... Gözlerine uzun uzun bakmayı, boynunun o erkeksi kokusunu içime doldurmayı... Ateş'i yaşamayı özledim ben...

Kahretsin! O gün niye arkamı dönüp çıktım ki sanki?! İçeri girip o pis kadını saçlarından sürükleyip çırılçıplak sokağa atsaydım; sonra Ateş'i de eşek sudan gelene kadar dövüp sonra onun yüzüne haykırsaydım "Bunu bana nasıl yaptın?" diye... Çok ağlardım... Sanki şimdi ağlamıyorum...

Belki – belki yanlış anlamış olabilir miyim? Her şeyi boşuna yapmış olabilir miyim? Ama öyle olsa Ateş beni her yerde aramaz mıydı? Bir şekilde bulmaz mıydı beni? Unutmuş mudur acaba beni? Acıyor mudur onun da yüreği? Offf ya zayıfladıysa benim gibi? Kıyamam ki ben ona...

Allah senin cezanı versin Ateş. Çok özledim seni...

* * *

–İstanbul; Maslak Acıbadem Hastanesi–

Sedat, Dilara'nın kendine gelmesini bekliyordu. Yoğun bakımda idi genç kadın, aslında ziyaretçi kabul edilmesi kesinlikle yasaktı. Ama bu yasaklar Sedat için geçerliliğini yitiriyordu. Onu hiçbir kuvvet Dilara'nın elini tutup beklemekten alkoyamazdı. Her köşesini belki binlerce defa öpüp kokladığı nefis göğsün üzerinde şimdi aptal makinelerin aptal uçları yapışık duruyordu. Hele o bip bip sesi Sedat'ı delirtebilirdi ama tüm bunlara bir tek Dilara'nın elini tutup onu bekleyerek katlanabiliyordu.

Ateş ise yoğun bakımın penceresinden hayatını tamamen değiştiren o kadına ve onu bekleyen çılgın aşığına bakıyordu. Onlara bakıyordu ama zihninde tamamen başka anlar canlanıyordu. Kendisi de meleğinin baş ucunda aynı çaresizlikle beklemişti – o zamanlar babası sandığı adamdan ölesiye dayak yediğinde, hastanede başında Ateş aynı

bu halde beklemişti o güzel gözlerini açması için. Artık hasreti dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Melek'in yüzünü, sesini, nefesini, varlığını, gülüşünü, öpüşünü, o tatlı kahkahasını, kollarında kıvrılmasını, dayanılmaz nazını, mavi gözlerindeki ışığı, aşkını, hayatını özlemişti. Yüreği yorgundu artık ve ilacı, tek dermanı uzaktaydı. Ölüyordu yavaş yavaş adeta. Meleksizlik hastalığının pençesinde kıvranıyordu. O kadar derin düşünüyordu ki, yanına birisinin yaklaştığını fark etmemişti bile. Omzunda bir el hissetti. İrkilerek başını çevirdi, karşısındaki adamı görünce kaşlarını çatı.

“Ben Melek'i beklerken asla oradan ayrılmamıştım...”

“Ben de Dilara'nın yanından kalkmazdım doktor. Ama benden başka bir adamın, benim kadının penceresinde o kadar uzun kalmasına izin vermem!”

Ateş daha da öfkeleni.

“Al kadını – tövbe tövbe! Ben ne sana ne de ona bakmıyodum! İşim olmaz! Sen bana kabadayılık taşıyosun da kadını dediğin bu sürtüğün neler yaptığından haberin var mı?”

“Bana bak!”

Sedat yumruğunu sıkmıştı ama kendini tuttu. Dişlerini sıkarak konuştu.

“Doğru konu! Biliyorum ben onun her yaptığını! Tekrarlarsan pişman ederim!”

Öfkeli adam dönüp bir kez daha Dilara'ya baktı. Bu inatçı güzel kadına ancak kendisi sürtük diyebilirdi çünkü yatağında iken kendisini mutlu etmek için her şeyi itirazsız yapıyordu Dilara. Neyse... Şimdi o anları hatırlamanın ne yeri ne de zamanıydı. Metin'e verdiği talimatla tüm ayarlamaları yapmıştı. Bunu bu adama borçluydu. Sevdiği kadının

geçmiş tüm günahlarını temizlemeliydi. O uyandığı zaman da gözlerine bakarak kendi günahlarını temizlemek için af dileyecekti.

“Ateş Kılıç! Türkiye’nin medar-ı iftiharını dünyaca ünlü beyin cerrahı.”

Ateş birden değışen tavıra ve Sedat’ın sözlerine şaşırđı. Hafif alayla cevap verdi.

“Sedat Kara! Türkiye’nin medar-ı iftiharını dünyaca ünlü mafya babası.”

“Benimle hiç kimse üçüncü defa diklenerek konuşamaz Ateş bey ve senin iki etti! Bunu unutma. Şimdi bu koridordan çık, katın başındaki adamım sana bir belge verecek. Orada okuduklarını harfiyen yerine getir. Bir daha da birbirimizi görmeyelim.”

Sedat cevap beklemeden Dilara’nın yanına döndü. Ateş bu karanlık adamdan korkmuyordu. Ne yapabilirdi ki? En fazla öldürürdü. Ki bu da Ateş’in işine gelirdi. Zaten Melek’siz yaşıyor sayılmazdı... Sedat’ın laflarına şaşırılmıştı ama pis mafya insanı merak ettirmeyi de başarıyordu. Yavaş ve düşünceli adımlarla koridordan çıktı. Orada sahiden de bir adam vardı. Elinde basit bir dosyayla Metin, Ateş’i bekliyordu. Tek kelime etmeden dosyayı Ateş’e uzattı. Ateş dosyanın içindeki tek sayfaya baktı.

“Sayın Ateş KILIÇ, Sofya Tıp Üniversitesi’ndeki Cerrahi Haftası etkinliğinde Avrupa’nın en saygın cerrahlarını üniversitemizde konuk etmek istiyoruz. Sizi de ağırlamaktan onur duyuyoruz. Rektör Prof. Yurdanka KUZMANOVA”

(Ateş’in ağzından)

Offf! Bu ne ya?! Bu salak mafya bozuntusu ne işler karıştırıyor? Tam da Dilara gerizekalısı kendisine uygun bir aptal bulmuş! Birbirlerini bulmuşlar işte, bize ne diye bulaştılar ki? Meleğimle benden ne istediler? Of Melek ölüyorum anlasana artık gel yalvarırım gel, dön

banâ... Hıh! Ben burda nelerle uğraşıyorum, bir de neymiş Sofya Tıp Üniversitesi'ndeki Cerrahi Haftası'na davet edilmişim! Bir de Sedat efendinin emriyle mutlaka gidecekmişim! Hah, daha rektörlerinin adında meymenet yok. Yurdanka diye isim mi olur?! Bu Bulgarlar da ne tuhaf! Bulgar – Sofya – Bulgaristan – DANK! MELEK!

Kader ağlarını örüyor mu? Melek yine Ateş'te kavrulacak, Ateş Melek'te durulacak mı? Orada karşılaşabilecekler mi?

* * *

–Üç gün sonra–

İlk önce boğazında bir kuruluk hissetti Dilara. En son Sedat'ın kucağında yattığını hatırlıyordu. Sonrası karanlıktı zihninde. Başı sanki normalinden 2–3 kat daha büyük ve ağır geliyordu bedenine. Offf gözlerini açmak nasıl bu kadar zor olabilirdi? Önce yavaşça diliyle dudaklarını ıslattı. Hemen ardından tüm takatini kullanarak gözlerini açmaya zorladı kendini. Gözlerini açtığı anda –

“Uyandın güzelim!”

Diye bir ses duydu ve hemen ardından dudaklarının örtüldüğünü hissetti. Ahhh bu tadı unutmaması mümkün değildi. Değil bir, on ameliyat bile geçirse bu haşın öpücük ancak Sedat'tan gelebilirdi. Öpücüğün ve sevdiği adamın tadını çıkardı birkaç saniye boyunca. Ancak sonra başını çok hafif yana çekmeye çalışınca Sedat geri çekti kendini.

“Ah özür dilerim, odunum işte düşünemedim. Sen daha gözlerini yeni açtın günler sonra, ben direkt daldım dudaklarına dimi. Hemen doktorunu çağırıyorum.”

“Git!”

“Dur, yorma sen kendini sakın!”

“Sedat – git!”

“Tamam güzelim! Ne?!”

“Git diyorum seni gerizekalı adam – git sen kızıl afetine!”

“Sen tam kendine gelemedin galiba Dilara hanım!”

“Gayet kendimdeyim. Sen gitmezsen ben kalkar giderim buradan!”

Dilara kalkmaya dermanı olmamasına rağmen hareketlenince Sedat onun kollarından tuttu. eğildi, eğildi ve bir kez daha sevdiği kadının dudaklarına yapıştı. Dilara küçük itiraz mırıltıları çıkarmaya uğraşıyordu ama bu ufak sesler itirazdan çok keyif ve zevki ifade ediyordu. Dakikalar sonra Dilara'nın dudakları iyice yumuşayınca azıcık ayırdı kendini Sedat.

“Seni salak! Daha yeni kalbinden vurulan birisi böyle öpülür mü?”

“Ne var ulan? Salak olduğum için öpüyorum demek ki! Sen yeter ki bir daha git deme bana...”

“Hayır mafyacığım! Bu işin raconu bu: Ben sana ‘Git’ diyeceğim, sen beni öpeceksin...”

Sedat bu sözlerin üzerine yeniden öpecekti ki – içeri doktor Kudret girdi.

“Kontrolle gelen hemşireyi bile duymayacak kadar kendinizden geçtiğinize göre hastamız iyi durumda ne dersiniz?”

* * *

–Aynı anlar; Sofya–

“Sofya Tıp Üniversitesi, Cerrahi Haftası; Nöroşirurji Ana Bilim Dalı’nda son yenilikleri aktarmak üzere Türkiye’nin Tıp dünyasına son yıllardaki en büyük ve en genç hediyelerinden biri olan genç doktor Ateş Kılıç’ı sahneye davet ediyoruz. Kendisine etkinlik boyunca üniversitemize yeni kayıt yaptırmış olan Bulgar asıllı Türk öğrencimiz Melek Todorov yardımcı olacaktır.”

Prof. Yurdanka Kuzmanov Ateş’i bu şekilde takdim ederken, sahnenin hemen aşağı kısmında iki genç için zaman durmuştu...

BÖLÜM-45

{==Ufak bir tıp sözlüğü==}

{Hiperpiretik: Yüksek ateş ile ilgili.}

{Sopor: Derin ve neredeyse bilinçsiz uyku hali.}

{İntrapiretik: Hastalığın ateşli devresi esnasında.}

{Soporos: Derin uykuya benzeyen, komayı andıran.}

Ateş Melek'ini bulmak ümidiyle Bulgaristan'a gelmişti, evet; ama bu üniversitede sevdiği, özlediği küçüğünü görmek aklının köşesinde bile yoktu. Aylar sonra o mavi gözlerde kaybolmuştu genç adam. Sahnedeki profesörün hafif öksürmesiyle kendine geldi ve istemeden o mavi gözlerden ayırdı kendini.

Ateş sahneye çıkarken Melek ağlamamak için zor tutuyordu kendisini. Ah niye bu konferansta bu Profesör onu yardımcı seçmişti ki? Bir sürü

Bulgar öğrenci vardı işte bu yakışıklı adama asistanlık edebilecek – ama hayır! O okula defileye gelir gibi hazırlanan uyuz kızların Ateş’in yanında olmasına dayanamazdı. Kahretsin – hala deliler gibi aşıkı bu adama. Özlemi her bir hücrelerinde hissediyordu. O sahnede beyin cerrahisiyle ilgili tıp dünyasındaki son gelişmeleri İngilizce anlatırken dudakları ne kadar seksi kıvrılıyordu öyle?! Hey Melek – adamın üstüne atlamayın sakın...

Ateş ise kürsüde konuşuyordu ama yüreği şaşkınlıkla kendisini seyreden o tatlı genç kızla birlikte atıyordu. Demek ki o Sedat denen mafya kasten ve bilerek onu bu üniversiteye gelmeye zorlamıştı. Ama bu Dilara yüzünden ondan ayrı geçirdiği ayları geri getirmiyordu. Şimdi nasıl düzelecekti araları???

Konuşması bitince kürsüden indi genç adam. Şimdi öğrenci ve hocaların ortak katılımıyla bir kokteyl gerçekleşiyordu. Ateş, Melek’in de bulunduğu bir grupla birlikteydi. Gerekli zamanlarda konuşmalar İngilizce değil de Bulgarca olursa, Melek Ateş’in omzuna (ya da öpmeyi çok özlediği o tatlı boynuna) bakarak Ateş’e çeviri yapıyordu. Ateş ise sessizce haykırıyordu adeta o mavi gözlere bakabilmek için.

Bir süre geçtikten sonra Melek nazikçe müsaade isteyerek lavaboya gitmek için salondan uzaklaştı. Birkaç dakika sonra ise Ateş düşündüğü fırsatın ayağına geldiğini hissetti ve hemen o da genç kızın ardından gitti.

Ondan ayrı kaldığı tüm zamanlarda hep öldüğünü düşünmüştü, boşuna yaşıyordu sanki. Ama hayır! Günler, haftalar boyu çektiği bütün acıların sonunda tek bir an hayatının kadınına görebilecekse hepsine değerdi. Değmişti işte: kendisine bakmasa bile – meleşinin ışık saçan gözlerini gördüğü anda terk edilmiş olması, çektiği acılar, yakıcı öfkesi gitmiş; yerine tek bir şey kalmıştı tüm benliğinde. Ona olan aşkı...

Unuttum demekle olsaydı yer yüzünde aşık kalır mıydı hiç? Yüzünü görmeyince, sesini duymayınca, dokunmayınca unutulsaydı aşk var olamazdı ki. O serseri yakışıklı adamın yüzünü, gözlerini aylar sonra yeniden gördüğünde yüreğine yayılan sıcaklık yaktı kavurdu genç kıızı. Tüm acıları, sancuları silindi gitti. Sadece tüm varlığıyla Ateş kalmıştı geriye.

Sonunda kaçınılmaz olan gerçekleşti. Kokteyl salonunun sağ tarafındaki küçük ve boş koridorda tesadüf denemeyecek bir şekilde Ateş'i karşısında bulmuştu Melek. Nihayet aylar sonra gözleri buluşmuştu... Saatlerce, günlerce öyle kalabilirlerdi. Sadece birbirlerine bakmak yeterdi. Nerde, ne halde oldukları mühim değildi. Sanki bir üniversite hastanesinde uzman bir cerrah ile ona yardımcı olacak asistanı değillerdi ki o anda, yalnızca ikisinin ve aşklarının var olduğu bir dünyaya göç etmişlerdi birlikte. Dakikalar sonra ilk fısıltı Ateş'in dudaklarından döküldü.

“Meleğim...”

Bu sözcükle birlikte Melek'in gözünün ucundan kendi yanağını, Ateş'in ise yüreğini yakan minicik bir damla yaş süzüldü. Ateş başını iki yana salladı.

“Yapma, sakın ağlama... Beni görmeyi bu kadar istemiyorsan bi daha çıkmam karşına. Ama bişey söylememe olsun izin veremez misin?”

Melek'i hiç beklemediği bir yerde ve anda karşısında bulunca bir kıvılcım gibi Ateş'in zihnine parlamıştı bu fikir.

Melek'in ise dili tutulmuştu. İlk gördüğü günkü gibi yüreğini yerinden oynatan bu şapşal ötesi adam, kendisini istemediğini falan mı zannediyordu yani? Olanca öfkesine ve kendisini aldatılmış hissetmesine rağmen şu anda sadece yüzünü Ateş'in boynuna gömmekten başka bir şey düşünemiyordu böyle tam karşındayken. Mavi gözlerinde hiddet parıltılarıyla baktı sevdiğine. Ama Ateş

kendisine ufak bir adım atıp yaklaşınca soluğu kesildi ansızın. Genç adam dosdoğru Melek'in gözlerine bakıyordu.

“Şimdi beni çok iyi dinlemeni istiyorum ve sorduğum sorulara doğru cevap vermelisin. Anlaştık mı küçük kız?”

“Biz hep anlaşmıştık, sen beni aldatana kadar...”

Melek'in cılız sesi Ateş'in kulaklarına, kırıcı sözleri beynine ulaşmıştı ne yazık ki... İki kırık kalp işte şimdi karşı karşıya idi.

Ateş meleğinin sözlerini duyunca bir an için gözlerini yumup yutkundu. Tamamen söyleyeceklerine odaklanmalıydı. Bir daha bu şansı bulamayabilirdi. Sesini sertleştirdi.

“Sofya Tıp Üniversitesi'nde ikinci sınıfa atlayabilecek zeka kapasitesine sahip bir doktor adayısınız Melek Todorov. Hipokrat sizi izleyip gurur duyuyordur.”

Bu sözler Ateş'in de, Melek'in de zihninden çok farklı şeylerin geçmesine sebep olmuştu.

Ateş: (Benim meleğimi izliyorsan kemiklerin ters dönsün Hipokrat!)

Melek: (Artık beni hiç sevmiyor, bana siz dedi!)

Tüm bu duygu fırtınasının ortasında Ateş sözlerine devam etti.

“Şimdi okulunuza gelen konuk profesör olarak size bir sorum olacak. Hiperpiretik bir hastada sopor belirtileri görülmesi normal midir?”

Melek kaşlarını çatı. Bu adam çıldırmış mıydı? Aylar geçtikten sonra karşısına geçip beni iyi dinle diyip de tamamen tıbbi sorular soruyordu resmen dalga geçer gibi. Dudaklarını öfkeyle kemirdiğinin farkında değildi. Ama bunun fena halde farkında olan biri vardı elbette. Ateş'in

içi gidiyordu genç kızın dolgun dudağı bembeyaz dişlerinin arasında kıvrılmışken. Birkaç saniye sonra Melek derin bir nefes aldı ve tiz bir sesle cevapladı.

“Evet hocam. Hastanın yaşına, vücuda etki eden virüs türüne bağlı olarak değişse de hasta intrapiretik ise sopor halinde olması normal kabul edilebilir.”

Ateş karşısındaki kızın mağrur güzelliğini ve asiliğini seyre dalmıştı adeta. Şu durumda bile bilgisinden zerre şüphe duymadan sorulara cevap verebiliyordu. Ve genç adam sorularına devam etti.

“Peki Melek hanım. Varsayalım ki siz intrapiretik bir vakasınız ve üstelik soporos belirtiler de gösteriyorsunuz.”

Melek çok zor bir sınavda hissediyordu kendisini. Söylenenleri iyice anladığını belli eder gibi başıyla onayladı. Ateş ciddi sesiyle devam etti.

“Sopor halde gözlerinizin açık olması imkansız küçük hanım.”

Melek sonunda neler geleceğini merakla bekliyordu. Buna da itaat etti ve yavaşça gözlerini yumdu. Ah bu haldeyken ne kadar güzel olduğunu bilseydi...

Melek gözlerini kapatınca Ateş ona biraz daha yaklaştı. Bu kez konuştuğunda sesi sert değildi artık. Bütün acısı, özlemi ve aşkıyla yumuşacık bir fısıltıyla sordu.

“Hasta bu haldeyken kendisine yapılan ya da yaptırılan herhangi bir fiziksel eylemden sorumlu tutulabilir mi?”

Melek, Ateş’in yakıcı soluğunu yanaklarında hissedince yüreğinin gümbürdemesine hayatı boyunca engel olamayacaktı galiba. Onun sorduğu soruyu güçlükle algılayabildi. Anlayınca ise gözlerini şaşkınlıkla kocaman açtı. Ateş çok yakındı kendisine, fazla yakındı.

“Tıbbı bir tarafa bırak küçük kız. Ateşin çok fazla, bedenini evine zor götürmüşsün, tek istediğin uyumak. Yatağına yığılıp kalmışsın, nasıl odana girdiğini bile hatırlamıyorsun.”

Konuştukça Ateş’in sesindeki acı ve pişmanlık koyulaşıyor, adeta somut bir hal alıyordu. Uzanıp Melek’in bileğini tuttu sıkıca ve kendi yüreğinin üzerine götürdü.

“Sen bu haldeyken bu dokunuştan sorumlu olur musun?”

Melek’in yüreği titredi. Ateş’in devam etmesinden korkuyordu. Ama genç adam hayatı buna bağılmış gibi devam etti. Melek’in bir elini kendi göğsüne bastırırken kendi boştaki elini kaldırıp parmaklarının dışıyla genç kızın narin boynunu okşadı. Bu temas Melek’in yeniden gözlerini yummasına sebep oldu. Onun sıcaklığını öylesine özlemişti ki... Ancak daha dokunuşun büyüğü geçmeden Melek dudaklarında aylardır rüyalarına giren dudakları hissetti. Çok hafif, tüy gibi, varla yok arası bir temastı bu. Melek, Ateş’in kokusunu hissetmese öpücükten emin bile olamayacağını düşündü.

“Peki benim sana bu yaptıklarından sen sorumlu olur musun?”

Melek yine gözlerini açtı. Islaktı bu defa derin mavi gözler. İki aşık bu soruların cevabını biliyordu. Ateş bütün irade gücünü kullanarak Melek’ten bir adım uzaklaştı. Omuzları çökmüştü artık. Sadece hala Melek’in bileğini tutuyordu yüreğinin üzerinde.

“Peki ben niye en büyük cezayı çekiyorum? O kadar hastayken, bilincim kapalı gibi uyurken tamamen benden bağımsız gerçekleşen şeylerin sonucunda ben neden sensiz kalıyorum? Niye Melek niye?”

Genç adam bir anda Melek’in bileğini bırakıp arkasını döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Ardından bakakalan Melek’ti bu defa cezayı çeken Melek’ti.

Hayır... Yine de o deniz gözlere sırtını dönüp gitmek Ateş'e ölümüne zor gelmişti. Hele onun mis kokulu, baldan tatlı dayanılmaz dudaklarına bir anlığına erişip kendini geri çekmek Melek tarafından terk edilmek kadar zordu. Artık emindi. Yüreği tamamen o küçük, melek kıza aitti. Kendisi o olmadan sadece boş bir kabuktu.

Ama bu haksızlık! Diye düşündü Melek. Kendisi giderken Ateş görmemişti ki... Ama genç kız aşık olduğu adamın kendinden kayıp gittiğini izliyordu şimdi. Asıl cezaların en büyüğü bu değil miydi?

Biraz önce uyurken seni koynuma aldım.
Dudağından öperken uykudan uyandım.
Sana böyle uzakken seni bir daha sevdim.
Yanına gelebilsem bir daha dönmezdim.
Beni al kucağına, elini belime sar.
Beni almadığın an üşürüm sabaha kadar.
Beni al kucağına, elimi beline sar.
Beni almadığın an ölürüm beni al...

Bir atalar sözü dermiş ki: "Eğer kadın erkeğe ceza verirse erkek cezayı sorgusuz sualsiz çeker, kabul eder. Eğer cezayı veren erkek ise kadın baş kaldırır ve kendisine ceza veren erkeğin canına okur."

Melek sevdiği ve deli gibi özlediği adamı karşısında görünce, bir de onun dudaklarını adeta bir hayal gibi hissedince yüreği hoplamıştı. Aylar sonra nihayet onun varlığını kendi yakınında bulunca, zaten gittikçe silikleşen o 'aldatılmışlık' hissi iyice bulutların ardına gizlenmişti. Bu adama ihtiyacı vardı. Bu adamın kendisini sevmesine ihtiyacı vardı. Ama onca acıyı aylardır çeken yüreğine de bir borcu vardı. Aşkı için onun gitmesine müsaade etmeyecekti, gururu için ise Ateş'in iknasını bekleyecekti. Bu şaşşal yakışıklı bir kez daha sevgisini ve –madem öyle diyordu– aldatmadığını göstermeliydi.

Ateş kendinden giderek uzaklaşırken o geniş sırtına baktığı birkaç saniyede tüm bunları düşünüp kararını verdi genç kadın. Hafifçe

gülümseyerek dudaklarını ısırıdı. Derin bir soluk aldı ve koşmaya başladı.

Sen tut, adamın üstünde çıplak bir kadın gördün diye ardında tek bir iz bırakmadan başka ülkeye gç et, aylarca acılar içinde yan, bıraktığın adam da enkaza dönsün, sonra onu bir kez görünce yreğın ta eskisi gibi çarptı ve titredi diye ardından koş... Ah Melek, Ateş'e şaşşal diyip duruyorsun ya senin o adama sırlısklam aşık halin daha da şaşşal, haberin yok! Daha çok Ateş'in peşinden koşup ona şirinlik yapacaksın, bundan da haberin yok...

Ateş, Melek'ten uzaklaşırken yüreğinin giderek zayıf düştüğünü hissediyordu. Ah ona arkasını dönmek o kadar zordu ki... Hiç konuşmalar ne olurdu sanki, sadece birbirlerinin gözlerine baksalar, sadece sımsıkı sarılıp çılgın gibi pşseler, sadece Ateş onun kışkırtıcı tenini ve kokusunu hissetse, sadece Melek'in ellerini yine beline sarılmış hissetse... Offf özlemi boyut değıştiriyordu Ateş'in! Bu kıza hiç dayanamayacak mıydı? Ondan uzaklaştığı için kendine lanetler ederken birden kolundan çekildiğini hissetti. Arkasını dönerken algıladığı o eşsiz koku ise genç adama zamanı ve mekanı unutturdu. Bu koku ancak meleğinden yayılabılırdi, kolunu tutan o yumuşacık ufak el ancak meleğine ait olabilirdi... Yani – yani Melek peşinden gelmişti öyle mi?!

Bir an sonra göz göze geldiler. Koştuğı için Melek'in yanakları pembeleşişti ve soluk soluğa kalmıştı. Ateş onu engellemeden konuşmaya başladı.

“şeyyy – Profesör Kuzmanova sizinle ilgilenmemi istemişti hani, okulumuzun misafiri–”

Ateş ise genç kızın konuşmasını sahidten engellemişti – dudaklarıyla... Karşısında yle taze, öyle güzel, öyle naif görünüyordu ki meleğ; onu öylece izleyebilirdi. Ama bir de heyecanla ve tatlı nefesini hızlı üfleyerek konuşunca Ateş'e onu öpmekten başka çare bırakmamıştı...

Evet – evet – ilgilen benimle bebeğim... Senin ilgine ölesiye ihtiyacım var. Nasıl beni bırakıp gittin sen? Bu tattan nasıl mahrum ettin beni?

Ateş, Melek'in belinden tutup sıkıca kendisine bastırırken Melek'in soluğunu kesmişti. Öyle ani, baskıcı ve nefis bir öpücüktü ki genç kızın karşılık vermemesi imkansızdı. Saniyeler içinde dudaklarından yüreklerine aşk ve özlem dolu sıcak köprüler kurdular. Melek kollarını ne zaman Ateş'in boynuna doladığını bilmiyordu. Ah bu adamın gücüne, sıcaklığına hasret kalmıştı... Peki Ateş onu ne zaman kendisiyle duvar arasına sıkıştırmıştı ki? Sırtında buz gibi duvar, önünde ateş gibi Ateş... Kalbinde buruk ama hala gümbür gümbür bir aşk...

Zorla ayırdılar dudaklarını. Ama alınları hala bitişikti. Melek'in şişmiş ve yumuşamış dudaklarını Ateş parmağının ucuyla tedavi etmeye çalışıyordu. Melek birden saçlarını savurarak başını geriye attı ve kollarını genç adamın boynundan çekti. Hala dip dibe duruyorlardı ama ikisinin de gözlerinde alevler dans ediyordu.

“Misafirimize ilgiden kastım bu değildi beyefendi.”

“Hele her misafirle böyle ilgilen. Gör bak neler oluyor?!”

Hala asi, hala dik başlı, hala gururlu... Deli gibi aşık olduğu kızın o minik burnunu bile ısırmak istiyordu, öh – öh yani o minik burnunu gururdan kurtarıp aşağı indirmek istiyordu daha doğrusu!

“Hah! Ne olurmuş ki? Sonuçta ben de buraya ilk geldiğimde misafirdim ve emin ol Bulgarlar da bizim kadar konukseverler. Senin şansına ev sahibeliğini ben yapıcım. Bana da ev sahipliği yapan –”

“Meleka!”

Melek bu sesi duyduğunda Ateş'e göstermeden gülümsedi. Zamanlama ancak bu kadar mükemmel olabilirdi doğrusu. Kasten avucunu Ateş'in

sıcacık ve sert karnına koydu, çaktırmadan onu okşarken kendinden uzaklaştırdı. Kendisine seslenen genç adama cevap verdi.

“İvan!”

Ve Ateş’in adeta kızgın lavlar püsküren gözlerinin önünde koşarak İvan’a sarıldı. Bu da yetmezmiş gibi İvan denen o kılkuyruk herif de Melek’in beline sarılmış ve hafifçe havalandırmıştı...

Hey! Orada neler oluyor?!

(Ateş’in ağzından)

Kim ya bu sırık? Kim ki yani benim meleğime öyle sarılabiliyor?! Melek de maşallah dünden razı! Nasıl atladı adamın üstüne! Beni, sahibi olabilecek tek erkeği görünce öyle koşmadı ya!

Ateş yumruklarını sıkmış içinden bunları geçirirken, Melek İvan’ın kulağına fısıldadı.

“Zamanlaman mükemmeldi.”

İvan gülümsedi. Allah şahit ki yakışıklı çocuktü.

“Bu o dimi? Unutmadığın Türk?”

Melek dudağının kenarını ısırtıp onayladı. Ateş hala gözleriyle bu ikiliyi yakmak ister gibi bakıyordu.

“Eğer bu adamdan dayak yersem senin yüzünden?”

Melek çok tatlı bir kahkaha attı.

“Unuttun mu oğlum? Tıp okuyorum ben, hallederiz!”

“Hadi o zaman. Sofya tarihinin en büyük aşk savaşı başlasın!”

İvan hala Melek’in beline sarılmış halde yürürken Melek fısıldadı.

“Ordular! İlk hedefimiz Ateş’in kalbidir, ileri!”

Derken Ateş’in önüne kadar gelmişlerdi. İvan sol elini uzatmıştı Ateş’e tokalaşmak için çünkü sağ eli Melek’in belindeydi, Ateş ise inatla sağ elini kaldırdı karşılığında. Yarım dakika öylece bakiştılar karşılıklı. En sonunda İvan sağ elini Melek’in belinden yavaşça çekti ve Ateş’e uzattı. Yamuk yumuk bir Türkçe ile konuştu.

“Ülkemiza hosgeldiniz.”

“Konuşamıyosan hiç yamultma ağzını!”

“Ateş!”

Melek sert bir sesle Ateş’i susturdu. Ama yüreğinde şenlik vardı. Ateş kendisini kıskanıyordu! Ama yine de onun İvan’a öyle demesi hoş değildi dimi? Sırf bu lafına ceza olsun diye İvan’ın yüzüne yaklaşıp Bulgarca fısıldadı genç kız.

“Söylediklerine aldırma. Şu anda karşında bir fıçı barut var...”

Karşısındaki ikilinin gayet uyum içinde ve anlamadığı bir dille konuştuklarını görünce Ateş’in yüreği sıkıştı. Bu adam meleği için gerçekten önemli birisi miydi yoksa? Ama daha az önce dudaklarından öperken Melek’in de eridiğine emindi. Hissetmişti onun da acısını, özlemine, aşkını. Yoksa genç kız öyle cevap verir miydi öpücüğüne? Peki bu adam kimdi? Melek ile alakası neydi?

BÖLÜM-46

Melek'i Sofya'ya ilk geldiği gün karakoldan alıp Nikolina halanın evine getiren yardımcının adı Randowskov idi. Birkaç kuşaktır Todorovlar'a hizmet eden ailenin son dan bir önceki bireiydi. Randowskovlar'ın sonuncusu ise Melek'in son aylardaki en büyük dostu olan İvan idi. İvan, Ateş'ten sadece iki yaş küçüktü. Melek onun hiç olmayan kız kardeşi gibi olmuştu. Bu tatlı kıza Bulgarca öğretirken kendisi de Türkçe öğrenmişti. Ve yıllardır deli bir tutkuyla sevdiği kız olan Anastasia'ya dokunurken hem Bulgarca hem de Türkçe aşkını söylediğinde aldığı ödül o gece Anastasia ile birlikte uyuyabilmek olmuştu. İlk başta Anastasia da, İvan'ı Melek'ten kıskanmıştı. Ama Melek'in buruk aşk hikayesi, gözyaşlarıyla anlattığı özlemi; hem de kızın kendi ismini çok tatlı bir aksanla söylemesi Anastasia'nın kıskançlığını törpülemişti. Hatta İvan'ı o kıza sahiplenici davranması için kendisi teşvik ediyordu.

İvan da, Anastasia da Ateş'i Melek'ten o kadar çok dinlemişlerdi ki; o genç adamı görmeden tanımışlardı adeta. Bu yüzden de İvan, dördüncü sınıfında okuduğu tıp fakültesinin koridorunda Melek'in parlak bakışlarla göz hapsine aldığı ve neredeyse kucak kucağa durduğu adamın bu kızın aşığı olduğunu hemen kavramıştı. Melek ile abi kardeş gibi olduklarını ilk başta Ateş bilmesede olurdu değil mi? Bakalım bu genç adam, kız kardeşini ne kadar seviyordu? Ateş'in öfkeyle yanan bakışlarını görünce bu hoşuna gitti. Çünkü kendisi eğer Anastasia'ya böyle sarılan tanımadığı bir adam görse herhalde aynen böyle bakardı. Ah kendi sevdiği kızın da dersi bitmek üzere olmalıydı! Melek'i ne kadar sevse de Anastasia'sını da o kadar özlemişti, kokusu burnunda tütüyordu sevdiğinin. Bu yüzden Ateş'in gözlerinin önünde Melek'in şakağına sahiplenici bir öpücük kondurdu.

“Gitmeliyim küçüğüm,” dedikten sonra sadece Melek'in duyabileceği kadar fısıldadı. “Anastasia'yı alacağım.”

Ateş zaten ‘küçüğüm’den ötesini İvan bağırsaydı bile duymazdı. O anda yabancı bir ülkede saygın bir konuk profesör olmasaydı bu adamı dayaktan pelteye çevirmekten büyük mutluluk duyabilirdi. Melek yalnızca ve sadece Ateş'in meleği, küçüğü, kadını, biricigi, güzeli, hayatı, sevgilisi, nefesi, varı yoğu ve her bir şeyi olabilirdi – bir tek Ateş'in!!!

Bir saat sonra bile Anastasia, İvan'ın sağ elinin üzerine masaj yapıyordu.

“On kaplan gücüyle sıktı elimi Ateş denen adam yahu! Deli gibi kıskandı bizim ufaklığı.”

“Ah kıyamam ben sana aşkıyam ya. Ama bak benim abim yok, azıcık Melek sayesinde çek bakalım böyle şeyler...”

“Neee?! Demek öyle seni cadı! Gel bakayım sen buraya!”

Anastasia hızlı İvan'ın geniş kucağına çekilirken hem çığlık hem kahkahalar atıyordu. Birlikte çok mutlulardı.

İki Bulgar sevgilinin birbirlerinin tadını doyasıya çıkardıkları sırada İstanbul'da Dilara hastaneden çıkıyordu. Evet, Sedat hala yanındaydı. Evet, bu durum genç kadının oldukça hoşuna gidiyordu. Ama yine de o mafyaya dünyayı dar ediyordu. Kendisinden önce Sedat'ın hayatına – veya yatağına– giren bilimüm “Kızıl Afet”ler, “Esmer Bomba”lar ve “Sarışın Şempanze”lerin hepsi yakışıklı zorbanın o seksi burnundan fitil fitil çıkacaktı. Ancak ondan sonra yeniden onun koynuna uçabilirdi. Sedat, Dilara'yı yanındayken özlediğini hissediyordu. Sadece küçücük öpücüklere müsaade veriyordu genç kadın. Oysa bunlar Sedat'ın ne dışının kovuğunu ne de silahının mermi kovanını doldurabilirdi. Evet, Dilara'ya verdiği onca sözüne rağmen eline yeniden silahını almıştı. Ve onun kadınına ateş edip yaralama cüretini gösterebilenler şu anda topuklarıyla dizlerinde mermilerle ve kırılmış dokuzar parmakla yaşamaya devam ediyorlardı. Bir parmakları sağlam kalmıştı ve canları bağışlanmıştı – çünkü Dilara da yaşıyordu neyse ki... Bu korkunç erotik sahiplenme ise Türkiye'nin karanlık mafya yapılanmasının kraliçesinin açıkça ilanı olmuştu. Artık herkes Sedat'ın da uğruna delirebileceği ve can alabileceği bir kadına sahip olduğunu konuşuyordu kapalı kapılar ardında.

Sedat'ın artık Dilara'yı gördükçe sızlayan bir tarafları ise, onun hastaneye yattığından beri sahibi olamadığının deliliydi. Ah evet hala Dilara'nın ruhunun ezeli ve ebedi sahibiydi. Ama onun seksi vücuduna sahip olmadan hiçbir şeyin anlamı yoktu ki. O sereserpe yayıldığı sedyede üstüne atlamamasının tek sebebi ise genç kadının yarasına zarar verme korkusuydu. Sedat'ın müptelası olduğu nefis göğüslerin hemen altındaki yaranın pansumanına ne hikmetse hep bayan hemşireler gelmişti! Oha sapık mafya! Yarayı tarif ederken bile taciz ediyordu kadınının bedenini. Ama çaresizdi genç adam, deli gibi özlemişti bu küçük havalı kumralı. Üstelik de doktor Kudret daha birkaç hafta Dilara'ya dokunmamasını öğütlemişti. Tabi Sedat doktorla

görüşmesinden sonra odaya döndüğünde Dilara'nın neye kıs kıs güldüğünü anlamamıştı. Bir komploya kurban gittiğini bilmiyordu.

“Abi şunu izlesen iyi olur sanki...”

“Oğlum yengenin yanına çıkıcam. Sonra bakarım.”

“Abi zaten Dilara yengenin yanına çıkmadan izlemelisin...”

Ah Dilara kiminle oynadığını hala bilmiyordu galiba. Kadınsı bir güdüyle doktor Kudret'ten Sedat'a kendi yarısından ötürü bir süre cinsel perhiz tavsiye etmesini rica ederken, Sedat'ın hastane odasını bile kamerayla kayıt altına alacağını asla tahmin edemezdi. Sedat bu konuşmayı izledikten sonra Metin'in yakasına yapıştı ve o görüntüleri tamamen silmesini emretti. Kudret'e birden fazla can borcu vardı, üstelik sevdiği kadını da kurtarmıştı. Bunun da ötesinde Dilara'nın istediğini elde etmek için ikna gücüne kimsenin dayanamayacağını da biliyordu. Genç adam evin üst katını kesin bir emirle boşalttırırken içten içe gülümsüyordu. Ah aptal kadın... Bu olayın tüm cezasını gece boyunca altında inleyip kıvrılarak çekecekti, haberi yoktu. Sedat onun itiraz eden dudaklarını koparır gibi öpmekten bıkmayacağından emindi.

İvan ile Anastasia mutluydu. Dilara ile Sedat da mutluydu.

Melek ile Ateş???

İvan yanlarından ayrıldıktan sonra Ateş gözlerinde delici nazarlarla Melek'e bakıyordu. O koyu gözler hesap soruyordu genç kıza, “Bunu bana nasıl yaparsın?” diye haykırıyordu... Melek boğazının düğümlendiğini hissetti. Hafifçe öksürdü.

“Eee b—ben sana otele kadar eşlik edeceğim. Bir sonraki panel yarın olacak çünkü...”

Ateş ses çıkarmadan başıyla onayladı sadece. Hala gözlerinin önünde Melek'in beline sarılmış İvan duruyordu adeta. Okuldan çıkana kadar birçok kişiyle selamlaştı Melek. Ayaküstü konuştu, Ateş'i birkaç hocasıyla tanıştırdı.

“Otel on beş dakika yürüme mesafesinde. Nasıl gitmek istersin?”

Ateş yine sesini çıkarmadan eliyle yolu gösterdi Melek'e. Belli ki yürümek istiyordu. On beş dakika yan yana yürümek, beş dakikacık araba yolculuğundan daha uzun ve daha keyifliydi elbette. Aylardan sonra ilk kez yan yana yürüyorlardı. Evet hala el ele değillerdi ama onların yüreği hiç ayrılmamıştı ki zaten. Hiç konuşmadan adımlarını atarken Melek'in telefonu çalmaya başladı. Ateş kasıldığını hissetti, Melek telefonunu açınca ise kör bir kıskançlık sardı yüreğini. Aynı oldukları aylar boyunca onun telefonunu kaç defa aradığının haddi hesabı yoktu ama hiçbirine cevap alamamıştı. Oysa şimdi kimdi bu arayan ki Melek hemen cevaplamıştı?

“Türkiye'den bir konuk profesör geldi üniversiteye hala, onu oteline götürüyorum sonra gelicem.”

Hala mı? Bu defa şaşkındı Ateş. Melek'in konuşmasını dinlemeye devam etti. Sesindeki ahengi bile özlemişti.

“Ya hala hiç olur mu öyle şey? Uffff... Ne?! Hayır – yani şeyyy! İvan söyledi dimi?”

“Evet seni inatçı küçük hanım. Yanındaki o konuk profesörün aşık olduğun adam olduğunu bana İvan söyledi. Bir itirazın mı var?”

Melek gözlerini Ateş'ten kaçırarak cevapladı.

“Şeyyyy – yok hala...”

“Yaaa bak nasıl susup kalırsın öyle adamın yanında! Seni ilk görünce

suçsuz olduğunu ve seni asla aldatmadığını söyledi o adam değil mi?”

Melek derin bir nefes aldı. Sevdiği ama kaçtığı adam hem bunları söylemiş hem de çok tatlı öpmüştü kendisini.

“Huffff – evet hala.”

“Öyleyse sevdiğin adamı hemen görmek ve tanımak istiyorum. Onu derhal buraya getiriyorsun.”

“Asla olmaz!”

Melek’in bu ani çıkışı ile Ateş hemen ona yaklaştı.

“Bi sorun mu var?”

Melek halasına dert anlatırken Ateş’e tavır yapacağını unuttu ve başını iki yana sallayıp onun elini sıktı. Ateş de genç kızın yumuşacık elini dudaklarına götürüp tatlı bir öpücük kondurdu. Bu temas ile Melek’in aklı başına geldi ve hemen elini çekti. Halasına da Bulgarca cevap verdi.

“Ya hala, onu nasıl evimize çağırمامı istersin benden? Ne kadar acı çektiğimi en çok sen gördün!”

“Güzel kızım ben senin yüreğine bu kadar giren adamı merak ediyorum. Hem sen de kabul ettin, sevdiğin seni aldatmadığını söylemiş. Aylarca kendine ettiğin eziyet yetmedi mi?”

Melek bu soruya cevap verirken dosdoğru Ateş’in gözlerine baktı; acıyla, aşkla ve özlemlerle... Hala Bulgarca konuşuyordu ama Ateş onun sözlerini kelimelerle değil o maviş gözleri aracılığıyla anlıyordu adeta.

“Evet galiba beni aldatmamış. Galiba neler olduğunun farkında bile değilmiş. Ama ben o gördüklerimi, duyduklarımı nasıl unutucam

hala?”

“Bunları bana değil o adama söylemelisin melek kızım. O yüzden hemen buraya geliyorsunuz, ikiniz de! Anladın beni dimi?”

Melek yanaklarını şişirerek telefona üfleyince Ateş hayatı boyunca görüp görebileceği en tatlı manzaranın bu kız olacağını düşündü. O kadar masum ve güzeldi ki... Telefonu hışımla kapattı ve karşısında durup kendini hayranlıkla izleyen adama öfkeyle tısladı.

“Otele gitmiyoruz! Halam bizi bekliyor!”

Hemen ardından Ateş’e arkasını döndü ve şansına oradan geçen boş taksiye işaret etti. İkisi de taksiye binince Ateş, Melek’e doğru eğilip fısıldadı.

“Bunu ben istemedim. Bir de bu yüzden bana o güzel yüzünü asma.”

Onun sıcak soluğu yine Melek’in içini hoplatmıştı. Aynı evde kalırlarsa nasıl Ateş’e karşı koyabilirdi?

Kısa süre sonra büyük, oldukça eski ama bakımlı bir konağa vardılar. Nikolina hala güler yüzle karşıladı onları. Ateş nazik bir centilmen olarak eğilip yaşını hiç göstermeyen halanın parmaklarının ucunu zarif bir biçimde öptü. Kesinlikle abartı olmayan bir iltifat ile konuştu.

“Biz Türklerde (Oğlan dayıya, kız halaya) derler. Siz bunun canlı örneğisiniz. Melek annesi Aylin hanımdan çok size benzemiş.”

Ateş aksansız ve akıcı bir İngilizce ile konuşmuştu. Ama Nikolina hala ona tatlı bir Türkçe ile cevap verdi.

“Çok teşekkür ederim genç adam. Ama biricik yeğenimin benden çok daha güzel olduğunun farkındayım. Sizin gibi aydın bir doktoru ülkemizde ve evimde ağırladığım için çok mutluyum...”

Aradan geçen üç saatte Melek hayretle halasıyla sevdiği adamı izliyordu. Karşısındakileri tanımasa onları hala yeğen zannedebilirdi resmen. Bir ara Ateş izin isteyip lavaboya gittiğinde Nikolina hala Melek'e doğru eğildi.

“Bu oğlan hala sana tutkun değilse ben de hiçbir şey bilmiyorum!”

Melek'in yanakları pembeleşti bunu duyunca, aklına okulunun koridorunda Ateş'in dudaklarına hapsediği o öpücük gelmişti. Fark etmeden dudaklarını yaladı.

“B–ben bilmiyorum hala... Emin değilim.”

“Ne demek emin değilim kızım? Çocuk gece boyunca benimle konuştu ama seni izledi. Gözleri yanıyordu adeta sana bakarken. Ve ben bir daha öyle bir şey göreceğimi hiç zannetmiyordum ama –”

“Ne gördün ki?”

Nicolina hala uzanıp yeğeninini elini tuttu.

“Ben niye hiç evlenmedim biliyor musun kızım? Çünkü ben abim Aleksandar'ın annene nasıl baktığını görmüştüm. Bir erkeğin beni bulup abimin Aylin'e baktığı gibi bakmasını diledim hep. Ama her dileğin gerçek olmadığını, herkesin o gerçek aşkı bulamadığını anladığımda ve vazgeçtiğimde artık çok geçti. Ben de yalnızlığı seçtim. Sonra Allah'ın bir lütfu olarak sen, abimin biricik kızı, gelip buldun beni. Güneş gibi doğdun hayatıma. Ne yazık ki acılı bir aşık olarak geldin. Melek, benim güzel kızım, bu adam sana tıpkı abimin Aylin'e baktığı gibi bakıyor. Aynı onun gibi sıcacık gözleri, aşk dolu, özlem dolu. Bu adam seni aldatmaz tatlım, bu adam seni üzmez...”

Ateş yeniden salona döndüğünde Melek dudaklarını ısrarak ona bakıyordu. Gerçekten bunca aylık acı, ayrılık, kırgınlık boşuna mıydı? Ateş'in kendisine dokunuşları asla yalan değildi, sahte değildi. Peki o

kadına sahiden dokunmamış mıydı? Genç kızın yüreği korkuyla doldu bir an. O gece Dilara'ya dokunmamış olsa bile Melek'in kendisini terk ettiğini düşünüp geçen iki ayda birçok kadına dokunmuş olabilirdi. Bu ihtimal içini yaktı adeta.

Gece Nikolina hala ile Ateş'in tatlı muhabbeti ve Melek'in derin düşünceli halini ile akıp gitmişti. Sonunda hala ayağa kalktı.

“Hayde yatalım artık. Hadi benim güzel kızım, misafirimize odasını göster. Kahvaltıda görüşürüz.”

“Görüşürüz efendim, iyi geceler.”

“Aaa! Efendim de neymiş! Sen de Melek gibi bana hala de, bu çok hoşuma gider.”

Ateş yan gözle Melek'e keyifli bir bakış attı.

“Gurur duyarım Nikolina hala. Tekrar iyi geceler.”

Yaşlı kadın odadan çıkmadan önce de yeğeninin kulağına eğildi.

“Eğer bu genç adam ile barışmazsan ben sana küserim.”

Melek şok olmuş bir halde halasına bakarken Nikolina halinden memnun gülümsedi ve odadan çıktı.

Melek Ateş ile baş başa kalınca çok heyecanlanmıştı. Hemen gözlerini ondan kaçırdı.

“Ben – ben odanı göstereyim de dinlen. Yarın yorucu bir gün olacak.”

Ateş genç kızı takip ederek yatacağı odaya gitti. Melek kapıyı açıp onun içeri girmesini bekledi. Ateş tam önünden geçerken usulca fısıldadı.

“İyi geceler...”

“İyi bir gece olacağına eminim, çünkü çok uzun zaman sonra uyumadan önce gördüğüm son şey senin gözlerin olacak.”

Melek tam sevdiği adama arkasını dönmüştü ki onun yumuşacık tınlı sesiyle durdu.

“Melek?”

Usul usul arkasına döndü. Masmavi gözleriyle ilk kez çekinmeden Ateş’e baktı. Bekliyordu, onun iknasına ihtiyacı vardı...

“Efendim?”

Ateş bir küçük adımla onun yanına geldi. Birbirlerinin heyecanlarını ve titremelerini algılayabiliyorlardı. Kahverengi gözler, mavi gözlere kilitliydi.

“Yapmadım. Ben seni aldatmadım. O kuş beyinli şırfıntı aklınca intikam almak istemiş.”

“Ne?!”

Ateş iki eliyle Melek’in avuçlarını sıkıca tuttu.

“Lütfen – lütfen inan bana. Sen benimken, ben sana çılgınlar gibi aşıkken nasıl bunu yakıştırabildin bana?”

Melek’in gözleri bulutlandı adeta. Küçük bir çocuk gibi omzunu silkip burnunu çekti.

“Ben onu senin üstünde gördüm – çıplaktı – o da sen de çıplaktınız. Ne düşünebilirdim o anda?”

“Lanet ateşimi düşürmek için gömleğimi çıkarıp yatmıştım. Akşam üzeri Feyza’yla Furkan geldiğinde uyandım ben o gün! Ne senin ne de Dilara’nın gelip gittiğinizden haberim bile olmadı! Kendimde değildim.”

Melek istem dışı avuç içini Ateş’in alınına götürdü. Ateş ise onun elini bileğinden tutup alnından çekti ve kalbine götürdü.

“Aylar önce o gün alnımdaydı ateş be meleğim. Şimdi asıl yangın yeri burası...”

“Ateş...”

Bütün özürler dilenmiş, bütün acılar dinmişti. Melek ile Ateş’in aşkı dışındaki tüm duyguları bulutların arasına gizlenivermişti adeta. Melek’in tatlı kıvrımlı dudaklarından aylar sonra kendi adını alevler içinde duymasıyla tutuşmuşlardı adeta. Melek’in dudaklarına eğildi – eğildi...

BÖLÜM-47

Ateş dudaklarına erişmeden Melek bir kez daha sıcacık üfledi onun adını.

“Ateş...”

Ateş bu sıcak nefesi hissedince gözlerini yumdu. İşte bunu, bu yakınlığı, bu sıcaklığı, bu nefesi, bu aşkı nasıl özlediğinin tarifi imkansızdı. O da fısıldadı.

“Meleğim...”

Ve kavuştular... İlk önce Ateş dudaklarıyla sevdiği kızın eşsiz dolgun dudaklarının her köşesini baştan fethetti. Bu küçük öpücükler ile Melek’i yeniden ve sonsuza dek kendisine bağlıyordu. Bir kolu

Melek'in incecik beline dolandı, onu kendine yapıştırdı ve ayaklarını yerden keserek odanın içine çekti. Bu arada diğer eliyle de kapıyı kapattı.

Doyamıyorlardı birbirlerinin dudaklarına. Onca yanlış anlamayı yıkıp dağıtmaya tek bir öpücük yeterliydi. Ateş dudaklarını Melek'in bal dudaklarından pürüzsüz yanağına kaydırırken onun teninden bir saniye ayrılmadı.

“Aklımı kaybedecektim özleminden...”

Melek'in gözleri buğulanmıştı, sımsıkı Ateş'e doladı kollarını.

“Ben de – ben de çok özledim.”

“Niye gelmedin?”

İki aşğın da gözleri yumuluyken ateşli öpücüklerinin arasında fısıltıları yükseliyordu aralarında. Ateş'in son sorusu üzerine Melek yüzünü sevgilisinin boynuna gizledi, hem kokusunu içine çekiyor hem de oraya minik öpücükler kondurarak adamın aklını başından alıyordu.

“Korktum... Sahiden o kadınla oldun diye... Beni istemezsin diye... Bana kızar da sırtını dönersin diye... Beni sevmezsin diye çok korktum...”

“Ah Melek... Benim küçük sevgilim...”

Ateş iri avuçlarıyla genç kızın kalçalarını yakaladı. Melek asi tavrını unuttu gitti, uysal ve kışkırtıcı bir şekilde Ateş'in kendisini kucığına almasına izin verdi. Bacaklarını özlediği gibi erkeğinin beline doladı. Kaç dakika boyunca öpüşüklerinin farkında değillerdi. Ateş'in elleri rahat durmuyordu. Melek'in bluzu fazlalıktı üzerinde galiba. Ateş devam etmeden önce genç kızın güzel gözlerine baktı.

“Dayanamıyorum aşkım...”

Melek bu tutkulu çağrıya sözlü yanıt vermeye utanmıştı. Bunun yerine kollarını Ateş’in boynundan çözüp usulca havaya doğru kaldırdı. Genç adam bu hareketi anlamayarak sevdiğinin gözlerine baktı. Onun utangaç bakışlarının ardındaki ışık ile aylardır hasretini çektiği her şey için aldığı davet Ateş’i tutuşturdu. Hemen sıcacık elleriyle ağır ağır hareket ederek Melek’in bluzunu kollarından yukarı doğru çıkardı. Bu anları yaşamayı öyle çok özlemişti ki tadını dibine kadar çıkarmak istiyordu. Melek’in teninden yayılan buram buram koku ve ısı öylesine yükseliyordu ki Ateş ikisinin bedenlerinin çevresinde erotik bir duman var olduğuna yemin edebilirdi. Melek vücudunu Ateş’in gözleriyle içtiğini hissediyordu. Yine utanmıştı işte...

“Bakma ama öyle...”

“Artık sana bakmazsam ölürüm güzel gözlüm... Sen kilo mu verdin bakayım?”

“Bana diyene de bak. Sen de zayıflamışsın işte. Fark etmedim mi sanıyorsun?”

“Bana dikkat ettiğini sanmıyodum...”

“Pislik...”

Melek Ateş’i cezalandırmak için dudaklarını, burnunun ucunu, çenesinin köşesini ve yanaklarını ufak ufak ısırmaoya koyuldu. Bu cezanın Ateş’i kaynattığını, delirttiğini biliyor muydu?

Ateş meleğinin kışkırtıcı küçük dokunuşlarına doymuyordu. Ona ne kadar sıkı sarılsa da yetmiyordu. Kollarındaki kızı dikkatle tutup hızla arkasına döndü ve yatağa yaklaştı. Melek onun bu hareketini anladığında kıkırdamaya başlamıştı. Ama Ateş onu yatağa uzatıp kendi de üzerine çıkınca, dudakları boynuna tırmanınca ve – ve avuçları da

göbeğinden yukarıya yol alınca soluğu kesildi.

“Hayır – hayır aşkım gülüşünü duymak istiyorum...”

“Ama – ama ah Ateş...”

O anda Ateş aklına gelen fikirle muzipçe güldü. Melek’e nihayet kavuşmuştu. Ve onu nasıl güldüreceğini çok iyi biliyordu.

Biraz sonra Melek, sevdiği adamın dudaklarını omzunun azıcık aşağısında hissetti. Hızla bir soluk çekti içine. Nasıl da yakıyordu tenini şapşal herif! Dudaklarıyla bir yol çizdi ve sol göğsünün biraz üzerini uzun uzun öptü bu defa.

“Burası çok güzel kokuyo...”

“Aşkım... Utandırma beni...”

Ama Ateş ona aldırılmıyordu. Bu kez sağ göğsünün alt tarafına kaydı dudakları. Elleriyle de sapıklığına – yani okşamalarına devam ediyordu genç adam. Yine fısıldadı.

“Sen zayıflamışsın güzelim ama bunlar büyümüş mü sanki?”

“Ahhh hayır – sapık seni...”

“Ben ne yapıyorum biliyor musun Melek?”

“Pislik... Senden gittiğim için bana ceza veriyosun...”

“Hayır bebeğim daha cezaya geçmedim bile. Şu anda sadece özlediğim benlerini tek tek öpüyorum... Bak şu seksi göbeğinde de bir tane var...”

“Ateş ne diyosun!”

Genç adam yakıcı dudaklarıyla sevdiğinin tenini eritirken fısıldadı.

“Her şeyini özledim diyorum, her şeyini...”

Beş dakika kadar sonra üzerlerinde sadece aşklarıyla tütsülenmiş tenleri kalmıştı. Melek Ateş’in kucağındaydı ve öylece birbirlerini seyrediyorlardı adeta. Tabi elleri durmuyordu, Melek titreyen kirpiklerinin arasından görüyordu erkeğine nasıl teslim olduğunu. Kendisini böyle bilmezdi ama Ateş’in kendisini böyle sevmesini, böyle okşamasını hatta hep daha fazlasını arzulayacağını asla bilemezdi. Ateş’in tatlı dudakları narin teninin her noktasını arsızca sömürürken Melek yalnızca onun güzel başına sarılıyordu – kendisini bırakmasını diye...

Dudakları berelenmiş, vücudunun tatlı noktaları sızlamaya başlamıştı genç kızın. Ama ikisine de yetmiyordu, aralarındaki tutkunun lezzetine doyamıyorlardı. Ateş Melek’in taze dokusunu pembeleşene dek öpmekten, avuçlarıyla sıkıştırmaktan asla yorulmuyordu. Ve ayrı ayrı her hareketinde Melek’in soluğunun hızlanması genç adamı ayrıca mest ediyordu. Tabi soluğunun farklılaşan ritmi genç kızın o seyirlik vücudunu geriyor, kıvınıyor; Ateş’i daha da aşka davet ediyordu.

Karanlık ve soğuk Sofya gecesi, Ateş ile Melek’in bedenlerinin alevler içinde yanmasıyla aydınlanıyor ve ısınyordu.

“Bir daha benden habersiz adım atmayacaksın küçük hanım duydun mu?”

Burnu ve dudakları hala Melek’in vücudunun en özel yerlerinde keyifle keşfe çıktığından Ateş’in sesi oldukça boğuk çıkmıştı. Ateş’in kendisine yaptığı nefis işkenceler ile vücudu adeta çiçek gibi açılan genç kız bunu duyunca yine kıkırdadı.

“Duydum maço erkeğim benim...”

“Tabi erkeğinin ben senin... Hep senin yüzünden ben kaç gece bunlardan – bunlardan – bunlardan mahrum kaldım biliyor musun?”

“Ahhh aşkım azıcık yavaş ol ama yalvarırım...”

Ateş Melek’in dudaklarını bir kez daha esir almadan önce şeytanca gülümsedi.

“Daha çok yalvarıcaksın güzel meleğim...”

“Ayyyy imdaaaat coşmuş bir sapığa tutuldum...”

“Coştum tabi... Nihayet kavuştum ben güzeller güzeli kadınıma...”

Melek avucunu sevdiği adamın yanağına yasladı. Kendi narin bedeninin üzerinde bu şapşal aşkın gücünü hissetmeyi öyle çok özlemişti ki... Onun gözlerinin en derinine baktı titrek mavi gözleriyle.

“Affet beni... Affettiğini söyle, yüreğin kırgın olmasın bana... En korkunç kabuslarımdan bile öteydi senden ayrı kalmak... Ama o – o görüntüye, o kadının sözlerine dayanamadım...”

Ateş onun titrek sesine dayanamamıştı. Yeniden eğildi meleğinin yüzüne. Arsız bir muziplikle genç kızın dudaklarını ufak ufak öpmeye başladı.

“Dur, ay rahat dur şaşkın... Bışey söylemeye çalışıyorummmmm...”

Bu kez araya giren oldukça uzun bir öpücüktü. Solukları kesildiğinde öpücüğe ara verdiler ancak dudakları ayrılmadı.

“Ama konuşurken dudaklarının hareketleri beni çekiyo, ben ne yapabilirim?”

Melek öyle tatlı gülümsemişti ki bu söze, Ateş odanın aydınlandığını

hissetti. Melek her şeydi – aydınlıktı, sıcaklıktı, aşktı, hayattı...

“Hele böyle güldüğünde şu yanağında çıkan gamzen var ya – ahhh orayı ısırmak istiyorum...”

Melek’in kıkırdamaları daha da arttı o dakikadan sonra. Çünkü Ateş bembeyaz teninin kendisine en tatlı görünen kısımlarına imzasını atmaya başlamıştı – ufack diş izleriyle olan imzalar...

Ama Ateş’in yaramazlıkları vücudunun aşağı kısımlarına ilerledikçe Melek’in gülüşleri kesiliyor, soluğu hızlanıyordu. Sevdiği adam aşk dolu, tutku dolu bir işkenceye maruz bırakıyordu kendisini. “Yapma” dedikçe üzerine geliyordu Ateş. “Oynama” dedikçe daha da çok oynuyordu her yeriyle.

Ah içimizde ne aç hevesler...
Arada hicaz, arada caz nefesler...
Bir yanımız her duruma müsait,
Ne kadar uyarırsa o kadar ister...

Ateşli gecede iki özlem dolu aşğın aç hevesleri doymak bilmiyordu. Tutkulu bedenleri de her duruma müsaitti doğrusu... Hep daha, daha, daha fazlasını istiyorlardı. Tenleri karışıyordu birbirlerine.

O en özel kavuşma anı geldiğinde ise ayların ayrılığı, acıları hepsi silinmiş; geriye sadece o kocaman sevgileri kalmıştı. Ateş dudaklarını Melek’in boynuna gömerken Melek keyifle gözlerini yumdu. İncecik kollarında kalan tüm dermanıyla sevdiği adama sarılıyordu. Hayatı Ateş’e bağlıydı o anda adeta. Ateş’in hayatı ise zaten her anında Melek’e bağlıydı artık. Ah bu eşsiz varlık nasıl da kendisine bağlamıştı?

“Ateş... Bırak...ma beni – sakın – asla... bırakma – aşkım...”

Ayların verdiği özlemden mi, nedendir bilinmez, Ateş bu gece

Melek'in bembeyaz tenine, davetkar dişiliğine, yumuşacık dudaklarına, mis kokulu boynuna, vücudunun ayrı ayrı her mahrem noktasına doyamıyordu. İkinin de gözleri tutkudan buğulanmıştı, ama birbirlerini o kadar yakında hissetme arzularından ötürü titrek kirpiklerinin arasından gözleri kilitliydi.

“Seni hissetmeyi özledim...”

“Ah meleğim kaçmasaydın benden...”

“Özür dilerim aşkım çok özür dilerim.”

“Ben senin özür dileyen dudaklarını –”

O dudaklara neler yapacağını söylememiş, gece boyunca uygulamıştı genç adam. Öptükçe yumuşayan, tatlılaşan ve kızaran dudaklardan kopamıyordu Ateş.

Uzun bir süre sonra Ateş misafir yatağında tavanı izliyordu küçülmüş gözlerle. Gözlerinin o halinin sebebi ise yorgunluğu idi. Fiziksel olarak oldukça efor harcadığı için yorulmuştu genç adam. Ama yüreği ve ruhu öyle mutluydu ki bu vuslat yetmiyordu adeta. Ama şu anda geniş göğsüne çırılçıplak serilen genç kadını azıcık rahat bırakması gerektiğini de biliyordu. Ama kahrolası hormonları zihnini rahat bırakmıyordu ki! Melek'in belinin o nefis kıvrımını parmaklarıyla yumuşacık okşarken aklına hiç de tarzı olmayan (!) sapık düşünceler doluyordu. Kollarında mırıltılarla uyuklayan genç kıza yeniden saldırmayı ah ne kadar çok istiyordu. Melek böyle çıplak yattıkça, onun beyaz teninin üzerinde kendi sayesinde açan pembe gül misali lekeleri itinayla çoğaltmak istiyordu. Melek'in her köşesini bi daha, bi daha, ve sonra bikaç defa daha öpmeyi de istiyordu. Mesela Melek ile bu yataktan hiç çıkmamayı da istiyordu. Melek uyanıp “Hazırım aşkım...” dese onun üstüne yeniden atlamayı da istiyordu, zira kendisi bu güzelliğe her daim hazırды.

O anda Melek'in kıpırdandığını hissetti. Başını yavaşça aşağı çevirdiğinde Melek'in de çenesini göğsüne yaslamış kendisine baktığını gördü. Mavi gözleri ışık saçıyordu genç kızın, gülümsüyordu, mutluymdu. Onun ışığıyla kavrulan Ateş kollarının kısılcacını daha da sıkılaştırdı. Melek yine kıkırdadı bu temas ile.

“Aşkım sarılmandan hiç şikayetim yok. Psikolojik olarak harikayım ama fizyolojim bu kadar sıkı kucaklanmaya dayanamayabilir...”

Ateş de gülümsedi. Daha sonra o anda aklına gelen bir fikirle aniden Melek'i yatağa sırt üstü yatırdı ve kendi de boylu boyunca üzerine uzandı. Genç kız bu hamleyle heyecanlanmıştı çünkü sevgilisinin bir kez daha “ehem – ehem” yapacağını zannetti. Ateş ise bu pozisyonundan ötürü sahiden bi kısım uzuvları “hazır ol” a geçseler de bunu umursamamaya çalışıyordu – şimdilik! Sadece Melek'in gözlerine bakıyordu. Saniyeler sonra eğilip dudaklarını sadece dokundurdu onun bal dudaklarına. Ardından da bombayı patlattı.

“Evlensene benimle!”

“NEEEE?!!!”

“Evlen benimle... Karım ol... Her şeyim ol... Bir daha beni asla bırakma... Hep böyle olalım...”

Her cümlenin arasında Melek'in boynuna ufak öpücükler konduruyordu noktalama işareti niyetine. Melek'in ise soluğu kesilmiş, yüreği atmayı unutmıştu sanki. Doğru anlayıp anlamadığından emin değildi.

“A–ateş? Aşkım? Sen ne dediğinin farkında mısın?”

“Evet – ah evet! Senin benim olmana, bana ait olmana ihtiyacım var. Evet de bana...”

Dedikten sonra Ateş aniden Melek'in üzerinden kalktı. Çırılçıplak olduğu halde yatağın yanında tek dizinin üzerine çöktü ve Melek'in elini tuttu.

“Gecelerimin, gündüzlerimin prensesi... Gök gözlü küçük kadını benim... Benimle evlenir misin? Benim olur musun?”

Melek dudaklarını ısırıyordu onu dinlerken. Bu – en muazzam hayallerinden bile daha güzeldi. Ama Ateş'in bu haline gülmeden edemedi.

“Yunan heykeli gibi karşımda çırılçıplak ve nefes kesici yakışıklılıkta arz-ı endam ediyosun sevgilim...”

“Hadi güzelim. Evet de bu heykel kölen olsun, sen de benim tanrıçam ol...”

Melek'in yüreği titredi bu laflarla. Hangi kadın, hangi aşık kadın reddedebilirdi ki böylesine bir teklifi? Ufak avuçlarını Ateş'in omuzlarına dayadı genç kız. Yavaşça okşayarak sevdiği adamın boynuna ulaştı. Onu ensesinden kendisine doğru çekerken fısıldadı.

“Evet – evet – EVET Zeus'um benim!”

Dudakları ihtirasla birleşirken ikisi de gülümsüyordu. Çevrelerinde tutkudan bir alev topu yükseliyordu adeta. Ateş kendini Melek'in tek sahibi kılarken fısıldadı.

“Zeus'un Hera'sı varsa Ateş'in de Melek'i var...”

BÖLÜM-48

Önce bir yere, yumuşacık bir yere başının yaslandığını hissederek kendine geldi. Öyle güzel bir rüya görmüştü ki anlatılmaz yaşanır dedikleri türdendi. Bu rüyayı mutlaka yorumlatmalıydı birine, ama nasıl anlatabilirdi ki? Sahi bu yastığı ne vakit değiştirmişti? Nerden almıştı ki acaba? Bu kadar narin, yumuşak, pürüzsüz ve – ve uff mis gibi kokan bir yastık olabilir miydi yahu? Niye daha önce böyle değildi yastık? Gözlerini açmak istemiyordu, şu anda bulunduğu hal o kadar vazgeçilmezdi ki... Birkaç saniye sonra adeta mırıldayarak parmaklarını hafifçe kıpırdattı. Haydaaa! Yatağı da yastığıyla aynı üretimden miydi yani? Aynı yumuşaklık, aynı tazelik... Başını azıcık oynattığında ise yastığında bir tuhaflık hissetti – bir yükselti! İçinden tuhaf bir ses fisıldadı adeta. ‘Bu yükseklik dudakların için!’

Ulan Melek'in hasretinden artık yastık öpecek hale düştüm iyi mi?!

Ama – ama yastık bu kadar tatlı olamazdı ki... Bu – bu tıpkı şeye benziyordu – şeye...

Ve gözlerini açtı!

GOOOOOOOOOLLLLLL! Ateş oğlan tam doksana çaktı golü!!!

Başı Melek'in göğüslerinin tam üzerindeydi. Ah dünya üzerinde başka hiçbir şey böyle kokamazdı zaten! Ve ikisi de tamamen çıplaktı! Tıpkı özlediği gibi!

““Olamaz! Olamaz! Olamaz! Ne içtim lan ben dün gece?!”“

Ateş, hadi yine iyisin oğlum, Melek'in tenini içtin... O zaman biraz daha...

Ve genç adam elinin altındaki teni okşamaya, dudaklarıyla da sömürmeye, doymamacasına koklamaya devam etti. Melek'ine kavuştuğuna ancak böyle inandırabilirdi kendisini. Yoksaaaa Ateş oğlan asla sapık birisi değildir (!)

Melek uykusunun arasında onun dokunuşlarını hissetti. Kollarını sevdiği adamın boynuna dolayıp onun başının üzerini öptü.

“Ayyy Ateş – aşkım bırak azıcık daha uyuyalım böyle olur.”

Ateş bu durur mu yapıştırmış cevabı, tabi bilumum dolgunlukları öpücükleriyle örtmekten başını kaldırdığında.

“Sen uyu yavrucum. Ben sana engel mi oluyorum?”

“Sen beni böyle öperken nasıl uyuyabilirim şaşkın?!”

“Kusura bakma güzelim! Beni hiçbir kuvvet şu anda bu yataktan kaldıramaz!”

Eh Ateş, o cici annen Nuray hanım sana öğretmedi mi “Büyük lokma ye, büyük laf etme” diye...

“MELEEEEEK! Kızım neredesin?”

“Hiiiiii! Ateş kalk! Çabuk kalk! Halamın sesi bu!”

“Hayırrr kalkmaa!”

“Ayyy Ateş, Allah aşkına burnunu çeker misin oradan? Gıdıklanıyoruuuum!”

“Bana ne! Çekmem!”

“Melek diyorum! Allah Allah nerde bu kız?”

Melek daha da telaşlanmıştı bunu duyunca. Ateş’in yaramaz başını iki eliyle tutup göğüslerinden ayırmaya çalıştı.

“Sevgilim hadi ama lütfen. Bak halama yakalanı—”

Ama genç kızın sözü Ateş’in dudaklarının arasında kaybolup gitti. Öylesine aşkla ve yumuşacık öpüyordu ki karşılık vermekten başka çaresi kalmıyordu genç kızın.

Eh mevzu bahis de bir yatak, iki çılgın ve çıplak âşık olunca sonuç asla değişmez. Değil birinin halası, bütün dünya toplanıp gelse o mercimek itinayla fırına verilir!

Ve artık sadece fısıltılar yükselir o yataktan...

“Şapşal herif, niye sana karşı koyamıyorum sanki?!”

“Çünkü sen de bunu seviyosun, seni sevmemi seviyosun, sana sahip olmamı ve bana ait olmanı seviyosun...”

“Kapa çeneni ve daha fazla utandırmadan öp beni...”

“Emrin olur gülüm emrin olur...”

Birkaç dakika içinde yeniden cennete uçtu iki sevgili. Hızlı ama oldukça yoğun bir tutku sağanağına tutuldu birbirine aylarca hasret kalan yürekleri. Tükendiklerinde Melek kendini çok yorgun ama iliklerine kadar mutlu ve Ateş’le dolu hissediyordu. Tenleri de, terleri de birbirine karışmıştı. Birkaç derin nefesin ardından Melek ancak fıslıdayabildi.

“Koca adam hiç istemesem de kalkmak zorundayım artık. Yoksa böyle yakalanıcaz...”

“Yakalanalım boşver! Evlenmeyecek miyiz nasılsa!”

“Ateş delirdin galiba. Utanırım ben ya lütfen kalk hadi...”

“Ya ben kaç aydır böyle uyanmıyorum biliyor musun?”

“Tam 98 gün...”

“Ne?”

“98 gün önce böyle uyanmıştık en son. Tabi bugün 99. gündü ama bu sayılmaz...”

“Ah ben kıyamam sana bebeğim günleri mi saydın?”

Melek küçük bir çocuk gibi dudaklarını şişirip konuştu.

“Saydım tabi... Sadece sen mi üzüldün sanıyodun?”

Ateş hayranlıkla onun yüzünü izlerken, o dudakları afiyetle yemek istediğini düşünürken çok yakından bir bağırış duydular.

“Melek! Eğer iki dakika içinde o odadan çıkmazsan ben oraya geleceğim!!!”

Melek’in gözleri pörtlemişti adeta.

“Ah Ateş ah! Bak halam anladı işte burada olduğumu. Hadi aşkım benim yakışıklı sevgilim, bırak kalkayım lütfen...”

Ateş’in gözleri ise muziplikle parlıyordu.

“Ah seni biraz daha yalvartmak vardı koynumda böyle. Kim bilir daha ne güzel sözler duyardım dudişlerinden? Ama ne yapalım ki kıyamıyorum sana işte!”

“Eşşek herif! Kalk hadi üstümden. Daha giyinip duş almam lazım.”

“Anlaştık o zaman.”

Ateş de hareketlenince Melek hemen sıyrıldı onun kocaman gövdesiyle yatak arasından. Melek telaşla giyinirken Ateş’in kendisini izlediğini biliyordu. Ne utanmaz bir adamdı bu böyle?!

“Neye anlaştık?”

“Gel buraya!”

Ateş daha fazla dayanamayıp genç kızı yanına çağırdı. Elleriyle onun narin tenini okşayarak giyinmesine yardım etti. İkisinin de yüzünde aşk dolu tebessümler vardı.

“Ateş neye anlaştık biz?”

Genç kızın bluzunun iliklemediği en üst üç düğmesinin izin verdiği en derin noktayı öpen genç adam fısıldadı.

Ateş, Melek'in kapattığı kapıya bakıyordu. Aylardan sonra ilk kez mutlu uyanmıştı bir güne. Mutlu, huzurlu, aşkına kavuşmuş – ama ona doyamamış... Genç adam yeniden yatağa uzandı ve bir an düşündü. Acaba bir gün bu enfes kıza doyabilecek miydi ki?

Nikolina hala sert bakışlarıyla Melek'e bakıyordu. Yeğenin ne kadar korktuğunun farkındaydı tabi ki.

“Düş önüme!”

Melek başını sallayarak itaat etti. Eyvah! Halası çok kızmıştı galiba. Ufff! Ne zaman her şey yolunda gidecekti acaba? Halasının başının işaretiyle kütüphane olarak kullanılan kocaman odaya geçtiler. Nikolina ardından kapıyı kapattı. Melek ürkek ürkek bakıyordu halasına.

“Şey – şey – hala ben eee Ateş'i uyandırmak için gitmiştim...”

“Öyle mi?”

“E–evet!”

“Çok enteresan! Gece 3'te ilacımı içmek için kalktığımda odanda yoktun Melek hanım! Yaklaşık 8 saattir uyandıramadın Ateş'i galiba!”

Melek'in benzi iki ton birden atmıştı. Buna verecek cevabı yoktu. Başını önüne eğdi. Demek anlamıştı halası geceyi Ateş'in odasında geçirdiğini.

“Eğer yaşasalardı ben abime, Aylin'e bunun hesabını nasıl verirdim acaba? Bir fikrin var mı küçük hanım?”

Melek'in içi titredi bu soruyla. Annesiyle babası... Kızarmıydı acaba Ateş'le olduğu için? Ama bunu asla bilemeyecekti ki...

Birkaç saniye sonra Melek halasının sesini duydu.

“Barıştınız mı bari?”

Melek anlamamıştı. Şaşkın gözleri maviş maviş parlayarak halasına baktı. Nikolina hala birden gülümseyip göz kırptı yeğenine ve sordu.

“Geceyi o genç adamın odasında geçirdiğine göre barıştınız mı bari diyorum?”

“Hala?”

“Kızım barıştınız mı barışmadınız mı? Ben sana onunla barışmazsam sana küserim demedim mi?!”

“B–biz barıştık ama – sen bana kızmadın mı?”

Nicolina hala yaşının çok üzerindeki bir enerjikle şen bir kahkaha attı.

“Aferin benim güzel kızıma. Annenle babanın ve tabi ki benim hiç yaşayamadığım kadar mutlu ve âşık bir ömür geçirin inşallah...”

Diyerek yeğenin alnından öptü. Melek içi rahatlayarak sımsıkı sarıldı halasına.

“Halacım seni çok seviyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum Melek kızım benim...”

* * *

Ertesi gün Çanakkale’den Sofya’ya mühim bir misafir gelmişti. Nihayet oğlunun sevdiği kadına kavuştuğunu öğrenen Nuray hanım dayanamamış ve kalkıp gelmişti Bulgaristan’a. Çok mutlu bir aile gibi olmuşlardı Nicolina hala, Nuray anne, Ateş ve Melek. Akşam yemeklerinde kendilerine İvan ve Anastasia da katılıyordu. Ve tabi ki o günlerin en hararetli konusu Melek ile Ateş’in evlenme kararıydı.

Nuray anne de, Nikolina hala da ağlamıştı bunu duyduklarında. Nikolina hala boğazını temizlemiş ve iki genci yanına çağırıp ellerini tutmuştu.

“Gelin bakayım şöyle. Siz benim evladım oldunuz artık. Mutluluğunuzu görmek nasip oldu nihayet. Şimdi beni iyice dinleyin. Bir ömür beraber olmak istiyorsunuz. Çok haklısınız. Neden evliliği güzel olanlara ‘kumrular gibi’ benzetmesi yapılız bilir misiniz? Çünkü kumru; asla eş değiştirmez. Çünkü kumru; içinde bulunduğu şartlara her zaman uyum gösterir, şikâyet etmez. Çünkü kumru; hiçbir zaman başka bir kuşun yuvasına girmez. Sizin de evliliğiniz böyle olsun yavrularım.”

–Bir hafta sonra–

Sevemedim kara gözlüm seni doyunca
Hep kıskandım seni elden yıllar boyunca
 Kuşlar gibi ikimiz bir yuva kuralım
 Ayrmasın Mevla’m bizi ömür boyunca
 Aramıza kimse gelip girmesin
 Ayrmasın Mevla’m bizi ömür

boyunca
Bana cefa ediyorlar bilmem nedendir
Benim korkum senden değil kaderimdendir
 Herkes bana deli diye gülüp geçiyor
 Senin aşkın beni kara gözlüm deli ediyor
 Aramıza kimse gelip girmesin
 Ayrmasın Mevla’m bizi ömür

boyunca

Nuray anne son notayı da döktürünce elindeki kanunu yanındaki sandalyeye bıraktı. Kendisi çalarken sözlerde eşlik eden müstakbel gelinine, aslında öz kızı gibi olan bu küçücük Melek gibi kıza baktı hayranlıkla. Tıpkı Nuray annenin olduğu gibi Nikolina halanın da gözleri dolmuştu. Sesi titreyerek hitap etti yeğenine.

“Sesinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyodum kızım. Ağlattın beni...”
Melek ise şarkıyı söylerken olduğu gibi o anda da sadece sevdiği
adamin gözlerine bakıyordu. O beğenmiş miydi acaba? Yüreği pır pır
ediyordu. Masadaki iki yaşlı kadın da Ateş oğlanın tepkisini merak
ediyorlardı. Genç adam Melek şarkıya başladığından beri sadece
izliyordu, sessiz ve tepkisiz. Ama onun bu sessizliği uzadıkça Melek’in
cesareti kırıldı. Gözlerindeki ışık söndü. Oysa annesi Aylin ne çok
severdi kızının şarkı söylemesini, ama keşke şimdi söylemeseydi.
Melek’in içi içini yerken nihayet Nuray anne oğluna seslendi.

“Ateş bişey söylemeyecek misin oğlum?”

Ateş yutkundu. Önce annesine baktı, sonra yine Melek’e döndü.

“Babam böyle sofralarda mutlaka annemden rakı isterdi, ben de hep
kızardım ona. Şimdi anlıyorum sebebin. Of be meleğim ne yaptın sen
böyle?”

Melek’in yüzü anında aydınlandı.

“Beğendin mi sahiden?”

“Beğenmek ne kelime... Bayıldım... Sesinin şarkı söylerken de bu kadar
tatlı çıkacağını hiç bilmiyodum!”

Nikolina hala bir genç adama bir de yeğenine baktı.

“Başka ne zaman tatlıymış ki Melek’in sesi?”

“Beni sevdiğini söylerken – yataktaaaa!”

BÖLÜM-49

"Allah seni ne etmesin Ateş! Nasıl söylersin öyle bişeyi masada? Nasıl utandırdın beni! Hadi halamı geçtim diyelim, ben şimdi Nuray annenin yüzüne nasıl bakıcam?"

Ateş'in suçlu bakışları Melek'in yüreğini yerinden oynatıyordu. Ama genç kız karşısındaki bu kahrolası yakışıklı herife biraz olsun kızabilmek ve karşı koyabilmek istiyordu. Bunu yapamadıkça da kendine kızıyordu.

"Bana öyle bakma!"

Diye terslendi Melek. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Şu anda seninle bu odada tartışıyoruz ya, senin o sözlerinden sonra Nuray anneler kim bilir ne yapıyoruz zannediyolardır?! Of Ateş of!"

"Özür dilerim mavişim ya kızma bana bu kadar."

"Ya nasıl kızmam şapşal! Herkese bizim – şey yani özel anlarımızdan bahsettin sen!"

Ateş Melek'i utandığı, konuşurken yüzünü kızartan bu konuda sıkıştırmaya bayılıyordu. Melek kendisine zayıf itirazlarla mırıldansa da uzanıp onun beline sarıldı.

"Nasıl anlarımızdan bahsetmişim ben?"

"Ya ne dediğini unuttun mu? Benim sesim nerde tatlıymış?! Hay Allah keşke şarkı falan söylemeseydim! Ama nerden bilebilirdim ki? Geveze Ateş! Huuuffff!"

"Bence de sen çok konuşuyosun!"

Melek öfkesiyle şimşekler çakan mavi gözlerini Ateş'e dikmiş tam ona cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki...

Engellendi...

Bir gece önceki o tutkulu yaklaşma hiç olmamış gibi özlemle inleyerek öpüşüyorlardı. Zihni ısrarla nöronlarına bu yakışıklı adamı pataklaması emrini gönderirken, endokrin sisteminin salgıladığı adrenalin ve östrojen hormonları yüzünden öpücüğe açlıkla karşılık veriyordu.

Dakikalar boyunca süren bu nefis uyuşukluk ve yapışma hali, Ateş yatağı oturup Melek'i de kucağına yerleştirince son buldu ancak.

"Çok aşğım kızım ben sana ya!"

"Hadi ordan! Âşık olsan üzmezdin beni!"

"Hiç üzgün bir haliniz yok burdan bakınca Melek hanım! Daha çok seksi, müthiş cezbedici, baştan çıkarıcı bir görüntünüz var."

"Pis sapık!"

"Bundan sonra bana her sapık dediğinde seni 6 dakika 38 saniye daha öpeceğim!"

"Yalancısın Ateş! Saniyeyi nasıl sayabilirsin beni öperken?"

"Saymam! Daha iyi işte! Fazla fazla öperim!"

Melek eğildi, eğildi. Pembe dudaklarını Ateş'in burnuna dokundurdu. Ve fısıldadı.

"Hmmm! Bulursan öpersin yakışıklım!"

Diyerek kucığından atlayıverdi. Ateş öyle bir afallamıştı ki tutulup kaldı. Melek kıkırdayarak Ateş'ten kaçmıştı ki, koridorda halasını gördü. Hemen yanakları kızardı genç kızın. Az önce kahvaltı masasında çok utanmıştı gerçekten.

"Ateş'in yanında mıydın?"

"Şeyyy evet hala. Ben çok üzgünüm, çok mahcup oldum. Çok özür dilerim senden. Çok kızdım Ateş'e de. Bir daha böyle bir patavatsızlık olmayacak diye umuyorum."

"Niye kızdın ki ona kızım? Olmayan bir şey mi söyledi?"

"Eee – eee halacım dedi ya hani – o hastayken – ben söylemiştim hani..."

"Şu anda da hasta mı ki Ateş oğlan?"

"Hayır hala gayet sağlıklı."

"O zaman epey hararetle tartıştınız galiba?"

"Eee – hayır ama?"

"O zaman Ateş haklı."

"Ne?"

"Bluzunun üç düğmesini açık bırakmak için serin bir mevsimdeyiz güzel kızım..."

Nikolina hala kıs kıs gülerken yanından uzaklaşırken Melek utançtan yerin dibine girdiğini hissediyordu.

* * *

Ve yıllar su gibi geçer... Nasıl geçtiğini anlamazsınız bile... Zamanın geçmesini en etkileyici ve en vurucu olarak herhalde Sezen Aksu anlatmıştır:

Yıllar mı hızlandı yoksa?

Ne çabuk geçiyor upuzun günler, geceler!

.....

Vakit geçmek bilmezdi oysa...

Hangi ara koptu yaprak yaprak takvimler?

* * *

"BAM! BAM! BAM!"

"Oğlumu silahlarla oynatmaz mısın lütfen babası?!"

Salonun ortasında ayakta duran üç buçuk yaşındaki Ali Efe, annesinin öfkeli sesini duyunca o çocuklara özgü masumiyetle burnunu çekti ve dudaklarını büktü.

"Anne babamla beni yahat bıyak yaaa..."

Genç kadın oğlunun dudağını bükmesine dayanamıyordu. Hemen yanına gidip biricik oğlunu kucığına aldı ve tombik yanığını öptü.

"Ama bebeğim silah kötü bişey..."

Ali Efe de tıpkı babası gibi annesine âşıktı. Minicik avuçlarıyla annesinin yanaklarını tuttu.

"Anneçim ama oyuncaklayımla oynuyoyus babaçımla. Biyasçık isin vey noooluuuuuy..."

Dilara oğluna hiç kıyamıyordu. Ah bu Kara erkeklerine neden hiç "Hayır!" diyemiyordu ki sanki!!! Genç kadın da dolgun dudaklarını büzerek konuştu.

"Peki Ali Bey öyle olsun."

Ali Efe, Dilara'nın boynuna sarıldı kollarının yettiği kadar güçle.

"Yuppiiii! Anneçim benim güsel anneçim."

"O zaman bu akşam yemeğinde baba oğul en sevdiğiniz yemeği yiyebilirsiniz."

Bu sohbetin başından beri oturduğu yerden her zamanki karizmatik tebessümüyle izleyen ve sessiz kalan eskinin Mafya babası, şimdinin ise Aile babası Sedat kükredi.

"Cevap ver bana kadın!"

"Tabi ki her şeyim senin hayatım. Ama Dilaragöbeğinde bir süre misafirimiz olacak ve Dilaragöğsü de kendini o misafire hazırlayacak..."

Tam o anda Ali Efe'nin pıtır pıtır ayak sesleri duyulunca Dilara kocasının kışkacından kendini kurtarıp ayağa kalktı. Tam uzanıp oğlunu kucağına alacaktı ki Sedat ondan önce davranıp uzandı.

"Aslanım tırman omzuma bakalım."

Küçük adam babasının omzuna çıkmaya bayılıyordu zaten, ikiletmeden hopladı Sedat'ın omzuna. Oğlu kollarını boynunda birleştirirken Sedat karısına döndü.

"Dilara – sen hamile misin?"

"Babaçım hamiye ne demek?"

Dilara ise sadece kocasının gözlerine bakıyordu. İlk dokunduğu o geceden beri kendisini yakan koyu gözlere... Sedat'ın gözlerindeki mutluluk ve gurur kıvılcımları ile Dilara gülümsedi.

"Efe oğlum, abi olmaya hazır mısın?"

Ali Efe'nin sevinç çılgınlıklarına biraz sonra Dilara'nın çılgınlıkları karışmıştı. Zira Sedat boynunda oğlu sarılmış dururken bir de Dilara'yı tutup havaya kaldırdı.

Ertesi günün gazete manşeti ise şöyle oldu:

**KARANLIK İŞ ADAMI SEDAT KARA İKİNCİ ÇOCUĞUNUN
HABERİNİ TÜM DÜNYAYA YİRMİ PARE TOP ATIŞI İLE**

DUYURDU. GENÇ BABA İLK ÇOCUĞUNDA ON PARE TOP ATIŞI İLE YETİNMIŞTİ...

Eh böyle olur mafyanın sevinci... Bir de Sedat ile Dilara, vücutlarındaki o ateş ile aynen devam ederlerse komşu ülkeler onlara savaş açtığımızı zannedebilirler...

* * *

"Hayatım... Artık uyanmalısın, kızımız acıkmıştır..."

Genç kadın yatağında yavaşça döndü.

"Yaaa ben bütün gece kramplarla uğraştım. Bırak lütfen biraz daha uyuyayım..."

Baba adayı iri avucuyla karısının şişkin göbeğini okşamaya başladı.

"Babacım ama hani anneyi üzmeyecektik, yormayacaktık. Neden böyle yapıyorsunuz?"

O anda henüz minicik olan kız çocuğu babasını duymuş da onu cevaplıyormuş gibi hareketlendi annesinin karnında.

"Ayyy Furkan! Hissettin mi? Tekme attı. Bebeğimiz hareket etti!"

Furkan donmuş bir halde Feyza'nın karnına bakıyordu. Sanki minik kızına ilk kez dokunmuş gibi hissediyordu o anda. Feyza elini uzatıp karnının üstündeki Furkan'ın elini tuttu. Bu dokunuş genç adamı girdiği transtan çıkardı.

"Feyza sen harika bi kadınsın ya... Üstelik de benimsin..."

Furkan eğilip sevdiği kadının alnına yumuşacık bir öpücük kondurdu.

"Ah bir de Ateşler de böyle mutlu olsa..."

"Sakın onların yanında böyle deme Furkan'cım, Melek çok üzülüyor zaten."

"Biliyorum, biliyorum..."

* * *

"İvan Randovskov! Derhal buraya geliyorsunuz!"

"Anastasia! Şu anda kızımızı uyutuyorum. Lütfen bağırma."

"Kızıma ben yemek hazırlarım, onu ben uyuturum. Kız babası olan ilk adam sen değilsin yahu. Sen gidip doktorluğunu yapsana. Azıcık baş başa bırak bizi."

Ancak genç adam kızları Melina'yı adeta bırakamıyordu. Kendilerine her zaman kol kanat geren Nikolina Todorov'un ismi ile onun güzel yeğeni Melek'in ismini birleştirmişlerdi bebekleri için. Kızlarının ismi üzerine yaşadıkları uzun tartışmaları sonuçsuz kalınca nihayet bu güzel fikir Anastasia'nın aklına gelmişti. Tabi İvan'ın bu fikri hemen kabul etmesinin iki sebebi olabilirdi. Birincisi elbette kendileri için çok değerli ve özel olan iki bayanın isminin kombinasyonu olduğu için. İkincisi ise Anastasia bu öneriyi cennetten inmiş Havva modunda siyah saten çarşaflar serili yataklarında İvan'ın aklını başından uçurduğu zaman söylediği için.

"Ahhh! İvan yavaş ol biraz sevgilim. Bebeğimiz daha çok küçük."

"Bu gece o kırmızı elbiseni giymeyecektin tatlım. Kendimi resmen boğa gibi hissettim bütün akşam. Utanmasam Nikolina halanın masasına yatırabilirdim seni."

"Terbiyesiz seni! Ah İvan keşke Nikolina hala onun adını vermemize müsaade etseydi ya... Yeğeninden torun göremedi diye çok üzgün kadın."

"Ateş arıyor bazen beni. Melek daha mezun olmadı diye çocuk yapmadık falan diyor ama bence kendini avutuyor. Melek ile bir bebeklerinin olması Ateş'in en büyük rüyası. Geçen yaz Bulgaristan'a geldiklerinde hayallerini öyle bir anlattı ki inanamazsın. Ah Anastasia. Harikası bebeğim..."

"İvan, buldum! Kızımıza şahane bi isim buldum!"

İvan gözlerini devirerek karısına eğildi ve dudaklarını esir aldı acımasızca. Genç kadının soluğunu kesip yavaşça kaldırdı başını.

"Şu anda seninle tartışmaktan çok daha keyifli bir meşguliyet içindeyiz Anastasia."

Anastasia kocasına gülümsedi.

"Melina..."

"Ne?"

"Bebeğimizin ismi – Melina olsun mu? Melek ve Nikolina'yı birlikte düşün."

"Ahhh aklına bile aşığıım senin..."

Bebekleri doğduktan sonra İvan'ın kalbi ikiye bölünmüştü adeta. Güzel karısı Anastasia ile güzel kızı Melina arasında.

* * *

Genç adam gerinerek uyandı. Tutkunu olduğu sıcaklık ve yumuşaklığa ulaştığı tarafa doğru uzattı kolunu mahmurlukla. Ancak dokunduğu ten değil, soğuk saten çarşaf olmuştu. Meraklanarak kalktı yataktan. Banyoda da sevdiğini göremeyince aşağıya indi. Nihayet aradığını koltukta oturmuş bir halde bulunca yüzüne bir gülümseme, yüreğine de bir sıcaklık yayıldı. Ah bu kadını öyle çok seviyordu ki... Ama o niye öyle bükmüştü ki güzel boynunu acaba? Geceleri her zamanki gibi doyumsuz ve benzersiz bir lezzetle geçmişti. Ateş karısına arkadan yaklaştı ve uzanıp mis kokulu boynuna yumuşacık bir öpücük kondurdu.

"Günaydın meleğim. Sabah sabah ne okuyosun gazetede? Çok dalmışsın."

Melek elini uzatıp Ateş'in başını kendine bastırdı. Bu adamın dokunuşuna, öpücüklerine muhtaçtı.

"Günaydın yakışıklım. Şey – öylesine dikkatimi çekti de – Dilara ikinci bebeğine hamileymiş..."

Ateş kendi içindeki özlemin sevdiği kadının içinde de büyük yangınlar yaktığının farkındaydı. Melek'e elinden geldiğince beklentisini belli etmemeye çalışıyordu. Koltukta Melek'in yanına oturdu ve kollarını açtı. Bu daveti asla geri çevirmemişti genç kadın yıllardır. Yine hemen ait olduğu yere, o muazzam kucağa doğru kıvrıldı. Ateş de her zamanki gibi ona sımsıkı sarıldı. Bir kolu beline sarmış, diğeriyle bayıldığı uzun saçları okşuyordu.

"Canımın içi üzülme nolur. Hem bak daha sen ufacsınsın."

Melek dudaklarını şişirerek ufladı.

"Huff. Ama sen büyüksün, artık baba olmalısın. Hem Nuray anne de ne kadar istiyor torununun olmasını."

Ateş yaramaz parmaklarını genç kızın beline doğru indirdi fark ettirmeden.

"Sen bana yaşlı mı diyosun?"

Diyerek Melek'i gıdıklamaya başladı.

"Ya bak yine! Ateş – yapma! Ya gıdıklamaaaa..."

Melek'in kahkahaları evlerinin duvarlarına mutluluk izleri bırakıyordu adeta. Kılıç ailesi çok mutluordu. Tek eksikleri kendi canlarından oluşan, o kocaman aşklarının meyvesi bir bebeklerinin olmamasıydı.

"Seni çok seviyorum karıcım..."

Suluk soluğa kalan genç kız parlaklığını hiç yitirmemiş gök mavisi gözleriyle sevdiği adama baktı. Yanağını okşadı yumuşacık avuçlarıyla.

"Ben de seni çok seviyorum Ateş'im benim canım kocam..."

"Hayatta ... olmayı ... başardığım ... en büyük şey ... senin canın kocan olmak..."

Alnından, sırayla iki yanağından, burnunun ucundan da öptükten sonra cümlesini bitirince Ateş karısının dudaklarına yapıştı. Soluk soluğa ayrıldıklarında Ateş koltukta Melek'in üzerine uzanmıştı bile. Tıp fakültesinde son sınıfa başarıyla geçen genç kadına sordu Ateş.

"Monosakkaritleri say bakalım güzelim..."

"Glukoz, Fruktoz ve Galaktoz sayın hocam."

"Peki disakkaritler?"

"Mmmm... Arpa şekeri olan Maltoz, çay şekeri olan Sakkaroz veee süt şekeri olan Laktoz."

"Harikasınız Madam Kılıç. Son sorum geliyor. Polisakkaritleri de bana sayar mısınız lütfen?"

"Şu anda hayatımın en seksi sözlüsünü yaşıyorum, aman Allah'ım öğretmenimin altındayım!"

Dudakları öğretmen Ateş tarafından öpülmek suretiyle cezalandırılan öğrenci Melek kıkırdayınca Ateş parmağıyla genç kadının burnunun ucuna vurdu.

"Madam Kılıç, dersi kaynatmayın. Soruma cevap bekliyorum. Yoksa bilmiyor musunuz polisakkaritleri?"

"Bilmez olur muyum? Özel ders aldığım yakışıklı öğretmenim salon masamızın üzerinde asla unutamayacağım şekilde öğretmişti bana hepsini."

Melek kocasına nazlı bir şekilde göz süzerek devam etti.

"En önemli bitkisel polisakkarit Nişasta'dır ve monosakkaritlere parçalanmadan indirgenemez. Hayvanlarda bulunmayan bitkisel polisakkarit ise Selüloz'dur. Hayvanlarda yedek enerji deposu olan polisakkarit Glikojen'dir. Böceklerin iskelet ve kabuklarında bulunan polisakkarit ise Kitin'dir. Nasıl bildim hepsini ama Mösyö Kılıç!"

Ateş alev saçan gözleri Melek'in dudaklarında iken dinliyordu genç karısını.

"En önemli polisakkariti unuttun küçük hanım. Ateş şekeri olarak da bilinir, vücudunun her bir noktası ayrı tatlılık içerir, Ateş onun tadıyla erir. Ve bu polisakkarit şeker yapısının adı Melekoz'dur..."

Bu cilve dolu sabahın üzerinden iki hafta geçtikten sonraki bir vizesinde şeker yapıları sorulunca genç kadın cevap kağıdını doldururken gülümsüyordu. Tabi ki kağıdına kocasına özel şeker yapısı olan Melekoz'u yazmamıştı...

O gün sınavdan eve döndüğünde Ateş'i beklerken düğün günlerindeki fotoğraflardan oluşturdukları albüme bakmaya koyuldu genç kadın. O albüme bakıp da o muhteşem günü hatırlamaması imkansızdı...

–Geçmişe dönüş; Ateş ile Melek'in düğün günü–

Aynada kendine bakarken ne kadar mutluymuştu genç kız... Annesi ve babası yoktu ama hem halası hem de Nuray annesi yanındaydı. Müstakbel kayınvalidesi dolu gözlerle kendisini izliyordu. Nikolina hala ise düpedüz ağlıyordu.

"Ah benim oğlum ne kadar şanslı böyle... İsmi kadar yüzü de yüreği de güzel bir Melek ile hayatını birleştiriyor. Hep mutlu olun kızım. Birbirinizi hep çok sevin."

"Ama ağlamayın Nuray anne. Hala... Lütfen yapmayın böyle. Makyajım bozulacak..."

Feyza yavaşça eğilip Melek'in kulağına fısıldadı.

"Bütün yüzün akmış makyaj malzemesi ile kaplansa bile Ateş seni kendine alır canım..."

Azıcık allık ile renklendirilen yanakları pembeleşti Melek'in. Hayatının en mutlu günüydü. Ateş ile evleniyordu. Ömür boyu beraber olacaklardı.

Tabi Ateş'in Bulgaristan'daki o kahvaltıda yaptığı utandırıcı gaftan sonra, Nikolina hala ile Nuray anne baş başa verip bu iki genci hızlı bir

şekilde evlendirmeyi kararlaştırdılar. Belli ki aşk ve tutkularını dizginleyemiyordu genç çift.

"Olmaz Ateş'cim, hayatım, bitanem ya havalar daha çok soğuk. Bari Mayıs ayını falan bekleyelim ha aşkım?"

Melek'in cılız itirazları, Ateş'in dudaklarıyla örtülmüştü.

"Ama ... (bir öpücük) Ama ... (daha uzun bir öpücük daha) ... Huff tamam..."

Teslim olan genç kız ellerini Ateş'in saçlarına daldırıp öpücüğü derinleştirmişti. Böylece düğün tarihleri 21 Mart olarak belirlenmişti. Gün ile gecenin birbirine eşit olduğu, soğuk kış mevsiminin yerini umut dolu baharlara bıraktığı tarih... Ateş ile Melek'in ömründe de bu tarih, umut dolu yarınlara el ele adım attıkları gün oldu.

Ateş'in özel isteği üzerine; muazzam bir manzarası olan Çanakkale Eceabat'ta muhteşem bir kır düğünü organize edilmişti sadece birkaç hafta içinde.

"Peki sevgilim niye Çanakkale?"

Ateş elleriyle sevdiğinin yanaklarını tuttu. Önce uzun uzun gözlerini izledi ve sonra da uzanıp alnından öptü. Dudaklarını genç kızın alnından ayırmadan fısıldadı.

"Babamla annem orada evlenmiş bebeğim. Eğer senin için bi mahsuru olmazsa ben de seni hayatıma orada buyur etmek istiyorum."

Melek'in gözleri dolmuştu. Ah bu duygusal, romantik, 21. yüzyıl Romeo'su adama nasıl da aşıktı... Şövalye ruhlu erkeği, Bulgaristan'daki seminerler esnasında sağladığı ve İstanbul'da zaten sahip olduğu bütün bağlantılarını kullanarak Melek'in üçüncü sınıftan sonrasını yeniden İstanbul'daki Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde okuyabilmesini sağlamıştı.

“Ben nişanlımı –ve çok yakın zamandan itibaren karımı– elin uzak diyarlarında okutamam efendim. Dizimin dibinde olacaksın o kadar!”

–Geçmişe dönüş; Son–

Düğün gününü her hatırladığı zaman olduğu gibi yine oturduğu yerde gülümsüyordu genç kadın. Üç yıldan fazla süredir Ateş'e aitti, Ateş'e sahipti. Kendi büyürken Ateş yaşlanmıyordu sanki.

"Benim gençlik iksirim senin tenin güzelim..."

Diyordu şapşalak herif. Nasıl da buluyordu her seferinde öylesi yürek titreten lafları...

"Gözyaşını öpmeyi bile seviyorum meleğim ama sen yine de hiç ağlama..."

"Ömrüm seninle taçlandı sevgilim, sensiz hep eksikmişim ben..."

Hiç yalnız uyumadılar; birbirlerine dokunmadan, sarılmadan uyumadılar asla.

Kendi çekirdek ailelerini ve yüreklerini şenlendirecek minik bir bebeğin dışında en büyük hayalleri, Melek mezun olduktan sonra aynı katta karşılıklı birer muayenehanede doktorluk yapmaktı.

"Niye illa aynı katta olcaktı Ateş bey?"

"Çünkü ben senin karşı komşunu kıskanırım Melek hanım. Tartışma bitmiştir."

"Evliliğimiz mutlak monarşi ile yönetiliyor resmen. Darbe yapıp demokrasi istiyorum. Kadına da seçme seçilme hakkı istiyorum."

"Sana seçme hakkı tanıyorum güzelim."

"Hadi ordan be. Nerde seçme hakkım hani?"

"Dün gece sordum ya 'karıcığım altta mı yoksa üstte mi istersin?' diye..."

"Terbiyesiz sapık!!!"

"Sana da yaranılmıyor yahu..."

* * *

Birkaç gün sonra Ateş hastaneden eve geldiğinde her zamanki gibi biricik karısına seslendi.

"Madam Kılıç, neredesiniz?"

Ancak her günün aksine hiç cevap gelmemişti genç adama. Ateş bu şekilde seslenince Melek eşsiz gülümsemesi ile kendisine koşmasına alışmıştı. Bu yüzden meraklandı. Çantasıyla anahtarlarını hemen bir yere bıraktı ve yeniden seslendi.

"Meleğiiiiim nerdesin?"

Yine hiç ses gelmeyince Ateş hızla evlerini kolaçan etmeye başladı. Son bir buçuk yıldır yaşadıkları ev Florya'da bir bahçe içinde çok büyük olmayan ama iki katlı şirin bir evdi. Melek'in okuluna uzaktı evet ama genç kız evini öyle çok seviyordu ki bundan hiç şikayet etmiyordu. Ateş önce alt kattaki salona, mutfığa ve karısının ufak çalışma odasına hızla göz attı. Ancak Melek'in yokluğu yüreğini sıkıştırmıştı. Hemen cebinden telefonunu çıkardı, Melek'i ararken hızlı adımlarla üst kata çıktı. Ve işte Melek'in cep telefonu melodisini orada duydu. Cep telefonu yatak odasının kapısının hemen yanındaki konsolun üzerindeydi. Genç adam uzanıp karısının telefonunun ekranına baktığında gülümsedi. Ekranında geçen yaz tatile gittikleri İngiltere'de çekildikleri harika bir fotoğraf bulunuyordu. Karede Melek, Ateş'in

yanagını öpüyordu ve tabi her zamanki gibi genç kadının dokunuşu Ateş'i çok mutlu etmişti. Tek bir fotoğraf karesinde bile buram buram aşk belli olabiliyordu. Ateş bir an için ışınlandığı tatil anlarından buldukları ana geri döndü. Eee cep telefonu buradayken Melek nerdeydi? Hızla odalarına daldı genç adam.

Ve büyük bir rahatlıkla derin bir soluk verdi... Çok şükür Melek yataklarında kıvrılmış uyuyordu. Bu tatlı genç kadın öyle bir işlemişti ki benliğine, her günkü alışkanlığından bir dakika az görünce deli gibi merak edebiliyordu. Yavaş adımlarla yatağa yaklaştı. Uykusunda bile öyle güzeldi ki... Yanakları pembenin en nefis tonuyla renklenmişti. Ateş odalarındaki banyoya ilerledi. Hızla ellerini yıkayıp hemen yatağa döndü. Çok yavaş hareket ederek karısının yanına yattı. Melek gözlerini açamamıştı ama yanındaki kıpırtıyı hissetmişti.

"Ateş?" diye fısıldadı genç kadın.

Ateş uzanıp Melek'i kucığına çekti.

"Benim güzelim. İyi misin sen?"

Melek yüzünü kocasının boynuna uzatıp asla bıkmayacağı şekilde öptü.

"İyiyim sevgilim merak etme. Bugün okulda çok yorulduğum ondan uykum geldi."

"Tamam tatlım. Dinlen hadi."

Melek pek hali olmamasına rağmen kalkmaya yelteniyordu.

"Ama sen acıkmışsındır Ateş. Yemek yiyelim sonra yine yatarız."

Ateş kollarını daha sıkı doladı Melek'in bedenine. Dudakları karısının ipek gibi saçlarının arasındaydı.

"Sen daha önemlisin benim boş midemden aşkım. Hadi beraber uyuyalım..."

Melek kocasının güven dolu kollarında yeniden uykuya dalarken Ateş de onun ipek gibi saçlarını koklarken yine o İngiltere gezilerini düşünüyordu. Orada eski bir ahbabları olan Şeyda hanımı da ziyaret etmişlerdi. Melek kendisini nasıl da kıskanmıştı o tatlı hanımdan? Halbuki Şeyda hanım sadece Ateş'in Melek'e olan aşık tavırlarına hayranlık duymuştu. Melek'in cep telefonunda gördüğü o güzel fotoğrafı da o tatlı Şeyda hanım çekivermişti kendi evinin bahçesinde. O anda derin uykusunun arasında bile Melek sanki Ateş'in düşüncelerinin başka bir kadına kaydığını hissetmiş gibi daha da çok sokuldu kocasına. Böylece Ateş'in aklından kendisi dışında tüm dişi varlıkları silivermişti.

Melek'in haftalarca devam edecek halsizliği kendini ilk kez o gün bu şekilde ortaya çıkmıştı. Evlerinde bulduğu her dakikada uyuyordu genç kadın. Ateş'le birlikte televizyon izlerken reklam aralarında, ders çalışırken masa başında ve hatta bir keresinde oturur halde duş alırken banyoda bile uyuyakalmıştı. Ve işte bu son nokta olmuştu Ateş için.

"Melek aklımı kaybedecektim ya! Banyoda nasıl uyuyabilirsin? Sana birşey oldu zannettim!"

Melek bornozunun içinde suçüstü yakalanmış çocuk gibi duruyordu. Aslında suçüstü sayılırdı, küvetin içinde uyurken Ateş'e yakalanmıştı!

"Ufff haklısın aşkım özür dilerim. Ama anlamıyorum ki birden gözlerim kapanıveriyο, engelleyemiyοrum... Okulda her ders arasında bile uyuyοrum resmen. Hiiiiiiii!"

Ateş zaten çok meraklanmış ve bu merakı onu öfkelen-dirmişti. Ancak Melek'in son sözü onu daha da tetikledi adeta.

"NE?!!! Ne zamandır oluyor bu? Ve sen bana nasıl oluyor da bundan hiç bahsetmiyorsun?"

Melek dudağının kıyısını ısıırıyordu. Güya söylemeyecekti Ateş'e, onu endişelendirmek istemediği için Feyza'dan özellikle rica etmişti bu uyuklamalarını Furkan'a söylememesini. Ama işte kendi dilini tutamamıştı.

"Melek sana soruyorum. Ne kadar zamandır bu haldesin?"

"Ben – mmm – sanırım bir buçuk aydır..."

Sesi giderek kısıldı cevap verirken genç kızın.

"Ben geçici bir mevsim yorgunluğudur veya şu narin bedenim biraz zayıf düşmüştür diye düşünüyordum! Ama belli ki durum bu kadar basit değil! Yarın sabah okula gitmiyorsun küçük hanım, tıpış tıpış benimle hastaneye geliyorsunuz!"

"Hastaneye gitmekten nefret ettiğimi biliyorsunuz..."

"Bir doktor adayının ağzından bunu duymak ilginç tabii!"

"Hasta olarak gitmekten bahsediyorum!"

Cılız itirazları Ateş'in gelip kendisine sınımsız sarılmasıyla sönüverdi.

"Sana bişey olması benim en korkunç kabusum olur meleğim. Daha seninle hayatımızın çok başındayız, senin iyi olduğunu, sağlıklı olduğunu bilmek istiyorum. Bunu çok görme bana. Üzme beni."

Ertesi sabah Ateş hastaneye arabasını sürerken çok endişeliydi. Birinin olur olmadık zaman ve yerlerde neredeyse farkında olmadan uyuyup kalması – ciddi bir beyin rahatsızlığının en tipik belirtilerinden biriydi. Öyle çok hastası olmuştu ki bu halde... Şimdi yanında oturan biricik,

dünyalar güzeli karısında da aynı sorun vardı. Yüreği sıkışıyordu... Ya Melek de – ? Direksiyonu ne kadar sıkıştığının farkında değildi genç adam. Onu kaybedemezdi. Melek'siz olmazdı...

Ateş hastaneye girerken karısının elini sıkıca tutuyordu. Melek tam kapıdayken avucunu sıkarak Ateş'in dikkatini çekti. Ateş öyle tedirgindi ki Melek'in gözlerinde yaşlar parıltıdadığını ancak o zaman fark etti.

"Noldu bebeğim niye ağlıyorsun?"

"Ben – Ateş ben korkuyorum... Yüreğim büyüyo içimde sanki, nefesimi kesiyö."

"Şşşş... Ağlama ama, daha hiçbirşey bilmiyoruz ki. Bu korku niye?"

"B–bilmiyorum işte... Bişey olucak hissediyorum."

Ateş karısının avucunun içini çevirip öptü. Sonra onun gözyaşlarını kendi sıcaklığıyla kurutmak için uzanıp güzel mavi gözlerinin kıyılarını da öptü.

"Madam Kılıç eğer tıpkı yatağımızda olduğunuz gibi cesur bir kadın olup benimle şu hastaneye hemen girmezseniz, sizi kucağımda götürürüm içeri ve ben sizin aksinize bundan asla utanmam."

Kendi yüreği de tutulmuş gibiydi genç adamın. Ama önce bu küçük hanımı hastaneye sokup gerekli tetkikleri yapmaya ikna etmeliydi. Bu yüzden önce Melek'e moral yükleyip onu gülümsetmeliydi.

"Ben sana bugün sapık dememiştim dimi Mösyö Kılıç?"

Ateş gülerken kolunu karısının omzuna doladı ve onun sıcacık vücudunu kendine yasladı.

"Bu sapık erkeğin gözleri sadece sizin nefis, leziz, eşsiz ve seksi bedeninize bakıyor güzel bayan."

Melek burnunu çekerken Ateş'in sert kaslı karnına hafifçe vurdu.

"Tamam ama daha fazla utandırma beni."

"Evet yoksa yanakların infilak edecek güzelim..."

"Bak ya hala..."

Gülüşmelerle Ateş'in odasına geldiler. Melek odaya girmeden önce derin bir nefes alıp içinden dua etti. (Annecim, babacım siz bana yardım edin...)

Ve daha önce onlarca hastaya yaptığı işlemleri Ateş bu defa canının parçası olan eşi için gerçekleştirmeye başladı. Olası rahatsızlıklar ile ilgili Melek'in beynine ve omuriliğine birçok test yapıldı gün boyu. Akşamüzerine doğru odanın arka kısmındaki sedyede Melek uzanmıştı ve dinlenirken yine uyuyakaldı genç kadın. Onun solukları eşliğinde Ateş çıkan sonuçları inceliyordu. Her şey ama her şey normaldi. Düşük ya da yüksek tek bir değeri bile yoktu Melek'in. Her sonuç optimum değerler arasındaydı. Genç adam başını ellerinin arasına alıp düşünüyordu. Madem bu kadar normal değerlere sahipti, nasıl bu kadar halsiz olabilirdi ki Melek?

O sırada odasının kapısı çalındı. Hastanenin en deneyimli hemşirelerinden Ayten hanım gelmişti.

"Ateş hocam, eşinizin sonuçları arasına bunu eklemeyi unutmuş bizim stajyer. Kusura bakmayın."

Ateş ayağa fırladı. Hemen hemşirenin elindeki kağıda uzandı.

"Nedir bu eksik olan?"

"Kan değerleri sonucu hocam... Ben, sizi tebrik ederim."

Ateş afallamıştı.

"Tebrik mi? Niye ki?"

"Beta HCG değerinin 10236 olması, minik bir Ateş bey veya Melek hanım anlamına geliyor da ondan..."

Ateş donakaldı duyduklarıyla. Minik bir Ateş veya Melek... Bu dünyada daha büyük bi müjde, daha güzel bi haber olabilir miydi? En büyük rüyasının nihayet ve hiç ummadığı bir anda gerçekleştiğini öğrenmişti. Güzel karısının öpmeye, koklamaya doyamadığı o seksi göbeğinde kendi canından bi parça vardı şu anda...

Hemen içeri koştu Ateş. Melek uyuyordu, onu uyandırmaya katiyen kıyamazdı ama bugün evliliklerinde olağanüstü hal ilan edilmişti. Mutlak monarşi üzerine kurulu bu harika evliliğin küçük bir şehzade veya sultanı olacaktı – dile kolay...

Dile kolay ama olması çok zor – ah ve de Melek'le yapması çok zevkli...

Ateş içindeki asla uslanmayan sapık delikanlıyı güçlükle susturdu. Bir baba adayı olarak daha ciddi ve daha oturaklı olmalıydı öyle değil mi?

Ancak genç adam Melek'in uyanmak üzere olduğunu görünce bütün ağırbaşlılığı uçup gitti. Hemen gidip sedyenin ucuna oturdu. Ve – karısının dudaklarına yapıştı! Hem Melek'in çok sağlıklı olması, hem de öğrendiği mutlu haber Ateş'i tutuşturmuştu. Melek uyku sersemi haliyle ne olduğunu anlamamış, sadece kocasının tadını çıkarıyordu.

Aşk dur, durak, zaman, mekan tanımıyordu ki... İşte bu yüzden çok aşıklar birbirlerine "Sana deliler gibi aşığım..." diyorlardı.

Ateş inleyerek Melek'in dudaklarını, yanaklarını ve boynunu öpüyordu. Hala içeride kalmış ne yapacağını bilmeyen Ayten hemşire ise duyduğu bu özel sesler üzerine ses çıkarmadan odadan çıktı. Hastanede herkes Ateş'le Melek'in aşkını biliyordu zaten. Deneyimli hemşire duyduğu o kısık seslerin ardından yaşanacakları tahmin ettiği için kat görevlisinden odanın anahtarını alıp kapıyı kilitledi.

Melek sevdiği adama karşı çıkamamıştı bile. Mahmurlukla genç adamın tutkusunu kabul etmişti.

"Ateş, bitanem hastanedeyiz ama..."

"Benim odamdayız ama güzelim... Seni öyle çok, öyle çok seviyorum ki..."

"Ben de aşkım, ben de seni çok seviyorum..."

Karısının bluzunu çıkardı yavaşça. Gözleri bembeyaz teninde, aklını başından uçuran göğüslerinde açlıkla doluştuktan sonra karnına indi yavaşça. Yumuşacık tende dudaklarıyla nefis bir tura çıktı. Aklını (ve başka bir yerini daha) fena halde çelmesine rağmen göğüslerle oyununu kısa kesti. Karnını öperken ve elleriyle okşarken usulca fisıldadı.

"Hamilesin bebeğim..."

"Ne?"

"Buralarda bi yerde benim parçamı taşıyorsun meleğim. Bana baba olma şerefini yaşatıyorsun."

"Ateş!"

Melek'in gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı bir anda. Ateş hemen uzanıp sımsıkı sarıldı karısına. Öyle tuhaf bir vaziyetlerdi ki o anda.

Ateş'in hastanedeki odasının asla kısmında bulunan sedyenin üzerindelerdi; Melek –Ateş sayesinde– üstünde sadece iç çamaşırıyla kalmıştı ve gömleğinin önü açılmış olan kocasının göğsüne yaslanmış ağlıyordu. Aynı anda tutkuyu, arzuyu, sonsuz aşkı, huzuru ve tarifsiz mutluluğu iliklerine kadar hissediyorlardı.

"Bebeğimiz olucak. İkimizin bebeği..."

"Evet – evet güzelim... Ah artık istediğin kadar yat, uyu, dinlen şimdi. Ne dilerseñ dile benden..."

O gün o duygu yoğunluğuyla bile Melek sevdiği adamdan ne isteyeceğini çok iyi biliyordu. Çünkü ömrünün sonuna dek aynı şeyi dileyecekti genç kadın.

"Sev beni, hep böyle çok sev. Çocuğumuzu, beni çok sev... Hayatım ol... Canımın ta içi ol... Melek'in Ateş'i ol... Hiç bırakmadan öp beni..."

* * * * *